

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Yepyeni bir ses, müthiş bir yetenek.”

SHERRILYN KENYON

GECE GEZGİNLERİ

JACOB

JACQUELYN
FRANK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yedi asırdır kimse onu baştan çıkaramadı.
Ama bu gece farklı olacak...

Zamanın başından beri var olan Gece Gezginleri, karanlığın gölgelerinde yaşamaktadır. İnsanlara âşık olmaları kesinlikle yasaktır ve bu kadim yasanın uygulanmasını sağlayan tek kişi İnfazcı Jacob'dır.

Jacob insanlara karşı arzularına yenik düşen tüm Gezgini, bahaneleri ne olursa olsun adaletle teslim etmiştir. Yasak tutkulara, önüne geçilemeyen açlığa hatta ay lanetine karşı bile bağışıklığı vardır ve kendine hâkimiyeti tamdır... ta ki New York'un karanlık bir sokağında Isabella'yı görene dek. Jacob'ın aklında kadının hayatını kurtarmak yoktur. Fakat onu kollarının arasına aldığı an engelleyemediği duygulara kapılır ve birdenbire her şey değişir.

Birbirlerine karşı hissettikleri dayanılmaz cazibe kesinlikle yasalara aykırıdır ve Jacob'ın o ana dek inandığı her şey arzuların alevinde hızla yanıp kül olacaktır.

Gece başlasın!..

“En leziz çikolatalar gibi, *Jacob* da yoğun, karanlık ve iştahımızı tatmin ediyor.”

JoAnn Ross

“Jacob nefes kesen, büyüleyici sahneler ve unutulmaz karakterlerle dolu. Bu kitaba bayıldım!”

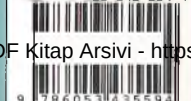
Christine Feehan

"Gece Gezgini serisinin heyecan dolu ilk kitabında Jacob ile Isabella arasındaki ilişki gerçekten çok çekici. Yasak aşk, gizli kaderler ve bir ruha 25.00 TL karşattığı tehlike, okurları nefes nefese bırakıyor."

Romance Junkies

www.pegasusvaynları.com

ISBN: 978-605-343-559-4

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kerak-Tumaco, Mexico (1941)

JACOB

Pegasus Yayınları: 1085

Bestseller Roman: 479

Jacob

Jacquelyn Frank

Özgün Adı: Jacob

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2015

ISBN: 978-605-343-559-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Jacquelyn Frank, 2006

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. şti.
aracılığıyla Kensington Publishing Corp. NY, NY USA'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JACQUELYN FRANK

JACOB

İngilizceden çeviren:

Nüket Kantürk

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Redaktörüm, editörüm, ponpon kızım, beni aptal gibi görünmekten alıkoyan eleştirmenim, en sadık hayranım ve en iyi dostlarımdan biri olan Laura'ya.

Bana aynı sebeplerden ve en az Laura kadar inanan Tanya'ya. Şükürlér olsun ki internet var!

Ve...

bana ilk daktilomu veren ve on üç yaşındayken inandığım şeylere yatırım yapmamı sağlayan Pat'e. Sonunda başardım!!!

Özel teşekkür: Kate, Robin, Sulay ve Diana'ya. Yaptığınız her şey ve tüm tuhafılıklarına katlandığınız için hepinize teşekkürler!

Kaderimizde olan bu yarışmayı düzenlediği için Lori Foster'a ve ona bu konuda yardımcı olan tüm yazarlara ayrıca teşekkürler. Hayatımı her zaman olmasını istediğim şeye dönüştürdü: Kitabı basılan bir yazarın hayatına.

1. BÖLÜM

Onlara zarar vermek ne kadar kolay olurdu şimdi.

Yukarıdan kararlı kara gözleriyle gölgeli sokakta yürütenleri izliyordu. Erkek insan, kadınla flört etmeye kendini öylesine kaptırmıştı ki ani bir tehdit karşısında şoka girseler kadını hiçbir şekilde koruyamazdı. O an durduğu yükseklikten üstlerine atlasa ne olurdu?

O anda “şoka girmek” durumu yeteri kadar tanımlayamazdı. Kendini savunmaya çalışması boşa çabalamak olurdu. Onun türünden birine karşı bir insan mı?

İnfazcı Jacob alaycı bir kahkaha patlattı.

Kızıl saçlı kadının seçimi berbattı Jacob’a göre. Hiçbir saygıdeğer erkek, sevgilisini böyle ürkütücü bir gecede gezintiye çıkarmazdı. Mistik alametler bir yana, yürüdükleri sokağın adı çıkmıştı bir kere. Bulutlar solgun ay ışığının önünden geçerken düşman gibi görünen gölgeler basit insan duyularının hissedemeyeceği tehditleri içinde barındırarak yer değiştiriyordu.

Çift, onun gizlenmiş varlığının farkında olmaksızın aşağısından geçip gitti.

Ötekisinden ise tamamen habersizdiler.

Jacob başını kaldırıp ötekinin uzaktaki hareketlerini gözlemledi. İnsan yapımı cam ve betondan şehir, İnfazcı’nın ayrıcalıklı duyula-

rını uyuşturmuş olsa da gelmekte olanın ilerleyişini kolaylıkla takip edebiliyordu. Daha genç ve deneyimsiz iblis dikkatsiz davranıyordu, hedefine kilitlenmişti.

İnsan kadına.

Jacob daha genç iblisin, kontrol edilemeyen şehvetin ağır ve keskin kokusuna duyduğu, âdeta içine işlemiş olan açlığı tanıyordu. Genç iblis, bilinen adıyla Kane, kızıl kadına yaklaşıırken bir cisimleşiyor bir kayboluyordu. Kane'in bu takıntısı onu fazlasıyla odaklanmaya zorluyordu. İnfazcı'nın onu takip ettiğinin ve hatta onu hevesle beklediğinin farkında bile değildi.

Kane, sülfür kokan bir duman bulutundan çıkıp birden aşağısındaki kaldırımında beliriverdi. Hiçbir şeyin farkında olmayan çiftin birkaç metre arkasındaydı. O kadar kendini belli etmesine rağmen ısınlandığını kimse fark etmedi.

Jacob sinirleri gerilmiş bir şekilde öylece bekledi. Kendisini araya girmek zorunda hissetse de, diğer iblisin suç işlemesine izin vermesi gerekiyordu. Ancak o zaman kendi halkının yasalarını uygulama hakkı olacaktı. Tüm bunlar yaşanırken Kane kendine gelsin ve yürüyüp gitsin diye Kader'e dua etti.

Jacob diğer iblise fikrini değiştirmesi için fırsat tanırken, Kane'in çiftin son geçtiği yere adım atışını izliyor, taş gibi kıpırtısız oturuyordu. Avına saldırmak için İnfazcı'nın görünmeden tünediği sokak lambasının altından geçerken Jacob kaldırımında birkaç metre boyunca lambadan lambaya atladı. Ne ayaklarından soğuk metale basma sesi çıkıyor ne de giysileri müthiş bir dengeyle tekrar tünedikten sonra hışırtı çıkarıyordu. Varlığını belli eden tek şey aniden titreşen ışıktı. O anı telafi etmesi çok kısa sürüyordu. Aşağıdakilerin her şeyi normalmiş gibi algılamalarını sağlıyordu. Ama aslında ışık ona karşı çıkarcasına dalgalar halinde yarıp sönmeye devam ediyordu.

Bu kamuflej Jacob'ın düşüncelerinin gizli kalmasına da yarıyordu. En ufak bir sezgisini yakalasa Kane'in onu o ana kadar hissetmediyse

bile o an hissedeceğini biliyordu. İnfazcı'nın zihninin derinliklerinden gelen bir fısıltı bir kez olsun bir hata yapması için yalvarıyordu. *En küçük bir hatada, diye mınıldandı, can dostun Kane varlığını ve düşüncelerini hisseder. Başkalarına vermeyi reddettiğin bu fırsatı ona tanı.*

Kimse Jacob'ın o hain fısıltıyı duymayı reddetmek için neler feda edebileceğini bilemezdi. Bu seste onu çeken şeyi yok sayıp yemin ettiği görevinden vazgeçemezdi.

Bunun yerine Kane'in tehlike altındaki çifti telkin gücüyle etki altına aldığı görüldü. Aniden erkek insan, kadından uzaklaştı. Sebepsiz yere ve ne yaptığına farkında bile olmadan kadını bırakıp gitti. Kızıl kadın tamamen arkasını dönünce ona yaklaşan iblisle yüz yüze geldi. Kadın oldukça güzeldi. Jacob, kadın yüzünü lambanın ışığına dönünce kızıl-kestane tonundaki upuzun buklelerinin sırtına döküldüğünü fark etti. Kane'in onu neden çekici bulduğu çok açıktı. Zalim dudaklarına kurnaz bir gülümseme yerleşmesine izin veren, Jacob'ın içindeki İnfazcı değildi.

Kane kadının üzerindeki hâkimiyetinden tamamen emin bir şekilde salına salına ona doğru yürüyüp yüzüne dokunmak üzere uzandı. Jacob kadının gözlerinden esir olduğunu okuyabiliyordu. Zihninin ele geçirilmiş olması kadını yumuşakbaşlı ve uysal yapmıştı. Âdeti şefkatle okşanmak için yanağını çevirmişti.

Şefkat bir yalandı. Böyle bir kibarlıkla başlayan bir durum asla öyle bitemezdi. Bu, o yaratıkların doğasında vardı, kaçınılmazdı. İşte bu yüzden Kane'e bir uyarıda daha bulunmayacaktı. Şimdiye kadar yüzlerce... hayır... binlerce uyarıda bulunmuştu zaten.

Jacob yeterince görmüştü.

Usluca havaya zıpladı, zarif bir şekilde geriye doğru salto attı. Sonra tekrar görünür olup kızıl saçlı kadının arkasına iniş yaptı. Kamufajından öyle ani çıktı ki Kane yüksek sesle nefesini tuttu. Jacob'ı

görünce dondu kaldı. İhtiyar iblis genç olanın aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordu.

İnfazcı onu cezalandırmaya gelmişti.

Kane'in durumu kavrayınca görünür bir şekilde yutkunduğunu görmek ona yetti. Elini yanmışçasına kadının yanağından çekti. Dikkati kadında değildi artık. Kadın, birden iki tanımadığı adamın ortasında kaldığını ve oraya nasıl geldiğini bile bilmediğini fark edip gözlerini kırptırdı.

"Kadının zihnini kontrol altına al, Kane. Onu korkutarak durumu daha da kötüleştirme."

Kane o anda söylenene itaat etti. Güzel kadın rahatlayıp sanki eski dostlarıyla bir araya gelmişçesine usulca gülümsedi. Artık tamamen huzurluydu.

"Jacob, seni böyle bir gecede hangi rüzgâr attı buraya?"

Kane'in işi laubaliliğe vurarak paçayı sıyırmaya çalışması Jacob'ın fikrini değiştirmede. İnfazcı diğer erkeğin içinin kötü olmadığını biliyordu. Kane nispeten eğitimsizdi. Gecenin koşulları göz önüne alındığında doğası gereği kötü yola sapması çok kolaydı.

Bu, o anın çıplak gerçeklerini değiştirmiyordu. Kane kelimenin tam anlamıyla ellerini kurabiye kavanozuna sokarken yakalanmıştı. Düşünmeden verdiği bu tepki sırasında yaklaştığını bildiği cezadan kaçış yolu arıyordu. Espri yaparak başlar ve bulabildiği her yolu kullanırdı.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," dedi İnfazcı neler yapabileceğini sınamaması için onu uyaran soğuk bir sesle Kane'in tüm yollarını çıkmaza sokarak.

"Biliyor olabilirim," diyerek boyun eğdi Kane, gözlerini aşağıya indirip ellerini cebine soktu. "Ben bir şey yapmayacaktım ki. Benim sadece... canım sıkıldı işte."

"Anladım. Yani can sıkıntın geçsin diye mi bu kadını baştan çıkarmaya karar verdin?" diye açık açık sordu Jacob kollarını göğsünde

birleştirirken. Bu tavrıyla yaramaz çocuğunu azarlayan bir ebeveyne benziyordu. Kane'in hayatının ikinci yüzyılına girdiği düşünölecek olursa bu oldukça komik geliyordu. Ancak durum ciddi idi.

"Ona bir şey yapmayacaktım," diye karşı çıktı Kane.

Jacob, Kane'in buna cidden inandığını fark etti. "Öyle mi?" diye karşılık verdi. "Peki, ne yapmak üzereydin? Vahşi doğanın ihtiyaçlarını kadının üzerinde kibarca giderip gideremeyeceğini mi soracaktın? Bunu kelimelere nasıl dökersin merak ediyorum."

Kane sessizliğe gömüldü. Avının peşine düşmeye karar verdiği andan itibaren İnfazcı'nın, amacını algıladığını biliyordu. Savlar öne sürmesi ve reddetmesi durumu daha da kötüleştirecekti sadece. Ayrıca kuralları çiğnediğini gösteren kanıt tam ortalarında duruyordu.

Kısa ve tutkulu bir anda Kane'in düşünceleri daha çok suç sayılabilecek şeylerin hayaliyle doluverdi. Tüm güzelliğiyle önünde duran kadına istekli bakışlar atarken günahkâr titremesini bastırdı. Jacob o can sıkın dakikliğinden birazcık ödün verseydi ve yarım saat sonra meydana çıksaydı keşke...

"Kane, halkımız zor bir dönem geçiriyor. Her iblis kadar sen de o kötü arzuların pençesinde sin," dedi İnfazcı sert bir şekilde. Sanki Kane'in aklını okuyan Jacob'mış gibi. "Yetişkin olmana sadece iki yıl kaldı üstelik. Acemi bir çaylak gibi beni peşinden koşturduğuna inanmıyorum. Seni şu an kendinden koruyacağıma ne işler hallediyor olabileceğimi bir düşünsene."

Kane'in suratı Jacob'ın kasıtlı olarak yüzüne çarptığı gerçeklerden sonra utançtan kıpkırmızı oldu. Bu tepkiyi görmek İnfazcı'nın içini rahatlatı. Kane'in vicdanı yerli yerindeydi. Ahlak ilkelerinin eski haline dönmesine az kalmıştı.

"Özür dilerim, Jacob. Gerçekten," dedi sonunda. İnfazcı'yı yumuşatmak için bu kez taktik değil, samimiyetini kullanıyordu. Jacob, artık onun içten olduğunu, Kane'in sanki ona deyim yerindeyse altın

tabakta sunulacağını düşündüğü kızıl saçlı kadına bakmayı kesmesinden anlamıştı.

İnfazcı'nın güçlü varlığı ilkelerini düzene koymasını sağladıkça Kane, Jacob'ı dayanılmaz bir pozisyonda bıraktığını fark etti. Belki de ilişkilerine zarar verecekti bu. Duyduğu pişmanlık yüzünden Kane'in boğazı düğümlendi.

İçinde büyüyen korku kadar kuvvetliydi pişmanlığı. Kanunlarının kutsallığına ihanet etmişti ve bunun bir cezası vardı. İnfazcı civarlarına her gelişinde tüm türünün nefesini tuttuğu bir cezaydı bu. Kane birden, Jacob'ın durumunun zorluğunu anladı ve yüreğinin derinliklerinde hissettiği pişmanlık güçlendi.

"Bu kadının yanındaki adamla birlikte sağ salım eve gitmesini ve yaramazlığıyla ilgili hiçbir şey hatırlamamasını sağlayacaksın." Jacob, Kane'in yüzünde oluşan ifadeleri incelerken bir yandan sakince emirlerini sıraladı. "Daha sonra evine gidebilirsin. Cezanı daha sonra bildireceğim."

"Ama ben bir şey yapmadım ki." Aniden içinde büyüyen korku dalgası Kane'in itirazını körükledi.

"Ama yapabiliirdin, Kane. Bu konuda kendine yalan söyleyerek durumu daha da kötüleştirme. Benim kötü adam olduğuma kendini inandırabilirsin sadece. Bu ikimizin de aleyhine olur."

Kane bir kez daha artan suçluluk duygusuyla gerçeklerin farkına vardı. Kararlı bir biçimde iç çekerek gözlerini kapayıp çok kısa süreliğine düşüncelerini yoğunlaştırdı. Saniyeler sonra kızıl saçlı kadının yanındaki adam sokağın ortasında gülümseyerek ve uzun adımlarla yürüyerek kadına sesleniyordu.

"Hey! Nereye kayboldun? Köşeyi dönünce bir baktım yoksun."

"Özür dilerim. Birden kafam bir şeye takıldı ve gittiğinin farkına varmadım, Charlie."

Charlie, kadının koluna girdi ve neredeyse enselerinde nefes alan iki iblisten tamamen habersiz bir şekilde onu oradan çekip götürdü.

“Güzel,” diyerek Kane’i övdü. Çok basit ve inandırıcıydı. Genç iblis gün geçtikçe daha etkileyici işler çıkarıyordu.

Kane mahzun bir şekilde iç geçirdi.

“Kadın öyle güzel ki. Gülümseyişini gördün mü? Aklımdan geçen tek şey, şey yaparken onun gülümseyişini görmektir...” Kane, İnfazcı’ya bakarken kıpkırmızı oldu. Jacob kadının gülümseyişinin onun bunu yapmasındaki tek neden olmadığının farkındaydı. “Böyle bir şeyin başıma geleceğini hiç düşünmezdim, Jacob. Bana inanmalısın.”

“İnanıyorum.” Jacob bir an tereddüt edince tersini yansıtmaya çalışmasına rağmen ilk defa bunun onun için korkunç bir mücadele olduğunu açık etmiş oldu. “Merak etme, Kane. Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum. Bu lanetle mücadele etmek zor bir iştir. Şimdi...” Sesi eski ciddiyetine dönmüştü. “Lütfen evine dön. Abram seni bekliyor.”

O an Kane içinde dolup taşan kaygıları kenara itti. Bunu Jacob’ın hatırına yaptı. Bunun İhtiyar iblise ne kadar zarar verdiğini biliyordu... her ne kadar düşüncelerini Kane’in okuyamayacağı kadar iyi korusa da. “Herkes eşit davranarak görevini yerine getiriyorsun. Bunu anlıyorum, Jacob.”

Kane aynı tarafta olduklarını belirtircesine İnfazcı’yı başıyla onayladı. Kimsenin onları izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındıktan sonra sülfür ve duman içinde yok olup ışımlandı.

Jacob, keskin duyuları sayesinde Kane’in eve döndüğünden tamamen emin olana dek uzun süre o kaldırımda bekledi. Bir iblisin cezadan kurtulmak için kaçıp saklanmaya çalışması görülmemiş şey değildi. Ancak Kane pek çok anlamda doğru yoldaydı. Bir kez daha bunu başarmıştı.

Jacob çiftin gittiği yöne dönüp baktı. İnsanların içgüdülerinin bu kadar kötü olması onu her zaman şaşırtmıştı. Uygarlıkları ve teknolojileri böyle geliştiği için hayvansal içgüdülerini tamamen kaybetmişlerdi. O kadın tehlikenin ona ne kadar yakın olduğunu

hiçbir zaman bilemeyecekti. Asi bir iblisle kötücül bir ayın ışığında karşılaşmak hiçbir faninin istemeyeceği bir şeydi.

Jacob kendini yer çekiminden soyutlayıp havaya yükseldi. Bu sırada arkasında sadece belli belirsiz bir esinti oluştu. Uzun ve atletik vücudu güzelce bilenmiş bir bıçak misali geceyi kesti. Hızla yukarıya fırladı. Civardaki pencerelerden süzülen ışıkların bazıları onun geçişiyle titreşti. Bulutsuz gecede göğe atıldı.

Jacob o anda tereddüt etti. Durup büyüyen parlak ayı kaşlarını çatarak inceledi. Ay, ilkbaharda Beltane'de ve sonbaharda Samhain'da dolunay olmadan önce ve olduktan sonraki hali gibiydi.¹ Bunlar iblislerin kutsal günleriydi. Ancak aynı zamanda lanetlerinin merkeziydiler. Önlerindeki hafta kendi halkı arasında huzursuzluk daha da artacak, dolunayda da tavan yapacaktı. Genç ve yetişkin nesillerde yoldan çıkan sayısı artacaktı. Hatta İhtiyarlar bile kendilerini kontrol etmekte zorlanacaklardı.

Jacob'ın İnfazcı olarak seçilmesinin bir nedeni vardı. Görevi haddinden fazla kontrol gerektiriyordu. İblis Kralı bile bu deliliğe kendini kaptırmaya ondan daha elverişliydi. İnfazcı'nın dört yüz yıllık geçmişi göz önüne alındığında Jacob hiçbir zaman İblis Kral Noah'yı kontrol etmek için çağırılmamıştı.

Jacob bunun için minnettardı. Noah'nın güçlerine karşı koymak pek hoş bir deneyim olmazdı. Kralları bu mevkisini insanlık tarihinde olduğu gibi kan bağı sayesinde edinmemişti. Noah liderliği ve üstün gücü sayesinde bu yere gelebilmişti.

Jacob uçmaya devam ederken felsefi düşüncelere daldı. İnfazcı mı olmak daha zordu yoksa İnfazcı'yı seçmek zorunda kalan Kral, yani Jacob'ı seçen Noah olmak mı? Bu seçimi yaparken Noah, bir gün İnfazcı'yla karşı karşıya gelebilecek kişilerden biri olduğunun farkındaydı.

1 Keltlerin festival olarak kutladığı mevsim dönümleri. Samhain 1 Kasım, Beltane 1 Mayıs civarında kutlanır. (ed.n.)

Bir gün pişmanlık duyabileceği bir seçim yapmak oldukça cesur bir lider olmayı gerektiriyordu.

Noah okuduğu şeyden kafasını kaldırdı. Jacob'm enerji dalgası İnfazcı daha toz yağmuru şeklinde yüksek pencereden içeri dalmadan gelişini haber vermişti bile. İblis Kral, Jacob'ın her zamanki gibi ona duyduğu saygıdan ötürü gelişinden haberdar olmasını istediğini anlamıştı. Eğer isteseydi tozları kaynaşıp atletik vücudunun şeklini alana kadar varlığını gizleyebilirdi.

Noah öteki İhtiyar'ın somut halde yerde belirişini izledi. Jacob yer çekimiyle olan alışverişini normale döndürdü. Doğal hareketlerinde her zaman görülen, sıvı bir maddeymiş izlenimi veren bir zarafetle yere bastı.

Kral arkasına yaslandı; devasa endamı yüksek arkalıklı meşe sandalyesini doldurdu. Jacob hızlı ve çevikken, Noah kaslı ve iri yapılydı. Endamı, giydiği deri dar pantolonun kaslı poposunu sarışından ve geniş omuzlarına dökülen özel olarak dikilmiş ipek gömleğinden kolayca anlaşılıyordu. Ancak Noah'nın kendine has bir asaleti vardı. Siyah çizmeli ayağını diğerinin üstüne atınca bunu görmemek mümkün değildi. Bir süre sessizce oturup İnfazcı'nın ifadesini aldı.

"En küçük kardeşin bir kaosa sebep olmadan tam vaktinde onu durdurmuşsun galiba."

"Elbette." Jacob kibirli bir tonda cevap verdi ve çabucak Kane'in infazını o an tartışmak istediği konular listesinden çıkardı.

Noah mesajı aldı ve merhametli bir şekilde şartlarını kabul etti. Jacob'ın kendisine içki koyup kadehin içinde olan şeyi koklamak için bir an duruşunu ve Noah'nın olduğu tarafa doğru soru sorarcasına kaşını kaldırışını izledi.

"Süt," diye yanıtladı Noah.

"Biliyorum," dedi Jacob sabırsızca. "Ne sütü?"

“İnek. Kanada’dan ithal, pastörize edilmemiş ve hiçbir işleminden geçirilmemiş.”

“Hımm. Masanda daha iyisinin olmasını beklerdim, Noah.”

“Çocuklar buradaydı. Daha iyi olanı onlara fazla gelirdi. Dibine kadar içerlerdi ve kız kardeşimin altı küçük sarhoş baş belasının peşinden koşmak zorunda kalırdın. Kız kardeşimin onların yaşındayken nasıl bir bela olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu Kral. “Onun döllerinin hiddetini bir düşünsene.”

Jacob kadehini ağzına götürüp bir yudum alırken ciddi ciddi sırttı. Sütün onu kendine getireceğine karar verince bardağın yarısını midesine indirdi. “Kız kardeşin Hannah,” dedi düşünceli bir tavırla, “başını belaya sokmadan nefes bile almazdı. Bu yüzden yakın zamanda akrabalarına arkamı dönebileceğimi sanmıyorum.” Bardağını eğip arsız bir şekilde Kral’ın kadehine doğru kaldırdı. “Tabii ki Legna’yı genlerinizin adı çıkmış yönünden ayrı tutuyorum,” diye ekledi Jacob.

“Elbette,” diye soğuk bir şekilde ona karşılık verdi Noah.

“Ee, çocuklar nasıl peki? Kız kardeşin malum durumu düşünecek olursak onları kontrol altında tutmaya çalışırken deliriyor olmalı,” diye düşüncesini dile getirdi Jacob. Alışkanlıktan gözlerini ayı göstermek istercesine yukarı doğru çevirdi ancak o an ikisi de ayı görebilecekleri bir yerde değildi.

“Hannah onları buraya neden getirdi sanıyorsun? Hükümdar dayılarının güçlü sezileriyle onları kontrol altına almak konusunda yardımcı olacağını umuyor bence.” Noah elini boynuna götürüp ovuşturdu. “Yardım etsen çok iyi olurdu aslında. İnfazcı kapıdan girse nasıl da uslu olurlar düşünsene.”

Jacob, Noah’nın onunla dalga geçtiğinin farkındaydı. Ama bunda pek komik bir yan göremedi. İblis dünyasında İnfazcı, annelerin çocuklarını uslu durmaları için korkuttukları şeydi. Genç iblislerin yaramazlıkları göz önüne alınırsa o gerekli olan öcüydü. Ama bu Jacob’a pek uymuyordu. Aslında onu eşi benzeri olmayan bir varlık

olarak yerleştiriyorlardı kafalarına. O iblis çocuklar ne yetişkin ne de İhtiyar olunca İnfazcı'nın korkusundan kendilerini sıyrabiliyorlardı.

Gerçi bu, işini çok kolaylaştırıyordu. Varlığıyla en güçlü midele-
rin bile kasılmasını sağlaması çok iyi bir avantajdı. Böylece kontrolü sağlamak için çaba göstermesine pek gerek kalmıyordu. Kardeşinde de işe yaramasına çok şaşırmıştı. Kane, İnfazcı tarafından büyütül-
dükten sonra ondan hiç de gözünün korkmadığını iddia etmesiyle ünlüydü. İşin aslı, bu hiç doğru değildi ve Jacob bu konuda ne düşün-
mesi gerektiğinden emin değildi. Küçük kardeşiyle mücadele etmek zorunda kalmadığı için memnun muydu? Tabii ki. Ama kardeşinin de herkes kadar ondan korkması onu mutlu ediyor muydu? Hayır, pek etmiyordu.

"Ee, yararlı bir şeyler öğrenebildin mi?" Jacob, Noah'nın ma-
sasının üzerinde duran yarısı okunmuş, tozlu, büyük kitap cildini ima ediyordu.

"Pek sayılmaz." Bir an durup zümrüt yeşili ve gri gözlerini kısıp Jacob'a baktı. İrisleri esmer teniyle öyle zıt bir solukluktaıdı ki şömine ışığında parlıyormuş gibi görünüyorlardı. Noah'nın bu incelemesi konuyu değiştirme fırsatını kaçırmadığını gösteriyordu. "Kültürü-
müzde ve geleneklerimizde geçmişimize bağlı olsak da bu kitaplar aslında ne kadar modernleşmiş olduğumuzu kanıtlıyor. Sanki başka bir dili okuyorum."

"Dil canlı bir şeydir. Eğitim almış biri olarak bizimki kadar eski dillerin bile zaman içinde değişime uğradığını takdir edersin."

"Eh, bu bana şu anda pek yardımcı olmuyor. Gitgide büyüyen bir krizin ortasındayız ve ben bir çözüml yolu bulmaktan çok ama çok uzağım."

"Öyleyse her zaman yaptığımız gibi hayatımızı sürdürmeye devam edeceğiz," dedi Jacob usulca. Bu ses tonunu özellikle Noah'nın sinirlerini yatıştırmak için ayarlamıştı. Noah'nın sinirleri kız kardeşi Hannah'ninkilerden on kat fazla ünlüydü. Ama çoğu kez ondan on

kat fazla kontrol ederdi. Noah kendi duygularını kontrol edemeyen birinin başkalarını yönetemeyeceğine inanırdı. “Aklına hayaline gelebilecek her şeyle karşılaştım, Noah. Kimse zarar görmeyecek ya da birilerine zarar veremeyecek, ben nefes aldığım sürece.”

“Ama işin zorlaşmıyor mu?” Noah kafasını kaldırıp keskin bir şekilde Jacob’ın gözlerine baktı. “Her yıl daha çok yoğun olduğunu ve ümidini kaybettiğini görüyorum. Her yıl en başarılı İhtiyarlar’dan gitgide daha fazlasının kontrolünü kaybettiğini görüyorum. Sanki daha ilk yüzyıllarını yaşıyorlarmış gibiler. Yanılıyorsam düzelt lütfen.”

“Yanıldığımı söyleyemem,” dedi Jacob. Sesli bir şekilde iç çekerken bir yandan da uzun parmaklarını gür, koyu kahverengi saçlarında gezdirdi. “Noah, Gideon’a dayatma yapmak zorunda kalmamın üzerinden on yıl bile geçmedi daha. İblisler arasında bu çılgınlığa uymayacak biri varsa o da Kadim Gideon’dır diye düşünürdüm. Gideon!” Jacob hissettiklerinin verdiği acıyla ve o korkunç karşılaşmanın kanını donduran hatıraları yüzünden sessizleşip kafasını sağa sola salladı.

“Hâlâ yaralarını sarıyor. Gideon sekiz yıldır kalesinden çıkmadı.”

“Bu durum böyle kötü gitmeye devam ettiği sürece kesinlikle ortaya çıkmayacaktır.” Jacob, asık yüzü ve çatık kaşlarıyla Noah’nın karşısındaki sandalyeye çöktü. “Konsey masasındaki yerinde yeller esiyor ve bizi... eksik bırakıyor.”

Noah, Jacob’ın endişesinin farkındaydı ama onun bu sorunun içinde debelenmesine izin vermeyecekti. “En iyisi şimdilik bu,” diye düşüncesini dile getirdi Noah. “Onu ikinci kez dizginleme fikrinden haz ettiğini sanmıyorum.”

“Evet, etmiyorum. Ama onu izbe bir yerde kilitlemek de bir o kadar kötü bir yol, buna eminim. Bu yolun sonu Gideon’la beni bir kez daha korkunç bir mücadele içine sokacak muhtemelen.”

Jacob’ın sesindeki acı ton Kral’ın dikkatinden kaçmadı. Noah, İnfazcı kadar sorumluluk, sadakat ve ahlak duygusuna sahip başka

birini daha tanımamıştı. Jacob'ı ilkelerinden ayıracak tek şey ölümdü. Bu İnfazcı nefes aldığı sürece görevinden vazgeçmeyecekti.

Ama bir süredir Jacob'ın sorunları varmış gibi görünüyordu. Her geçen yıl deliliğin kurbanı olan en saygı duyduğu İhtiyarlar'ı dize getirmek zorunda kalmıştı. Bu durum belli ki Jacob'ı hem ruhsal hem de zihinsel anlamda çöküntüye uğratiyordu.

Noah'nın tahminine göre en kötüsü biraz önce adı geçen Gideon'la olan karşılaşmasıydı. Jacob, o Kadim Gideon'la gerçek bir dostluk kurmuş olan tek iblisti. Ta ki İnfazcı, dostlukları ile kanunları uygulama zorunluluğu arasında bir seçim yapmak zorunda kalana dek. Aslında ortada bir seçim de yoktu. Jacob'ın elinde değildi. Kanunlar onun için damarlarındaki kandan farksızdı. Jacob gibi kendini bu işe adanmış, görev bilinci olan biri kanunları yok sayarsa psikolojik olarak kendini yok ederdi.

Noah bu kutsal dolunaylar sırasında yetilerinin kontrolünü kaybederse ve Jacob haylaz bir çocuk misali ona karşılık vermek zorunda kalırsa İnfazcı'ya bunun için içerlememesi zor olacaktı. Elbette bu kendi iyiliği, tüm iblis ırkının ve kesinlikle bir arada yaşam sürdükleri savunmasız insanların iyiliği için olurdu. Ama İhtiyarlar son derece kibirliydi ve Noah da onlardan farklı değildi. Zayıflıklarına yenilmeleri zaten yeterince kötüydü, bir de Jacob'ın buna tanık olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Kanunlar gereğince İnfazcı'nın onları cezalandırması katlanılmaz bir şeydi.

Noah, Jacob'a ve mevkisine hiç mi hiç imrenmiyordu.

O an Noah'nın endişeli düşüncelerinin odağında olan adam başını kaldırdı. Rahat tavrı hızla değişti ve gerilmeye başladı. Noah ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti, öteki adamın duyu gücü odayı doldurdu. Her iblisin kendine özgü yetenekleri vardı. Jacob'm avcı algıları en usta olduğu yeteneklerinden biriydi.

"Myrrh-Ann geliyor," dedi Jacob bardağını Noah'nın masasına bırakıp ayağa kalkarken. "Fazlasıyla telaşlı."

Tam o sırada odanın ucundaki iki büyük kapı şiddetle açıldı. Karanlık bir toz dumanı bulutu odayı sardı. Küçük bir hortum misali göz açıp kapayana kadar iki erkeğin karşısına geçti. Aniden tozlar yatıştı ve içinden saçları bulutlar kadar yumuşak ve beyaz, normalde mavi olan gözleri göz bebeklerinin siyahlığından neredeyse görünmeyen güzel mi güzel bir kadın figürü çıktı. Şimdi bu gözlerde müthiş bir korku vardı.

“Noah!” Kadın bunu soluk soluğa söylerken kör gibi Kral’a uzandı. Paniği havanın dalga dalga titreşmesine neden oldu. Odadaki alevlerin hepsi yatıştı. “Onu götürdüler! Bana yardım etmelisin! Onu kaybedemem! O benim her şeyim!”

“Sakin ol,” diyerek Noah onu yatıştırırken masanın etrafından dolanıp ona kucak açtı. “Myrrh-Ann,” dedi usulca. “Saul’den bahsediyorsun sanırım.”

“Korkunçtu!” Genç ve güzel kadın, Noah’ın gömleğinin önünü kavrayıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. “Ellerimin arasında parçalara ayrıldı. Noah, bize yardım etmelisin!”

Noah ve Jacob kıpırdamadan Myrrh-Ann’in ışıldayan saçlarının üzerinden birbirlerine baktılar. Birbirlerinin düşüncelerini öğrenmek, tehlike işareti olan hızlı nefes alıp verişlerini hissetmek için konuşmalarına gerek yoktu.

“Parçalara ayrıldı da ne demek?” diye sordu Jacob temkinli bir biçimde.

“Çağırıldı! Esir oldu!” Myrrh-Ann Noah’ın kollarında İnfazcı’ya tüm dehşeti ve öfkesiyle dik dik bakıp feryadı kopardı. “Bir an yanımda karnımdaki doğmamış çocuğumuzu okşuyordu.” Kadının elleri refleks olarak şişkin karnına gitti, sanki sırada bebeği varmış, ondan alacaklarından korkuyormuş gibiydi. “Sonra yüzü akıl almaz bir acı çekiyormuş gibi buruştu. Ah, Kader! Sonra silikleşmeye başladı. Önce ayakları yok oldu. Gördüğüm en keskin ve iğrenç dumanın içinde dönmeye başladı.” Yine Kral’a döndü. Çaresizlik içinde Kral’ın göm-

leğini kavramıştı, tırnakları kumaşı çiziyordu. “Çılgılık attı! Ah, Noah öyle bir çılgıktı ki!”

“Myrrh-Ann, otur lütfen,” dedi Noah yumuşak ve rahatlatıcı bir sesle onu yatıştırmak için. “Bebeğini vaktinden önce doğurmak istemiyorsan hemen sakinleşsen iyi olur. Bize gelmekle iyi ettin. Jacob’la bu işin aslını araştıracağız.”

“Ama eğer esir olduysa...” Myrrh-Ann baştan aşağı şiddetli bir şekilde titredi. “Noah, bu nasıl olabilir? Neden? Neden benim Saul’üme yaptılar bunu?” Myrrh-Ann’in sesi alçaldı, hızlı hızlı nefes almaksızın anlaşılabilir kelimeler mırıldanmaya başladı. Odadaki diğer iki kişi o abuk sabuk konuşurken parça parça düşüncelerini takip etmekte zorlanıyordu.

Bu doğru olabilir miydi? Neredeyse yüz yıldır bir iblis çağırılmamıştı. Kadın yanılıyor da olabiliirdi. Bunun gibi korkunç köleleştirme eylemleri yüzünden iblislerin bir zamanlar neredeyse türleri tükenme noktasına gelmişti. Bu, ruh çağırınların işiydi. Hristiyanlık, bilim ve teknoloji insanların hayatlarına girince yok olmaya yüz tutan bir kara büyü çeşidiydi. Bu büyülerin unutulması huzur ve barış getirmişti.

Bu huzuru bozan istisnai durumlar ortadaydı: kutsal ay zamanlarında kontrol edilemeyen delilik dönemleri, acımasız insan avcılar ve ara sıra yaşanan diğer Gece Gezginleri’yle yaşanan çatışmalar.

Dünya var olduğundan bu yana Gece Gezginleri de hep vardı. Gece vakti havayı en iyi soluyan, ay ışığında rahatlayan, güneşi, uyuma vaktini gösteren bir gök cismi olarak gören gece ırkıydı onlar. İblisler, vampirler, kurtadamlar ve benzerleri bu ortak özellikleri taşıyordu ama her zaman aynı değer ve inançlara sahip olmuyorlardı.

Gece Gezginleri var olduğundan bu yana onları avlamaya çalışanlar da olmuştu. Cehalet ve mitlerle donanmış bu insanlar, Gece Gezginleri’ni katletmeyi kafalarına koymuştu. Anlamadıkları şeylerden korkan avcılar sözde damarlarında kötülük akan bu yaratıklardan dünyayı arındırmak için fanatikçe bir arayış içindeydiler. Normal

insan avcılarını iblis ırkını pek korkutmazken ruh çağırıcılar gibi büyü yapan insanlar tamamen farklı bir sorundu. Yaptıkları büyüler iblisleri ölümden beter bir kadere sürüklerdi.

Myrrh-Ann'in suçlamaları dünyalarındaki dengenin bozulması anlamına geliyor olabilir. Bu en büyük tehlikenin bir şekilde yeniden doğmuş olduğunu gösteriyor olabilir. Kimileri insanların tarikatlara ve kara büyüye olan merakının artmasıyla bu durumun kaçınılmaz olduğunu söylerken bu yorum aslında gerçeklerden çok uzaktı. Büyü yapan bir insan mı? Bunca zaman sonra mı yani? Myrrh-Ann'in anlattıkları korkutucu derecede olasıydı.

"Noah, Myrrh-Ann'le ilgilen sen. Ben Saul'ün peşine düşerim."

"Hayır! Ah, lütfen!" diye çığlık attı Myrrh-Ann. Jacob'a doğru atıldı ancak Jacob ulaşamayacağı yere doğru süzölmüş ve yavaşça havalanmaya başlamıştı bile. Niyeti hemen hayati öneme sahip görevine koyulmaktı. Rüzgârın giremediği bu yerde aniden bir ürperti hissetti. Kadının şiddetli öfkesinin korkusuna karşı bir refleks olarak arttığını hissetti.

"Myrrh-Ann, az vaktimiz var," dedi Jacob, sesi tavana yaklaştıkça kalın ve yankılı duyulmaya başladı. Kadının yorgun düştüğü histeri krizini durdurdu. Hava ağırlaşmış kadının dikkatini çekince durgunlaştı. "Zamanında bulabilirsem onu kurtarabilirim. Kurtarmazsam görevimin ne olduğunu biliyorsun. Onu sana ve bebeğine geri getirmek istiyorum, inan bana."

Bunu söyledikten sonra İnfazcı ardında bir toz bulutu bırakarak yok oldu.

"Onu öldürecek! Benim Saul'ümü öldürecek!" diye inledi Myrrh-Ann vücudu hıçkırıklarla sarsılırken.

"İş o raddeye gelirse, Myrrh-Ann," diye yumuşak bir sesle konuştu Noah, "sevdiğimiz Saul artık çoktan aramızdan ayrılmış demektir."

Isabella, kız kardeşinin anahtarı kilitte döndürdüğünü duyunca pen-
cereden ayrıldı.

“Selam, Corr. Eğlendin mi?” Gözü dalmıştı ama yine de karde-
şini selamladı.

“Fena değildi,” diye yanıtladı onu kardeşi anahtarları masanın
üzerine bırakıp ceketini çıkartırken. “İyi bir çocuk. Belki de fazla iyi.”

Isabella yıldızlardan medet umarcasma gözlerini devirdi.

“Hangi erkek bu devirde ‘fazla iyi’ olabilir ki?”

“Büyük randevu uzmanı konuştu,” diye çıktı Corrine. Isabella’nın
lisede bile biriyle çıktığını hatırlamıyordu. Corrine kız kardeşinin
asosyalliğine anlam veremeyerek omuz silkti.

Isabella aya dalgın dalgın bakmaktan vazgeçti.

“Fazla iyi nasıl oluyormuş açıkla o zaman.”

“Şey, dur bir düşüneyim...” Corrine, Isabella’nın yanına gelip
ekim gecesini izlerken derin düşüncelere daldı. “Çok iyi, çok kibar
ve çok tahmin edilebilir. Sanırım bunu demek istedim. İyi biri ama
pek heyecan verici değil. Belki de onunla sen çıkmalısın.”

Isabella kahrkayla güldü. “Sen bana hakaret mi ettin bakayım?”

“Hayır, hiç de bile.” Corrine kolunu Isabella’nın omzuna atıp
onu sıkıca sararken kıkırdadı. “Sadece senin iyi bir çocukla tanışmanı
istiyorum. ‘Fazla iyi’ olsa da fena olmaz hani. Ama sanırım ara sıra
ağzından çıkanlara kolayca alışamaz. Ah, belki de kızıl saçlı olanın
ben, sinirli olanısa sen olduğu konusunda onu uyarmalıyım.”

“Hah! Ergen asilikleriyle anneme cehennem azabı yaşatan ben
değildim canım.”

Corrine güldü. “Babamaysa annemin siniriyle cehennem azabı
yaşatan ikimiz de değildik tabii.”

Kardeşler gülüştüler. İkisi de dobralık ve inatçılık özelliklerini
kimden aldığını çok iyi biliyordu.

“İkinci el sevgilini bana vermeyi teklif ettiğin için sağ ol,” dedi
Isabella gülümseyerek. “Ama sanırım reddedeceğim.”

“Sen bilirsin.” Corrine kardeşini orada bırakıp mutfağa geçerken omuz silkti. Buzdolabına bir göz gezdirdi.

Isabella pencereye geri döndü ve ayı bir süre daha inceledi. Ay onu her zaman etkilemişti. Son zamanlarda içi içine sığmıyordu ve tam olarak ne olduğunu bilmediği bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Evde kapalı durmak onu deli ediyordu. Asıl istediği şey dışarı çıkıp yürümekti. Ya da koşmak.

Bu düşüncesini aklından uzaklaştırdı. Geceyarısından sonra Bronx’un tekin olmayan yerlerinde koşmak mı? Geçmişte dolunayın insanları delirttiğinin düşünülmesine şaşmamalıydı. Şimdi biri onun düşüncelerini okusa tanıyıp sevdikleri sakın, kitap kurdu Isabella olduğuna inanmazdı. Üstüne bir de onu kendi güvenliği için bağlarlardı.

Isabella onu tanıyıp seven insanların onu bir nebze olsun tanıyıp tanımadıklarını merak ediyordu sık sık. O bile kendisini tanıdığından şüphe duyuyorken başkaları onu nasıl tanıyabilirdi ki?

Bekâr bir kütüphaneci olarak oldukça zavallı, basmakalıp bir hayat sürüyordu: rahat ve sakın. Kitaplarını çok seviyordu. Edinilecek öyle çok bilgi, öğrenilecek öyle çok şey, anlatılan öyle çok hikâye vardı ki. Okumayı öğrendiği günden beri bu konuda iştahı hiç kapanmamıştı. Çoğu insanın okuduğundan daha çok bilgiyi muhtemelen unutmuştu.

Ancak o zamana kadar kitaplar onu orada hep mutlu etmişken Isabella artık nedensiz yere... tatminsizlik yaşıyordu.

Isabella uzanıp hızlı bir hareketle camı açtı. Pencereden serin ve açık geceye doğru sarktı. Ay, güneş kadar ılık verdiğinde her şey farklı görünürdü. Güneş ve altın ışıltılarının aksine ay her şeyi soluklaştırıyor, gümüşü renklere bürüyordu. Gölgeler uzuyor ve esrarengizleşiyor, sıkıcı kara asfalt göz kamaştırıcı bir gri yola dönüşüyordu.

“Oradan baş aşağı düşsen cezayı bulurdun,” dedi Corrine arkasından alaycı bir şekilde. “Pencereyi kapatacaksın sanıyordum.”

“Yatmaya gittiğini söylememiş miydin?” diye sordu Isabella ona bakmadan.

Kardeşi ona dil çıkardı. Corr anında lafı yapıştıramazsa hep böyle yapardı. “Evet, yatıyorum ben. Uyumadan önce kapıyı kilitle. Çok fazla dalıp gitme, yarın erkenden işe gideceğini söylemişin.”

“Biliyorum. İyi geceler,” dedi Isabella ona bakmadan el sallayarak. Corrine’in yatak odasına gitmeden ona bakıp gözlerini devirdiğini görmedi.

Isabella pencereden daha fazla sarktı. Kollarını birbirine kenetleyip beşinci kattan aşağıya, kaldırıma baktı. Saçları omuzlarından havalanıp önüne düştü, sanki kara bir yılan havada asılı kalana kadar göğsüne doğru inmişti.

Koyu renkli ve asil kıyafetler giymiş bir adamın apartmanına doğru geldiğini gördü. Gecenin sessizliğinde ayak seslerinin tıkırtıları duyuluyordu. Geniş ve kendinden emin adımlar atıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama adamın bu sıradan yürüyüşünün o yükseklikten bile yapmacık olduğunu anlayabiliyordu. Bu esnek erkek bedeninin tetikte bir duruşu vardı... aynı zamanda acımasız.

Önünden geçtiği kapıların boyutlarıyla kıyaslayınca adamın oldukça uzun boylu olduğuna kanaat getirdi. Saçları ay ışığının yansımalarına rağmen fazlasıyla koyu renk görünüyordu, muhtemelen siyah ya da koyu kahverengiydi. Emin olamadı ama saçlarını atkuyruğu yaptığını düşündü. Uzun gri bir paltosu vardı, kemeri yoktu ve düğmeleri açıktı. Ellerini rahat bir şekilde ceplerine sokmuştu. Paltosu yürürken bacaklarına çarpıyor, altındaki mavimsi gri renkli gömleği ve siyah pantolonunu ortaya çıkarıyordu. Pahalı ve sofistike giysileri uzaktan bile ışık saçıyordu.

Mahalleleri sosyetik bir yer değildi ve aristokrat misali iyi giyinmiş erkekler pek görülmezdi. Bu taraflarda onun gibileri daha çok ekmek kapısı olarak nitelendirilirdi. Depo dolu sokaklarda yemek zili çalıyor olmalıydı.

Bu düşünce aklından geçer geçmez adam aniden durdu. Ayın dağıttığı karanlığın içinde adamın yüzünde bir parlama gördü. Adam sanki gülümsemişti. Etrafına bakınıyor, belli ki bir şey arıyordu.

Sonra yukarı baktı.

Adam doğrudan ona bakarken Isabella hafifçe iç çekti. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi tarif edilemez bir şekilde çarpı. Bu kez adam açık açık gülümsüyordu. Aniden ışıktı ve gölgede beyaz dişleri göründü. Bir adım atıp sokağın iki yönüne de baktı. Sonra yine kafasını kaldırıp kadına bakarken umursamaz bir tavırla telefon direğine yaslandı.

“Düşeceksin oradan.”

Yankılanan sesi yukarıya ulaşınca Isabella gözlerini kırıştırdı. Adam bağırıyordu. Sesi beş kat yukarıya ulaşıp kadının kulağına normal ses tonuyla gelmişti.

“Kardeşim gibi konuştun.”

O da bağırmadı. Ama nedense buna gerek olmadığını düşündü. Neden bunu garip bulmamıştı ki? Eh, aslında bulmuştu ama bunu umursamadı.

“O zaman camdan bu kadar sarkmaman gerektiğini düşünen bir tek ben değilim.”

“Endişelerini bir kenara not alayım bari,” diye cevapladı soğuk bir sesle.

Adam güldü. İçtendi, bu davetkâr ses Isabella’yı sarıp sarmaladı ve adamın neşesi ona da bulaştı. Bu durum Isabella’yı da gülümsetti ve kollarım kendine daha sıkı doladı.

“Ayrıca,” diye devam etti kadın, “konuşana da bak. Gecenin bir yarısı bu taraflarda ne işin var ki? Canına mı susadın?”

“Başımın çaresine bakabilirim. Bu konuda bir endişem yok.”

“Pekâlâ. Ama ilk sorumun cevabını alamadım.”

“Alacaksın,” diye karşılık verdi adam. “Bana neden camdan sarktığını söylersen.”

“Sarkmıyorum ki. Yaslanıyorum. Etrafı izliyorum.”

“Meraklı mısın?”

“Hayır. Çok bilmek istiyorsan aya bakıyordum.”

Adamın omzunun üzerinden aya bakışını seyretti. Bunu öyle sıradan bir şekilde yaptı ki Isabella adamın kendisi kadar aydan etkilenmediğini düşündü.

“Aya dalıp giderken buralarda sıradışı bir durum görmüş olabilir misin acaba?” Adam bu soruyu çok laubali bir şekilde yöneltmişti ama içinden bir ses Isabella’ya sırrım açık etmekten çok onun cevabıyla ilgilendiğini söylüyordu.

“Sıradışı şeyler şu aralar çok sıradan oldu. Ne gibi bir şeyden bahsediyorsun?”

Adamın tereddüt ettiğini hissetti, içten içe bir tartışma yaşadığının farkındaydı. Adam kısa ama güçlü bir şekilde nefes verdi.

“Boş ver, rahatsız ettim, kusura bakma.”

“Hayır, dur.”

Isabella aniden durması için elini ileri uzattı. Bu hareketi tehlikeli duruşundaki dengeyi bozdu ve birden vücudunun havalanıp hız kazandığı gibi bir duyguya kapıldı. Ahşap zemin çoraplarının kaymasına engel olamadı ve ayakları yerden kesildi, vücudunun büyük kısmıysa pencere eşiğinden dışarıya fırladı. Baş aşağı kuzguni geceye dalarken dudaklarından boğuk bir şaşkınlık nidası döküldü. Düşme hissi midesini altüst etti, eğer ölmek üzere olmasaydı muhtemelen kusacağını düşündü.

Ama beton zemine çarpmak yerine katı fakat esnek bir yere düştü. Düşüşü aniden kesilirken bir kırbaç sanki havayı yarıdı. Sıkıca kapadığı göz kapaklarının ardından gözleri sadece uçuşan yıldızları görebiliyordu.

Isabella güçlükle nefes alıyordu, adrenalin seviyesi oldukça artmıştı. Bu sırada bulabildiği ilk katı şeyi kavradı.

“Bir şey yok. Gözlerini açabilirsin.”

O ses. O boğuk, erkeksi, seksi, canlı ve yere toslamadığını söyleyen ses.

Isabella tek gözünü açtı ve elleriyle neyi kavradığına baktı. Elleri adamın paltosunun yakasına sarılmıştı.

“Aman Tanrım.” Zorlukla nefes alarak iki gözünü de patlatıp kafatasını yarmaktan onu kurtaran adamın yüzüne baktı. “Aman...” deyip aniden durdu. Sonunda adamın çehresine çok yakından bakabilme şansı bulmuştu. Ve bu yüzden bir çok daha hissetti.

Adam karşı konulamayacak bir güzelliğe sahipti.

Onu başka türlü tanımlayamıyordu. Yakışıklıdan öte bir şeydi. Yakışıklı sözcüğü erkeklere yakıştırılan sınırlı tanımlı olan, sıradan bir sıfattı. Bu adam gerçek anlamda güzeldi. Yüzünün her yeri öyle asildi ki, asil sözcüğünü bambaşka bir anlama büründürüyordu. Koyu gözleri de kara kaşları da gecenin gölgesi altında rengini tam belli etmiyordu. Çok çarpıcıydılar ama çocuksu duran gür kirpikleri kendini ele veriyordu. Keyifle alev alev yanan muhteşem gözleri parlıyordu, şehvetli dudakları ancak günahkâr denebilecek bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Nasıl yaptın... ama bu... ama bunu yapman imkânsız!” Isabella’nın dili dolandı. Bu sırada adamın yakasını tutan elleri bir açılıp bir kapanıyordu.

“Yaptım işte. İmkânsız değil. Görünüşe göre yapabiliyormuşum.” Artık adamın gülümsemesi yüzüne yayılmıştı. Isabella adamın aldığı bu keyifte biraz payı olduğuna emindi. Az önce hayatını kurtardığını unutarak ona ters ters baktı.

“Bu durumu böyle eğlenceli bulmana çok sevindim!”

Jacob gülümsemesine engel olamıyordu. Kadın ona öyle odaklanmıştı ki yerden üç metre havada tam kadını düşerken tuttuğu noktada durduklarını fark etmemişti bile. Böylesi daha iyi zaten, diye düşündü kaldırımı doğru süzülürken. Bu sırada kadın onu bu durumda eğlendiği için azarlamaya kaptırmıştı kendisini. Zaten bir

kadını beş kat yukarıdan düşerken tutmasını açıklarken yeterince zorlanacaktı. Bir bakalım... beş kat çarpı... ah, yaklaşık elli beş kilo... çarpı yer çekimi...

“Bu durumu eğlenceli bulmuyorum açıkçası,” dedi dürüstçe ve çok dikkatli bir şekilde kadının ona olan konsantrasyonunu bozmamaya çalışarak ağırlığını insan standartlarına indirirken. “Aslında sana bir şey olmadığı gördüğüm için mutluyum, hepsi bu.”

Isabella birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Aniden bu yabancı adamın ona nasıl bir iyilik yaptığını fark etti.

Jacob bu perimsi güzelin yüz ifadesinin hırçın ve öfkeli halinden tam anlamıyla dehşet ifadesine dönüştüğünü gördü. Kadına ölümün kıyısından döndüğünü hatırlattığı için içinden kendine kızdı. Gerçi mantıken bundan kaçış yoktu zaten. Kadının titremesini önlemek için alt dudağını ısırsını izledi. Kadının bu kırılganlığı göğsünde içini burkan bir duygunun oluşmasına neden olunca âdeta nefesi kesildi. Farkındalık ve duygu patlaması yaşayan Jacob kollarındaki kadını en ince ayrıntısına kadar incelemeye daldığını fark etti.

Kadın dolgundu ve yuvarlak hatlı, ufak tefek biriydi. Minyon bir yapısı vardı ve erkeklerin bir kadının fazlasıyla yumuşak olmasını istedikleri her yeri tam da öyleydi. Ay ışığı kusursuz bir teni olduğunu gözler önüne seriyordu. Teni öyle soluk renkliydi ki hayatı boyunca gördüğü bazı Gece Gezginleri kadar transparandı neredeyse. Dalgalı siyah saçları, aşırı derecede kalın ve uzundu. Pazılarından aşağı göğsüne doğru sarkan saçlarının ağırlığını hissedebiliyordu. Yüz hatları ufak ve zarifti. Dudakları enfes görünüyordu. Gözleriye masum bir çocuk ifadesiyle kocamandı. Koyu mor gözleri ay ışığında eflatuna dönmüştü. Ay ışığının güzelliğini ortaya çıkarışı inanılmazdı. Kadın kucagındayken onun bu kadar sıcak oluşu da adamı büyülemişti. İnsan sıcaklığının ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu fark etmemişti daha önce.

Jacob kendisini yasak düşüncelerin sınırında gezinirken buldu ve gerçekler onda şok etkisi yarattı. Kadını kendinden hızla uzaklaştırmaya çalışırken neredeyse yere düşürecekti. Omzunun üzerinden aya doğru kızgın bir bakış fırlatırken ellerini pantolonun ceplerinin derinliklerine soktu. İçinden gelen kadını yeniden yakınına çekme dürtüsüne karşı koydu.

Birden kendisini ayaklarının üzerinde dururken bulan Isabella biraz sersemlemiş ve afallamıştı. Adam aniden uzaklaşmıştı. Sanki bir anda onun vebalı olduğunu fark etmiş gibiydi. Gerçi kadınlar üzüldüklerini dışa vurduklarında erkekler rahatsız olurlardı. Ama adam yine de onu tutabileceği mesafede duruyordu... kadın ona ihtiyaç duyabilir diye. Ancak Isabella bir iki nefes aldıktan sonra kendine gelmiş, dengesini bulmuştu.

Jacob, Isabella saçından büyük bir tutamı orada duramayacak kadar küçük olan kulağının arkasına götürürken ihtiyatlı bir biçimde onu izledi. Kadın saçını bırakır bırakmaz o kalın, ipeksi tutam tekrardan önüne düştü. Jacob kendini o saçı yine kulağının arkasına atmak için bir dürtüyle boğuşurken buldu. Böylece saçının dokusunu hissedebilecekti. Çenesini kasıp kendi dilinde küfrederken zorlukla yutkundu.

“Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Bay... şey...”

“Jacob,” diye sözünü tamamladı. Hırıltılı ses tonu kadının bir adım gerilemesine yol açtı.

“Bay Jacob,” dedi Isabella endişeli bir şekilde.

“Hayır, sadece Jacob,” diye düzeltti onu kendini daha düzgün bir biçimde konuşmaya zorlayarak. Herkes gibi kadının da ondan korktuğu düşüncesinden nefret etti. Kadın, insan türüne aitti. Ondan korkması için bir sebebi yoktu.

“Pekâlâ, Jacob,” dedi kadın eflatun gözleriyle onu dikkatlice incelerken. Ancak anında cesaretine kavuştu. “Ben Isabella Russ. Çok

teşekkür ederim... yaptığın şey için. Boynunun kırılmamış olmasına inanamıyorum.”

“Göründüğümünden daha güçlüyümdür,” diye açıklama getirdi Jacob.

Bella bunu pek inandırıcı bulmadı. Onu o şekilde yakalayabilecek kadar güçlü görünüyordu adamın her santimi. İri yarı değildi ama geniş bir göğsü ve omuzları vardı. Fiziksel formunu hiçbir şekilde giysilerinin altına gizlemiyordu. Görebildiği ve gri paltosundan hissedebildiği kadarıyla yağsız, atletik yapılı, sıkıydı. Esmer, yakışıklı yüzünün, mükemmel vücudunun ve korsanımsı atkuyruğunun ötesinde Jacob’da daha önce hiç karşılaşmadığı bir enerji vardı. Evet, kesinlikle göründüğünden daha güçlüydü. Sadece fiziksel anlamda bir güç değildi bu.

Bu, soğukkanlı kütüphanecinin titremesine neden oldu. Ağır ve asil Avrupalı aksanıyla tamamlanan nitelikleri göz önünde bulundurulunca Macar ya da Hırvat olduğu düşünülebilirdi. Sakin, nazik, kontrollü, buram buram kendine güven kokan o verdiği his insanı delip geçiyor, altında yatan tehlike sinyalleri kadının içinin kıpır kıpır olmasına neden oluyordu. Tam anlamıyla baştan çıkarıcı, her şey dâhil bir paketti bu adam.

Muhtemelen evli ve altı çocukluydu.

Isabella bu gerçekleri fark ettiği için öyle bir nefes verdi ki alındaki saçlar uçtu. “Pekâlâ o halde, teşekkürler... şey... anladın işte.” Düştüğü pencereyi işaret ediyordu. Kaşları şaşkınlıktan ortada birleşti. Kaburgasını kırmadan nasıl onu yakalayabilmişti ki? İmkânsız görünüyordu.

Aniden Isabella ensesinde tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Jacob küçük perinin başını aniden döndürdüğünü gördü. Güzel gözleri temkinli bir şekilde kısılmıştı. Jacob’ın içgüdülerini tetiklemek için yeterliydi bu. Kadını rahatsız eden şeyin neyin olduğu anlamak için gecenin ötesini hissetmeye çalıştı. Kadının da onun aradığı şeyi hissetmesi onu şaşırttı.

Kötü niyet. Dehşet. Saul'ün dehşeti. Jacob korkunun kokusunu alabiliyordu. Kara büyüünün o ekşi tadını alabiliyordu. Yakınlardaydı. Jacob tam şüphelendiği gibi izlerin birden sonra erdiği o bölgedeydi. Saul'ü karanlıkların pis havasından çekip çıkaran neyse bir kez daha mahkûm iblisi kanırtıyor, zehirliyor ve ona işkence ediyordu.

Ama Jacob'ın avcı sezgileri hiçbir ize rastlamadı, bir yön belirleyemedi.

Kafası karışan ama tekrar aklı başına gelen Jacob'ın bakışları hâlâ bilinmeyen ufka doğru bakan ufak tefek kadına kaydı. Bu mümkün müydü? Birkaç saat önce neslini fazla üremekle suçladığı bu kadında onun bile hissedemediği o içgüdülerden olabilir miydi? Böyle bir şey duymamıştı hiç.

Fakat Jacob kadının rahatsız olduğunu hissedip kaç ya da savaş tepkisiyle adrenalinin coştüğünü, vücut kimyasalındaki değişimin kokusunu aldı. Evet, kadın kesinlikle yakınlarındaki kötüler hissedebiliyordu.

“Bu sokakta durmasak iyi olur,” dedi çabucak, adamın koluna uzanarak.

“Neden?” diye sordu adam, kadının çekmesine karşı koyarken.

“Çünkü burası güvenli değil,” dedi kadın iki yaşındaki bir çocuğa açıklama yaparmış gibi. “Maçoluğu kes ve ne diyorsam onu yap.”

Ne diyorsa onu mu yapayım? Bu ufak tefek kadın cidden beni korumaya mı çalışıyor? Bu düşünce onu afallattı. “Maçoluk yapmıyorum ben,” diye karşılık verdi, sesini kasıtlı olarak soğuklaştırarak. Bir yandan da kadının daha da gerilip tepkilerinin doruğa ulaştığını görüyordu. Yüzünün kızarışını izlemek büyüleyiciydi. Nabızı o zarif boynunda deliler gibi atmaktaydı. Her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu.

“Of!” Isabella gözlerini devirdi. “Pekâlâ, ne istiyorsan yap ama lütfen şu yoldan çekil!”

“Neden?” diye ısrar etti Jacob.

Elleri belinde ve ayakları ayrık bir biçimde yere basan kadının, bezgin bir iç çekişle saçını üfleyip başının arkasına atışını büyülenerek izledi.

“Bak, bazı sokakların ortasında durup kavga etmek pek akıllıca değildir. Bu da o sokaklardan biri. Eğer burada kalmakta ısrarcıysan sen bilirsin. Ben gidiyo...”

Aniden soluğunu tutup elini boğazına götürürken gırtlığından belli belirsiz hırıltılar geldi. Jacob içgüdüsel olarak ona yardım etmek için uzandı. Kadının korkmuş eflatun gözlerindeki dehşet ifadesi hoşuna gitmemiştir.

“Isabella? Ne oldu?” diye sordu onu korumak için kendine doğru çekerken.

“Birisi... Aman Tanrım, kokuyu almıyor musun?”

Kokuyu alıyordu. Etraflarını sarmıştı. Belli belirsizdi ama fark edilmeyecek gibi değildi. Yanık et kokusu. Aynı zamanda sülfür. Tüm yırtıcı türlerin keskin avcı sezgileri onda vardı ama bu kokuyu almasını bunlar sağlamıyordu. Hiçbir ipucu, hiçbir iz yoktu. Ona engel olan bir şey vardı. Şaşırdı ama bu konu üzerinde çok vakit kaybetmedi. Bu insan kadında onda olan hiçbir yeti yoktu. Ama buna rağmen duman ve sülfür bulutu içinde kalmışçasına nefes almakta zorlanıyordu. Öyle olmadığı çok açıktı. Fiziksel olarak en azından.

Bunu yaşayan başka biriydi.

Saul.

Jacob'ın zihninin derinliklerinde bir şeyler netleşti. Ama hiç olmadığı kadar da aklı karıştı. İnfazcı olup bitenin nedeni, nasıl ya da imkânsızlığı üzerine kafa yormakla uğraşmadı. Sadece tek bir şeyi öğrenmek istiyordu.

“Nerede? Söyle bana, Isabella. Nerede o?”

“Yakında! İçimde!” Kadın kendi yakasını kavrayıp aşağı doğru çekti. Âdeta içindeki varlığı söküp atmak istiyordu. Olmayan dumandan etkilenen gözlerinden iri iri yaşlar akıyordu.

“Hayır. Dinle beni.” Adam, kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Yüzünü ona doğru çevirirken aniden yüzünün ellerinin arasında ne kadar küçük, ne kadar narin kaldığını fark etti. “Yakında ama içinde değil. Nerede o? Bana bak ve nerede olduğunu söyle!”

Isabella adamın kollarından kurtulup koşmaya başladı. Bir yandan da sendeleyip hayalî duman yüzünden öksürerek boğulurcasına sesler çıkarıyordu. Köşeyi dönüp sokağı geçerken Jacob hemen arkasından hızla onu takip ediyordu. Bir köşeyi daha dönünce kıvrımlı çelik kapılarla yüz yüze geldiler.

Bir depoydu bu. Çoktan terk edilmişti ama yine de üst penceresinden dışarı güçlü bir ışık yayılıyordu. Jacob doğal olmayan bu soğuk ışığı bir daha görmeyeceğini düşünmüştü aptal gibi. Minik rehberini omuzlarından yakalayıp kendine doğru çekip kulağına eğildi. Boyları arasındaki uyumsuzluğa rağmen adamın bedenine kusursuzca uyum sağlamıştı.

“Dinle,” diye mırıldandı sakinleştirici bir şekilde. Kadın hâlâ nefes almaya çabalıyordu. “Acı çekmiyorsun, Isabella. Diren buna.” Penceredeki tekinsiz ışığa baktı. Kalbi harekete geçme arzusuyla yarıp tutuşuyordu ama kadını burada boğulurken bırakamazdı. Eğer zihni gözyaşı akıttıracak ve sesini çatlak çıkarttıracak kadar buna inandıysa boğulacağına da inanabilirdi. “Duman yok, görüyorsun ya. Beni dinliyor musun, Isabella?”

Dinliyordu. Konuşmasa da ilk derin nefesini almayı başardı. İkisine de bir asır geçmiş gibi geldi.

“Güzel,” diye fısıldadı Jacob, sıcak nefesini kadının narin boynuna üflerken. “Şimdi burada kal. Ortalığa çıkma ve sadece nefes al.”

Jacob kapıların birleştiği yere elini sokup açtı. Sanki müthiş ağırlıktaki çeliği değil de kâğıt yırtıyordu. Aynı zamanda alışkanlığı gereği sesi anında yok ediyordu. İçeride biri olduğu takdirde rüzgâr yüzünden metallerin gıcırdadığını düşünürdü.

İçgüdüsel olarak Isabella, söylediklerini bir an bile düşünmeden kapıların ardındaki loşlukta onun peşinden gitti. Olanlar onu korkutuyordu ama yalnız kalmak ona daha korkunç geliyordu. Adam aralıktan gölgelerin arasına dalarken Isabella adamın savrulan paltosunu kavrayarak arkasına takıldı. Işık kıvılcımları ve ardından karanlık. Bu ikisinin birleşimi onu kör ediyor, gözlerini yakıyordu. Jacob hiç tereddüt etmeden, sanki güpegündüzmüş gibi ışığa doğru yürümeye devam etti. Beklenmedik bir şekilde Jacob'ın önünde yükseldiğini hissetti. Belli ki merdivenlerden çıkıyordu. Isabella'nın elinden kurtuldu ve onu tek başına beceriksizce merdivenleri bulmaya çalışırken bıraktı.

Isabella merdivenleri bulamadı. Ne kadar etrafını yoklarsa yoklasın adamın deponun üst katına çıkmak için kullandığı şeyi bulamadı. Tek yapabildiği, Jacob'ın silüetini arkadan aydınlatan ışığa doğru dönmek oldu. Bu sırada Jacob sinsice ışığın kaynağına doğru ilerliyordu. Isabella'nın hırıltılı nefesi oksijeni ciğerlerine çekmeye çalışırken çok fazla ses çıkarıyormuş gibi geliyordu ona. Jacob gitgide hedefine yaklaşıyordu.

Birden havaya sıçradı.

Gerçek anlamda sıçradı.

Isabella karartı ve ışık karmaşasında hayal görüyor olabilirdi ama adamın yukarıda yaşanan arbedeye doğru beş metre havaya sıçradığına yemin edebilirdi.

İşte o sırada kıyamet koptu.

Durup dururken nahoş ışıktan yayılan koku üst kattan aşağıya doğru korkunç bir şelale misali yeşil, bakır rengi ve kara bulutlar halinde salınmaya başladı. Ardından büyük bir patlama geldi. Füze gibi etrafa fırlayan moloz ve insan parçaları Isabella'yı eğilip saklanmak zorunda bıraktı. Gözleri ışık kıvılcımları yüzünden yanıyordu.

İnanılmaz bir biçimde havadan insan yağıyordu.

Jacob, Isabella'nın beş metre soluna, büyük bir toz bulutu kaldırarak korkunç bir gümbürtüyle yere düştü. Başka bir vücut, pek

uzağında olmayan kutulara çarptı. Üçüncü ses açık kapıların yakınından geldi. Ama bu ayaklarının üzerine düşme sesiydi. Adam kedi gibi düşüşünün etkisini azaltmıştı. Ardından paltosunun –yoksa bir pelerin miydi bu?– kumaşının çıkardığı sesle beraber açık kapılardan kaçtı.

Olan biteni yok sayarak Isabella yerde ağır ağır nefes alan adamın geniş omuzlarını tuttu.

“Jacob!”

“Isabella, buradan hemen kaç!” Jacob ayağa kalkıp beceriksizce yalpalarken âdeta kükredi. Isabella’yı tutup kendinden uzağa öyle sert itti ki kadın arkaya doğru düşüp kış üstü oturdu. Bir süre homurdanarak utancından ve ağrısı yüzünden küfretti. Niyeti maço Jacob’a cehenneme gitmesini söylemekti.

Kutuların üzerine düşen adam birden havalanınca sözcükler boğazında düğümlendi.

Kelimenin gerçek anlamıyla adam havalanmıştı.

Yukarıya doğru fırlamıştı.

Isabella buna tanık olunca nefesi kesildi ve o anda birkaç önemli şeyin farkına vardı. Üzerinde havada duran adam ve Jacob insan değildi. İki ayaklı olmasına ve nispeten insana benzemesine rağmen aslında biçimsiz başındaki şeytani yeşil gözleri dehşetengiz bakan, devasa bir yaratıktı. Yukarıya doğru incelen, uzun ve devasa kulakları, kulaktan çok ağ ya da yüzgeç gibiydi.

Uzun ve sivri köpek dişleri vardı.

Ah, bir de çok ama çok büyük kanatları.

Isabella’nın içinden histerik, tuhaf bir gülme geldi.

Pekâlâ, ben tam olarak ne zaman uyuyakaldım? diye sorguladı kendini. Tabii ki insanlar pencerelerden düşen insanları pat diye tutamazlardı. Terk edilmiş bir depoya giden tuhaf bir adamı takip etmemeliydi. Bronx’ta havada uçan, uzun dişli, yarasa yüzü yaratıklar diye bir şey yoktu.

Yaratık sonrasında doğrudan Isabella’ya yöneldi.

Tamam, uyanma vakti, diye aklından geçirdi panik duygusu vücudunu sararken.

Kanatlı yaratık kadına doğru dalışa geçti.

Jacob şimşek gibi inanılmaz bir sıçramayla havaya atılıp canavarla bütün oldu. Çarpışmalarından çıkan sarsıcı ve korkunç ses Isabella'nın geri kaçmasına yetti. Jacob'ın hızıyla birbirine dolanan bedenler odanın öteki ucundaki kutulara doğru uçtu.

Isabella telaş içinde etrafını gözden geçirdi, kendini koruyacak bir şey aradı. Bulduğu ilk şey ağır bir metal çubuktu. Eline alınca pasları avuçlarını çizdi. Ayağa fırlayıp beyzbol sopası gibi havaya kaldırdı ve Jacob'ın yaratığın işini bitirememiş olması ihtimaline karşı tehditkâr biçimde salladı.

Jacob yaratığın işini bitirememişti.

Birden çarpışan iki varlık kutuları etrafa saçarak havaya sıçradı. Bu kez üstün gelen taraf pis canavardı. Devasa kanatlarını hızlı hızlı çırparak Jacob'ı yukarı fırlattı. Jacob tavana yapıştı. Gölgelelerin arasından uzun metal plakaların gıcirtısı duyuluyordu. Isabella bu sahneyi dehşet içinde izlerken Jacob yere ağır bir kaya gibi düştü.

Büyük bir süratle yere çakıldı. Bu darbeyle havaya bir kez daha toz bulutu kalktı. Isabella, sözde kurtarıcısının esmer ve güzel başının altında koyu renkli bir göl oluştuğunu görünce dehşete kapıldı.

Yaratık üzerinde bir kez daha daire çizerken yerinde dondu kaldı. Yaratık avını kovalayan bir akbaba gibi aşağıya doğru süzülüp önünde pençelerinin üzerinde durdu. Isabella onu iyice süzdü. Kiremit rengi kaygan derisini, çıkık göğsünü ve çukur göbeğini aklına kazıdı. İncecik dudakları geri çekilince iki sıra uzun diş göründü ve hırıltılı sesler çıkardı. En korkuncu elleriydi. Pençelerindeki yeşilimtırak tırnakları on beş santimdi. Uçlarından Jacob'ın altında oluşan göle benzer koyu renk bir sıvı damlıyordu.

“Güzel,” diye tısladı.

Pekâlâ, sesi ellerinden daha berbatmış, diye düzeltti kendini Isabella.

“Cilt bakımı yaptırsan iyi olur aslında.” Isabella pasla kaplanmış eliyle ağzını kapattı. *Ah, harikası Bella. Kışkırt bakalım büyük ve çirkin yarattığı.*

“Güzel et.” Tüylar ürpertici varlık onu böyle tanımlamıştı.

Eh bu kulağa hiç hoş gelmiyor.

“Şey... Duyduğuma göre bu sıralar veganlık çok modaymış,” diye öneri getirdi kadın. Düşmanı ona doğru bir adım atarken sesi daha da yükseldi ve kendini bir adım geri çekti.

“Sıcak et. Ateşli et.” Sonra canavar, kadınlık organıyla ilgili kaba bir yorum yaptı.

“Hey! Söylediklerine dikkat et! Orada kal yoksa... yoksa...” Isabella sopayı tehditkâr bir biçimde kaldırırken bu çirkin canavarın gözünü korkutacak bir yol bulmaya çalıştı. “Yoksa etine darbe yiyeceksin.”

O da bir erkekti sonuçta. Bazı şeyler evrensel olmalıydı, değil mi?

Sonra yaratık sinsice sırtıp bacak arasını okşayınca, *belki de bana öyle geldi*, diye düşündü Isabella. O anki görünüşüne bakılırsa tam bir şehvet meraklısı gibi duruyordu. Gözleri dönüp duruyor, çenesinden salya akıyordu.

Eğer bu evrensel bir işaret değilse, başka ne olabilir ki, diye düşündü Isabella.

Aniden yaratık onunla oynamaktan sıkıldı ve ileriye doğru sıçradı. Isabella tiz bir sesle bağırıp içgüdüsel olarak yere atıldı ve takla attı. Kendisi gibi bir kitap kurdunun yapamayacağı kadar büyük bir kolaylıkla ayağa kalktı. Döndü, kalbi deli gibi çarpıyordu. Yarattığın yeniden hedef alıp ona bir kez daha saldıracağını tam vaktinde gördü. Bu defa tek yapabileceği şey elindeki sopayı ona doğru sallamak ve yeterince sağlam bir vuruş yapabilmek için dua etmekte.

Öyle sağlam bir vuruş yapamadı.

Onun yerine kendi etrafında 360 derece döndü. Hızla kış üstü düştü.

Bir anda yaratık üzerine doğru atıldı, bu sırada gülüyor ve zevk içinde salyasını akıtıyordu...

... Bir an sonraysa acı içinde çılgın atıyordu. Çünkü kadının hâlâ elinde tuttuğu sopanın tam üstüne inmiş, sopa onu delip geçmişti. Isabella gözlerini kırptırdı. Yaratığı sopaya geçirmenin ne kadar kolay olduğunu görünce bir anlık şoka uğradı. Neredeyse hiçbir baskı ya da güç uygulamamıştı. Yaratık alevler içinde kalırken kıvranan canavarın altından çekerek onu tam zamanında kurtaran güçlü kol-
ların farkına vardı.

Bir an çılgınca parlayan alevlerin ardından, yaratık arkasında sadece duman ve kül bıraktı. Baskın sülfür kokusu, tanıdığı paltonun altında korumaya alınmasına ve çabucak dışarı çıkarılmasına rağmen Isabella'nın öğürmesine neden oldu. Temiz havayı içine çekip yüzünden akan gözyaşlarını sildikten sonra artık tanımaya başladığı bu sıkıntılı kara gözlere baktı.

“Jacob! Öldüğünü sandım!”

“Biraz zor,” diye ona güvence verdi Jacob. Bir yandan kadının yanaklarından istemsizce akan gözyaşlarını ve pası siliyordu. “Darbe yedim o kadar.”

“Belli oluyor! Kanaman var!”

Yaralanan başına uzandı ama daha dokunamadan adam bileğini sertçe tuttu.

“Ben iyiyim,” diye ısrar etti. “Senin için endişelenmesi gereken asıl benim. Onu nasıl kendinden uzaklaştırdın?”

“Bilmem. Elime geçen ilk şeye yapıştım.”

Elini açınca hâlâ avcunda sıkıca tuttuğu paslı sopanın olduğunu fark etti. Bilmek istemediği yapışkan bir maddeyle kaplanmıştı. Sopa-
payı Jacob'a doğru tuttu. Ama o sanki yanacakmış gibi geri çekildi.

Kadının bileğini tutup kendisinden farklı bir yöne çevirdi. Savunma sopası yere düşüp takırdayana kadar bileğini salladı.

“Demir,” dedi. Sakin ses tonu net bir şekilde şaşırdığını ifade ediyordu. “Demiri kullanmayı nereden biliyorsun sen?”

“Bilmiyorum. Oradaki tek şey buydu. Şanslıydım galiba.”

Nedense Jacob bundan kuşku duydu. Fikrini değiştirmede. Bu tesadüfi karşılaşma daha karmaşık bir şeye dönüşüyordu.

“Jacob, o şey de neydi? Gerçek miydi o? Dur. Buna cevap verme. Tabii ki gerçektir. Ama nasıl olabilir? Yanlış giden bir deney ürünü filan mı? Hayatımda hiç öyle bir şey görmedim!

“O...” Jacob tereddüt içindeydi. Bir kez daha iç geçirdi. “O eskiden benim dostlarımdan biriydi.”

2. BÖLÜM

Jacob salonunda volta atarken parmaklarını saçlarında gezdirdi. Defalarca aynı şeyi yaptığından saçları yol yol ayrılmıştı. Myrrh-Ann'e kocasının öldüğünü söylemek onu sevindirmese de en azından görevini tamamlamıştı. Kadın, Saul'ün ele geçirilmesinin ne demek olduğunu biliyordu. Noah onu en kötüsüne hazırlamaya çalışmıştı. Ama Myrrh-Ann buna doğal olarak üzüntü ve öfkeyle tepki vermişti. Jacob'a hem gücünü hem de yumruklarını kullanarak saldırmıştı.

Ona fiziksel acı çektirmeye vakti olmamıştı. Noah dokunmak için ona uzanıp şiddet dolu ve dövünen vücudundan enerjisini çekmişti. İnfazcı'nın ellerine düşerek bayılmıştı. Jacob'a onu tutmak zor gelmişti. Ağırlığı üzerine çökünce şişmiş karnındaki yeni hayat tohumunun hareket ettiğini hissetmişti. Eğer annenin fırsatı olsaydı böyle bir şeye izin vermeyeceği bir yakınlıktaydılar. Bu aklına gelince ona ihanet ettiğini geçirdi aklından.

Myrrh-Ann'in, Saul'ü öldürenin bir insan olduğunu bilmesine gerek yoktu. Jacob'a lanet okuması daha iyiydi. Ne yaptığıнын farkında bile olmayan, savunmasız bir kadın yerine böyle bir cezayı uygulama yetkisi olan Jacob'a lanet okuması, ondan nefret etmesi daha iyiydi. Noah onun bildiklerinin bir kısmını sakladığını hissetmişti. İnfazcı, hükümdarın algılarının farkındaydı ama olayın ayrıntılarını anlat-

maya henüz hazır değildi. Önce düşünmesi gerekiyordu. O depoda gerçekte neler olup bittiğini kimse öğrenmeden o geceyle ilgili çıkarımlar yapmalıydı.

Öncelikle ve en önemlisi hakiki bir ruh çağırmanın varlığının kesin olduğuydu. İçinde güçle doğmuş, bir iblisi çağırarak kadar kara büyüde beceri kazanmış olmalıydı. Bunu kendi gözleriyle görmüştü... itiraf etmek onu utandırıp kızdırsa da. Çünkü bu durumda o pis yaratığın dünyaya kontrolsüz bir şekilde girmesine izin verdiğini itiraf etmek zorunda kalacaktı. Büyü yapan birilerinin aniden ortaya çıkışı Jacob'ın türü için hayra alamet değildi. Aslında Gece Gezginleri'nin hiçbir klanı için hayra alamet değildi. Birinin olduğu yerde başkaları da olurdu ve her zaman tek kurbanları ibisler değildi.

Ayrıca bir de...

Düşüncelerinde gezinmeyi kesip Isabella'nın uyuduğu üst kattaki odaya, yani tavana doğru baktı. Kadının burnunun altında bitki kapsülü açmıştı. Bu karışım uyku ilacı etkisi yaratıyordu. Böylece farkına bile varmadan İngiltere'deki evine kaçırabildi onu.

Kadın bir imkânsız başarmıştı. Bir iblisi öldürmüştü. Daha da imkânsız öldürmeden önce onu hissetmiş, empati kurmuş ve izini sürmüştü. Bir insanın iblis öldürdüğü duyulmamıştı hiç. Ruh çağırın olmadığı sürece tabii.

Isabella büyü kullananlardan değildi. Yoksa Jacob anında anlardı. Büyü yapanlarda kendilerine has, doğal olmayan bir aura, kötü bir koku olurdu. Saul'ü ele geçiren pislik üst katı kokuya boğmuştu. O berbat şey Jacob'm hâlâ burnundaydı. Isabella'mn kokusu hafif, temiz ve hoştu. Deponun pislği içinde bile Jacob onun kokusunu tüm baştan çıkarıcılığıyla alabiliyordu. Parfüm, losyon veya kötü bir alışkanlığı olduğuna dair bir kokusu yoktu. O erkeğin etrafa saldıgı koku bile onun kokusunu bozamamıştı.

Gecelere hüküm süren öteki ölümsüzlere de benzemiyordu. İnsanların arasında dolaşmayı tercih eden Gece Gezginleri'nin neredeyse

insanlardan farkı yoktu. Ancak türler birbirlerinin kimliklerini ortaya çıkaran küçük farklılıklar içeren “tarz”larını ayırt edebiliyorlardı. Isabella’nın insan olduğundan Jacob’ın hiç şüphesi yoktu.

Ama bir iblis öldürebilen bir insan nasıl oluyordu? İblisler bile birbirlerini öldürürken oldukça zorlanırlardı. İşte bu yüzden İnfazcı olmak ölümcül bir işti. Sadece türlerindeki en ihtiyar kişi ölümcül zarar verebilecek güçteydi. Ve sadece Jacob’ın buna izni vardı. Ölüm cezası çok nadir verilirdi ve bu cezayı uygulamak kolay bir görev değildi. O akşam olduğu gibi.

Isabella’nın tek yaptığı bir demir sopa alıp bunu Saul’ün kalbine sokmaktı. Jacob bunu yapamazdı. Hiçbir iblis demire dokunamazdı. İblisler için demire dokunmak derilerine asit dökmekle aynı şeydi. Eğer demirle yaralanırlarsa acı içinde kıvranırlardı. Kalbine ya da beynine gelirse bu ölüm demekti. Jacob ellerine baktı. Başparmakları Isabella’nın gözyaşlarına karışan pas yüzünden hafifçe yanmıştı. Derisi kızarana kadar bunu fark etmemişti.

Bunu saymazsak iblislerin iskeletleri çelik gibi olurdu. Neredeyse hiçbir şeyden zarar görmezlerdi. Onun gibi ufak tefek biri nasıl olmuştu da o sopayı kaburgalarından sokup kalbine kadar itmeyi başarmıştı? Ayrıca kurtadamların gümüşe karşı hassas olduğu kurgu eserlerden biliniyordu fakat iblislerin demire karşı zayıflıkları pek bilinen bir şey değildi. Kadın bir şekilde bu göze çarpmayan detayı biliyor olabilir miydi? Böyle bir varsayımda bulunmak Saul’ün ne olduğunu bildiğini de kabul etmek olurdu. *Dönüşüm geçirdikten sonra Saul tam insanların hayallerindeki iblis halini almıştı. Yoksa tam da görüldüğü gibi sadece şanslı mıydılar?*

Jacob kendini deponun zemininde bulup gözlerinin önünden saçlarını ve kanı sıyrdığını hatırladı. O an tam da Saul ufak kadının üzerine atılmaktaydı. Vaktinde kadına ulaşamayacağını düşünmüştü. Başı öyle zonkluyordu ki gücünü kullanacak kadar bile dikkatini toplayamıyordu. Daha önce kendini hiç o kadar yorgun ve

çaresiz hissetmemişti. Karşı karşıya geldiklerinde affedilmez hatalar yapmıştı ve bu neredeyse canlarına mal olacaktı. Kaderin sonucu tayin etmesine asla izin vermemeliydi. Verdiği mücadelelerin arasında yüzyıllar olmasına rağmen bir Dönüşen'le başa çıkmanın nasıl bir şey olduğunu unutmaması gerekirdi.

Jacob, Saul kadına saldırırken aklının ve bedeninin neye odaklandığını biliyordu. Saul kadar aklını yitirmiş bir iblisin o anda iki temel acil ihtiyacı olurdu. Birincisi varlığını sürdürmeydi. İşte bu yüzden bir iblisi köle yapmak avantajdı. Bilinci korkunç büyülerle dağıtılıp ele geçirilen yaratık, ona hayatı ve özgürlüğü verileceği vadedilince efendisi için her şeyi yapardı. Bunun için tüm güçlerini onların hizmetine sunardı.

Varlığını sürdürmeyi garanti altına alınca Dönüşen'in sıradaki düşüncesi tabii ki dizginlenemez şehveti oluyordu. Özellikle de dolunay vakti Samhain'de daha da şehvetli olurlardı. Jacob'ın gerektiğinde kendi cinsinden birini benzer sebeplerden cezalandırıyordu. Eğer Kane'i göz hapsine almasaydı kızıl saçlı kadının başına da bu gelecekti. Ama Kane'in o kadına olan yaklaşımı, Dönüşen ve sapkın ruhlu Saul'ün Isabella'ya tecavüz etmesinin yanında solda sıfır kalırdı. Bunun düşüncesi bile safrasının genzine gelmesine yetti. Kalp atışları hızlandı ve bu ona acı verdi. Jacob, Saul'ün Isabella'nın üstüne çıkarken sertleşen penisini görmüştü. Aklında dolaşan iğrenç sahneleri yok etmek için gözlerini kapadı. O sahneleri zihninden kovarken yumruklarını sıkı.

İblislerin masum insanlara zarar vermeleri yasaktı. Altın kuraldı bu. Her şeyden önemlisi bu Jacob'ın sorumlu olmaya yemin ettiği kuraldı. Noah'nın isteklerinden bile önemliydi. Bundan kesinlikle kaçınmaları gerekiyordu. Özellikle de bir insanla çiftleşmek tabuydu. Böyle acı verici bir deneyim için fazlasıyla zayıftılar. Jacob bir kez daha Isabella'yı düşündü. Kendi türüne göre çok daha narin ve ufaktı. İblislerse vahşice sevişirlerdi. Vahşiliğin derecesi bazen agresifliğin

dozunu uçlara çıkarırdı. Isabella böylesi şiddetli bir tutkunun altında incecik bir dal gibi ezilirdi.

Yüzyıllardır infaz etmek zorunda kaldığı Kane, Gideon ve daha pek çoklarının sapkın bir cinsellik yaşadıkları anlamına gelmiyordu. Onlar sadece türlerinin lanetinin kurbanıydılar. İblisler kutsal Samhain ve Beltane ay evrelerini bu dürtülerini kontrol etme çabası içinde geçiriyordu. Bu iki güçlü vaktin her anı, bedenleri ve ruhları çıldırtıcı aya isyan ederken işkence seansına dönüşürdü. Genetik kodlarına bu dönemlerde çiftleşme dürtülerinin tavan yapacağı işlenmişti. Hayvanların kızışması gibi onları yiyip bitiren bu dürtü, türlerinin en asil ve medeni olanlarında bile bunu kontrol altına almada zorluklar yaşanmasına neden oluyordu. Genellikle iblisler birbirleriyle tatmin olurlardı. Ama insanlarla yan yana yaşayınca çiftleşme dürtüleri yanlış yollara sapabiliyordu.

Her yıl Jacob bu yola saptıkları için İhtiyarlar'dan en saygıdeğer olanların peşine düşerdi. Saygı duyduğu yüzlerde bu çılgınlığı görmek ona çok acı veriyordu... ya da Kane'in durumunda olduğu gibi, sevdiği birinde.

Jacob hiçbir zaman bu çılgınlığa kapılmamıştı. Toyken bile bir insan kadını arzulayacak kadar zayıf düşmemişti. Toyluğu geçeli yüzyıllar olmuştu ama o zamanlar dünyada altı milyardan fazla insan yoktu. Yine de bu çekimin nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman çözmemişti. Birbirlerine görünüşte benzeseler de iblisler ve insanlar kimyasal, zihinsel ve entelektüel açılardan birbirlerinden çok farklıydılar. Bir iblise arzularının pençesindeyken neden kendinden daha zayıf bir varlığın çekimine kapıldığını sormak boşuna bir çabaydı ve Jacob kendisine karşı dürüst olması gerekirse bir süre önce kendisi de yumuşak, sıcak bir bedenin, güzel eflatun gözlerin çekimine kapılmıştı.

Jacob kendine içki koymak için ayağa kalkarken yine elini saçında gezdirip kısık sesle küfretti. İçkisi ölümlülerin alkolden değildi.

Tercihen vücut sıcaklığında ama oda sıcaklığının da yeterli olduğu hayvan sütüydü. Keçi sütü, koyun sütü ya da egzotik hayvanların yavruları için ürettiği başka tür sütlerin, iblisler üzerinde uyuşturucu etkisi vardı. Tıpkı alkolün ölümlülerde yarattığı etki gibi. Marketlerdeki pastörize edilmiş sütler üzüm suyu etkisi yaratırken zürafa sütü sert ve egzotik bir konyakla eş değerdii. Etkisinin sert mi yoksa hafif mi olacağı hayvana ve nerede yetiştiğine göre değişiyordu. Tıpkı şarapçıların ya da üzüm bağı sahiplerinin üzümlerin türüne ve yetiştirme bölgelerine göre oraya özgü bir şarap üretmesi gibi.

Jacob kendine bir kadeh Himalaya keçisi sütü koydu ve koltuğuna iyice yerleşti. Kafasıyla bir daire çizdi. Boynundaki tutulmayı geçirmeye çalıştı. Aynı düşünceleri kafasından bir daha geçirirken bu olanlara bir açıklık getirsin ya da getirmesin Noah'yla konuşmak zorunda olduğunun farkındaydı.

“Merhaba.”

Jacob ayağa kalkıp aniden Isabella'ya dönerek kendinden emin olmayan bir sesle selam verdi. Bu sırada Isabella merdivenlerden aşağı ağır ağır iniyor, gözlerini ovuşturup uyanmaya çalışıyordu.

İmkânsız!

Kane gibi, birinin zihnine girip onu uyuması için kandıramaz ya da Noah gibi tüm enerjilerini emerek onları uyutamazdı ama aynı etkiyi yaratması için hangi bitkileri kullanacağını iyi biliyordu. Kadının saatlerce uyuması gerekiyordu.

“Ah, merhaba,” dedi Isabella, aşağıdan ona bakan adama uykulu bir şekilde gülümseyerek. “Jacob'dı, değil mi?”

“Evet,” diye doğruladı onu. Cevap vermekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşırmişti.

Gözleri durumu anlamlandırabilmek için kadının üzerinde gezindi ama tek yapabildiği ne kadar enfes bir vücudu olduğunu düşünmekti. Giysileri depoda oldukça kirlenmişti. Bu yüzden Jacob onun kotunu, tişörtünü ve çoraplarını çıkarmış, kendi gömleklerinden

birini giydirmişti. Onu bu halde uyanık ve canlı görmek çok çekici bir görsel uyarıcı olmuştu. Kadın kedi yavrusu gibi yavaş, narin ve karşı konulamaz bir davetkârlıkla yürüyordu. Uzun, siyah, boa yılanı gibi ipeksi saçlarının bir kısmı gömleğin yakasının içinde kalmış, bir kısmıysa küçük omuzlarından aşağı dökülmüştü. Gömleğin derin V yakası, Jacob acele ederken iliklerini açık bıraktığı birkaç düğmeden bir yol gibi kıvrılarak göğüslerinin arasındaki çekici karanlığa kadar iniyordu. Göğüsleri nefes kesiciydi. Ufak tefek olmasına rağmen bedeni gayet kıvrımlıydı. Göz alıcı büyük göğüsleri, ince beli, kıvrımları tam ellerini gezdirmek için yaratılmıştı sanki. Parmakları yumuşak belinde, çekici kalçalarında gezinmeliydi, bir de...

Jacob'ın kurduğu fantezilerle kanı o kadar hızlı harekete geçti, o kadar hızlı sertleşti ki bir an soluğu kesildi.

Çabucak kafasını çevirdi, gözlerini ondan zorla alırken birkaç küfür mırıldandı. Kadehi önündeki masaya çarptı ve ellerini mobilyanın üzerine bastırdı, sanki tahtaya dokununca hisleri geçecekti. Her zaman hassas olan kulakları kadın salona inerken vücudunun ve giysilerinin çıkardığı sesleri bile algılayabiliyordu. Aralarında odanın yarısı kadar mesafe olmasına rağmen kokusunu alabiliyordu. Temiz kokusu değişmişti, uyurken ısınmış ve misafir odasının yeni yıkanmış çarşaflarının parfümüyle karışmıştı. Bu ona boğucu bir yaz gecesini hatırlattı. Güneşin hâlâ ısıttığı çiçeklerle dolu, temiz, nemli çimenleri ve karşı cinsten bir varlığın tatlı, narin kokusunu.

Koku mis gibiydi, saf ve fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Her adımıyla ona daha çok yaklaşıyordu.

“Uyuyor olman gerekiyordu,” dedi birden ve odanın sessizliğini bozunca Isabella'yı irkiltti.

“Uyandım.”

Omuz silktiğini duydu Jacob. Her şey kadına çok anlamlı geliyor, ona ise hiç anlamlı gelmiyordu. Bir adım daha attı, sonra bir adım daha. Jacob içinde Noah'ya seslenmek için kuvvetli bir istek duydu.

Öyle saçma bir dürtüydü ki neredeyse gülecekti. Onu çağırması emsali görülmemiş bir şeydi ve Kral silahlarla üzerlerine çullanırdı çünkü Jacob yardım istemek bir yana, yardıma ihtiyaç duyacak biri bile değildi. *Ama kim*, diye düşündü bir anlık panikle kendini sorgularken, *İnfazcı'yı infaz eder ki?*

Olamaz! Kahretsin! Sen sıradan bir insan kadından daha güçlüsün! Bir şey yaptığı bile yok ki! Jacob lanetli ayın çalğunluğunun onu ele geçirmesine izin veremezdi. Hayatında hiç kontrolünü kaybetmemişti ve şimdi de buna hiç niyeti yoktu. Dört yüz yıldır olması gerektiği gibi davranmıştı ve böylesi üstün bir ünü mahvetmeyecekti. Kane gibi iblisler çaresizce onun yardımına ve denetimine ihtiyaç duyarken bunu yapamazdı.

Çenesini tehditkâr biçimde kasarak kafasını çevirip kadına baktı. “Burada ne işim var benim?” diye sordu Isabella uzun parmaklarıyla masanın üzerindeki antika parçalardan birine dokunurken. Parmaklarını çevrelerinden gezdirdi, dokularının ve zanaatkârlığın farkına varınca gözleri parlak eflatuna dönüşürken hoşnutlukla gülümsedi. Ondandır ötekine geçti. Bu, Jacob’ın hayatı boyunca oluşturduğu pahalı koleksiyonunda en sevdiklerinden biriydi. Meraklı parmakları büyülenmişçesine üzerinde gezindi. Kadının bu dokunuşu Jacob’ı heyecanlandırdı. “Burası senin evin sanırım.”

“Evet, öyle.”

“Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Çok hoş bir ev,” diye iltifat etti. Kocaman gözleriyle odayı ölçüp biçiyordu. “Antikalara ilgin var demek.”

Jacob başıyla onayladı. Kadının antika dediklerini yıllar önce aldığı anda hepsi çok yeniydi. Tabii ki ona bunu söylemesi mantıklı olmazdı, bu yüzden sessizliğini korudu.

“Pek konuşkan değilsin, yanılıyor muyum?” diye sordu patavatsızca. Bir yandan da hiçbir zaman hakkındaki gerçeği öğrenemeyecek olduğu bir nesneye uzandı. Yani yüzyıllar önce yok olmuş bir Afrika

kabilesindeki bir kadının onu oyup kendi tükürüğüyle özenle cilaladığını. “Olanlardan sonra pek konuşmak istememeni anlıyorum.”

Isabella küçük tahtadan figürü yerine bıraktı. Sırayla parmaklarını adamın tüm eşyalarının biçimlerinde ve dokularında gezdiriyordu... hafif dokunuşlarla ve meraklı bir şekilde. Narin parmakları yüksek masanın üstünü taradı. Çok yakınında adamın sol eli kıvrılmış bir şekilde duruyordu.

Jacob savsak savsak uzaklaştı oradan. Her zamanki asaleti kadından uzaklaşmaya çalışırken geriye doğru sakarca bir adım atınca yok oldu. *Kahretsin*, diye düşündü öfkeyle. *Bir kadının neredeyse hiç tanımadığı bir erkeğe bu kadar yaklaşmaması gerektiğini bilmiyor sanki.* Özellikle de bir insan kadının. Kendini koruyabileceği hiçbir içsel gücü yoktu. Ama yine de ulaşabileceği mesafede gezinip duruyordu.

Bir de şu vardı ki, daha birkaç saat önce Jacob'ın türünden birini öldürmüştü.

“Soğuk davranmak istemem ama.” Jacob'ın zihninde fırtınalar kopuyor olsa da kibar bir şekilde konuşmayı başardı. “Evimde yabancıların olmasına alışkın değilim o kadar.”

En azından doğruyu söylüyordu.

Isabella başını eğince kuzguni saçları öne düştü. Adamı kafasında tartarken saçları siyah ipek gibi göğsünü kapladı. Bakışlarının buluşması fiziksel temasla aynı şeydi. Meraklı eflatun pırıltılar adamın yüzünde, sonra muhteşem omuzlarında dolaşıp yavaşça göğsüne kaydı. Baktığı her yer Jacob'ın tenini alev alev yakıyordu. Kasları derisinin altında bu bakışlar yüzünden kıpır kıpırdı. Görüntüsünü incelerken giysilerini yok sayıyordu âdeta. Kadın onu bıkip usanmadan izlerken karnı gerildi, kalça kasları dayanılmaz bir şekilde seyirdi. Ereksiyon olduğunu görmemesi imkânsızdı.

Kadın tam anlamıyla onu süzerken Jacob'ın çene kası tutuldu. Kadın bunu yaparken nasıl görüldüğünü biliyor muydu acaba? Kimse

ona gür kirpiklerinin altından kısık ve içten bakan gözlerle süzerken nasıl seksi olduğundan bahsetmemiş miydi acaba?

“Yalnız birisin,” dedi kadın sonunda. Kendi kendine onaylarcasına başını salladı. “Etrafta koşuşturan altı çocuk yok. Bu paha biçilemez eşyalar etraftayken olamaz zaten. Bu arada...” Doğrudan adamın gözlerine baktı. Jacob nefesinin kesildiğini hissetti. “Beni sen mi soydun?”

O an Jacob kadının insan olmadığına inandı. Hiçbir insan kadın böyle basit bir soruyu bu kadar etkili soramazdı. Hiçbir aklı başında ölümlü kadın birkaç santim ötesindeki sertleşmiş bir erkeğin karşısında yarı çıplak dururken bu soruyu sormaya cesaret edemezdi.

Isabella onun hareket ettiğini görmedi bile. Bir an uzağında dikilirken bir an sonra elleri kadının üzerindeydi. Yönlendirici bir şekilde kadını kollarından kavradı. Ayakları yerden kesilen Isabella adamın vücuduyla bir oldu. Hızla nefes vermeye çalışırken şaşkınlığını belli eden bir ses çıkardı. Nefes alamadan Jacob’ın dudakları vahşice Isabella’nın dudaklarına yapıştı.

Elleri refleks olarak yukarı kalkıp dengede durmak ve karşı koymak için adamın gömleğini kavradı. Bu karşı koyma boşa çıktı, adamın sıkı, atletik fiziki, kuvvetiyle kadının yumuşak ve esnek hatlarına yerleşti. İmkânsızdı ama adam her kasını kadına uydurdu, kadın onun canlı bir şekilde titrediğini hissedebiliyordu. Güçlü bir erkekti. Her yerinden hissediliyordu bu. Onu bedenine doğru çekip daha sağlam tutabilmek için sıkı sıkıya kavramıştı.

Jacob’ın dudakları işini bilen bir şehvetle dudaklarını yakıyordu. Bu biraz tecrübe biraz da doğal yeteneğinden kaynaklanıyordu. Isabella’nın daha önceki garip öpüşmelerine benzemiyordu hiç. Adamın onda uyandırdığı hisler dostane değildi, kıkırdama hissi vermiyordu. Jacob onu öyle şiddetle öptü ki seksi dudakları ve dudaklarına değen dili hem kendini affettiriyor hem de onu arzuladığını gösteriyordu. Sanki Jacob onun hakkında kendisinin bile bilmediği şeyler biliyordu. Baş

dönüyor, kanı kaynıyordu. Yüzü kızarana kadar göğüsleri ve daha aşağıları karıncalandı. Adrenalin yükseldi, daha önce varlığından bile haberdar olmadığı duygular sardı her yanını. Dudaklarını araladı, kalbi ani bir hamleyle yakalanan vahşi bir kuş gibiydi.

Jacob bu samimi daveti seve seve kabul etti. O da bunu bekliyordu. Dilini, fethedercesine ağzına soktu, dudaklarından öteye girip utangaçça saklanan tutsağından bir tepki bekledi. Aklındaki tek düşünce buydu. Bu teması hissetmek, onun başka bir şekilde tadına varmak, bir azizi bile delirtecek kadar derinlerine girmek demekti. Tüm düşünceleri sıcak ve tatlı öpüşüne yoğunlaştı.

Isabella vücudunun merkezinden gelen sıcaklık dalgasıyla kavruldu, ateş her bir damarından ve sinirinden dışarı taşı. Bu olağanüstü bir histi. Bu duyguları bizzat deneyimleyene kadar adamın üzerinde nasıl bir etkisi olduğundan haberi olmamıştı. Derisinin altında kaynayan kanı sıvı ateş gibiydi. Aynı şeyi adamın da hissedip hissetmediğini merak etti. İsteyerek dilini adamın diline değdirdi. Bu ona cesaret verdi ve merakının inanılmaz derecede artmasına neden oldu.

Jacob'ın dudakları kadının ağzının içini dağladı, onun toyluğunu göremeyecek kadar ilkel bir ihtiyaç ve çaresizlik içindeydi. Sanki dünya üzerindeki öpmeye değer tek kadın oydu. Adamın buğulu nefesini yüzünde ve dudaklarında hissetti. Parmaklarıysa omurgasının alt kısmındaki belirgin kıvrımını okşuyordu.

Jacob kadının dudakları onu içine daha çok çekerken içinden inledi. Yasak bir şekerin enfes tadı gibi inanılmaz tatlıydı. Kadının teninin sıcaklığı katlanarak artıyor, iblis kadınların soğuk tenlerine hiç benzemiyordu. Her dereceyi iğne batışı gibi hissediyordu. Normalde soğuk olan kendi vücudu bile türü için sıradışı olan bir sıcaklık seviyesine ulaştı. Dürtüler karmaşası sardı her yanını. Düşüncelerinin çoğu bu sırada bulanıklaştı. İçgüdüleri dizginleri eline aldı. Elleri inanılmaz derecede sıcak bedeninin hatlarında gezindi. Omzundan

beline ve baştan çıkarıcı sırtının alt kısımlarına indi. Isabella son derece yumuşaktı, adamın dokunuşlarına müthiş uyum sağlıyordu. Poposunu kavrarken güçlü bir şekilde parmaklarını kıvrırdı. Bu, kadının daha havaya kalkmasına, vücudunun kavisine daha fazla yapışmasına neden oldu.

Jacob aniden kadının dudaklarını bıraktı. Birbirlerine düğümlenmiş gibi dururlarken öyle sert nefes alıyordu ki bu ritimle sallandılar. Kadının yüzünü sanki çözemediği bir bilmeceymiş gibi durmadan inceledi. Isabella, onun arzu fışkıran, hükmeden bedenine yapışık kalmaktan fazlasını yapamıyordu. Adam sanki parfüm kokluyormuş-çasma bilinçli bir şekilde derin bir nefes alırken Isabella onun burun deliklerini izledi. Ama Isabella parfüm sürmemiştir. Sonra eğilip burnunu boynuna dokundururken teninin kokusunu derin derin içine çekti. Erotik bir oyun oynuyordu, buna karşılık olarak Isabella'nın karnı kasıldı. Adam dilini boynundaki atan damara değdirip dişlerini o hassas bölgeye sürttü. Bu uyarıcılar kadının titremesine neden oldu.

Jacob kadının bedeninin ürperdiğini hissetti. Bir kez daha dudaklarına yapışırken bu durumdan memnuniyetini belli eden sesler çıkardı. Kendi tadını kadının ağzına bırakıyor, kokusunu güzel kokulu vücuduna işliyordu. Kadın kısık ama şehvetli bir ses çıkardı ve bu adamın hassas duyularının alev alev yanmasına yol açtı.

Adam koluyla Isabella'nın arkasındaki masanın üzerinde duran paha biçilemez bibloları yere doğru savururken birbirine karışan vücutları biraz ayrıldı. Kadın masanın üzerine doğru havalandı. Kalçası adamın hızlı elleri sayesinde bir anda masayla buluştu. Bacakları açık bir şekilde oturur pozisyona geçti. Dizleriyle adamın kalçasını kendine çekti. Ayak bileklerini bacaklarına doladı. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibiydi. Hiç yapmamış olduğu düşüncesi pek aklına gelmedi. Göğsüne yaslanan kalbinin gümbür gümbür atışını ve neden olduğu titreşimi vücudunun her santiminde duyabiliyordu. Jacob, başını avuçlarının içine aldı, hızla hareket eden parmakları

saçlarının aralarında gezindi. Saçları akıcı, ağır bir ipek gibi, çiçek kokulu bir şampuanın kokusuyla doluydu. Saç derisinin sıcaklığı olağanüstüydü.

Tamamen güdülerıyla hareket ediyordu Jacob. Dudaklarının her vahşice kıvrılışı bir parça haz için yalvaran, düşünmekten yoksun ihtiyaçlarının bir yansımasıydı. Ellerini aşağı indirip uzun ve hızlı parmaklarıyla kadının kalçasını sararak onu masanın ucuna çekti. Kendisi de kadının bacaklarının birleştiği noktaya daha fazla girdi. Narin vücuduna hükmederkenki kuvveti karşısında nefesi kesildi Isabella'nın. Ardından adamın uyarılmış erkekliğini vücudunun tam merkezinde hissedince arzu dolu dudakları arasından inledi. Jacob'm vücudu sertleşmiş, ısınmıştı. Bu kadar yakınında olan kadının külotunun sınırlarını zorluyordu. Kadın içgüdüsel olarak ellerinin arasında kıvrılırken zevkle inledi. Elleri adamın sırtından aşağı, önce beline sonra sıkı kalçasına indi. Jacob her kasıyla kendini kadının içine doğru itiyordu.

Isabella'nın istekli seslerine haz dolu iniltiyle karşılık verdi. Kadının dudaklarına vahşice saldırıp nefessiz kalana, dudakları morarana kadar onu öptü. Onu heyecanlandıran sesler çıkararak hassas duyularını alev alev yaktı. Kadının doğal kokusu, uyarılmış cinsel organı ve erojen bölgelerinde ısınan ve pompalanan kaniyla kendinden geçti Jacob. Bu karışım onu sarhoş ediyor, sanki onun içinde yüzüyordu.

Isabella, Jacob'ın vahşi tutkularında âdeta boğuluyor, onun sert vücuduyla büyüleniyor, bir yandan da hınzırca dudaklarıyla oynuyordu. Jacob onu bir anda sarıp sarmalama ihtiyacı duymuş gibi ona doğru hamle yaptı. Isabella adamın parmaklarını gömleğinin altından bastırıldığını hissetti. Kalçasını ve göbeğini okşayıp sabırsızca göğüslerini avuçladı. Dokunuşları acı veriyordu âdeta. Avuçlarını ona sürttükçe yumuşak bedeni şekil değiştirdi. Sonra dikleşmiş göğüs ucunu başparmağı ile işaret parmağı arasına alarak sıkıştırıp dön-

dürdü. Isabella'nın nefesi kesildi. Gövdesi öne doğru kıvrıldı. Diğer göğüs ucuyla oynarken inledi. Islaklığı aşağı doğru süzülerek inerken her yerini ıslattı.

Adamın kendine has, yoğun, baharatımsı bir kokusu olduğunu duyumsadı. Dudaklarını dudaklarından ayırıp yüzünü adamın boynuna götürerek kokusunu ciğerlerine çekti tıpkı adamın az önce yaptığı gibi. Dilini adamın boynunda gezdirdi. Jacob da cevap olarak dişlerinin arasından kadının bilmediği bir dille bir cümle fısıldadı.

“Söyle hadi,” dedi kadın. Aklı başında değildi. Birden onu bıraktı, gömleğinin önüne yapışıp yırtarcasına düğmelerini açtı ve bunları yaparken ne kadar hafifmeşrep bir hareket olduğunu düşünmedi bile. Aşağı bakınca adamın esmer teniyle kendisinin beyaz göğüslerinin nasıl tezat olduklarını fark etti. Avuçlarını Jacob'ın ellerinin üzerine koyarak ve biraz sıkarak onu teşvik etti. “Söyle hadi,” diye tekrarladı alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle.

Jacob'ın duyuları çağıldadı, her sinir ucu kadının sıcaklığını yansıtıyor, ihtiras içinde terlemesi giysilerini ve enfes kıvraklıktaki tenini sırlıslamak yapıyordu. Tırnakları refleks olarak hafifçe uzadı ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. İçinde saklı olan hayvanın dışarıya çıkmasına çok az kalmıştı, zihninin gerilerinde kükreyişini duyabiliyordu. Ölesiye iç gıcıklayıcı vücudu olan bu kadın onundu.

“Benimsin,” diye hırladı kısık ve tehlikeli bir sesle.

Kadınla çiftleşme dürtüsü şiddetli dalgalar halinde bedenini sarmıştı. Çıplak elleriyle üzerlerinde kalan son giysileri parçalayarak çıkarabilirdi. Bir saniye sonra kadının içine girmiş olabilirdi.

“Evet,” diye inledi hafifçe Isabella onun aklını okuyormuşçasına. Elleri adamın saçlarında dolaştı, parmakları kıvrılarak tırnakları ensesindeki hassas yerlerde gezindi. Diken diken olmuş tüylerini erotik bir biçimde okşayarak onu olduğundan daha da fazla sertleştirdi.

Sırtındaki gömleğin kumaşını tırnaklarıyla çizip göğsüne kadar geldi. Aynı zamanda sıkıldığı bacaklarıyla onu daha fazla çekti.

“Isabella.”

Adını kaba bir sesle haykırmıştı, sesi dürüst bir şekilde ne kadar tahrik olduğunu gösteriyordu. İlkel ihtiyacı ona hâkim olmasını, onu zevk içinde kıvrandırmasını ve eşi yapmasını söylüyordu. Bir anda geri çekilip kadından uzaklaştı. Kontrolünü kaybederek onu omuzlarından haşince ve kaba bir şekilde yakaladı. Yere fırlatınca Isabella ellerinin ve dizlerinin üzerinde kaldı. Jacob hemen arkasında bitti ve çelik gibi güçlü kolunu kadının belinin altından geçirip onu sardı. Diğer eliyle kadının saçını kavradı ta ki boynu gergin bir şekilde geriye doğru çekilene dek. Kadını arkadan kendine doğru sertçe çekti. Uyluğuyla kadının bacaklarını ayırıp derinlerine girdi.

Isabella şokun ve cinsel temasın etkisiyle çığlık attı. İçinden bir şey korkması gerektiğini söyledi ama o korkmuyordu. Hatta tam tersiydi. Bedeni istekli, ıslak ve davetkârdı. Adamın erotik bir şekilde erkekliğini vücuduna sokmaya çalışması hislerini daha da artırıyordu. Isabella uyarıldığını belli eden kokusundaki çarpıcı artışı Jacob’ın algılayabildiğini bilmiyordu. Bu, tehlikeyi daha da artırıyordu. İlk kez bir erkeğin içine girmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu sadece.

Odada patlama olduğunda bu durumdaydılar.

Isabella patlamanın etkisiyle yere çarptı. Azimli eller onu tutmaya çalışsa da şiddetli bir rüzgâr bedenini tutup kaldırdı ve cansız bir bebek gibi havaya fırlattı. Adamın kucağından çekilip alınırken onu bırakmayan eller etini morartıyordu. Isabella yumuşak mobilyanın üzerine inleyerek indi. Oturur pozisyona geçip başını sallayarak dikkatini dağıtan kırbaç gibi saç tutamlarından ve tutku fırtınasından geriye kalanlardan kurtulmaya çalıştı. Bir süre sonra görüşü netlesince Jacob’ın odanın bir tarafına doğru savrulduğunu ve kuvvetli

bir biçimde duvara çarptığını gördü. Kasırga gücündeki rüzgâr onu alçıya yapıştırdı.

İşte o zaman odada başka bir adamın olduğunu fark etti.

İçgüdüsel olarak bu sarışın yabancıнын tehlikeli olduğunu hissetti. Jacob'ın öfkeden kudurduğunu duyunca Isabella kanepeden sıçradı ve davetsiz misafirin üstüne atıldı. Maalesef adam kale duvarı gibiydi ve kendini ona doğru sıçrayan bir pire gibi hissetti. Adam tembelce ve umursamaz bir tavırla başını çevirdi. Şaşkınlık ve alayla sarı kaşlarından biri havaya kalktı. Parmaklarını onun yönünde şıklattı ve bir kez daha kadını, nefesini kesen o rüzgâr hortumuna sürükledi.

Bir saniye sonra Isabella tüm ağırlığının yok olduğunu hissetti. Sanki bedeni tozla aynı kıvama gelmişti; onu hapseden rüzgârın içinden geçip gitmesine yol açıyordu. Dehşet içinde üzerinden geçen kalmtıların akıma kapılmalarını seyretti. Yeni gelen adamın küfürleri sıraladığını duydu ve o an bu altın saçlı misafirin Jacob'a daha fazla zarar vermek için bir şeyler yapacağını hissetti. Adam tüm dikkatini ona yoğunlaştırmıştı. Enerji kütleleri dev adamdan ayrılarak nükleer patlama gibi Jacob'a çarparken hava akımındaki hortumları görebiliyordu. Evin yan tarafı patlamak üzereyken Isabella bir anda yeniden somut bir varlığa dönüştü. Ayaklarının üzerine basışı ani ve garip oldu.

Artık sadece içgüdüleriyle hareket ediyordu. Jacob onun hayatını kurtarmıştı ve şimdi korkunç bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Bir saniye bile geçmeden bir kez daha havada uçmaya başladı. Sanki birden Bruce Lee onu ele geçirmiş gibi Isabella kendini adamın kafasını vücudundan ayırmak üzere tekmelerken buldu. Bir tur döndü ve bir kez daha vurdu. Adamın şaşkınlıkla homurdanması onu memnun etti. Bacağını yukarı kaldırıp adamın kemerli burnuna topuğunu geçirdi.

Davetsiz misafir darbenin etkisiyle geriye doğru uçtu. Afallayarak öksürürken kendini sırtüstü yerde buldu. Toparlanma fırsatı bulamadan onun üzerine çıkıp tehdit etmek için bulabildiği ilk şeyle

bacaklarını açıp devasa göğsüne oturdu. Kalaydan yapılmış ağır sakslı bir bitkiydi eline aldığı şey. Demir çubukla eş değer değildi ama can yakacağı kesindi. Kendinden fazlasıyla emin bir biçimde adamın kafasının üstüne doğru kaldırdı.

“Hayır, dur!” Adam kendini korumak için ellerini kaldırdı. Isabella tereddüt etti. “Ben seni koruyordum!”

“Hadi be oradan!” diye bağırdı saksıyı fırlatmak üzere kaldırırken.

“Yemin ederim! Dinle beni lütfen. Sana zarar verecekti. Anlamıyor musun be, aptal kadın?”

“Avantajlı durumda olan birine aptal kadın demek pek akıllıca değil,” diye onu tehdit etti ve bitkinin yaprakları sallanana kadar elindeki saksıyı sarstı.

“Neler oluyor burada?”

Isabella ve yabancı birbirlerine baktılar. İkisinin de bir şey söylemediğini fark etmeleri zaman aldı. Ama ikisinin de söyleyecekleri dilinin ucundaydı. Aynı anda kafalarını çevirip başka bir yabancıyı gördüler. Bu koyu kızlı saçlı ve otoriter bir aurası olan biriydi. Bir yanıla Isabella’ya Jacob’ı anımsattı. Yeni yabancı Jacob’ın evinin eşliğinde güç ve otoritesini gösterircesine dikiliyordu.

“Noah!” İlk gelen yabancı diğerine rahatlama ve utanma karışımı bir sesle seslendi. “Al şu mikrobu üstümden!”

“Bir adım daha atarsan şunun minik beynini patlatırım,” diye uyardı Isabella.

Noah kıpırdamadı ama pek endişelenmiş de benzemiyordu. Onun yerine bir kakhaha patlatmak üzereymiş gibi görünüyordu. Isabella adamın gözlerinin sakince üzerinde gezindiğinin farkındaydı. İşte o sırada giydiği yırtık gömleğin fazlasıyla açılıp göğüslerinin çoğunu açıkta bıraktığını fark etti.

Çılgılığı basıp elindekini bırakıp gömleğini örttü. Maalesef saksıyı sarışının kafasının üzerinde tuttuğunu unutmuştu. Şaşkınlık içinde

bağırın adam sözde silahın darbesinden kaçmak için başını yana çekti fakat saksı kırılınca toprak üstüne boca oldu.

Adam yabancı bir dilde küfrediyormuşçasına kelimeler saçarken Isabella donakalmıştı. Görmeye başladığında eliyle tutacağı mesafede olmaması için göğsünden kalktı. Sarışın dev oturup başını sallayarak toprakları silkeledi. Isabella iki yabancıdan da uzaklaşmaya çalışıyordu. Ürkek gözlerini bir an bile onlardan ayırmıyordu. Elleri hâlâ gömleğini tutmaktaydı.

Noah simsiyah saçlı dişinin avcı gözleriyle etrafını incelemesini izledi. Kral'ın aklı sorularla doluydu ama ondan tatmin edici cevaplar alacağını düşünmüyordu. Onun yerine odadaki diğer adama döndü. "Elijah, neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Devasa adam ayağa kalkarken huysuz sesler çıkararak saçından tozları silkeledi ve Kral'a haşın bir ifadeyle baktı. "Geçerken buradaki atmosferde büyük bir değişim olduğunu hissettim. Öyle kuvvetliydi ki beni gökyüzünden çekip indirdi. Araştırdım ve yer çekimi kuvvetinde bir değişim olduğunu gördüm. Yan etkisi... şeyin... Jacob'ın kontrolden çıkmasının. O... Jacob'ı buldum..." Elijah rahatsız olup ağırlık merkezini değiştirdi. "Bu dişiyle birleşiyordu... ya da birleşmek üzereydi. Onu tam vaktinde durdurdum."

"Jacob mı?" Noah zor nefes aldı. Sesi şok içinde öyle bir cınladı ki Isabella kendini hakarete uğramış gibi hissetti.

"Kimse senden onu durdurmam istemedi," dedi katı bir şekilde Isabella. Elijah denen kişiye gözleriyle hançerler fırlatıyordu âdeta. "Sana ne ki Jacob'ın benimle... şey... birleşmesinden?"

"Bunu açıklamak çok uzun sürer," diye cevap verdi Noah.

"Vaktim bol," diye karşılık verdi kadın.

Noah öne doğru bir adım atıp kadınla göz göze gelince asil bir şekilde elini havaya kaldırıp parmaklarını şıklattı. "Yorgun görünüyorsun," dedi.

Isabella gözlerini kırptırdı. Her yanını yorgunluk dalgası kapladı ve istemsizce esnedi. Ayaklarının üstünde sallanırken inatçı bir biçimde çenesi yukarı kalktı.

Noah sessizleşirken Elijah'nın ağzı açık kaldı.

Noah kadının enerjisini ondan daha da uzaklaştırdı, tam anlamıyla gücünü emiyordu. Öyle güç kullandı ki Elijah etkisini teninde hissetti. Isabella fiziksel bir darbe yemiş gibi geriye doğru sendeledi. Noah'nın kudretli gücü karşısında çaresizdi. Yere kapaklanıp cenin pozisyonu aldı ve anında uykuya daldı.

Jacob gözlerini açınca hemen buna pişman oldu. Kafasında sanki birileri ip atlıyordu, korkunç bir baş ağrısı vardı. İnleyerek kendini dik pozisyona getirmeye zorlarken gözünün önündeki pusu yok etmeye çalıştı. Yukarı bakıp önünde duran iki belirsiz nesneye odaklandı. Biri siyah bir gölgeydi, diğeryse altın gibi parlıyordu.

Noah ve...

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Elijah'nın orada olduğunu fark edince. Neden olduğunu kendisi de bilmemesine rağmen birden düşmanca bir tepki vermişti.

"Kıçımı kurtarıyorum," dedi iğneleyici bir biçimde Elijah. Dişlerini göstererek sırıttı, çocuksu ve yabani bir zevk aldığı belliydi.

"Bu doğru değil!" Jacob gürledi, bu düşünce gururunu incitmişti. Sisli görüyor olabilirdi ama kendi başının çaresine bakabilirdi ve kimsenin onu bir şeyden kurtarmasına ihtiyacı yoktu.

"Bunu söylemek beni üzüyor dostum ama doğruyu söylüyor."

Jacob gözlerini iblislerin kralına çevirdi. Noah'nın deniz yeşili ve gri karşımı gözleri ağzının haşın duruşuyla ciddi bir uyum yakalamıştı.

"Bak, Jacob." Noah yanındaki kanepede kıvrılmış yatan bir şeyi gösterdi.

Isabella.

Güzel Isabella. Sevimli bir kedi yavrusu gibi kıvrılmış yatarken öyle derin nefes alıyordu ki her soluk alıp verişinde genzinden bir ses yükseliyordu. Mışıl mışıl uyurken gökten inmişti ve...

Yaralı bir meleğe benziyordu.

Kadının boynunda, ensesinde ve bacağına üst kısmında kendi parmak izlerini görünce dehşete kapıldı. Her şeyi birden hatırlayıverdi. Gördükleri karşısında midesine yumruk yemiş gibi oldu. Nefesi kesildi, yüzü utançla kızardı.

“Ah, olamaz.” Jacob kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. Dehşetini ve üzüntüsünü iki basit kelimeyle gösterdi.

“Sakin ol, Jacob,” dedi hemen Noah. “Elijah, sen ona daha fazla zarar vermeden tam vaktinde yetişmiş.”

Jacob belli belirsiz hatırlamayı başardı. Onu ele geçiren şehvet duygularını ve Isabella’ya duyduğu arzuyu hatırladı. Sonuçlarına aldırış etmeden ona sahip olmaya, onunla çiftleşmeye ne kadar yaklaştığını hatırladı. Aslında sonuçlar aklına bir kez olsun gelmemiştir. Şimdi bile, kontrolünü kaybetmekten pişmanlık duymasına rağmen ona yakınlaşma, dokunma, o narin bedenini kendine yapıştırma ve bir daha tadını alma dürtüsünden kurtulabilmiş değildi.

Bu dürtü onu tamamen sardı, ciğerine kadar işledi ve bu korkunç mahkûmiyeti bir daha ruhundan atamayacağı düşüncesine saplandı kaldı. Bir daha asla hem de.

“Ona zarar vermek istemedim,” dedi Jacob usulca. Kane’in kelimelerinin aynısını kullandığını fark edince öfkeyle doldu. Onun bu küçük düşme anına saygı duyduğu kişilerin tanıklık etmiş olmasına, kendine ve yaptığı rezalete karşı öfkeliydi.

“Biliyoruz bunu,” dedi Noah. Aynı ses tonuyla onu karşılık verip bunun ona teselli vermesini umuyordu. “Bilmediğimiz şeyse senin evine nasıl geldiği.” Noah öne doğru eğildi. “Ne oldu da bunun gibi baştan çıkarıcı birini mekânına aldın?” diye sordu İblis Kral, şam-

piyonuna. “Hata yapmayacaksın diye bir şey yok. İnfazcı olsan bile. Sen bir iblissin. Kutsal ayın çılgınlığına sen de kapılabilirsin.”

“Bunu biliyorum!”

“O halde neden,” diye sordu Elijah, “onu evine getirdin?”

“Çünkü o... çünkü onun hakkında bir şey öğrenmem gerekiyordu. Sıradan bir insan kadın değil o.”

“Anlamadım mı sanıyorsun?” dedi Elijah yaralı burnuna temkinli bir şekilde dokunurken.

“Neden onun sıradan olmadığını düşündün?” diye sordu Noah.

Jacob bombayı patlatmadan önce derin bir nefes aldı. “Saul’ü o öldürdü.”

Karşısında duran iki iblis bir an nefes alamadı. Jacob içgüdüsel olarak ayağa kalkıp Isabella’nın başının yanına, kanepenin koluna oturdu. Tek kolunu koruyucu bir biçimde kanepenin arkasına koydu.

“Bu imkânsız,” dedi Noah usulca.

“Kendi gözlerimle gördüm. Saul tamamen dönüşmüştü. Enerjisini, gücünü tahmin edemedim. Dönüşmüş bir iblisle çarpışmayalı çok zaman olmuştu. Beni ağır yaraladı ama bu kadın onu durdurdu.”

“Bu küçük insan bizden birini mi öldürdü yani? Hem de dönüşüm geçirmiş birini,” diye homurdandı inanamayarak Elijah. “Saul’ün bilinci yerinde değildi ya da gücü yoktu herhalde.”

“O ufak yaratık yirmi dakika önce senin burnunu kırdı, Elijah,” diye hatırlattı Noah ona soğuk bir şekilde. “Bilincin mi yerinde değildi yoksa gücün mü yoktu?” Kral kaşlarını çatınca alnındaki çizgiler derinleşti. “Hiç böyle bir şey duymadım,” dedi Noah. “Onu buraya getirmekle iyi etmişsin ama buna hazırlıklı olmamakla yanlış yapmışsın. İkinizin de hayatını tehlikeye attığına inanamıyorum, Jacob. Neden seni öldürmedi o halde? Bir de Elijah’nın seninle onu o şekilde bulması...”

“Bunu açıklayamam. Hiçbir şeye açıklama getiremem. Ben sadece... Benim için bir tehlike teşkil etmediğini biliyordum. Beni nasıl

etkilediğini bilmeme rağmen onu bir tehdit olarak görmüyorum ya da aynı şekilde ben de onun için bir tehdit değilim. Bunu açıklamamın yolu yok, Noah. Dört yüz yıldır İnfazcı'yım. Bu süre boyunca asla doğru yoldan sapmadım. Bir kez olsun tutkularıma yenik düşmedim. Ama onunlayken sağduyu diye bir şey kalmıyor bende. Kültürel değerlerim yok oluyor. O..." Jacob kadının yanağındaki bir tutam saç çekmek için durdu. "Sanki yaptığım şeyde yanlış bir taraf yokmuş gibi geliyor. Hayatım boyunca inandığım her şey bana bunun çok yanlış olduğunu söylüyor ama yanlışmış gibi hissetmedim hiç."

"İşte bu çıldırdığının kanıtıdır." Elijah onu tiksinti dolu bir şekilde azarladı. "Yanınıza vardığımda hayvanlaşmıştın, Jacob. Onu paramparça edebilirdin."

"Hayır!" Jacob'ın öfkesi Elijah'ya bağırırken iyice açığa çıktı. "Onunla çiftleşine dürtüm ayrım yapmaksızın her dişiye kullanan bir canavarınki gibi değildi. Farklıydı. Ben..." Diğer iki erkeğin şaşkın suratlarından öteye bakarken dalıp gitmişti. "İlkelceydi evet ama şehvet içgüdüsü değildi sadece. Daha çok... derin bir şeydi... karşı koyamadığım bir şey. O kadar ki ben bile karşı koyamadım."

Noah o anda ayağa kalktı, birden yenilmez ve ezilmez Jacob'ın bile takıntısı olmayı başaran bu kadına o kadar yakın oturmamanın daha iyi olacağını düşünmüştü. Jacob'm ahlak ilkesi onu olagelen en iyi İnfazcı mevkisine oturtmuştu. Onu koruyan buydu. O bile çılgınlığa kendini kaptırırsa bu olayda gözün göremediği bir iş olmalıydı.

Noah'nın savaşçı güçlerinin komutanı olan Elijah'yı alt eden ve bir iblisi öldüren bu kadın kimdi? Amansız İnfazcı Jacob'ı büyüleyen kimdi? Nasıl enerjisini sömürmesine direnebilmişti ki? Evet, Noah bu işte kesinlikle çözülmesi gereken şeyler olduğunu düşünüyordu. Tek umudu bu işin düşündüğü gibi kötü şeylerin habercisi olmamasıydı.

3. BÖLÜM

Isabella gözlerini açıp uyku mahmurluğundan kurtulmak ve odaklanmak için gözlerini kırptırdı.

Birden doğruldu, bu ani hareket girdaba çekiliyormuş gibi hissetmesine neden oldu. İnledi, başı zonkluyordu, kanepeye yeniden uzanıp uyuma dürtüsü dayanılmazdı.

Sonra olanları hatırladı. Her şeyi. Ani bir panikle etrafına bakıp Jacob'ı aradı. Onu hayal kırıklığına uğratmış olmaktan, iki davetsiz misafirin ona zarar vermiş olmasından korktu. Devasa taştan odanın bir ucunda onu görmeyi başardı, vücuduyla onu altın rengi ışıklar ve karanlık gölgelere bulayan şöminenin yanında dikilmekteydi. Onu gayet sağlıklı görünce rahatlayarak derin bir oh çekti.

Jacob bir şeyin boynundan aklına doğru ilerlediğini hissetti. Rahatlama duygusu öyle güçlüydü ki kendisinininkiyle karıştırabilirdi ancak onun kişiliğinden daha yumuşak bir şey söz konusuydu. Kafasını çevirince kadının oturur halde ona baktığını gördü.

Bir uyutma girişimini daha üstünden silkip atabilmiş olması Jacob'ı bu sefer daha az şaşırttı ama yine de etkilenmişti, özellikle de bu sonuncu girişimde Noah'nın parmağı olduğunu bildiği için. Jacob ellerini ceplerine sokup yumruk yaptı. Kadına doğru yürümeye başladı. Ona zarar verdiği için onunla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu.

Bu, yüreğini acıyla doldurdu, aklına getirdiğine pişman oldu. Ama yine de duraksamadı. Utanıyordu fakat hata yaptığını ve sonuçlarıyla yüzleşmesi gerektiğini itiraf edecek kadar güçlüydü.

Isabella Jacob'ın ona doğru atık bir kedi gibi amaç dolu bir asaletle gelişini seyretti. Kalbi tekledi ve ona nasıl dokunduğunu, sarılarak nasıl hükmettiğini, öpücüklerinin uyuşturan şehvetini hatırladı. Jacob için vücudunu esir almasının ne kadar kolay olduğunu anımsıyordu. Erkeksi ellerinin vücudunun kıvrımlarında dolaştığında hissettiklerini, onun bir taslağını çıkaran zarif parmaklarının marifetlerini hatırladı.

Jacob odanın ortasına gelince duraksadı. Kadın ona yaptıklarını aklından geçirirken açıklanamaz biçimde kadının düşünceleri onu kuşattı. Isabella'nın capcanlı hafızası Jacob'ın zihnine görüntüler yolluyordu... her duyuyu, her duyguyu. Öyle gerçektiler ki sanki o anda onun kollarındaydı. Jacob'ın tüm vücudu buna karşılık olarak sertleşti. Kadın o ilkel ve uyarılmış halini hatırlarken nabızı boynunda atıyordu.

Jacob telepat veya empat değildi, bu yüzden nasıl onun düşüncelerini okuyabildiğini anlayamıyordu bir türlü. Dahası kadının da aynı şekilde onun zihniyle bağlantıda hissediyordu. Bu da aralarındaki bağın çok yakın ve özel olduğunu gösteriyordu. Bu düşünce onu endişelendirmeliydi ama onun yerine dikkatini başka bir şeye vermişti.

Kadının hatıralarında korku duygusunun olmadığını fark etti. Isabella her şeyin nasıl da karakterine aykırı olduğunu ama endişe ya da pişmanlık duymadığını fark etti. Hatta ürktütücü şekilde kabulleni-ciydi. Aslında Isabella bir daha Jacob'a dokunuşunun, öpüşünün ve dudaklarının tadına varışının nasıl olacağını merak ediyordu. Jacob'ın tüyleri ürperdi, tüm bedeni kadının düşüncelerinin ve vücudunun cezbedici yalvarışına odaklanmıştı.

“Jacob.”

Adı bir uyarı olarak söylenmişti, onu Isabella'nın büyüünden çekip çıkardı ve dikkatini odaya giren üçlüye çekti. Isabella da oraya

baktı. Jacob'ın evini basan iki davetsiz misafiri tanıdı. Ayağa fırlayıp savunmacı bir şekilde diklenerek onlarla Jacob'ın arasına girdi.

Yeni gelen yabancı bir kadındı. Isabella hayatında bu kadar güzel birini görmediğine emindi. Oldukça uzun boylu, sıradışı bir şekilde uzun bacaklıydı ve kahverengi saçları tüm vücudu boyunca aşağıya doğru çağılıyordu âdeta. Beyaz görkemli elbisesi çok hafif ve dökümlüydü. Göğsü ve altı kısmı dardı, göğüs kısmı kalın şeritlerle sırma şeklinde sıkılmıştı. Bu elbise onun kusursuz bronz tenini daha da güzelleştiriyor, gri-yeşil karşımı gözlerini ortaya çıkarıyordu. Kadının bu dingin duruşu Isabella'ya tanrıçaları hatırlattı ama şefkat dolu gülümsemesi zarif yüzüne öyle sıcak bir ifade getirdi ki Isabella diğer erkeklerden daha cana yakın buldu onu. Sinsi şeytanların arasındaki bir melek gibi duruyordu.

“Kardeşim ve kendim adına evimize hoş geldin, Isabella,” dedi. Sesi, egzotik aksanı ve bilgece tonlamasıyla insanı kendini dinlemeye zorluyordu. “Sakın korkma,” diye devam etti Tanrıça. “Burada kimse sana zarar vermeyecek ya da birinin sana zarar vermesine izin vermeyecek. Adım Magdelegna. Arkadaşlarım bana Legna der. Sen de istersen öyle diyebilirsin.”

“Ben neredeyim? Siz kimsiniz?” Sonra daha güçlü bir şekilde sesinde uyarı ifadesiyle devam etti. “Neden Jacob’a saldırdınız?”

Diğer üç iblis, ufak kadının Jacob'a doğru koruyucu bir adım atmasını ilgiyle izlediler. Bu kadar narin bir kadının İnfazcı'yı koruması fikri gülümsemelerine neden oldu.

“Bu Jacob'a saldırmaktan çok seni koruma girişimiydi. Elijah üstüne geldiğinde aslında Jacob'ın farkında olmadan sana zarar vermesinden korkmuştu,” diye açıkladı Legna.

“Pekâlâ.” Isabella homurdandı, bu sırada ellerini yumruk yapıp kalçalarına koyarak sinir olmuşçasına çenesini uzatarak konuştu. “Varsayım yani, değil mi? O sadece...” Ne halde yakalandıklarını hatırladı ve anında saç köklerine kadar kızardı. “Yani...” Sinirle ayağını

yere sürttü, bu sırada diğerlerinin yüzlerindeki sırtış iyice büyüdü. Jacob'ın bile arkasından hafifçe kıkırdadığını duydu. "Ne yaptığımız sizi niye ilgilendiriyor ki?" diye çıkıştı.

"Bizi ilgilendiriyor. Her şeyi öğrendikten sonra seni de ilgilen-direcek."

Isabella'yı o anda korku ve yüreğini hoplatan bir panik duygusu sardı. Onların endişelerine mantıklı bir açıklama bulmaya çalışırken aklından yüzlerce düşünce geçti. En olası ihtimali benimsedi. "Evlisin!" diyerek Jacob'la yüzleşmek için ona döndü.

"Hayır, evli değilim," diye karşılık verdi ona Jacob, karanlık gözleri o noktada espri belirtisi göstermiyordu. "Isabella, nasıl saldırıya uğradığıma dair hiçbir şeyi garip bulmadın mı?"

Bu soru kadının tereddüde düşmesine neden oldu. Onları kuru yaprak gibi savuran o rüzgârı, o enerji girdabını hatırladı. Noah adındaki adamın bir an ona yaklaştığını ve sonrasında onu uyandırmaya çalıştığını canlandırdı hafızasında. Beşinci kattan aşağı düştüğünde Jacob'm onu yakalaması ve bir zamanlar arkadaşı olduğunu iddia ettiği korkunç yaratıkla mücadelesi geldi aklına.

"Pekâlâ, neler oluyor burada?" diye sordu. Aslında hiç korkmuyordu. Sıradışı durumlarla karşılaşınca doyumsuz öğrenme açlığı korkularını yenerdi. Fazlasıyla tuhaf olayların yaşandığını tamamen göz ardı ettiğini fark etti.

"Öncelikle bizden sana zarar gelmeyeceğine emin ol," dedi Noah, buğulu sesi ona garanti veriyordu.

"Bakın ben oradaki Arnold Schwarzenegger'm burnunu kırdım, bunu unutmayın. Hiçbirinizden korkmuyorum," dedi Isabella kafasıyla Elijah'yı işaret ederek. Elijah'nın yüzü utançla kızardı. Isabella içten içe gülümsedi. En azından sarışının ne olduğunu anlamıştı. Hem aralarında mesafe olsa da Jacob'm, hiçbirinin ona zarar vermesine izin vermeyeceğine emindi.

“Isabella,” dedi Legna, sesi hâlâ sakın ve güven vericiydi. “Sana ve senin türüne çok benziyor olsak da biz... farklıyız.”

“Türüm mü? Nesiniz siz? Uzaylı filan mı?”

“Hayır, biz de gezegenin yerlisiyiz,” dedi Jacob.

Isabella sesin geldiği yöne döndü. Aniden birazdan duyacağı şeyi Jacob’dan duymak istediğini fark etmişti. “Öyleyse bir açıklama yap. Aptal filan değilim, bir pembe dizi kahramanı kadın gibi ürküp kaçacak halim yok. Üstüme titremeyi bırakın da bana sorularımın yanıtlarını verin.”

“Tamam.” Jacob ona doğru bir adım attı, insani fikirleriyle kavramasının neredeyse imkânsız olduğu kendi bildiklerini söylerken ona dokunuyor olmayı diliyordu. Bu dürtü canını sıktı çünkü bunu kontrol etmeye çalışmasına rağmen içinden gelen bir tepkiydi. “İnsanların öyküleri Gece Gezginleri’yle ilgili mitler ve efsanelerle dolu. Siz onlara canavar diyorsunuz. Bizim içinse onlar sadece başka bir tür. Bize göre onlar da insan ırkıyla yan yana bizim gibi var oluşlarını sürdürüyorlar. Gece Gezginleri. Karanlık Kùltürler. Yeryüzünde geceyken en iyi yaşayanlar biziz.”

Isabella başını eğdi, bu bilgiyi sindirmeye çalışıyordu. Bilgi parçacıklarını bir araya getirip eski bilgileri sisteminden çıkararak her şeyi yeni baştan alırken, Jacob onun aklından geçen hızlı düşünceleri hissedebiliyordu. Kadın çok zekiydi. Jacob aklının işleyişi karşısında büyüledi.

“Yani bana ne demeye çalışıyorsun? Siz vampir misiniz?” Bu fikir Jacob’la karşılaşmasından bambaşka çıkarımlar yapmasına neden oldu, utanarak tanımlayamadığı bu his onu titretti. Bu, neden diğerlerinin Jacob’layken tehlikede olduğunu düşündüklerini açıklardı. Ancak bu insanlar güneşe çıkmadıklarını gösterecek kadar bronz değiller miydi?

“Hayır. Biz vampir değiliz ama öyle bir tür de var,” dedi Legna.

“Var mı? Benimle dalga geçiyorsun!” diye homurdandı Isabella inanmadığını belli ederek.

“İnsanların bildiklerinden çok daha fazlası mevcut bu evrende.”

“Evet, ama kan emen ölümsüz canavarlar var mı gerçekten?”

Jacob ona doğru bir adım atarken hafifçe kıkırdadı. Sonra da yumuşak parmaklarıyla yüzüne dokundu. Yanağının yumuşak kıvrımına dokunurken çok saygılıydı.

“Vampirler bu tür tanımlardan alınıyorlar. Bazı özel yetenekleri, zayıflıkları ve kan ihtiyaçları dışında çoğu vampiri tanıdığın insanlardan ayırt edemezsin. Hatta birkaç tanesini tanıyor olabilirsin ama bunun farkında bile değilsindir belki.”

“Daha neler! Şimdi bana Paskalya tavşanı ve kurtadamların da olduğunu söylersin sen!” diye şaşkınlığını dile getirdi Isabella.

“Paskalya tavşanının varlığına garanti veremem ama kurtadamların kesinlikle var olduğunu söyleyebilirim. Onlar her zaman kurt olmuyorlar gerçi.”

Isabella Jacob’a sanki köpek dişleri ve tüyleri çıkmış gibi baktı. “Yani,” diye mırıldandı uyuşmuş gibi, “siz onlardan değilseniz tam olarak nesiniz?”

“Anlatacağım, Isabella,” dedi Jacob usulca, parmaklarıyla bir kez daha yanağına dokunup sinirlerini yatıştırarak. “Ama öncelikle şunu unutma ki sizin mitolojinizde kötü anlamlara gelen bir kelime gerçekten o anlama gelmeyebilir.”

“Söyle hadi,” diye fısıldadı, kocaman gözleri ona yalvarıyordu artık.

“Biz iblisiz. Doğadaki elementlerden oluşan bir ırkız, ölümsüzüz ve doğamız gereği bazı güçlerimiz var. Katı şeref, ahlak kuralları ve inançlara sahip, oldukça gelişmiş bir türüz. Sizin türünüzle barış içinde bir arada yaşamak, bizim doğamıza aykırı kötü yönlerinden insan dostlarımızı korumak istiyoruz. İşte bu yüzden Elijah beni senden uzaklaştırdı, Bella. İblislerin insanlara zarar vermesi yasak, bundan dolayı iblislerin şey... insanlarla çiftleşmeye çalışması bir tabu. Bu hep böyleydi.”

“Ama...” Isabella kafasındaki karmaşayı ve çıkarımlarını bir kenara bırakmak için kafasını sağa sola salladı. “Depoda olan şey de öyle bir şey miydi? Sizden biri miydi? Bir... iblis miydi?”

“Hem evet hem hayır. İblisler çoğunlukla bizi şu an gördüğün gibi görünürler. Şu anki kadar medeniyizdir ancak ilkel tavırlar sergilenen bazı durumları çok yakından takip ederiz. Yok ettiğin yaratık Saul sapkın ve yoldan çıkmış bir iblisti. Böylesi aşırı bir dönüşümün gerçekleşmesi için özel koşullar gerekir. Bir yüzyıldan uzun süredir böyle bir şey yaşanmamıştı. Ta ki bu geceye kadar.”

“Dahası,” Legna söze girerek Isabella’nın dikkatini çekti, “bu gece bildiğimiz kadarıyla ilk defa bir insan, türümüzden birini öldürmeyi başardı. Böyle girişimler olmuştu ama kimse başarılı olamamıştı.”

“Ayrıca bu ilklerin yaşandığı gecede,” diye ekledi Noah, “aramızda kendini en fazla kontrol edebilen ve en disiplinlilerimizden biri olan Jacob ilk defa bir insan kadına karşı kontrolünü kaybetti. Bunu anlayamayabilirsin ama bizim için çok önemli bir durum bu.”

“İnan bana bu benim için de inanılmaz derecede önemliydi,” dedi soğuk bir şekilde Isabella. “Yani bana sizi öldürmenin mümkün olmadığını mı söylüyorsunuz? Ölümsüz derken bunu mu kastediyorsunuz? Çünkü durum böyleyse o depodaki, oldukça ölü bir ölümsüzdü.”

“Bizi öldürmek mümkün. Birbirimizi öldürebiliriz, başka Gece Gezginleri’ni ya da... büyü yapanlar bizi öldürebilir,” diye ekledi Noah temkinli bir biçimde. “Ölümsüz derken uzun ömürlü olduğumuzu anlatmak istiyoruz. Birçoğumuz asırları devirmiştir.”

“Asırları mı?” Isabella görünür bir biçimde yutkundu. “Kaç asır devirdin?” diye sordu Jacob’a.

“Altının biraz üzerindeyim.”

“Altı yüz yaşında mısınız?” Jacob’la tanıştığından beri içinden gelen bir histerik gülme dalgasını daha bastırırken buldu kendisini. “İhtiyar insanlarımız kaç yaşında oluyor peki? Ah, bir dakika, siz insan

bile değilsiniz ki.” Isabella’nın birden gözleri büyüdü. “Acaba... şey... ne olurdu... yani... şey... biliyorsun ya...”

Odadaki herkes rahatsız olmuşçasına kıpırdandı.

“Ashnda tam olarak bilmiyoruz,” dedi Noah. “Daha önce böyle bir şey olmadı. En azından yoldan çıkmamış iblislerin başına böyle bir şey gelmedi. Dönüşenler... onların durumlarında kadın ve erkekler şey olarak bulundular...”

“Parçalanmış,” dedi Jacob doğrudan. Çıplak gerçeklik çoktan yüzüne çarpmıştı. Onlar vahşi ve saldırgan yaratıklardı. Onu ihtiyatlı olmaya zorlayan ve hata yapmasını engelleyen buydu. Başarısızlığa uğradığında bedelinin büyük olduğunu biliyordu.

“Ancak,” diye devam etti Legna çabucak şefkatli gözlerini Jacob’a çevirerek, “böylesi bir çiftleşmenin sonucunda insanların sağ kalamayacağını düşünmüşüzdür hep, yoldan çıkmamış bir iblis söz konusu olsa bile.”

Isabella buna inanıyordu. Jacob’ın ilkel hâkimiyetinin onu tükettiğini fark etmişti. Elijah ve Noah o anda ortaya çıkmasalardı neler olacağını düşünmek istemedi. Jacob’ın yüz ifadesinden aynı şeyleri düşündüğü aşikârdı.

“Sana asla zarar vermek istememiştim. Bana inan, Bella,” dedi usulca.

“Jacob doğruyu söylüyor. Yılın bu vaktinde halkımız çiftleşme güdülerini durdurmakta çok zorlanır,” diye açıkladı Noah. “Kendimizi sıkı denetime alırız ama bazen bu dürtü bizi ele geçirebilir.”

“Durun bir dakika.” Isabella öğrendiği şeyler zihninde çalkalanırken donakalmış, kafasını sağa sola sallıyordu. “Bu çok yaratıcı bir hikâye ama bunlara inanmamı nasıl bekliyorsunuz ki? Yani... hepiniz çok normal görünüyorsunuz. Midemin almadığı kadar güzel görünüyorsunuz ama normalsiniz.”

Jacob dudaklarının seyirdiğini hissetti. Bu kadın sürekli onda kahkaha atma isteği uyandırıyor. Kendine, alışıl gelmiş ağırbaşlı-

lıklarına, çok uzun zamandır fazlasıyla ciddiye aldığı her şeye gülesi geliyordu. Onun yerine ellerini aşağıya doğru uzatıp kadının küçücük ellerini avcuna aldı, öğrendiği her şeye rağmen ona güvenen kadının parmaklarını kıvrışı onu eğlendirdi.

“Korkma,” diye mırıldandı.

Isabella neden korkması gerektiğini sormak için ağzını açmıştı ki ani bir hafifleme duygusu sardı her yanını ve nefesi kesildi. Ayakları hiçbir şey yapmaksızın yerden havalandırken adamın tuhaf gözlerine bakıyordu. Jacob onları havaya kaldırırken vücudu onunkini takip ediyordu sadece. Kollarını adamın boynuna attı, daha da yükselirken kalbi endişe ve adrenalinle küt küt atıyordu. Tüm vücudu tıpkı bir kedinin kuyruğunu hızlı hızlı salladığında titreşmesi gibi titredi.

“Kader beni topraktan yarattı, Bella.” Usulca kulağına fısıldıyordu. “Yer çekimini istediğim gibi yönetebilirim, tüm canlılarla iletişim kurabilirim, istersem tektonik plakaları birbirine çarpıtabilirim. Bir düşüncemle tohumu olgunlaştırabilir, soldurabilir, öldürebilirim. Yer yüzünde doğan tüm canlıların yaşam enerjilerini hissedebilirim. En usta yurtçıların gelişmiş duyularını kullanarak bu dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir şeyi yakalayabilirim. Ben doğayım, doğa da ben.”

Isabella hafifçe, “Ah,” dedi. Bu sırada onlar daha yukarıya, ta tavana kadar yükselirlerken diğerleri onları izliyordu. O an aşağıya bakana kadar bir şatoda olduklarını fark etmemişti. Duvarları, yerleri ve tavanlarıyla bulundukları bu devasa oda ancak bir şatoya ait olabiliirdi.

Biraz sonra Jacob yavaşça onları aşağıya, mermer zemine indirmeye başladı. Bedenleri ağırlıklarına kavuşurken onu kendine yaslayarak korumacı bir şekilde tutuyordu. Isabella onun gözlerinde endişe ve onun koruyucusu olma güdüsü gördü. Hatta bunu hissetti. Jacob’ın düşüncelerine ve duygularına uyum sağlamaya başladığını fark etti.

Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama odada onun kollarında uçtuktan sonra bunu ona nasıl sorabilirdi ki?

Bu yeni keşfettiği yeteneğini test ederken Jacob'ın ona karşı arzularının şüphelendiği üzere yok olmadığını ancak törpülenip kontrol altına alındığını hissetti. Bir nedenden bu onu rahatlatmıştı. Umursamaz bir tavır olsa da güçlü bir yanı Jacob için sadece ilkel bir güdü olmak istemediğini söylüyordu ona.

Jacob'm kollarından ayrılıp Elijah'ya baktı.

“Rüzgâr?” diye sordu.

“Kader beni rüzgâr olarak seçti,” dedi ellerini şov yaparcasına birbirine vurup silkelerken hoş bir tınıyla. Hatta bunu yaparken ona göz kırptı. “Atmosfer, ısı, hava. Bunlar benim uzmanlık alanım.” Uzmanlığını hemen sergileyiverdi, odada hemen Legna'nın elbisesini dalgalandıracak kadar bir meltem esintisi yarattı. Birden hiçbir ışık ya da işaret çıkmadan Elijah'nın sureti havaya karışıp havanın kendisi oldu. Elijah saçlarını omuzlarından havalandırırken sesi etrafında dönüp duruyordu. Saçları kafasının üzerinde dalgalanan bir bayrağa benzeyince Isabella gülmekten kendini alamadı. “Hava ben nasıl istersem o şekle girer, fırtınalar da benimdir, hava basıncı da. Bir yeri hayat veren oksijenle doldurabilirim ya da içindeki tüm oksijeni yok edebilirim. Rüzgâr yaşamın nefesidir. Benimle nefes alır.”

“Elijah.” Jacob ona çıkmıştı, onaylamadığını gösteren karanlık bakışını uyarı mahiyetinde hissedilebilir bir yer çekimi değişimi izledi. Elijah'nın kadınla oynaması hoşuna gitmemişti ve bunu açıkça dile getiriyordu.

“Kader, ateş için beni seçti,” diye ekledi Noah, Elijah'nın sureti eski halini alıp meltem yok olurken. Öylesine gururla ve saygıyla konuşuyorlardı ki bu enerji Isabella'yı heyecanlandırdı. Noah'nın kuvvetli vücudu belirsizleşip bir duman sütununa dönüşünce nutku tutuldu. Tekrar katı haline dönüşmeden bir süre o biçimde kaldı. “Yeryüzünün çekirdeğinde bulunan lavım ben. Eskileri yakıp küllerinden

yenilerinin doğmasını sağlayan ateşim. Kaynarım, köpürürüm, buharlaşıyorum, patlarım. Güneşin sıcaklığıym, tüm enerjileri yönetenim. İçimde benim için yanar ateş ve o benim.”

“Ateş ve toprak iblisleri türümüzde en nadir bulunanlardır ve en güçlüleridir,” dedi Jacob. “Noah kraldır. Liderimizdir.”

“Ama ateş havasız yaşayamaz,” dedi Elijah, yeşil gözlerinde beliren küstah ışıltıyla.

“Hava toprak olmadan arınamaz,” diye karşılık verdi Jacob.

“Beyler, lütfen.” Legna bıkkınlıkla iç geçirerek araya girdi. “İsterseniz biz Bella’yla odadan çıkalım da siz öyle sidik yarıştırm ha, ne dersiniz?”

Isabella kahkahalar attı. Legna olağanüstü güçlere sahip bu adamlara böyle bir şey söylemeye cesaret edebilmişti. Sonra böylesi büyük yeteneklere sahip olanların sadece erkekler olmayabileceği geldi aklına.

“Peki ya sen Legna?”

“Kader bana akıl gücünü verdi,” diye itiraf etti sakince. “Sadece akılda yaratılabilen ve orada gerçek olabilecek yanılsamayım. Empati, mantık, güdü ve arzuların vücut bulmuş haliyim. Bir yerde olmayı dilemem oraya gidebilmem için yeter.” Havada bir duman bulutuna dönüşüp arkasında sülfür kokusu bırakarak buna bir örnek verdi. İkinci dönüşümünde nefesi kesilen Bella’nın arkasında beliriverdi. Isabella kendine hâkim olamayıp gülmeye başladı ve gösterisini alkışladı. “Ben baştan çıkarıcı, etkileyici ve barışı sağlayanım,” diye sözünü bitirdi Magdelegna. “Bunlar aklın gerçek güçleridir ve o bunları benimle paylaşır.”

“Bir dakika. Ateş, toprak, rüzgâr ve... akıl mı? Su nerede peki?”

“Bu odada yok. Ama istersen bir su iblisi çağırabilirim,” diye önerdi kibarca Noah.

“Yani beş tür iblis mi var? Her elementin bir türü mü? Gerçi akıl elementi benim için alışılmadık.”

“Aslında...” diyerek nazıkçe gülümsedi Jacob, “insanlar dört çeşit element olduğuna inanıyorlar. Şu anda bizim altı elementimiz var. Toprak, rüzgâr, ateş, su, akıl ve vücut.”

“Şu anda mı?”

“Geleceğin neler getireceğini bilemezsin. Akıl iblisleri daha dört yüzyıl önce ortaya çıktı. Evrimle ilgili bir durum.”

“Anladım.” Kadın Legna’ya bakarken kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

“Merak ettiğin bir şey mi var?” diye sordu Legna.

“Evet. Özür dilerim ama sanki onlar odaya gelip ortalığı yerle bir edebilirlermiş gibi özelliklere sahipler. Ama senin gücün daha... tehlikesiz.”

“Dişi iblisler erkeklerden çok farklıdır. Yeteneklerimiz elementlerimizin doğalarından beslenir. Tüm elementlerin bu kısmı güçlü etkilere sahiptir ama çok geç olana kadar doğrudan fark edilmezler. Örneğin dişi bir ateş iblisini ele alalım. Noah gibi bir erkek iblisle karşılaştırılınca dişi iblis sıcaklıkla ufak derecelerde oynayabilir ama asıl kıvama gerçek ateşi bulduğunda gelir. Ateş hepimizin içinde yanmaktadır. Öfkelenince, tutkularımız fişklenince, kıskançlığımız tuttuğunda... Böyle şeyleri kontrol edebilme yeteneğin olduğunu düşünsene. Yalnızca tutku bile şimdiye dek dünyayı değiştirdi.”

“Neyse ki sadece üç tane ateş iblisi var,” diye espri yaptı Elijah neşeyle, dirseğiyle Noah’nın kaburgalarını dürtükleyerek.

“Bunlardan biri Noah ve Legna’nın kız kardeşi Hannah,” diye açıkladı Jacob alçak sesle.

“Ayrıca...” diye devam etti Legna, “hepimizin ortak yetenekleri de var... sadece cinsiyetler arasında değil, elementler arasında da. Örneğin Elijah sise dönüşebilir, yani bir hava olayına ama bir su iblisi de sise dönüşebilir çünkü sis aynı zamanda sudur da. Hem erkek hem dişi akıl iblisleri ışınlanabilir ama sadece erkekler telepati, sadece dişiler empati kurabilir.”

“Anladım.”

Gerçekten anlıyordu. Bir şekilde her şey yerine oturmuştu. Elinde böyle güçlerin olması ürkütücü bir şey olmalı, diye düşündü. Kötü yola sapma ihtimali öyle yüksekti ki. Ancak bu ırk öyle kibirli değildi, kendilerini denetim altına alıyorlardı. Bu onu rahatlatıyordu. Çünkü kurtadam ve vampir gibi şeylerin gerçekten var olduğuna inanırken onu sakinleştirecek bir şeylere ihtiyacı vardı. Neden insan türünden kendilerini gizlediklerini çok iyi anlayabiliyordu. Eğer insanlar iblisleri yakalamanın bir yolunu bulurlarsa onları kullanıp doğru yoldan çıkarırlardı.

İşte o zaman yapbozun son parçası yerine oturdu.

“Saul’e ne oldu? Dönüştüğünü söylediniz. Nasıl oldu? Onun peşine düşmüştün,” diye ekledi en son Jacob’a dönerek. “O yüzden bana bir şey görüp görmediğimi sordun. Onu bulduğumuzda o mavimsi ışık... öteki adam... söylesene Jacob. Neler oldu?”

“Yakalanmıştı. Biz buna çağırma diyoruz. Bizim ruh çağırıcı olarak adlandırdığımız bazı insanlar çok uzun zaman önce gizli bir yöntem olan iblisleri çağırmayı öğrendiler. Onları yakalıyor, bir süreliğine güçlerine hükmediyorlar.” Jacob’ın çenesi kasıldı. “Büyü kullananların her emriyle dönüşüm başlar, ilerler ve en sonunda iblis gördüğün şeye dönüşür: kontrolsüz, doğruyla yanlış ayırt edemeyen akılsız bir yaratığa. En korkulu rüyamızdır bu.”

“Aman Tanrım!” Isabella elini ağzına götürdü, gözleri dehşetle açılmıştı. “Yani bu herhangi birinizin de başına gelebilir mi diyorsun?”

Katı bir birliktelik içinde kafalarıyla onayladılar. Isabella’nın midesi buna karşı çıkmak istercesine altüst oldu. Bu güzel yaratıklar mı? Asaletleri, dinçlikleri, doğru ve yanlış ayırt etme iradeleri yok mu oluyordu? İpe sapa gelmez akılsız yaratıklara mı dönüşüyorlardı?

“Bana neden bunu söylüyorsunuz? Sizleri tehlikeye atacağımdan korkmuyor musunuz? Neden bana güveniyorsunuz? Yani sizden birini öldürdüm ben. Of!” Dehşetle nutku tutuldu. “Bilerek yapmadım!

Yemin ederim!” Gözyaşları süzüldü kocaman eflatun gözlerinden. Jacob onu kollarına alma dürtüsüne engel olamadı. Onu göğsüne çekip kocaman eliyle kafasını tuttu. Kadın üzüntüyle titrerken yumuşak sözcükleriyle onu yatıştırdı.

Noah, Jacob’ın bu hassas tavırları karşısında büyülenmişti. Bunlar bir iblisin şehvet duygularıyla yapacağı türden hareketler değildi. Onları daha fazla gözlemledikçe İblis Kral tam olarak anlamlandıramasa da Jacob’ı o ufak kadına bağlayan bir şeyler olduğunu gördü. “Isabella,” diye seslendi Noah ona. “Yaptığın şeyi merhamet etmek olarak görüyoruz. Saul artık yardım alamayacak durumdaydı. Eğer sen onu yok etmeseydin bunu Jacob yapmak zorunda kalacaktı.”

“Saul’ün canavar olarak hayatını sürdürüp önüne gelen her türe zarar vermesi daha kötü olurdu.” Legna bu konuya dikkat çekmek istedi. “Isabella, eğer şeytani niyetlerin olsaydı, bize zarar vermek isteseydin, bunu bilirdim. Duygularından bunu okuyabilirdim. Şu anda tek hissettiğim senin dürüst ve olağanüstü bir cesarete sahip olduğun.”

“Sana bunları anlatıyoruz çünkü bir şekilde sen bizim geleceğimizin bir parçasısın.” *Geleceğimin*. Jacob bunu kişiselleştirme dürtüsüyle savaşıyordu. “Geçen gece esrarengiz yetenekler sergiledin, Bella. Kaderin yollarımızı kesiştirdiğine inanıyorum, hatta seni pencereden itmesi bile bunun bir parçası olabilir.” Jacob sıcak elleriyle omuzlarını, kollarını ovuşturup ona bunları açıklarken Isabella buna sarsılarak güldü. “Element yaratıkları olarak kadere ve kaçınılmaz olan şeylere inanıyoruz. Metcezirin değişimi, yer yüzeyinin başkalaşması, yaşam ve ölüm. Bunlar doğal kaderlerdir. Bireylerin kendilerine özgü kaderleri vardır, yapacağımız şeyleri kader bizim için tasarlamıştır. Bir nedenle bizim kaderimize dâhil oldun ve biz de bunun ne olduğunu öğrenmek istiyoruz.”

“Neden?” diye sordu, inatla gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışırken. Bu soruyu sorduğunda sesi çatallaştı. “Yani şimdiye kadar

sizin halkınıza yaptığım tek şey sizden birini öldürmek, bir başkasını öldüresiye dövmek ve seni de...” Birden kızardı ve sustu. “Bunca şeyden sonra neden benimle bir bağınız olmasını istiyorsunuz ki?”

“Kimseyi öldüresiye dövmediğini söylemek istiyorum,” dedi Elijah. Çenesini agresif bir biçimde dışarı çıkarmıştı.

Bu yorum Isabella’nın gözyaşları arasında gülmesine neden oldu. Yan gözle Legna’ya baktı. “Bazı şeyler ikimizin türündeki erkeklerde ortak galiba.”

Legna karşılık olarak kıkırdayarak onu başıyla onayladı. Elijah homurdandı.

“Şimdi ne yapacağız? Tüm bu kader olayının neresinde yer aldığımı nasıl öğreneceğiz?”

“Tarih kaçınılmaz bir biçimde kendini tekrarlar, geleceğe bir şablon oluşturur,” dedi Noah. “Belki de daha önce hiçbir insan bir iblis öldürmedi derken yanılıyordumdur. Tarihi araştırmak bu eşsiz olaya bir ışık tutabilir. En son bir ruh çağırana karşılaştığımızın üzerinden bir yüzyıl geçtiği için çağırma olayının öğelerini ve dönüşümün kayda alınmış detaylarını tekrar incelemeliyiz. Belki de neden bu büyülerin yeniden canlandırılışıyla senin ortaya çıkışının aynı zamana denk geldiğine dair bir ipucu bulabiliriz. Kütüphanemize gidelim. Oldukça donanımlıdır ve halkımızın tüm tarihini orada bulabiliriz.”

Isabella başını aniden kaldırdı, gözleri tutkuyla ışıldadı.

“*Kütüphane* mi dedin?”

Birkaç gün sonra Isabella kütüphanenin merdivenlerinden ağır ağır çıkarken serin, kuru havayı arkasında bırakarak omuzlarındaki ağrıyı ovuşturuyordu. Kitap hazinesinin altına açılan kapıdan dışarı adımını attığı anda kendini bulduğu taşan duvarları olan devasa salonda güneş ışığı yüksek pencerelerden içeri doluyordu.

Etraf tekinsiz bir biçimde sessizdi, hiçbir hareket ya da hayat belirtisi yoktu. Saat takmıyordu ama sabahın onu ya da on biri oldu-

ğunu tahmin ediyordu. Bir kültür merkezi olan bir şatoda güpegündüz bulunmak çok garipti ama orada bir hareket olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Soluk alıp verişleri Noah'nın evinin kirişlerinde yankılanıyordu âdetâ. Her taraf taşlandı, büyük salonda güzel mobilyalar vardı ancak her şey kendine özgü bir sadeliğe sahipti. Odadaki her şey oraya gelişigüzel dağıtılmıştı sanki. Bu, insana zamanda geri gittiği izlenimini veriyordu. Bu ve bir de elektriğin olmayışı tabii. Ancak önemli şeyler bir şekilde başka yollarla telafi edilmişti. Gaz lambası, nispeten modern teçhizatlar ve aklına gelen hayatı kolaylaştıran her şey vardı... telefon hariç.

Kütüphane tam bir veri tabanıydı. Çoğu kendine özgü bir mantık ya da kaynakçaya göre dizilmişti. Bu sistem çok etkileyiciydi, kayda alınmış verilerin eskiliği de öyle. İblisler gayet iyi tarihçilerdi ve her yüzylı, her dönemi anlatan binlerce kitap vardı. Noah, Isabella'nın anladığına bakılırsa kendisi gibi kitap düşkünüydü. Kütüphanesiyle gurur duyuyordu, kütüphanesinin değerini onun kadar bilecek kişilerle bunu paylaşmaya istekliydi. Kitap, raf, masa ve kutu labirentinin, devasa şatonun temeline yayıldığını ve onun sınırlarının da ötesine kadar taşıdığını itiraf etmişti Noah. En eski ve en detaylı eserlerin burada bulunduklarını söylemişti. O hazinelerde en uzun yaşayan iblislerin bile görmediği ve duymadığı şeyler olduğunu anlatmıştı. Kütüphane öyle uçsuz bucaksızdı ki içindeki her şeyi öğrenmenin bir iblisin hayatından daha uzun süreceğine emindi Noah. İblis bilginler onlardan öncekilerin yaptığı gibi gerçeklere sadık kalarak kayıt tutmaya devam ediyordu. Dünya şaşırtıcı bir süratle büyüyordu, onlar da bu hıza yetişmek için çaba gösteriyorlardı.

Ama Kral, âlimler ve öteki iblisler yataklarındaydı. Hayatlarını meşgul eden şeyler tan vakti gölgeler düşene kadar beklemedeydi. Isabella yukarıya ve etrafına bakındı. Her tarafta pencere vardı, büyük salon ışıkla dolmuştu, ancak hiçbir şey sade değildi. Tüm camlar vitraylıydı. Tablolar nefes kesiciydi, Isabella hayatında hiç böyle

sanatçılık görmemişti. Mitolojiden Monet'nin *Niliiferler* tablosunun zekice yapılmış bir röprodüksiyonuna kadar pek çok tasvir vardı. Etkisi vurucu değildi ama parlak bir renk cümbüşü gibiydi.

Isabella odanın ortasında durup güneşin ısıtan ışıklarının onu renkleriyle yıkamasına izin verdi. Ona söylenenlere ve biraz önce okuduklarına göre, bu haliyle gün ışığı iblisler için en katlanılabilir durumdaydı. Güneşin doğrudan tenlerine temas etmesi çabucak etki eden bir uyuşturucu gibiydi. Kendini güneş ışığına doğrudan maruz bırakan iblisler inanılmaz bir hızla bilincini kaybediyordu. Bu yumuşak renk serpintileri bile öyle güçlü bir etkiye sahipti ki bir iblis ancak o anda kıvrılıp mışıl mışıl uykuya dalabilirdi. Güneş, Noah'nın söylediğine göre, pek çok Gece Gezginini türüne göre onlara o kadar çok zarar vermiyordu. Onları hassas kılıyordu. Uykuya dalmamak neredeyse imkânsızdı, en güçlü iblislerin bile güneş döngüsünü tamamlarken hiçbir işlevini yerine getirememesine neden oluyordu. Isabella güneşin iblislere zarar vermemesine sevinmişti. En azından yeterince enerjileri varsa güneşin doğuşunu görebiliyorlardı. Anladığına göre öteki Gece Gezginleri'nin çoğu buna kalkıştıkları anda yanıp kül oluyordu.

Isabella aniden yalnız olmadığını hissetti. Hızla başını çevirince saçları siyah bir şal gibi savrulup ipeksi bir dokunuşla sırtına ve omuzlarına düştü ve Jacob'ın onu izlediğini gördü. Vücudunu da daha sonra onun olduğu yöne çevirdi. Nerede olduğunu bulmaya çalışırken esnek bedenini, sırtını ve belini kıvrırdı. Jacob nabzının atışını hissetti, onun hareket edişini görünce içsel bir tepki verdi.

Kadının bir taklitçi olduğunu fark ediyordu. Gittiği her yerin kokusu üzerine siniyordu, ya o kokuları kendine katıyor ya da onlarla bütünleşiyordu. Kadının kendi temiz kokusu ile kütüphanenin kitap ve toz kokusu, Noah'nın büyük salonunda sürekli yanan şöminenin yumuşak kül kokusuyla karışmıştı. Cezbeden bir yuva ve bilgelik, toprak ve samimiyet, fazlasıyla iştah kabartan şehvetin masumiye-

tinin kokusu vardı. Bunun, kendi doğasındaki koku olduğunu fark etti Jacob. Bunlar toprağın kendine has kokularıydı ve toprak iblisi olan Jacob için enfes bir şeydi. Kokusu içine işledi, onu çağırıyor, nasıl da tam ona göre olduğunu fısıldıyordu, ta ki vücudundaki her tüy elektriklenip diken diken olana kadar.

Jacob büyük salonun bir köşesinden, gölgelerin içinden çıktı. Uzun, zayıf bedeni koskocaman salonu sessiz ama hükmedici varlığıyla doldurdu. Isabella onu görünce terleyen avuçlarını kurutmak için tedirgin bir biçimde kotunun yanına sürttü. Kalp atışları hızlandı, sanki ondan uzakta hapsolmuş gibi kaburgalarına baskı uyguluyordu. Her şeyi bilmesine ve onu kendisine karşı korku duyması için uyarmış olmasına rağmen Jacob odaya girince Isabella'nın bedeni ona nağmeler düzmüştü sanki. Jacob'ın her şeyi ilgisini artırıyor. Kendinden emin, otoriter aurası ortadaydı. Sıkı vücudunu seksi bir incelikle saran koyu renkli giysileri gizledikleri fizik hakkında masallar anlatıyordu âdeta. Gömleğinin kalitesine ve rengine uyan pahalı bir ipek pantolon vardı üzerinde. Siyah gömleğini rahat edeceği şekilde üstüne geçirmişti, ilk birkaç düğmesi bronz boynunun altında açık bırakılmıştı. Kollarının manşetleri kıvrılmıştı, üzerindeki belli belirsiz kıllar ortaya çıkmıştı. Saati ya da başka bir takısı yoktu. İnce deri kemerinin gümüş tokası tek süsüydü. Odanın bir ucunda, bacakları mermer zemine kök salmışçasına iki tarafa açılmış duruyordu. Ama buna rağmen onun enerjisini ve sıcaklığını hissedebiliyordu. Sanki hemen arkasındaydı da vücut ısıları birbirine karışacak kadar yakın duruyorlardı. Adamın nefesi saçlarını havalandırıyordu.

Isabella ürperdi ve birden kuruyan dudaklarını yaladı. Hevesli avcının görme duyusunun bu hareketiyle harekete geçtiğinin farkında değildi. "Kız kardeşimle konuşmalıyım," dedi kadın âdeta asırlar süren sessizliğin ardından. "Noah'nın kardeşimin aklına birkaç günlüğüne gittiğim düşüncesini ekmek için New York'a bir erkek akıl iblisi yol-

ladığını biliyorum. Böylece nereye kaybolduğumu merak etmeyecek ama yine de onunla telefonla konuşmak istiyorum.”

“Burada telefon yok,” diye karşılık verdi.

Sonra kadına doğru yürümeye başladı. Yeri çiğneyip geçen adımları büyük bir jaguarın tüm asaleti ve kaslarının hesaplı senfonisiyle sinsi sinsi yaklaşmasına benziyordu. Birden büyük oda küçücük gibi göründü. Koyu renkli gözleri ilerlerken tedirgindi, göz bebekleri kısa kısa ve hızlı hareketlerle yer değiştiriyordu. Yine de gözünü alamadığı nokta kadının durduğu alanla sınırlıydı. Isabella o kapkara, derin gözlerin, üzerinden bir saniye olsun ayrılmadığını fark edip adamın kontrol altında tutmaya çalıştığı şiddetli, hükmedici dürtülerini hissedince kalbi göğüs kafesini yırtıp çıkacakmış gibi atmaya başladı. Jacob yanma vardığında zar zor nefes alıyordu.

Ayak uçları birbirine dokununca durdu. Kadının kişisel alanını hiçe sayıyordu. Gözlerini incelerken tereddüt içindeydi. Gördüğü şeyden tatmin olmuş olacak ki parmak uçlarını kadının yanağına doğru kaldırdı. Isabella duygularının yoğunluğuyla parmaklarının titrediğini hissedebiliyordu. Saçlarını yanağına sürterek onu okşadı, parmağını saygılı bir biçimde yüzünün çehresinde gezdirdi, bu hareketinden sonra Isabella karşılık vermek istiyor ama boğazı yanıyordu.

“Seni telefonun olduğu yere götüreceğim. İstersen evine de gidebilirsin. Hayatını ihmal etmeni istediğimiz gibi bir kaniya kapılmanı istemem.”

Duygularında samimiydi ama içinden bir ses onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermemesini söylüyordu. Onu yakınında tutma isteğinde bu kadar kararlı olmasına anlam veremiyordu, özellikle de bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bile bile. Ona dokunmaktan kendini alamıyordu. Sadece basit bir okşamadan ibaret olsa da yüzünün perimsi hatlarını takip edip onları ezberlemek istiyordu. Kendini cezalıymış gibi hissediyordu. Ondan çok uzak kaldığında hissettiği o ağır gerginlikten sonra bu şekilde rahatlıyordu.

Gözünü ondan ne gece ne de gündüz ayırabiliyordu. Güneş onu uyuşturup uyumaya zorlasa bile. Bitkin durumdaydı, gün ortasıydı, kütüphanenin gölgelerinde duruyordu, böylece duyuları kadının her hareketini algılayabiliyor, kadın çalışırken ve öğrendiği bilgiler üzerine düşünüp taşınırken zihninin tatlı ayinini dinliyordu.

“Seni telefonun olduğu yere *biz* götüreceğiz, Isabella.”

Bu düzeltmeyi yoktan var olan Legna yaptı. Isabella Jacob’ın birden kızdığını hissetti. Rahatsızlık verici bir karıncalanma ensesinden aşağı indi, bu hisler Jacob’dan ona geçtiği için aynısını hissetmişti. Jacob geriye doğru ondan uzaklaşarak yavaşça kendinden emin bir adım attı, ona nefes alabilmesi için alan bıraktı. Ama ondan ayrılırken kadının nefesi göğsünde sıkıştı kaldı sanki. Kafasını sağa sola salladı ve bir ona bir diğerine baktı. Legna’nın suratında her zamanki o rahatlık vardı... her ne kadar günlük istirahatı bölündüğü için rahatsız olduğu belli olsa da. Jacob’ın yüz hatlarında karanlık bir enerji ve duygu fırtınası vardı âdeta. Alnı kaşlarını çattığı için kıvrılmıştı, kahverengi-siyah karışımı gözleri düşman gibi çakmak çakmak bakıyordu. Isabella’nın göğsü ürperdi, Jacob’ın karıncalandıran duyguları Isabella’nın beyninde havai fişek gibi pathyordu.

“Teşekkür ederim ama kendim gidebilirim,” diye ısrar etti Isabella. Duyguları ikiye bölünmüştü: bir yandan Legna’nın istirahatını böldüğüne bir yandan da Jacob’ın huzursuz olmasına üzülmüyordu. Tek istediği herkesin sakın olup normal rutinine dönmesi idi.

“Isabella.” Legna o yumuşak, ikna edici diplomat sesiyle konuştu yine. Bella, Legna’nın kardeşinin meclisinde görevinin bu olduğunu keşfetmişti. “Özgürlüğünü kısıtlamak istemesek de Noah senin koruma zincirimizden çıkman konusunda çok endişeli. Lütfen bir daha düşün, şu an bildiklerini göz önünde bulundurunca bu tehlikeler kendilerini gösterebilirler. Senin bizim için önemini ve bizim senin için önemimizi öğrenene kadar burada kalırsan ya da gezerken yanında seni koruyan bir iblis olursa içimiz rahat edecek.”

“Legna...” diye uyardı onu Jacob, sesindeki tehdit tınısı erkeksi otoriteyi dışı vuruyordu tam anlamıyla. “Ondan böyle bir şey istemeye hakkımız yok.”

“Aslında,” Isabella dışı iblisin cevap vermesine fırsat tanımadan araya girdi, “gitmeyi düşünmüyordum zaten. Sadece kardeşimle konuşayım, görüşeyim, merhaba diyeyim istedim o kadar. Öyle sıkıcı şeyler işte. Dünyevi bir görev sadece, bu kadar endişe etmenize değmez yani. Dürüst olmak gerekirse,” toza bulanmış ellerine bakıp onları birbirine vurdu, “beni bu kütüphaneden çıkarmakta zorlanacaksınız haberiniz olsun. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Öyle muntazam, öyle...” Gözleri buluşunca gerginlik onu boğsa da Jacob’a baktı. “Kültürünüz inanılmaz. Bu kayıtların ne kadar eskiye gittiğini tahmin bile edemiyorum. Bu arşivi oluşturmak akıl almaz bir azim gerektirmiştir. İstesenez de beni buradan çıkaramazsınız.”

Isabella, Jacob’ın delici ve karanlık bakışlarının derinliğinden gözünü zor aldı. Jacob için kadın bir muammaydı ve bunun farkındaydı. Sadece varlığına duyduğu tepkinin bile içinde karmaşa ve ahlaki bir fırtına yarattığını duyumsayabiliyordu. Yeniden kütüphaneye dönme isteği duydu, ondan uzağa gitme, aralarında güvenli bir mesafe bırakma isteğindeydi. Ondan korktuğundan değil, dürüst olması gerekirse böylesi korkunç manzaralar karşısında şaşırtıcı derecede korkusuz olması... asıl onu korkutan buydu. O yakınlarındayken düşüncelerini ya da fizyolojisinin getirisi olan dürtülerine bağlı tepkileri gizleme yoluna gitmiyordu. Her şey gibi bilgelik de tecrübeyle birlikte geliyordu. Jacob’ın etrafındayken hissettikleri konusunda ona yol gösterecek tecrübesi yoktu.

“Bize bu kadar çok vakit ayırmana gerek yok, Bella,” dedi Jacob düşüncelerinden sıyrılarak. “Aslında sana borçlu olan biziz. Bizim derdimizi neden kendi derdin haline getiriyorsun?”

“Sen kendin söyledin,” diye yanıtladı kadın, ayaklarının onu Jacob’a götürdüğünü fark etmeden. Aralarındaki mesafe gitgide

kapamıyordu. “Ben de bir şekilde bunun bir parçasıyım. Nedense kaderim sizinkiyle kesişti.”

Legna orada yokmuş gibiydi âdeta. Kral’ın kız kardeşi ikisinin arasındaki aşikâr olduğu kadar yasak sınırları umursamadıklarını gösteren o bağı ve elektriği hissetti. Empati yeteneği olan biri olarak Legna odadaki cinsel ve duygusal gerilimi algılayabiliyordu. Bu gerilimden dolayı kızardı, teni sımsıcak oldu. Bu duygular yasak değildi ancak bir empati olarak o ana kadar hiç bu kadar yoğun arzu hissetmemişti.

Noah, Legna’ya görevini çok net bir şekilde açıklamıştı. İnfazcı’yı denetleyecekti. En ufak bir kontrol edilemeyen davranış gördüğünde hiç gecikmeden Kral’ı çağıracaktı. Ama bu durumda bir tehdit ya da ayın neden olduğu bir şehvet duygusu yoktu. Noah’yla yüzleşmeleri için Jacob’m adaletli elleriyle getirdiği kadınlarda ve erkeklerde o duyguyu hissetmişti. Yabani, şiddetli bir histi. Sağduyu ve saygıyı yok ediyor, en basit düşünme ve kontrol yetilerini bile kaybetmelerine neden oluyordu. Kontrol burada anahtar kelimeydi. İnfazcı’nın duyguları yabani, karanlık bir dalga gibi yükseldi ama hâlâ kontrollüydü. Jacob bu duyguyla titriyordu, güdülerini ve arzularını dizginleyebilmek için elinden gelen her şeyi yaptığı çok açıktı. Zihnindeki o müthiş kaleden ilk çatırdama seslerini duymadan önce Noah’yı çağıramazdı. Jacob gururlu biriydi. Legna nedensiz yere Noah’yı araya girmesi için çağırırsa, Jacob üzülecek ve utanacaktı. Legna onun acı çekmesine dayanamazdı.

“İnan bana,” dedi Isabella sakince ve her kelimesi ile hareketine inanılmaz derecede dikkatini veren İnfazcı’ya, “bu soruların cevaplarını en az senin kadar ben de öğrenmek istiyorum. Hissedebiliyorum...” Tereddüt etti, Jacob kadının küçük yumruğuyla göğüs kemiğine vuruşunu izledi. “İçimde bir şey var. Açıklayamıyorum ama bu tam anlamıyla ben değilim. Yani bildiğim bir şey değil. Sanki içimde bir yaratık büyüyor ve bu... bu yeni yaşam türü doymak bilmez merakımı uyandıran bir şekilde heyecan arıyor. Sen de hissetmiyor musun bunu?”

“Hissediyorum,” diye yanıtladı Jacob anlayışlı bir şekilde. Duygulu siyah gözleri Isabella’nın küçük bedeninde gezindi, yukarıya, gözlerine çıkana kadar biraz oyalandı. “Öğrenme açlığını hissedebiliyorum. Gazoz baloncukları gibi coşkuyla beyninde kıpırdıyorlar. Bundan önce seni tanımıyor olsam da zihninde daha önce olmayan yerlerin yeşerdiğini biliyorum, canlanan yeni şeyler var.”

Legna kadının kalbinin şaşkınlıkla çarptığını hissetti. Jacob topaktı. Sadece bir akıl iblisi böyle düşünceleri okuyabilir, ince bir empati kurabilirdi. Jacob’ın bilgileri çok kişiseldi... mahremdi. Legna’nın tek başına duyumsayabileceğinden fazlaydı. Geçen her saatle Isabella’yı duyumsaması daha da zorlaşıyordu. Boş bir alana dönüşüyordu âdeta. Jacob’ın empatlik yetenekleri olmamalıydı. Birinin peşindeyken durum değişiyordu gerçi. Ama yine de toprak iblisinin Bella’nın zihninin işleyişini kendisinden daha fazla bildiğine hiç şüphe yoktu.

Jacob’ın kirpikleri yavaşça aşağıya düştü, bir yandan da burundan derin bir nefes aldı. Kafasını yavaşça hareket ettirisi ve yüz ifadesindeki o düşüncelere dalma hali, kullandığı duyuyu analiz ettiğini gösteriyordu. Çok ilkel ve hayvani bir şeydi bu yaptığı, gayet yırtıcı ve agresif bir nitelikteydi.

“Ve de duyular.” Jacob ve Isabella aynı anda konuştular, sesleri birlikte çok uyumlu çıktı. “Her şey eskisinden çok daha anlamlı.”

Sesleri Magdelegna’nın her hücrelerinde yankılandı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Duyuları duygu yüklü bir bilgi seline maruz kalınca en sert savunma mekanizmasını çalıştırmaya zorladı. Legna refleks olarak zihninin tüm kapasitesini kullanıp Noah’yı çağırdı.

Isabella çok yakınında birden ortaya çıkıveren alevlerden öyle korktu ki neredeyse yere düşecekti. Jacob içgüdüsel olarak ona destek olmak için yanına koştu. Ama ona dokunamadan kalın bileğini demir bir pençe kavradı. Jacob silkinip kızgın gözlerle Noah’yı delip geçti... ta ki Kral’ın amansız bakışlarıyla buluşana dek.

“Ona dokunma, Jacob.”

“Bırak beni,” diye emretti İnfazcı, sesinden öfke ve tehdit tınıları okunuyordu.

“Ona zarar verme niyetinin olmadığını biliyorum, İnfazcı. Ama ikimiz de biliyoruz ki ona dokunduğun an bu niyetlerin yok olacak. Kadın tehlikeli bir cazibe kaynağı olduğunu gösterdi. Onun yakınında durarak kendine daha fazla işkence etme.”

Isabella, İblis Kral’ın despot tavrı ve ona ettiği hakaret karşısında kızardı. “Ah, pardon ama cüzzamlı muamelesi görmek hiç hoşuma gitmiyor.”

Noah onu yok saydı, tüm dikkati Jacob’daydı. Kral’ın bir anda yatağından kalktığı çok açıktı, siyah saçları uykudan yeni kalktığını gösterircesine karmakarışıktı. Gün ışığı saçlarının yer yer kızıl parlamasına neden oluyordu. Jacob’la aynı boydaydılar ancak tüm vücudunu saran kaslarından İnfazcı’dan daha ağır ve güçlü olduğu söylenebilirdi. Isabella bunu çok net görebiliyordu çünkü adam o anda her şeyini fazlasıyla belli eden pamuklu, gri bir şorttan başka bir şey giymiyordu.

Bu beklenmedik farkındalık Isabella’nın gözlerini kaldırıp daha normal bir şeylere bakmaya zorladı, yüzünün ve göğsünün yandığını hissetti. Jacob onun bu tepkisini, utancını ve bunun beyinde yarattığı yakıcı duyguları kendi teninde hissetti.

Noah, Jacob’ın hızı artan bir fırtına gibi alçak, yırtıcı sesinin gürlediğini duydu. Kral içgüdüsel olarak ay çılgınlığının zirvesinde olan Jacob’la mücadele etmek zorunda kalabileceğini fark ederek gücüne odaklandı. Jacob’ın kendisine saldıracağı gibi yanlış bir düşünceye kapılmıştı.

Jacob nefes kesici bir hızla dönerek onun yanından geçti, aynı zamanda Noah’nın pençelerinden kurtulmuştu. Isabella’yı kapıp havaya kaldırdı ve öteki adamdan beş metre uzaklaştırdı. Kadını sırtına attı, böylece kadın ile İblis Kral’ın arasına girmiş oldu.

Noah yumruklarını sıktı, delirmiş arkadaşına dönerken hazırlık yapıyordu. Jacob bölgesini işaretliyormuş gibi hırlayıp sinirlendiğini açıkça belli ederek ona karşılık verdi. Isabella'nın kalbi korkuyla ve dehşetle hızlı hızlı çarpıyordu. Jacob'ı neyin sinirlendirdiğini biliyordu. Ortak bilinçlerinden bunu anlayabiliyordu. Sahiplik duygusu, korumacılık... ve öfke. Bunların hepsi hayvanlara özgü niteliklerdi. Jacob topraktı, doğa ve tüm yaratıklardan oluşuyordu. Isabella bunu onun içinden çıkarmanın mümkün olmadığını fark etti. Her ne kadar medeni ve zeki bir adam olsa da. Ahlak değerleri ve içgüdüleri bir araya gelince Jacob, Noah'yı bir hakaret, Isabella'ya sahip olma duygularına karşı bir tehdit olarak görüyordu.

Noah'dan uzaklaşan Isabella yanına gidebileceği sadece bir kişi olduğunu gördü. Legna'ya bakınca eflatun gözleri dişli iblise bir şeyler yapması için yalvardı. Neler olup bittiğini anlayabilmesi için dua ediyordu. Legna'nın ağabeyinin müthiş bir kopyası olan gri buğulu gözleri başka tarafa yönelmişti. Odada delice şeyler olduğu için Legna etrafındaki fırtınaya zihnini kapamıştı. Ancak Isabella ihtiyacını, çaresizlik duygusunu yaydığı an empati hemen ona baktı.

Neden Jacob'ı hissedemiyorsun? Neler olup bittiğini neden anlamıyorsun? Isabella çaresizce bu sorularla boğuşuyordu. Güzel diplomatan gücünü yanlış mı anlamıştı acaba? Bu olanlar onun için öyle yeniydi ki belki de güçleriyle ilgili düşündükleri çoğunlukla hayal gücünün bir ürünüydü.

Bu düşünce Noah'dan yayılan bir sıcaklık dalgasıyla yok oldu. Onları boğucu çöl rüzgârı gibi vurdu. İblis Kral yumruğunu açıp parmaklarını titreştirdiğinde avcunda bir ateş topu belirdi.

“Legna, kendini korumaya al,” diye emretti İblis Kral. Buğulu sesi kabaydı ve tonuna tehdit edici bir güç hâkimdi.

Müthiş bir sarsıntı sesi duyuldu ve Isabella ayaklarının altındaki toprağın titrediğini hissetti. Dengesini koruyabilmek için uzanıp

Jacob'ın gömleğinden tutmaya çalıştı. Bu sırada Jacob da arkasından tutmak için onu kavradığı koluyla daha da sıkarak kendine çekti.

“Noah, dur!”

Bu çığlık Legna'dan gelmişti. Düşmanca davranan kardeşinin etrafını çeviren yoğun sıcaklığa göğüs gererek alevden cephanesini tutan kolunu kavradı. Noah'nın ilk tepkisi onu yakmasın diye ateş topunu soğutmak oldu.

“Ah, şükürler olsun!” Isabella rahatlayarak bir oh çekti. Bir yandan destek almak için ona sarılmaya devam ederken yüzünü Jacob'ın sırtına gömdü.

“Legna!” Noah sinirli bir sesle kız kardeşini azarladı.

“Noah, düşündüğün gibi değil. Dur!” Noah onu silkelemeye çalışırken Legna onu daha sıkıca çekti. Ağabeyi bir şeye sinirlenince ve bununla yüzleştğinde onu bundan vazgeçirmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Ateşin özü buydu, onun suçu yoktu. Noah'nın gerekçelerinin farkındaydı, onu bir arkadaşıyla yüzleşmeye zorlayan karmaşık, üzücü duygularını duyumsadı. Kızgındı. Jacob'ı ve tüm halkını vahşileştirdiğini, şerefli ruhlarını altüst edip utanç verici canavarımsı davranışlara sürüklediğini düşündüğü kutsal aya kızgındı. “Noah, beni dinle.” Empat, alçalıp yükselen, melodik ve tath sesiyle konuştu. Isabella Jacob'da ufak ama hissedilebilir bir değişim sezinledi. Boğazından yükselen alçak homurtular uyarı niteliğinde mırıltılara dönüştü. “Jacob'ı delirten ay değil,” diye devam etti Legna sözlerine, kadife gibi sözcükleri dillendirmesi hem Isabella'yı hem de diğer iki erkeği etkiliyordu. “Bana kulak ver, sevgili kardeşim. Jacob'ın hissettiklerini hissedebiliyorum. Biliyorum. İnan bana biliyorum.”

“Jacob'ın aklı başında olsaydı beni tehdit etmezdi,” diye karşı çıktı ona Kral. Ama sonunda hedefinden gözlerini ayırınca kız kardeşinin inceleyen gözleriyle karşılaştı.

“Tabii,” diye karşılık verdi usulca kardeşi, “yaptığın bir şeyin Isabella’ya tehdit oluşturduğunu hissetmediği sürece. Noah, onları birbirine bağlayan, birbirine çeken bir şey olduğunu unutma.”

“Bunun sebebi o lanetli ay,” diye çıkıştı Noah.

“Duyguları kızıştırıyor. Bu doğru, hepimiz farkındayız zaten. Kutsal ay hissettiklerimizin gücünü artırıyor. Jacob’ın kalbinde, var oluşunun her hücresinde masumları korumak var. Özellikle de masum insanları. Her zaman önceliği bu olur. Sana karşı bile. Bu en büyük korkusu olsa da masum bir insan için bir gün seninle bile mücadeleye girişmek zorunda kalabilir.” Legna sevgi dolu elini ağabeyinin saçında gezdirirken bir yandan onu yatıştırmak için konuşmasını sürdürdü. “Bunları kafanda bağdaştırdığında en ufak bir saldırı algılaması bile tıpkı bir vampirin bölgesine izinsiz girmeye benzeyeceğini anlarsın.” Bu karşılaştırmadan sonra İblis Kral anladığını gösterircesine kaşlarını kaldırdı. Zümrüt yeşili gözlerindeki mücadele şevki kırıldı. Jacob’a doğru siniri yatışmış bir şekilde baktı.

Magdelegna, Noah’nın etrafından dolanıp korkusuzca iki güçlü erkeğin arasına girdi. “Jacob,” dedi, yine sesi bal gibi tatlıydı, bir yanlış anlaşılma sonucu ortaya çıkan Jacob’ın içindeki canavarı sakinleştirmeye çalışıyordu. “Kimse Isabella’ya zarar vermeyecek. Biz asla böyle bir şey yapmayacağız. Sen onun koruyucusuyken yapamayız da zaten.”

“Beni ondan uzak tutamazsınız.”

Isabella, Jacob konuşunca aniden iç çekti. Her ne kadar sesi kaba ve nezaketten yoksun olsa da ona yıllar gibi gelen bir süre sonunda yaptığı ilk medeni şey buydu.

“Tutmayacağız. Sen ona zarar vermediğin sürece engel olmayacağız. Ama böyle bir şey söz konusu olduğunda araya girmek zorunda kalırız.”

Isabella, yüz ifadesini görebilmek için Jacob’ın gergin pazılarından yukarı baktı. Bronz yüz hatları hâlâ asık, ürkütücü, agresifti ama

parlak siyah gözlerine mantık hâkimdi. Isabella, Jacob'ın zihninin ve duygularının Legna'nın tatlı sözleri ve yatıştırma yeteneği sayesinde rahatladığını hissetti. Isabella aniden dışı iblislerin gerçekten küçümsemeyecek güçlere sahip olduğunu fark etti. Legna çok tehlikeli bir kadına dönüşebilirdi.

"Ona asla zarar vermem. Ben ona bir şey yapamadan hayatıma son veririm..." Gözleri yakıcı bir biçimde Noah'ya dönmüştü. "Ya da Bella'yı inciten biri olursa onun hayatına son veririm."

"Ne zaman ona bir şey yaptım ki ben?" Noah içlerleyerek ona karşı çıktı. "Ona bakmadım bile."

"Ama o sana baktı."

Isabella'nın nutku tutuldu ve Jacob'ın arkasına sindi. Yüzü utançtan mosmor olurken ürkerek kendini sakındı. Yüzünü Jacob'ın sırtına gömdü ve o an yer yarılp içine girmek istedi.

Durumu kavrayınca Noah'nın yüzünde güneş açtı âdeti. Konuşmak için ağzını açtı ama sözcükleri dillendiremeyecek kadar şaşkıncı. Isabella, Noah'nın Jacob'a doğru ilerlerkenki ayak seslerini duydu. Yüzünü Jacob'ın omurgasına öyle bastırmıştı ki Jacob dengede durabilmek için öne doğru bir adım atmak zorunda kaldı.

"Demek ki," dedi Noah en sonunda, "bunlar benim suçum. Isabella, beni affet ama sen evimde bu kadar uzun süre kalan ilk insansın. Nezaket kurallarını akıl edemedim."

"Bu olayın bu kadar büyümesini istemezdim," diye mırıldandı Isabella.

"İleride daha dikkatli olacağım. Jacob'ı ve beni sınırlarımıza hâkim olamadığımız için affedersin umarım. Biz... Halkımın erkeklerinin sorumlu ve kontrol etmek zorunda olduğu böyle bir saldırganlık potansiyeli var. Ama sonuçta hâlâ elementlerin varlıklarıdır. Söz konusu sen olunca Jacob'ın koruyuculuğunu küçümseme hatasında bulundum."

Noah, Jacob'la sessiz ve anlamlı bir biçimde baktı. Kıbarca bir özürden fazla bir bakışmaydı bu. Jacob, Isabella'yı kendine ait

addetmişti, onun koruması altındaydı ve onun sahibiydi. Kral farkına varmadan kıyafetsiz bir biçimde karşısına çıkıp Isabella'yı utandırınca Jacob, Isabella'nın ona, bir başka güçlü erkeğe baktığını fark etmişti. Jacob'ın o anki zihinsel durumunda bu kabul edilemez bir şeydi. Ateş iblisiyse onun asabiyetini Bella'ya bir saldırı olarak nitelendirmiş, Noah ile Legna'nın korumalarından kaçırma istemesinden kaynaklandığını düşünmüştü.

Ancak dürüst olmak gerekirse Noah'nın, İnfazcı ile bu küçük dişi insan arasındaki tuhaf bağı nasıl açıklayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Tüm bu olay endişe vericiydi.

İnfazcı, Isabella'yı Noah'dan kaçırma isteğini henüz yenememişti. Jacob'ın kontrolünü tekrar ele almasına fırsat tanınması ilişkileri için önemliydi. Elijah'nın Jacob'ı kendine getirme çabasından sonra bu olayın Jacob'ın hâlâ canını sıktığını biliyordu. Bir de üstüne şimdiki yanlış anlaşılma binmişti. Kimse İnfazcı'ya kendi kendine davrandığından daha sert davranamazdı ve Noah, Jacob'ın bu yönü sayesinde kontrolünü geri kazanacağına inanıyordu.

"İzin verin de giyineyim," dedi Noah kibarca. Kız kardeşinin onlarla yalnız kalmaktan korkmayacağını biliyordu. Her ne kadar çok çabuk geri dönecek olsa da o an ortadan kaybolmanın yapılacak en iyi şey olduğuna karar verdi. Isabella'nın Jacob'a yakın olması yüzünden artan çalkantılı duyguları bastırmak için onu Jacob'ın kollarından ayırması gerektiğini Legna gayet iyi biliyordu. Eğer Noah böyle bir şey yapmaya çalışsaydı bir uzvunu kaybedebilirdi.

Kral bir duman bulutuna dönüşüp merdivene doğru harekete geçti ve şatonun kuzey kanadındaki odalara yöneldi.

Legna nasıl yaklaşacağına karar vermişti bile.

"Bella," dedi Jacob'ın ona taktığı kısaltmayı kullanarak, "sana verdiğim giysiler üzerine oldu mu?"

Bella Jacob'ın onu tutan kolunun izin verdiği kadarıyla yanına geçti. Böylece öteki kadını görebildi.

“Çok rahat,” dedi. “Her şeye özen göstermişsin.”

“Saçmalama,” dedi geçiştirircesine Legna. “Elbise bulmaktan kolay bir şey yok. Yardımcı olabildiğime sevindim.” Gözleri samimi bir muziplikle parlıyordu. “Hem sen ortalarda çıplak gezinseydin Tarzanvari şekilde ağaçtan ağaca atlamalar, göğse vurmalar filan yaşayabilirdik.” Legna burnunu buruşturup omuz silktilti.

“Bu kadarı yeter, Magdelegna.”

Jacob bu zekice azarlamayı üzerine alınmıştı. Isabella’nın kalbi sevinçle tekledi, rahatlama hissi tüm bedenini sardı ta ki Jacob hafifçe kıkırdayana kadar. Uzun, baskının kalktığını gösteren bir şekilde nefes aldı. Gözlerini kapadı, Noah’nın oradan gidişiyle kısa bir anlığına mantıksız dürtüleri sakinleşmişti. Ardında ise ilkel davranışını hatırlamasından kaynaklanan can yakıcı vicdanı ve pişmanlık duygusu kalmıştı. Bella’ya baktı, Legna’yla konuşmak için kolunun yanından başını uzatmıştı. Hakkında düşündükleri onu endişelendiriyordu. Isabella’nın zihni sadece rahatlama duygusuna ve Legna’yla eğlenmesine odaklanmıştı, yani Jacob hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir belirti yoktu.

Jacob onu tutan kolunu hafifçe serbest bıraktı ama uzun ve zarif parmakları titriyordu, âdeta Isabella’ya dokunmak istiyorlardı... Jacob onlara aksini emretse de. İnfazcı’nın çenesi Isabella’ya arkasını dönmeden önce asabi bir biçimde gerildi ve anadilinde küfretti. Aralarına güvenli bir mesafe koydu. Zihni yeniden normale dönmüştü. Noah’nın gittiği hızla geri döneceğini biliyordu. Kadından uzaklaşmalıydı, bu kendi kararı olmalıydı ki bir daha karşı karşıya gelmesinler. Ortada bir yanlış anlaşılma olsa da medeni, zeki bir varlık gibi hislerini dile getirememişti. Daha önce böyle bir şey hiç başına gelmemişti.

Bunun kutsal ayın kötü şakalarından biri olduğunu fark etti. Gergin mücadeleler verirken ve av peşindeyken kendi yabani yanını görmüştü ama o zaman bile savaş taktığı gibi önemli yetilerine yön veren mantığını ve becerilerini kaybetmemişti. Hiç sağduyusuyla ve

aklıyla bağlarını koparmamıştı. Olan bitenden neredeyse hiç pişmanlık duymuyordu. Karıncalanan zihninde zafer duygusu, onun olan şeyi savunma duygusu yankılanıyordu. Bu başarıdan büyük zevk alabilmeyi diliyordu. Elde ettiği sonuçtan memnuniyetini kontrol altına alamıyor, benliğinden söküp atamıyordu.

Isabella, Legna'yla masum masum sohbet etmeye devam ediyordu. Uzun boylu güzel, uzanıp Bella'nın kolunu ovuşturacak kadar yakınında duruyordu. Empatın Isabella'yla çabucak yakınlaşmasını izlerken içinde ona sahip olma isteği yoktu. Bu çabuk gelişen dostluğun nedeni, kendisi dışında bir tek onun Bella'yla tanışıp onun her iyi ve asil niteliğini anlayan kişi olmasıydı. Dışı akıl iblisinin bir gün Bella'yı seveceğini anlıyordu.

İşte tam o sırada bir daha Isabella'dan o kadar uzak kalamayacağını anladı. Bu düşünce tüm bilincini sardı, daha hızlı ve daha derin nefes alıp vermeye başladı. Varlığı onu her yerde takip ediyordu. Statik elektrik gibi ona hapsolmuştu. Gözleriyle kadının vücut hatlarını okşadı, derinlerinde saklı olan o arsız açıklıkla onu inceledi. Hiçbir koşulda bunu saklayamazdı. Yakından incelendiğinin farkında bile olmadan ona karşı iştahının kabarmasına engel olamadı.

"Jacob..." dedi aniden Legna. "Jacob sakın..."

Kadının gözleri endişe dolu bir şekilde Jacob'ın omuzlarının ötesindeki bir şeye odaklanmıştı. Jacob o anda Noah'nın odaya geri döndüğünü fark etti. Bunu öğrenmesi için arkasına bakmasına gerek yoktu. Tüm duyuları İblis Kral'ın kudretli varlığını kanıtlıyordu: isli kokusu, tamamen giyinik vücudundan çıkan ses, dinlenirken bile etrafını saran o otoriter hava. Legna onunla konuşunca Isabella da ona baktı. Mor gözlerindeki parıldama gaz lambasının ışığında kalbine ok saplıyordu âdeta. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Asla yaşamayacağına dair yemin ettiği hisleri bu insan kadın ona nasıl hissettirebiliyordu? Onu öylesine altüst ediyordu ki... üstelik kadının tek yaptığı ona bakmaktı.

“Legna?” diye sordu Noah tedirginlikle.

“Jacob...”

“Jacob...” İnfazcı keskin bir biçimde araya girdi, haşın gözleri dişi iblisi yerine mıhlıyordu. Seksi dudaklarını sinirli bir biçimde sıkıyordu. “Jacob iyi. Bil diye söylüyorum, genç kadın: Hissettiklerim ve eyleme geçirdiklerim arasında büyük bir fark var. Kontrolüm hepinizin yeteneklerinin ötesinde, sakın beni dizginleyenin siz olduğunı sanmaym. Her ikiniz de.”

Jacob’ın göndermesinin Legna’nın yaşına bilinçli olarak edilmiş bir hakaret olduğu Isabella’nın gözünden kaçmadı. Güzel kadının yanakları kızardı, zarif ellerini yumruk yaptı. Isabella iç geçirdi, gözlerini devirdi ve iki elini de beline koydu.

“Pekâlâ, bu kadar yeter. Herkes köşelerine. Üç tane müthiş zeki arkadaşın birbirlerinin boğazına sarılmasının sorumlusu olacağımı düşünseydim bu eşikten adımımı bile atmazdım.” Vurgulamak için büyük salonun bir ucundaki geniş girişi gösterdi. “Ya da,” bir an tereddüt etikten sonra odanın aksi yönüne baktı, ki orada da bir çıkış vardı, “ya da şu eşikten.”

Jacob’ın dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşti ve boğazını temizledi. Bu ses kadının dikkatini çekti ve Jacob bir şey ima edercesine omzunun üzerinden vitraylı camlardan birine baktı. Bu pencerenin alt kısmındaki menteşe aralık duruyordu.

“O eşikten mi geldim?” diye sordu Isabella. Sesi şaşkınlıkla çatallanmıştı. Şoktan kadının kalbinin teklediğini hissetti Jacob, kahkahasına engel olmaya çalışırken kendini kötü hissetti. Eğer gülerse Isabella’nın kendisi için Noah’dan daha büyük bir tehlike oluşturabileceğini düşünüyordu.

Legna’ysa bu konuda kendisini kontrol etmedi. Kıkırdamasını bastıramadı ve Bella dönüp ona kızgın bir biçimde bakınca ağzıyla elini kapattı.

“Çok özür dilerim,” dedi elinin altından. “Onların suçu.”

Empat, ağabeyini ve İnfazcı'yı işaret etti. Bella zorla kendilerini tuttuklarını gösteren ifadelerinin ardında gözlerinin gülerken parladığını gördü. Sırttı, ikisi de gülmeye başlarken gözlerini yerdeki mermerlerin desenlerine çevirdi.

Jacob'ın birkaç saattir süren gerilimi bu eğlenceli durumla dağıldı. "Hadi, Bella. Bırak da Legna seni kız kardeşini aramaya götürsün," dedi eski sakinliğine döndükten sonra. "Ama sakın Legna'yı fazla gün ışığında tutma. Ağabeyi ve benim kadar dayanıklı değildir. Günün geri kalanında dinlenmeye çekilmeden önce yapmam gereken birkaç şey var." Uzun süre Noah'ya baktı. "Sanırım senin de yapacak işlerin var, değil mi?"

Noah, Jacob'ın onu Isabella'ya eşlik etmesi fikrinden hoşlanmadığı konusunda uyardığını anladı. Kral'ın ortalık sakinleştikten sonra yarım kalan uykusuna geri dönmekten başka bir planı yoktu zaten. Son ağız dalaşlarına rağmen gizli tehdidin altında yatan sahipleniciliğin şokundan hâlâ kurtulamamıştı.

Jacob'ın ona olan sadakati yaptığı her şeyde belli oluyordu ancak Noah onun bu kadına sahip olduğuna dair düşüncesini görmezden gelemiyordu. Noah, doğası gereği Jacob'ın bu tavrının tehlikeli ve sağlıksız olduğunun farkındaydı çünkü en basitinden buna hakkı yoktu. Öte yandan kafasını kurcalayan, Isabella'nın savunuculuğunu yapmasının çok önemli bir anlamı olduğu düşüncesinden kurtulamıyordu. Anlamsız denemeyecek kadar acayip ve inanılmaz bir durumdu. Uyurken bunun üzerine kafa yoracaktı. Uyanınca bu konuyla ilgili düşüncelerinin ve bakış açısının netliğe kavuşacağını umuyordu. Ay deliliği, ruh çağırانlar ve Isabella Russ'ı korumak için en güçlü dostlarının ve yandaşlarının çılgıncasına çabalamaları... Noah içgüdüsel olarak tüm bunların birbiriyle bağlantılı olduğunu biliyordu. Şu anda tek ihtiyacı olan bunun nedenini keşfedebilmektir.

"Odama dönüyorum," dedi Noah her şeyden çok Jacob'ın aklını huzura kavuşturabilmek için. "Legna, Isabella ya da sen yardıma ih-

tiyaç duyarsanız beni çağrmakta tereddüt etmeyin.” İki saniye susup devam etti: “Güvenliğiniz tehlikeye girerse Jacob’ı da çağırmanızı tavsiye ederim. O size benden daha çabuk ulaşır.”

Noah, İnfazcı’nın vücudundan gerginliğin bir anda yok olduğunu hissetti. Noah, Jacob’m korumacı içgüdülerini rahatlatmak istemiş ve bunu inanılmaz bir ustalikle gerçekleştirmişti. Olaydan uzak kal-mayacağını bilmek toprak iblisinin içine su serpmişti. Noah bu kez odadan çıkmak için oldukça sıkıcı merdiven yolunu seçti.

Jacob ancak oradan çabucak çıkarsa Isabella’yla arasına gereken mesafeyi koyabileceğine karar verdi. Dalga misali ufak bir patlamayla toz yağmuruna dönüşüp hızla yukarıya, daha yükseğe çıkıp renkli camın dar penceresinden dışarı süzüldü.

“Bu pek havalı bir şey,” diyerek iç çekti Isabella.

“Galiba öyle.” Magdelegna da gülerek ona katıldı. Dostane bir jestle Bella’nın omzunu ovuştururken samimi bir gülümseme takın-mıştı. “Seni telefona götürüyüm mi?”

“Neden burada hiç telefon yok?” diye sormayı düşündü.

“Bunu açıklayabilmemin en iyi yolu elektrik ve telefon gibi tek-nolojilerin iblislere uygun şeyler olmamaları. Köklerimiz doğadan geldiği için insan yapımı teknolojik aletlerin biz onların yakınınday-ken düzgün çalışmadıklarını düşünüyoruz. ‘Şalterleri atıyor.’ Sanırım böyle deniyordu. Arızalanıyorlar.”

“Ya,” dedi usulca Isabella.

“Bazen hiçbir şey olmuyor,” diyerek omuz silkti Legna. “Bazense onlara yaklaşmamız şalterlerinin atmasına neden oluyor. İblislerin insanlarla iç içe yaşayamamasının nedenlerinden biri de bu. Siz tek-nolojilerinize çok bağılısınız. Bizse soyutlanmış şekilde yaşamayı tercih ediyoruz... burası gibi kırsal yerlerde yani.”

“Eski yaşama biçimlerinin sürdürüldüğü yerler o kadar da sıradışı değil,” dedi Bella düşünceli düşünceli. “Anlıyorum.” Birkaç saniye durdu. “Son bir soru daha sorabilir miyim?”

“Sonuncu olacağından şüpheliyim,” diye güldü Legna. “Tüm sorularını memnuniyetle cevaplamaya hazırım.”

“Nasıl oldu da hepiniz uyanıksınız? Gündüz vakti uyumak zorunda olduğunuzu sanıyordum.”

“Noah ve Jacob gibi usta İhtiyarlar bu uyuma isteğine çaba harcayarak ve güç kontrolleri sayesinde karşı koyabiliyorlar. Benim gibi daha genç iblislerse daha hassaslar. Bu sabah hepimizi çok zorladı.” Kadın ellerini uzattı, Isabella ellerinin titrediğini ilk defa fark etti. “Zayıflıklarımızı göstermeyi sevmeyiz. Jacob ve Noah bunu çok iyi saklar, gerçi Noah’ın etkilenmemiş olması mümkün. Etkilenip etkilenmediğini hiç anlayamıyorum ama Noah’nın enerjiyi yönlendirme yeteneği yok mu! İsterse günlerce uyumadan durabileceğini tahmin ediyorum. O ateşin kendisi ve çok azımız erkek ateş iblislerinin yeteneklerini tamamen anlayabiliyoruz.”

“Özür dilerim. Kimseyi ayaklandırmak istemezdim. Neden bunu hava kararınca yapmıyoruz ki? Birkaç saat benim için de Corrine için de fark etmez.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Bekleyebilecek böyle basit bir şey için seni bu kadar zahmete sokmamın anlamı yok.”

“Bana bir şey olmaz,” diye garanti verdi ona Legna. “Arada sırada esnerim o kadar.”

“Olsun. Ben kitaplarıma döneyim. Uyanınca gelip beni alırsın.”

4. BÖLÜM

Jacob, mahzene girene kadar Noah'nın köşkünde dolanıp dururken bir kez daha gün aydınlanmıştı. Bir an göz kamaştırıcı ışıktaki tozlar dans ederken bir anda ayaklarının üzerinde buluverdi kendini. İyi aydınlatılmış yer altı odacığında avını arayarak etrafına bakındı. En yakınındaki kitaplıklardan bir gıcırta duyunca o tarafa yöneldi.

Alçak sesli bir küfür, homurdanma ve bir şeyin yere düştüğünü belli eden ani bir patırtı duyuldu. Jacob geldiğinde Isabella bir raftan sarkıyordu. Ayakları üç metre yukarıda havada sallanırken bir yandan ayağını koyacak bir yer arıyordu. Aşağısında oldukça antika görünen bir ciltli kitap duruyordu. Tozların etrafa saçılışından düştüğünü duyduğu şeyin bu olduğunu anladı. Isabella'nın sol tarafının çok uzağında bir merdiven vardı. Belli ki onu kullanıyordu.

Sinirli bir şekilde iç çeken Jacob kendi yer çekimi kuvvetini değiştirerek havaya, tam Isabella'nın arkasına doğru havalandı. "Boyununu kıracaksın."

Isabella içinde bulunduğu tuhaf durum da göz önüne alınınca kulağının dibinde bir ses duymayı beklemiyordu. Ufak bir çılgılık attı. Bir eli tutunmayı bıraktı ve doğrudan adamın sert göğsüne düştü. Jacob onu kendisine doğru kaldırdı, koluyla dizinin arkasından tutuyordu, artık güvenli ellerdeydi. Onu hiç güç harcamadan yere indirirken

sıcaklığı Isabella'ya güven duygusu ve rahatlık aşıliyordu. Her şeye rağmen Isabella yanağını göğsüne bastırdı.

“Havadayken arkamdan sinsice yaklaşmak zorunda mıydın? Çok sinir bozucu bir şey.”

Bunları kızgınca söylemek istemişti ama sesinin öfkeyle yakından uzaktan alakası yoktu, yumuşacıktı ve ancak sönük bir suçlama olmuştu. Kedi yavrusu gibi ona sürtünürken nasıl kızgın olabileceğini düşünebilirdi ki? İblis olsa da olmasa da insanı günaha sokacak kadar yakışıklıydı. Aşırı derecede zarıftı, hareketleri ve tavrı bakışları üzerine çekecek derecede etkileyiciydi. Yine üzerine oturan bir siyah takım elbise ve gece mavisi, kolları kıvrılmış bir gömlek giyyordu. Yanağının altındaki ipeğin kalitesini hissedebiliyordu. Nefesini içine çekince Jacob'ın yeteneklerini aldığı toprak gibi koktuğunu fark etti.

Ayrıca baştan çıkarıcı dış görüntüsünün yanında Isabella onun başkalarıyla olan iletişimine fazlasıyla özen gösterdiğinin farkındaydı. O yakınlarındayken Isabella ahlaki değerlerinin kafasında yankılandığını duyuyordu. Jacob'ın yüreğinin yüce duygularla dolu olduğunu biliyordu. Nasıl bundan korkabilirdi ki? Özellikle de ona zarar vermesi için zorlayan pek çok etkileyici unsur varken bile ona dokunmamışken.

“Seni az önce olduğun yere düşüp ölmen için bırakmamı mı istiyorsun?” diye sordu, bir yandan da bacaklarını bırakıp vücudunun ayakları yere basana kadar kendisinininkine sürtmesine izin verirken.

Giysilerinin birbirine sürtünmesinden çıkan hışırtı Jacob'm teninde dalgalandı. Kadının onda oluşturduğu tüm heyecanlara ayrı ayrı odaklanan duyularının farkına vardı. O an karmakarışık olan saçlarının ipeksi dokunuşunun, nefesinin, bedeninin hoş sıcaklığının, teninin fildişi pürüzsüzlüğünün... Küçükük sevimli burnundan tozları silmek için uzandı. Berbat bir haldeydi kadın. Buna hiç şüphe yoktu. Kir pas içindeydi. Eski kitap kokusu üzerine sinmişti. Bu dünyevi kokular onun türünden biri için iğrenç değildi. Jacob kadının hep etrafa yaydığı o sıcaklığı kendi soğuk kanını etkilerken onu derin

derin içine çekti. Her geçen saniye, her geçen gün bu sıcaklık daha da artıyordu. Bir an bile bunun farkındalığından kurtulmamıştı. Bunun sadece büyüyen ayın etkisi olduğuna kendisini ikna etmeye çalışmıştı ama gerekçeleri onu tatmin etmemişti. Kutsal deliliğin yarattığı beklenmedik dürtüler kadının melek gibi yüzüne bakınca hissettiği sevecenliğe yol açmazdı. Jacob'ı aşırı bir şekilde etkilemeden, bu ufak ama önemli kıpırtıların keyfine varmasına izin vermezdi. Kararlılıkla kontrolünü elinde tutmaya çalıştığı doğrudu. Onu avcuna almış arzu ve şehvet dürtülerini bastırıyordu ve bazen kendisini âdeta felç olmuş gibi hissediyordu ama yine de bu çok farklı bir duyguydu.

Ayrıca düşüncelerinin iç içe geçmesinin de gerçekten eşsiz olduğunun farkındaydı. İnsan bir medyum ya da psişik güçleri olan birisi olsa böyle bir iletişimi gerçekleştirebilirdi fakat kadının böyle özel yetenekleri yoktu. Isabella'nın zihnindeki imgeler Jacob için her geçen anla daha netleşiyordu. Hatta kadın bilinçli olarak Noah, Elijah ve Legna'yla tartıştıkları sırada ona görsel fikirler yollamaya çalışmıştı. Olaylar böyle ilerlemeye devam ederse çok yakında Bella'yla ağızlarını bile açmadan iletişim kurabileceklerine inanıyordu. Bu varsayımını destekleyecek bir kanıt yoktu ama aralarında gitgide artan sessiz iletişimin gelişimi bunu gösteriyordu.

Legna'nın pek çok kez onlara meraklı bir şekilde baktığını görmüştü. Neyse ki dişi bir akıl iblisi olduğu için tam anlamıyla bir telepat değildi. Erkek olsaydı Isabella'yla aralarındaki bazı özel düşünce alışverişlerinin sırdaşı olurdu. Bunlar müstehcen şeyler değildi aslında ama Isabella'nın alaycı espri anlayışını başkalarının anlayamayacağını düşünüyordu.

Bu mahrem düşünce alışverişlerini deli gibi arzuluyordu. Legna veya Noah araya girmeden birlikte olmalarının tek yolu buydu. Empatın, kötü tarafını kontrol altında tuttuğuna emin olmak için duygularını sezinleyebiliyor olması zaten yeterince kötüydü. Onun Isabella'yla yaptığı gibi sınırları aşanların çarpıtıldığı cezayı Kral

ona uygulayamadığı için daha yaratıcı olmak zorundaydı. Legna'yı empati dedektifi olarak peşine takarak bu işi halletmişti. Bu onun fazlasıyla canını sıkıyordu. Hep Legna'nın orada olduğunu biliyordu ve bu gururunu ateş gibi yakıyordu.

Dahası aklını Isabella'dan alamıyordu. Onu azıcık da olsa aklına getirmesi fanteziler serisinin peşinden gelmesine neden oluyordu ki bu da bedenini harekete geçiriyordu. Bunu birinin görmesi istediği en son şeydi.

Legna'nın gözetiminden kaçıp mahzene tüyebilmesi için ayrıntılı planlar yapması ve kandırıcı bitki çayı karışımları kullanması gerekmişti. Empat ölü gibi derin bir uykuya dalmıştı, akşama kadar o etkisi devam edecekti.

"Düşüp ölmeyecektim ki," diye karşılık verdi ona Bella, bir anda inatçılığı tutmuştu. "En fazla bacağıma kırardım ya da beyin sarsıntısı geçirirdim. Ah siz iblisler her şeyi ne kadar önemseyip abartıyorsunuz böyle!"

"Biz önemseyen kişileriz, Bella."

"Bilmez miyim!" Kucağından uzaklaşıp bir adım geriye giderek aralarına mesafe koydu. Jacob bunun bilinçli bir hareket olduğunun farkındaydı. "Yedi yüz yıl öncesine ait kitapları ve parşömenleri okuyordum. O zaman daha doğmamışsın anladığım kadarıyla."

"İblislerin gebelik süreleri çok uzundur ama yüz yıl da sürmez tabii."

"Evet. Okudum. Dişilerin gebelik sürelerinin on üç ay olduğu doğru mu?"

"En az o kadar, evet." Bunu o kadar doğallıkla söylemişti ki Bella güldü.

"Senin için söylemesi kolay tabii. Bebeği sürekli karnında taşıyan sen olmadığın için. İnsan erkekler gibi senin için de işin eğlenceli kısmı şıp diye olup bitiveriyor," diyerek parmaklarını adamın yüzünün önünde şıklattı.

Jacob'ın koyu renkli gözleri kısıldı ve kadının elini avcunun içine aldı, bileğini yavaşça yukarı kaldırıp dudaklarının üzerinde gezdirdi, bir yandan da çok şey vadeden şehvet dolu bakışlarını gözlerine kilitlemişti. Isabella, ortaya çıkmak için fırsat kollayan ve iğne gibi batıp karıncalandıran heyecan kanını kaynatırken nefes alamadı.

“Bana inan, Bella. Bir erkek iblisin çiftleşmedeki işi asla böyle şıp diye bitmez.” Isabella'nın yaptığı parmak şıklatmayı taklit etti. İstekle atan kalbini yerinden oynattı bu hareketi.

“Şey...” Boğazını temizledi Isabella. “Sanırım bu konuda sana güveneceğim.” Jacob onu onaylarcasına bir tepki vermeyince bu kadını endişelendirdi. İçgüdüsel olarak konuyu değiştirdi. “Ee, seni bu büyük iblis kütüphanesinin tozlu raflarına getiren nedir?” diye sordu, çizgi film karakterleri gibi konuştuğunun farkındaydı.

“Sensin.”

Ah, o tek kelime ne çok anlama gebeydi! İnsanı mahveden bir dürüstlüğe sahipti. Isabella, iblislerle insanların çiftleşemeyecekleri tabusunu hatırlamaya zorladı kendini. Aynı anda derisinin altında dolanan sıcaklık yüzünden kıvranıyordu ve yoğunluğu adam ona yaklaştıkça inanılmaz derecede artıyordu. Onu böyle tahrik etmeye devam ederse gerçekleşebilecek her tür kötü sahneyi gözünde canlandırdı. Nasıl yaptığını bilmiyordu ama onu sürekli tahrik ettiğine emindi.

“Neden beni görmek istedin?” diye sordu, ondan ayrıldıktan sonra çömelip düşürdüğü kitabı eline aldı. Kitap kocamandı ve çok ağırdı. Ağırlığı yüzünden inledi ve kendi çalışma alanı haline getirdiği masanın üstüne büyük bir gürültüyle bırakınca tozlar havaya uçtu.

“Çünkü kendime engel olamıyorum, güzel Bella.”

Sesindeki o kahn ipeksi ton boynunu ve omurgasını yalayıp geçerken Isabella titremesine hâkim olamadı. Elini saçına götürüp tozları silkti. Onunla göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

“Pekâlâ, şey... iblis artı insan eşittir... çok kötü şeyler, hatırladın mı? Dolunay? Ekim? Bunlar sana bir şeyleri çağırıştırıyor mu?”

“Bunları bilmediğimi mi sanıyorsun?” Bunu sorarken sesi alçak ama tehlikeliydi. “Kontrolden çıkmış gibi mi görünüyorum, Bella? Bir anlığına da olsa sana zarar verebileceğimi düşünüyor musun gerçekten?”

“Hayır, öyle düşünmüyorum.” Sonunda Jacob’ın delici bakışlarıyla karşılaştı. “Fakat dün gerçekten kendinde değildin. Peki, bugün gerçekten sen misin? Peki ya tanıştığımız gece? Sen kendin demiyor muydun bu ay herkesi her an etkileyebilir diye? Kimsenin buna başışıklığı yok demiştin.” Bella onunla yüz yüze durmak için harekete geçti, kollarını karnına dolayıp belini iki yandan tutmuştu. “Bir iblisin şehvetinin en kötü halini gördüğümü unuttun mu? Bazen gözlerimi kapayınca Saul’ün üzerime abandığını görüyorum. Bu beni korkutuyor, Jacob. Korkmak istemiyorum ama maalesef durum bu.”

Jacob’ın parmakları kıvrılıp elleri yumruğa dönüştü. Bu, artan kızgınlığının bir göstergesiydi. Isabella, ondan korkmasının ve aralarında yaşanabilecek olasılıkları o sapık canavarla yaşadıklarıyla karşılaştırmasının Jacob’ı fazlasıyla rahatsız ettiğini hissetti. Ancak gerçekten bunları hissediyordu, en azından aklından geçen düşüncelerin bir kısmı böyleydi ve bunları Jacob’ın bilmesi gerekiyordu. Onun dünyasına kader ya da her neyse onun tarafından sokulmuştu ama bu, şahsi güvenliğini göz ardı edeceği ya da Jacob’ın arkadaşlarının hayatını tehlikeye atacağı anlamına gelmiyordu. Legna’ya değer vermeye başlamıştı. Göz kamaştırıcı empatin ruhunun saflığı öyle güzel ve art niyetsizdi ki ona karşı yakınlık duymasına engel olamıyordu. Önceki gün Noah’nın gücünü gösterişinden sonra Jacob’ı onunla karşı karşıya bırakma düşüncesini aklından geçirmeye bile katlanamıyordu. Ayrıca İnfazcı’nın çok arkadaşı olmadığını da açıkça anlamıştı. Jacob Noah’ya büyük bir saygı duyduğu için onun ayrıcalıklı hakları vardı.

Jacob’ı böyle rahatsız etmek Bella’nın canını sıkıyordu. Onu kıskırtıyor, sonra da devamını getirmiyordu. Bunu yapmaya çalışmamasının bir önemi yoktu, olan oluyordu, tek önemli şey buydu.

“Belki de gitsem iyi olacak,” dedi mırıldanarak. Masasında dağınık duran kâğıtları düzenlemeye koyuldu. “Belki de bu araştırmayı başka biri yapmalı. Noah’nın bu konuda benden çok daha fazla deneyimi var. İngilizce metinleri hatta bazı Latince metinleri de okuyabiliyorum ama şu bilmediğim dildeki eserleri okuyamıyorum. İblis bilginleriniz var, ben sadece bir insanım...”

“Hayır, sana ihtiyacımız var.” Ses tonu taş gibi sertti.

“Öyle diyorsun ama benim tek bildiğim tek şey senin aklını dağıttığım, Jacob. Senin okuduklarıma göre şu anda buna hiç de ihtiyacın yok.”

“Gitmeyeceksin.” Bıkkınlıkla dolu derinden gelen, zorlayıcı bir emirdi bu. Ne dediğinin farkına vardı sonra ve iç çekti. Sıkıntıyla elini uzun saçlarına götürdü. “Benim alanımın dışında olsaydın... benim halkımın korumasında olmasaydın, işte o zaman *akıl dağınıklığının* anlamını o zaman görürdün,” diye ona garanti verdi.

“İşte gene başlıyoruz. Sizin için her şey bu kadar uçlarda mı hep?”

“Evet.” Elini kadının yüzüne götürdü, kafasını çevirip doğrudan gözlerine bakmasını sağladı. Parmak uçları yumuşak, uyuşturucu bir masaj yapıyordu kulağının tam önüne. “Bak sana ne diyeceğim, Isabella. Çok uzun olan yaşamım boyunca pek çok insana pek çok şey adadım. Ama sen... sen sadece kendim için kendimi adama gereği hissettiğim tek varlıksın. Bu şekilde konuşmama neden olan şeyin kutsal ay olduğunu düşünme sakın. Seni temin ederim ki bundan çok daha derin bir şey söz konusu. Astrolojik sapkınlıklardan çok daha derin bir şey bu.”

“Jacob...” Isabella’nın nefesi kesilmişti. Neden normal bir erkek ona böyle şeyler söylememişti ki hiç sanki? *Sonunda romantik, büyüleyici ve zeki biri çıkageldi ve kendi türünden değil. Şansa bak.*

Jacob dişlerini göstererek gülümsedi.

“Ben normal bir erkeğim,” diye ikna etmeye çalıştı onu.

“Hey! Kes şunu!” Elleriyle suratını kapattı. “Aklımı okuma. Hiç adil değil bu.”

“Adil değil mi? Adaletin bununla ne ilgisi var? Senin düşüncelerini nasıl okuduğumu bilmiyorum ama madem bu yeteneğim var, kullanmak çok güzel bir şey.”

“Ama etik değil!” Ellerini bu kez beline koydu. Bu hareketi Jacob’ı gülümsetti. “Bazen aklımdan çok özel şeyler geçiyor ve onları bilmeye hiç hakkın yok. Bir şeyi yapabiliyor olman yapman gerektiği anlamına gelmez!”

“Bunu anlıyorum. Ama herkesin içinde beynime ingeler yollayan sensin. Bazılarının Kralım ve Elijah’yla ilgili oldukça saygısızca şeyler olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim.” Gözleri onunla eğlendiğini belli etmemeye çalışırken parıl parıldı. Kadın çenesini inatçı bir şekilde kaldırdı.

“Onları sana ben yollamadım, sen onları aldın. Ben hiç izin almadan senin aklındaki düşüncelere dalyor muyum?”

“Keşke dalabilsen,” dedi usulca, bu basit cümlesinin baştan çıkarıcı iması boynunun ürpermesine neden oldu.

“Şey...” Boğazını temizledi. “Zihnime girmezsen minnettar olurum. Hazır lafı geçmişken sen ancak bir kasırğa kadar normal olabilirsin.”

“Evet ama kasırgaların da normal karşılandığı zamanlar olur bazen.”

Isabella bıkkınlıkla homurdanınca Jacob gülümsedi. Çıkardığı sesler sandığının aksine fevri ya da tehlikeli olmaktan çok onu seksileştiriyordu. İsteğini engelleyene Isabella’nın kadar boynuna dokunmuştu bile. Daha ona dokunmadan soluksuz kalmasından dolayı gırtlığının titrediğini hissetti. Yutkunuşunu, nefes alıp verişini duyumsadı. Öyle canlı tepkiler veriyordu ki... Nabzımın atışını hissedebiliyordu. Nabzının hızlandığını da. Kan akışı hızlanınca Jacob yine onun kokusuyla doldu. Bu onu zehirliyordu âdeta, çok fazla şeker yemiş gibiydi, dün-

yası yörüngesinden çıkmıştı sanki. İçindeki ilkel duygular harekete geçip kontrol altındaki uykusundan uyandı.

Isabella çikolata rengi gözlerinde siyah alevlerin oynadığını gördü. Gözlerindeki açlık irislerini yalayıp onları tamamen siyaha dönüştürürken Isabella'nın nutku tutuldu. O şehvetli gözler her yerinde geziniyor, ona dokunmadan içine hapsediyordu. Adamın gücünün, kudretinin ve istediği her şeyi yeterince odaklanırsa isteğine göre şekillendirebileceğinin farkındaydı. O şeylerden biri olma yolunda hızla ilerlediğini de görebiliyordu. Ne zaman Jacob ona yaklaşırsa kaçınılmaz bir biçimde güneşe bakan bir çiçek gibi boynunu uzatıyordu.

“Âdeta topraktan beslenen kökler gibi,” diye onu düzeltti Jacob. Kadının hayalindeki benzetmeyi kendisine ve doğasına yakışır bir şekilde tekrar betimlemişti. “Ama belki de şu şekilde kendimi daha iyi tanımlayabilirim, küçük çiçeğim...” Sesi güneşin kavurduğu toprak kadar sıcaktı. “Seni her görüşümde içine kök salmak, beni besleyesin diye içine gömülmek istiyorum.”

Bu tasvir Isabella'nın içine akan bir yıldırım etkisi yaratıp güçlükle nefes almasına neden oldu, sanki damarlarına cıva gibi doluyordu. Başını geriye doğru atmış, yüzünü Jacob'ın aşağıya bakan yüzüne uzatmıştı. Jacob'm gözleri aralık dudaklarını hedef almıştı.

Vücudu onunkine kayarcasına yaklaştı. Eğer Jacob omzunu öne doğru atsaydı Isabella buna uyum sağlayacaktı. Öyle bir şekilde hareket ediyordu ki temasa geçtiklerinde onun bedenine yapboz misali oturuyordu. Jacob'ın açlığı acımasızca içini kavuruyor, burun delikleri tamamen Bella'nın egzotik kokusuyla doluyordu.

Dudakları bu defa Isabella'ninkilerle buluştuğunda son derece şefkatliydi. Öyle ki dudaklarından yayılan kıvılcımlar olmasa başka bir temas olduğunu hissetmeyecekti Isabella. Jacob kendisini yavaş yavaş ona bastırды, ızdırap verici bu hızı Isabella'nın homurdanmasına sebep olunca gülümsedi. Jacob onun hazır olduğuna karar vermesini bekledi, onu öylece tuttu ama nazikti, soluk soluğa dudaklarıyla du-

daklarını altüst ediyordu. Isabella ellerini bilinçsiz bir arzuyla onun gömleğinin içine soktu. Onu kendine daha çok çekmeye çalıştı ama adam ona itaat etmiyordu.

Eğer beni gerçekten istiyorsan, sen bana gel küçük çiçeğim. Gel bana.

Isabella'nın nabızı kulaklarında uğulduyordu, öyle ki neredeyse bu yumuşak, onu çağıran sesi zihninde duymayacaktı. Onunla oynamayı bıraktı. Ayak uçlarında yükselip vücudunun üst kısmını ona yasladı, dudakları doyumsuz bir şekilde Jacob'ın dudaklarını içine aldı. Vahşi saldırı karşısında ağzını açıp kadının dilinin içine girmesine izin verdi. İçinden usulca inlerken, kadının dili ağzında minik bir kelebek gibi kanat çırpıyordu âdeta.

Jacob iki eliyle o narin başını avuçlarına alıp ipeksi saçlarını arkaya götürürken onu daha da kendine çekti. Isabella'nın gövdesi arkaya doğru eğilirken adamın hatlarını dolduruyor, ona uyum sağlıyordu. Aynı zamanda vücudu adamın yaydığı sıcaklık dalgasını da emiyordu. Jacob ellerini gerginleştirirken Isabella kendisini ona kilitledi. Jacob'm dili bariz bir açıklıkla kadınınkini yalayıp geçti. Nefesi kadının ağzının içine öyle sıcaklık veriyordu ki ağzı ve yanakları alev alev yandı. Isabella bu yoğunluğa ellerini onun ensesinden geçirip gür saçlarını kavrayarak ve onunki gibi bir sertlikle onu tutarak karşılık verdi.

Jacob, kadın boynunun hassas yerlerinde ellerini dolaştırırken tırnaklarının keskinliğini hissetti. Buna karşılık olarak vücudu büyük bir ilkelikle tepki verdi. İçindeki tüm duygular kendilerini ortaya serdi ve beklentiyle tüm kasları gerildi. Ta ki Isabella granitten bir adamla olduğunu anlayana kadar. Güzel ve baştan çıkarıcı dudaklarının yumuşaklığı inanılmazdı. Tek rahat yerinin dudakları olması belli ki Isabella'yı rahatsız etmemişti. Isabella'nın tadını vahşi bir açıklıkla emmesine rahatlık denilebilirse tabii. Isabella onun kaya gibi sert vücudunun onu ezmesine izin verdi, adam onu öperken şiddeti karşısında istekli bir biçimde kıvrandı.

Kadının ağız egzotik ormanlar gibi sıcak ve verimliydi. Aynı şekilde müthiş sürprizlerle doluydu. Öyle becerikli bir şekilde öpüyordu ki bu konuda her saniye kendini aşıyordu. Nasılsa Jacob'a uyum sağlamayı biliyordu, dudaklarının içinde onu inlettirene kadar kıvrandırıyordu. Bella adamın dudaklarında kendinden geçerken soluk soluğa kalmıştı, saçlarını kavrayan parmakları aceleci ve arzu doluydu. Minyon, her istediğini veren bedeni kayahıkların üstünde dolanan bir çöl yılanı gibi ona sürtünüyordu.

Şiddetli bir talep Jacob'ın içini dağladı, yanan vücuduna buz parçaları gibi doluşup bunu olabildiğince güçlü bir şekilde istediğinden emin oldu.

Jacob birden Isabella'yı saçından arkaya doğru çekerek kendini ondan ayırdı. Sanki aralarına mesafe koymak istiyordu. Bu hareketi Isabella'yı sarstı. Jacob arzuları ve cam gibi gözlerinden okunan mücadeleye arasında gidip geliyordu. Kadının kafasını çatışan duyguları yüzünden çaresizce kavramıştı. Titriyordu ve Isabella bunun farkındaydı. Öyle güçlü ve kudretli olmasına rağmen toprak tabakalarının birbirine sürtünmesi gibi sarsılıyordu.

Bu ikilem sadece birkaç kalp atışı kadar sürdü ve yerini vahşi doğasına bıraktı. Isabella, adamın kolları onu çelik gibi sarıp kaya gibi sert vücuduna bastırınca çılgılık attı. Dudakları birbirine geri döndü. Onu altüst ediyor, en sevdiği yiyecekmiş gibi tadını çıkarıyordu. Aldığı zevkin âdeta tadını alabiliyordu, kanına sert bir şarap gibi karışıyordu. Yeryüzünün tüm tatları dilindeydi artık, sarhoş edici bu aroma sanki ona duyuları aracılığıyla iletilen erotik bir müzik gibi geliyordu. Isabella Jacob'ın güçlü parmaklarının sırtının kıvrımlarında gezindiğini hissetti, sonra yavaş yavaş bu parmaklar her hattın üzerinden aşağıya doğru kaymaya başladı. Bel boşluğuna hırsıyla ilerleyip kalçalarına kadar indi. Isabella nefes almak için bir anlığına hafifçe geri çekildi, dudakları ağızlarında akan o tatlı damlalarla ıslanmıştı. Jacob bu görüntüye ve ondan ayrı kalmaya dayanamadı. Yaptıklarını redde-

diş gibi olacaktı ve böyle bir şey yapması mümkün değildi. Tekrar onu yakalamak için uzandı, öpüşünün gücüyle ve hükmedişiyile cezalandırıyordu onu. Kendini ondan ayrı tuttuğunda Isabella tutkuyla serzenişte bulununca, buna dayanamayacağını anladı.

Jacob inledi, sesi vücudunun en derin yerlerinden geliyordu âdeta. Kıyafetleri onu boğuyordu, kadının vücudunu ve ellerini hissetmeye başladığında bu duygu daha da arttı. Dolgun poposunu avuçlarıyla sarıp ayaklarını yerden keserken kadın ona istekli bir şekilde yanıt verip kendini kaldırdı. Uzun vücudundan yukarıya yükselen narin bir peri gibi hafif ve ufaktı.

Bu düşünceyi aklından geçirir geçirmez peri bir ısırk aldı. Bir diziyle kalçasından onu kavrayıp kendine çektikten sonra alt dudagından yaramaz bir çocuk misali bir ısırk aldı. Öteki bacağının da o kadar çabuk etrafına dolanıp erotik bir mengeneye dönüşeceğini beklemiyordu Jacob. Gövdesini kucağındayken daha yukarı itti, dudakları birbirinden ayrılınca Jacob'ı ensesinden tutup başını dolgun göğüslerine götürdü.

Bu bambaşka bir kokuydu, hem tıpkı onun gibi hem de ondan çok farklıydı, aynı anda pek çok hissi birden yaşadı. Saf, diye düşündü hararetle. Kadının teninden keskin yakıcı bir koku yükseliyordu. Kucağındayken şiddetle titredi. Jacob kadının aklından ilk karşılaşmalarının geçtiğini, tekrar onun dokunuşlarını göğsünde hissetmeyi arzuladığını hissetti. Kadının bu derin arzuları onu tetikledi ve saniyeler içinde tişörtünü çıkarıp umursamadan fırlattı.

Jacob göğüslerine odaklanmıştı. Eli yavaşça bir göğsünün üstünde gezinmeye başladı, sonra diğerine geçti. Dokunuşları tüy gibi hafif ve çıldırtıcıydı. Bu meraklı keşif bir önceki sefer vücudunun yaydığı agresif ihtiyacını giderme talebine benzemiyor, benliğinin her köşesine dokunuyordu. Isabella içinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı. Adamın düşüncelerine ve duygularına girdiğini hissedebiliyordu. O da aynı şekilde Jacob'ın düşüncelerine ulaşabiliyordu. Birbirlerine

karşıyorlardı. Somut bedenlerinin gerçek birleşmesi onları bütünleştirmek için şarttı. Bu düşünce içinde yoksun kalan bir taraf olmasına sebep oldu, sanki içi oyulmuştu ve doldurulmamıştı çünkü adam henüz içine girmemişti.

Jacob ona sadece parmak ucuyla dokunuyordu, parmağını sol göğsünün yamaçlarında gezdirip tırnağının ucuyla sertleşmiş göğüs ucunda durdu. Isabella aniden şiddetle kıvrandı, basit bir dokunuş kızgın ok misali onu sarsmıştı. Jacob dudaklarıyla göğüs ucunu kavradı, sıcak ve ıslak yaramaz dilini üstüne götürdü. Onu emerken kadın yüksek sesle inledi. Tek eliyle onun tutan Jacob'ın kollarında sarsılıyordu. Nabzını artık bedeninin merkezinde hissediyordu, öyle tahrik olmuş ve öyle ıslanmıştı ki vücudunun en uç yerlerinde patlamalar oluyordu sanki. Her tarafı sıırıslıkladı, vücudunun salgıladığı sıvı bacak arasında toplanmıştı.

Jacob dudaklarını ondan ayırdı, kadının hassas bedeni birden tehlikeye girmişti çünkü Jacob'm içinde kaynayan ihtiyaç hissi kadının kokusu sıradışı duyularını okşarken doruğa ulaşmıştı. Isabella'yı kendine doğru çekti, yüzünü saçının altından boynunun omzuyla birleştiği yere gömdü. Dişleriyle göz açıp kapayana kadar tenini yakaladı. Kendisine engel olamıyordu. Isabella onun kadınıydı, bunu onun da diğer herkesin de bilmesi gerekiyordu artık.

Adamın dişleri tenini delerken Isabella sesli bir şekilde nefes aldı, iz bırakacak kadar sert bir ısırıştı ama canını yakmadan önce durdu. Jacob'ın eli boynuna dolanmıştı, içinde kaynayıp duran sahip olma duygusu yüzünden hayvani hırıltılar çıkartırken onu kıpırdamaması için tutuyordu. Karanlık ve ilkel düşünceleri kadını delip geçti.

Ben İnfazcı Jacob, hükmeden toprağın iblisiyim. Ben her çimenim, gezegende söylenen şarkıların tümüyüm ben. Bilinen ve bilinmeyen tarihin başlangıcından beri varım. Her yırtıcı olabilirim ve onlar gibi bu dişinin benim olduğunun bilinmesi için üzerinde izimi bırakıyorum. Kokum onun kokusuyla karışacak, tıpkı onunki-

nin benimkine karıştığı gibi. Benim tenim kokacak üzerinde, benim özüm. Bu da onun benim olduğunu kanıtlayacak.

Bu bilgiyle tatmin olan Jacob onu bıraktı, dilini yaranın üzerinde gezdirip tüm açlığıyla boynundan yukarı çıkıp teninin ve kokusunun tadını aldı. Durup durup diliyle bir yol çiziyor ve dişleriyle hassas boynunu ısınyordu. Her seferinde kadının ufacık bedeni kasılıyor, vücudunun her yerinde tüyleri diken diken oluyordu.

Ardından Jacob elleriyle Isabella'yı kaldırıp arzu dolu dudaklarına götürdü, bir yandan boynundaki çukura, köprücük kemiğine ve göğüs kemiğine dokundu. Kadının dudaklarından bir anlığına ayrılıp göğüslerinin arasından akan ter damlasını diliyle yakaladı ve göğüs ucuna gelene kadar tenini o kadife diliyle sildi.

Isabella öyle tahrik olmuştu ki aklı başında değildi, bu sırada Jacob ayaklarının yerini değiştirdi. Hâlâ Isabella'nın beline kilitlenmiş bir biçimde dururken Isabella onun kendisini girintili çıkıntılı bir yüzeye bastırıldığını hissetti. Hemen arkasındaki kitap dolu raflara yaslandıklarını fark etti. Sonra adamın elleri kotunun düğmelerine gidince şaşkınlıkla dikkati dağıldı.

İçgüdüsel olarak elleri Jacob'ın ellerine gitti ama dudaklarını hâkimiyeti altına aldığı için Isabella'yı baştan aşağı zayıf düşürüyordu. Kadının elleri iki yanına rahatça düşene kadar onu kaygısızca öpmeyi sürdürdü. Isabella'nın tek yapabildiği beceriksizce adamın omuzlarına tutunmaya çalışmak oldu. İçindeki tüm coşku ve istekle onu öpmek için alev alev yakan tutkuya karşılık veriyordu.

Adamın ellerini bir kez daha kalçasında hissetti ama bu defa elleri açılan kotundan içeri girdiği için tenine daha yakındı. Kotu gitgide aşağı iniyordu. Bacaklarından aşağı inerken hassas teninin sızlamasına neden oluyordu. Bacakları gevşedi, adam onun tüm ağırlığını tek eliyle taşıyor, kotunu hiç çaba harcamadan çıkarıyordu, hemen ardından beline dolaması için onu teşvik etti. Aceleciliği ve tutkusu yüzünden tırnaklarıyla kadının baldırlarında kırmızı izler bıraktığını

fark etmedi. Bu sırada dudakları bir an olsun kadınıninkilerden ayrılmadı. Kadın da ona fazlasıyla yoğunlaşmıştı.

Jacob aniden onun istediği her yerine dokunabileceği gerçeğiyle karşı karşıya kaldı. Onunla arasında, tenini hissetmesini engelleyen tek şey kadının dantel külotuydu. Parmaklarını gerginleşen karın kaslarında gezdirdi.

“Öyle yumuşaksın ki,” diye mırıldandı, dudaklarını ağzından ayırıp boynuna götürdü. “Kokun beni mahvediyor, Bella.”

Sesi kendi kulağına bile sert geldi. Boynundayken ağzını açıp sıcacık dilini boynu boyunca gezdirip kulağının arkasına getirdi. Sıcak nefesini kadının saçlarına, tenine üfledi. Isabella ısınmış olmasına rağmen hassas ensesinden aşağı soğuk terler döküldü.

Jacob’ın eli karnına kaydı, Isabella aynı anda pek çok duyusundan gelen sinyallerle sersemlemişti. Duyularının bu kadar tahrik olabileceğini, böylesine içinin eriyebileceğini hiç bilmiyordu. Sonra adamın parmak uçları külotundan içeri kayıp dantelin altındaki kıvrımlara daldı.

Kadının tepkisi kavın birden alev almasına benziyordu. Yabani, miyavlamaya benzer bir ses çıkardı, ellerini atınca eline ne gelirse yapıştı. Parmakları sıkıca sarılmış kâğıt tomarlarına ve kitapların sırtlarına sarıldı. Tüm vücudu şiddetle kasıldı, raflardaki tüm kitapları yere saçtı. Bu sırada önce adamın bir parmağı sonra ikincisi içine girip ıslak, kaygan kadınlığından kaydı.

Isabella alışmadığı bir korkuyla doldu. Kimse ona daha önce böyle dokunmamıştı. Hatta Jacob’ın yaptıklarının yarısını bile yapan olmamıştı. Histerik bir biçimde soluk almaya çalışır ve bir yandan Jacob’ın kucağındaki vücuduna bakarken ona karşı verdiği tepkileri yüzünden Jacob’ın bu gerçeği kesinlikle fark etmeyeceğini düşündü.

“Jacob!” diye bağırdı, korkusu arttıkça elleriyle çılgıncasına omuzlarını kavırıyordu ve artık nefes alamamaya başlamıştı.

“Şişşt, küçük çiçeğim, sana zarar vermeyeceğim.” Sesindeki o rahatlatıcı ton tüm bedenine yayılınca korkularını biraz da olsa azaltmıştı. “Hisset sadece, Bella. Dokunuşlarımın sende neler yaratabileceğini gör.”

Sesi hipnotize edici ve baştan çıkarıcıydı. Sanki başkalarının iradelerini etkileme gücünü Legna’dan almıştı. Doğruyu söylediğini çok iyi biliyordu. Eğer rahatlırsa ona her şeyi gösterebilirdi, aklına gelebilecek hatta gelemeyecek en uç şeyleri bile. O bu baştan çıkarıcılığa kendini kaptırdıkça Jacob arayış içinde olan uzun parmağını vücudunun kıvrımlara daha da çok sokuyordu.

Bella soluksuz kaldı. Kesik kesik çıkan sesi devasa kütüphanede yankılanarak çoğaldı. Jacob kendi dilinde bir küfür savurdu, bu sözcüğün çok anlamlı bir iltifat olduğu belliydi. Isabella, nedenini bilmesine de soluk soluğa ona güldü. Muhtemelen mahrem dokunuşlarının artırdığı hislerinden ve şehvetinden kaynaklanıyordu.

Jacob titrediğini hissetti, parmağının olduğu yerin ne kadar gergin olduğuna şaşırdı, derinliklerinin nabız gibi atması onu büyüledi. Onu bu şekilde bile tatmin edebilirdi. Onu bu heyecan ve tutkuyla tam anlamıyla delirtebilirdi... ta ki bu duygular içinden taşana kadar. *Ah, güzel kader, onun bu kadar arzu dolu olacağını kim tahmin ederdi ki?* Dokunuşlarıyla böylesine alev alev yanan başka bir kadın olmamıştı. Hiçbir kadın onu Bella kadar tahrik etmemişti. Bacaklarını hem ona hem de artık içinde saklamadığı o canavara sarmıştı ve daha önce kimse onun bu kadar derinlerine dokunmamıştı. Jacob başparmağını kadınlığının derinlerine doğru bastırdı, bir süre yavaş yavaş yuvarlaklar çizdi. Ustaca hareketler yapıyordu ama birazdan bedenine yapacaklarının yanında bu solda sıfır kalıyordu. Kadın inledi, kıvrandı, bu tepkileri Jacob’ın daha da tahrik olmasına ve sertleşmesine neden oluyordu... ta ki bu erotik baskıdan patlayacağını düşünene kadar. Giysilerini yırtıp onların sınırlarından kurtularak sertleşmekten acıyan erkekliğiyle onun içine girmek istedi... Önce girişinde biraz

duracak, sonra kendini o bal gibi parmaklıkların ardına sokacaktı. Bu mahkûmiyetin onu bırakmayacağına, sonsuza kadar orada kalacağına emindi. Israrla parmağını biraz daha derinlere soktu, bir süre öyle kaldı, onun için kadının hazır olduğuna emin olmak istiyordu.

Dirençle karşılaştı.

Jacob kıpırtısız kaldı. Çok önemli bir şey su yüzeyine çıkıyordu ama toprağın oluşumundan beri onunla beraber olan içgüdüleriyle ihtiyacını karşılamaya öyle kaptırmıştı ki yolundan vazgeçmedi. Kadın kendinden geçmiş bir şekilde parmağının çevresinde kıvrılırken ter döküyordu. Öyle ıslak, öyle ateşli... öyle gergindi ki.

Dokunulmamıştı.

Bu gerçeklik soğuk su misali yüzüne çarptı.

Aniden gerçeklerle yüz yüze geldi. Her şey. Her ayrıntı. Gözlerini kapayıp acıyla homurdandı. Vücudu ahlaki yargılarının peşini bırakmasını emrediyordu. İçindeki canavar zaten çoktan ileriye gittiğini, onu takip eden kimse olmamasına rağmen Isabella'ya yaklaşma planı yaptığı anda tüm onurunu ayaklar altına aldığını söylüyordu. Dahası Isabella Jacob'ın vadettiği ama tamamına erdirmedeği zevkleri sunan acımasız dokunuşunun daha fazlasını istemesine rağmen gerçekleri göremiyordu. Isabella'nın zihninde bir gölge gibi dolaşmış olmasına rağmen bu önemli gerçeği nasıl gözden kaçırmıştı ki?

Jacob bunu gözden kaçırmadığını anladı. Bilinçaltında buna dair ipuçlarını görmezden gelmeyi tercih etmişti. Yoksa şu an olduğu gibi bencil arzularıyla o zaman mücadele etmesi gerekecekti. Şimdi de kendini bir ikilemin ortasında bulmuştu. Isabella'yı hemen bırakmazsa karanlık doğası ona hükmetmeye devam edecek ve fazlasıyla zarar verecekti, belki de tamiri mümkün olmayan bir biçimde. Ama öte yandan onu bırakmak başka türde bir zarar verebilirdi. Jacob'm her hücresi ona kadını bu halde, böylesine işkence çeker halde, zevk almaya bu kadar yakinken bırakmamasını haykırıyordu. Ama yarım kalmış duygularıyla bıraktı.

Jacob seçimini yaptı ve parmağını kadının içinden çıkarıp aklı karışmış bir şekilde itiraz etmesi karşısında çöktü. *Öteki alternatiften iyidir.* Zaten fazlasıyla ileri gitmişlerdi.

Isabella gözlerine dolan yaşları hissetti, yüzünü adamdan başka tarafa çevirirken Jacob da onu ayaklarının üzerine bıraktı. Bu kibar hareket kadını daha da mahvetti. Elleri gömleğinin yakalarında bir açılıp bir kapanıyordu, bir yandan da hıçkıra hıçkıra ağlama isteğini zor bastırıyordu.

“Neden?” diyebildi onun yerine. “Neden?”

Jacob’ın midesini altüst eden bu ağlamaklı soru ihanete uğramışlığının göstergesiydi. Gelmemesi gerektiği halde gelmişti buraya. Cazibesine dayanamamıştı, kontrolün tamamen onda olduğuna dair yalan söylemişti ve tüm masumiyeti ile değerli olan her şeyini çalmasına az kalmıştı. Saflığından bahsetmeye gerek bile yoktu. Bir kez daha onun cazibesine yenik düşmüş, herkesten çok korumaya yemin ettiği kanunları göz ardı etmişti.

“Bella.” Sesi çatlak çatlak çıkıyordu, koyu renk gözlerine hayal kırıklığı hâkimdi. Öfkeyle kavruluyordu. Sadece şunları söyleyebildi: “Affet beni. Yalvarırım, affet.”

Ardından havaya fırlayarak kendisini ondan uzağa attı. Isabella gözlerini kapayıp açana kadar tozdan bir hortuma dönüşüp odadan kaçtı. Oda onun gidişiyle sarsıldı, zemin titredi, raflar gümbürtü çıkararak hafifçe sallandı. Tavandaki lambalar sarsıldı.

Isabella dizlerinin üzerine düştü, birden ayakta duramayacak kadar güçsüzleşmişti, ağlayamayacak kadar şaşkındı. Uyuşmuş parmaklarla giyindi. Oda eski sakinliğine kavuştuğunda çektiği ızdırap yüzünden gözlerine perde inmişti sanki. Tüm giysilerini giydikten sonra onu terk edip giden iblisin peşine düşebilmek için gökyüzüne uçmak istemiyormuş gibi yapmaya çalıştı.

Duygularını açabileceği kimse yoktu. Korkunç bir mahrumiyet ve yoksunluk hissediyordu. Bu hissi ancak keder olarak tanımlayabilirdi.

Anlayamıyordu ve bu konuyu çözmesine yardım edecek, konuşacak kimsesi yoktu. Neden Jacob'ın kendini kapattığını, açıklama yapmadan gittiğini biliyordu. Olayın her şeyi kendisi açıklıyordu. O bir insandı. Jacob'la sevişemeyecek kadar zayıftı. Daha aşağı bir varlık olarak görülüyordu, akıllı evcil bir hayvan gibi, tutku duyamayacağı, tabu bir şeydi o.

Uzanıp omzunda bıraktığı derin izi ovuşturdu. Bu iz düşüncesizce yapılmamıştı. Bir amacı vardı. Jacob o izi bırakırken Isabella onun tüm niyetlerini hissetmişti. Jacob onun kendisinden aşağı olduğunu düşünmüyordu. Bunun kanıtı artık bedenine işlenmişti. Bu her ne kadar ilkel bir eylem olsa da adamın ona sadakatının bir sembolüydü, aynı şekilde onun için de böylesine anlamlıydı o iz.

Kızgınlıkla yanaklarından akan gözyaşlarını sildi, etrafına bakınırken burnunu çekti. Etrafında duran bu kanunlar ve kelimeler yüzünden terk etmişti onu. Seçkin bir ırkın tarihiydi bunlar. Züppeler, diye düşündü aklının bir kenarında. Gelenekleri amansız inançlardan ibaretti. Şu an karşı karşıya olduğu gelenek ise bir önyargıydı. İblislerin saflıkla ilgili bir takıntıları vardı. Onların yüce kültüründen, aşağı sıfatlar kazanan bir tek insanlar değildi. O kuralı kendisi okumuştı, çok uzun süre önce Jacob'ın görevlerinin temeli olan kuraldı bu:

... iblislerin kendi güçlerinden, enerjilerinden ya da doğalarından olmayan yaratıklarla çiftleşmeleri bu yüzden yasaklanmıştır. Bu aşağı yaratıkları kendimizden korumamız gerekmektedir. Onları ahlaksız cinsel münasebetlerimize maruz bırakmamalıyız. Bu bir kanundur. Köpekler kedilerle yatmaz, kediler de farelerle. Bu kutsal inanca karşı çıkanlar kanunlara göre cezalandırılırlar...

Bunda bir mantık olduğuna kendisini inandırmaya çalıştı. O mantıklı bir insandı. Ama binlerce yıl önce yazılmış, herkesi kapsayan ifadelerde asla bir mantık olamazdı.

Saul'ü görmüştü. İblislerin içinde sakladıkları tehlikenin kanıtıydı o. Farklı olmaya çalışsalar da değişken bir tür olduklarını kabullenbilirdi. Yine de eğer o bir kedi, Jacob da köpekse neden böyle hissetmişti ikisi de? Birbirine zıt bu iki tür neden kendilerini böyle... böyle birbirlerinin ihtiyaçlarına cevap verebiliyordu?

Noah kadının eşsiz olduğuna, onun iblis toplumunun geleceğinde bir amaca hizmet edeceğine inanıyordu. İlk başta Isabella bu fikre katılmıştı çünkü böylece orada kalıp kendi dünyasında eş zamanlı olarak yaşayan bu varlıklar hakkında daha çok şey öğrenebilecekti. Bu kütüphanede saçlarına ak düşmüş yaşlı bir teyze olarak ölebilirdi. Orada ona bir ömür boyu yetecek kadar bilgi vardı.

Ama artık...

Artık orada olmasının gerçekten bir amacı olduğuna inanmaya başlıyordu. Belki de kaderinde onların kendilerinden aşağı gördüklerine dair yüce inançlarını değiştirmek vardı. Evet. Bu kütüphanede bulunan bir şey belki de neden Jacob havladığında onun miyavladığını açıklayabilirdi.

Kendi kendine kıkırdadı. Etrafına bakınca yanlışlıkla düşürdüğü yerde duran kitapları gördü. Onları toparlamak için üzerilerine eğildi. Temkinli bir şekilde özür dilercesine ellerine aldı, o an kendini kaptırıp öyle hor davranmıştı ki. Kitaplardan birinin kapağındaki tozu temizleyip başlığını okudu.

Yıkım.

Kitabın tekinsiz adı tüylerini ürpertti. Bir kez daha iblis ırkının aşırılıklarının kanıtını bulmuştu. Kitabı yerine koymak için ayağa kalktı ama aniden durdu. Yavaşıca gözlerini kırptırdı, canını sıkan düşüncelerinden kurtularak ismine baktı tekrar.

Yıkım.

Birdenbire bayılacağını düşündü, dünya etrafında dönüyordu, bu sırada güçsüz parmaklarından kitabı düşürdü.

Daha yirmi dakika önce bilmediği bir dildeki bir kitabın başlığını okumuştı.

Noah yeşil, kedi gibi gözleriyle Jacob'ın odasını arşınlayışını izliyordu. İnfazcı'nın canının sıkınlığı duyularını köreltiyordu.

Jacob'ın düşüncelerini kendi isteğiyle paylaşmayacağı belliydi. Bu yüzden Noah tahmin yürütmeye başlamıştı. Jacob başka kimsede görmediği kadar dürüst, görevine sadık biriydi. Hatta pek çok İhtiyar'dan bile daha özveriliydi. Kendi yollarına, kurallarına, şeref kanunlarına olan inancı öyle somuttu ki Noah ona saygı duymaktan başka bir şey yapamıyordu. İşte bu yüzden Jacob'ın vicdanıyla ilgili olduğu belli olan bir konuda böyle acı çektiğini görmek Noah'yı endişelendiriyordu. İçinden gelen dürtü ne kadar güçlü olsa da İnfazcı'yı konuşturmaya çalışmadı. Onun yerine Jacob volta atarken sessizce oturdu.

Sonra eş zamanlı olarak ikisi de derin düşüncelerinden sıyrılıp kafalarını büyük salonun kapısına döndürdüler. Üç saniye sonra kapılar açıldı ve bir grup iblis ve ürkmüş bir hizmetçi içeri akın etti.

"Affedin, efendim ama gelişlerini haber vermeme izin vermediler. Beni geçip gittiler," diye sızlandı hizmetçi, korkusu yüzünden bronz yüzü pembeleşmişti.

"Önemli değil, Ezeziel," dedi Noah, diğer adamın sorumluluğunu omuzlarından aldığını göstermek için. Noah dikkatini ona doğru gelen dokuz iblise verdi, Büyük Konsey'in hayattaki İhtiyarları'ydı onlar, savaşçıların lideri Elijah hariç.

"Evime hoş geldiniz, Konsey Üyeleri." Başıyla selamla verdi ve kendini lider ilan etmiş gibi görünen kişiye odakladı. "Ruth, habersiz gelmenizin nedeni nedir, açıklar mısın?"

"Noah, Konsey'le paylaşmadığın bazı durumlar olduğunu öğrendik," dedi Ruth soğukkanlı ve sitem dolu bir ses tonuyla. "Artık onları bizimle paylaşır mısın lütfen?"

“Öyle durumlar olsaydı bunu bizzat ben size haber verirdim,” diye karşılık verdi Noah, özür dilemeyen bir ifadeyle ve böyle basit bir gözleme dayanarak bu şekilde geldiklerini hatırlatırcasına. “Madem o kadar zahmete girip toplanarak ayağıma kadar gelmişsiniz, o halde size son gelişmeleri anlatayım.”

Noah oturduğu yerden kalkıp salondan çıkarak Büyük Konsey’e yaklaştı. Tüm kişisel sorunlarını bir kenara bırakıp patlak verebilecek olası bir gelişmeye karşın Jacob’ın peşinden geldiğini fark etmişti. Noah üçgen şeklindeki masanın başındaki yerini aldı. Jacob ise ikinci köşede idi, diğerleri de her zamanki gibi yan tarafları doldurdular. Sadece Elijah’nın koltuğunun olduğu üçüncü köşe boştu, sekiz yıldır olduğu gibi.

“Pekâlâ, Ruth. Bilmediğini düşündüğün ve öğrenmek istediğin şey nedir?” diye onu teşvik etti Noah; biraz küçümseyen tonu dışı iblisin savunmaya geçip kızmasına neden oldu.

“İçimizden birinin ruhunun çağırıldığı ve yok edildiği doğru mu?” Ruth doğası nedeniyle asla lafını esirgeyen biri olmamıştı.

“Evet, doğru. Saul’ü kaybettik.”

Masanın kenarlarından mırıltılar yükseldi. Noah, Jacob’a gözlerini dikince onun kahverengi-siyah gözlerindeki bakışı soğuk ve anlaşılmaz buldu.

“İnfazcı,” dedi Ruth, normal adını kullanmayı her zamanki gibi reddediyordu. “Bundan sorumlu olan yaratığın peşine düşüp onu yok ettiğini varsayıyorum.”

“Ruh çağırınlar boyunlarında bir çingirakla gezmiyor, Meclis Üyesi Ruth. Ama evet, onun peşine düşeceğim.”

“Düşeceksin demek.” Gelecek zamanı niteleyen bu sözcüğü tükürürcesine söyledi Ruth. “Demek ki hâlâ birileri bundan zarar görebilir.”

“Evet, bu mantıklı bir çıkarım,” diye ona yanıt verdi Jacob. “Ayrıca sana hatırlatmak isterim ki öteki doğaüstü varlıklar arasındaki adaleti sağlamak savaşçıların işi. Kanunlarımıza ve imtiyazlarımıza

göre bir ruh çağırının peşine düşmek Elijah'nın alanına giriyor. Ben de zaten bu konu üzerinde Elijah'yla yakın temas içindeyim. Çünkü bu büyücüye tek yaklaşabilen benim. Elijah'ya onun peşine düşme konusunda yardım etmeye devam edeceğim."

Jacob'm sakinliği Ruth'un böyle çıkışarak saçmaladığını fark etmesine neden oldu. Yüzü rahatsızlığını belli edencesine kızardı ancak özür dilemedi. Jacob bunu asla yapmayacağını biliyordu.

"Bu sırada biz ne yapacağız, Noah? Oturup sıradakinin hayatından çekilip koparılışını mı bekleyeceğiz?"

"Şu anda pek bir şansımız yok. Hepinizin bildiği gibi ruh çağırma büyülerini engellemeye yarayan bir korunma türü yok. Ancak Elijah'nın, Jacob'ın ve benim bu sorun üzerinde çalıştımıza emin olabilirsiniz."

"Ama İnfazcı'nın belli ki başka görevlerini yerine getirecek vakti de var," diye söze karıştı Meclis Üyesi Simon. İnce dudaklarını sinirli bir biçimde sıkıyordu. Bir gece önce Jacob'ın Simon'ın oğlunun peşine düşüp onu hizaya sokmasına gönderme yapıyordu.

"Her şeye vaktim var," diyerek onu onayladı, dudaklarına öldürücü bir gülümseme kondurarak.

"Noah! Jacob!

Odanın kapıları gürültüyle açılıp içeri Isabella girerken tüm Konsey Üyeleri şaşkınlıkla yerinde zıpladı. Kucağı parşömen doluydu, gözleri açığa çıkaracağı bilgilerin ışığıyla parıl parıldı. Bir toplantıyı böldüğünü fark edince olduğu yerde durdu. Rahatsız bir şekilde odaya bakınca bir düzine iblisin ona odaklandığını gördü.

"Bir insan!" diye fısıldadı Simon.

"Kutsal parşömenleri almış!" diye bağırды bir diğeri ayağa fırlayarak.

"Noah, bunun anlamı nedir?" diye patladı Ruth, karşısındakinin kim olduğunu unutarak. Belki de unutmamıştı. Ruth her zaman Noah'ya diklenecek yer arardı.

"Eyyah!" diye mırıldandı Isabella.

“Onun varlığını hissetmedim bile,” diye fısıldadı biri.

“Ben de öyle.”

Jacob ayağa kalkarken düşürdüğü sandalye mermer zemine çarpınca çıkardığı ses herkesin dikkatinin ona yönelmesine neden oldu. Tüm gözler üzerindeydi, masanın etrafından dolaşıp insan kadının omzunu tuttu. Koruyucu bir şekilde onu kolunun altına alarak sardı ve onu kendi sandalyesine götürüp oturttu. Konsey masasında en önemli üç yerden birine Isabella’yı oturtunca hepsi nefesini tuttu.

“Buna nasıl *cüret edersin*, İnfazcı?” diye tısladı Ruth, sanki gidip dışı insanı sandalyeden kendisi kaldıracakmış gibi ayağa kalkmaya yeltenirken.

Ama Jacob’ın soğuk bakışları eylemini yarıda bıraktırdı.

“En kutsal kanunumuz bize zarar vermeyen hiçbir insana zarar vermemektir, Meclis Üyesi Ruth. Seni cezalandıracak olan iblisin önünde bu kanunu ihlal mi edeceksin?” diye sordu, sesindeki sakinlik derinlerde tehdit tınları taşıyordu. Bu sert uyarıya karşın Jacob elini Isabella’nın saçlarından aşağıya indirip koruyucu bir şekilde boynundan tuttu. Noah, İnfazcı’nın bu sahiplenici hareketini bilerek yaptığını düşünmüyordu.

“Burada hiçbir hakkı yok onun,” diye tartışmayı sürdürdü Ruth, söylediklerinin etkisi girdiği şok yüzünden azalmıştı. Çünkü gördüğü sahnede türlerindeki en acımasız adam, dışı insanı koruması altına alıyordu.

“Sorduğun soruların cevaplarına dair hayati öneme sahip bilgiler onun elinde,” diye karşılık verdi Jacob kısa süreliğine kadının zihnindeki bilgilere ulaştıktan sonra.

“Jacob, bence bu iyi bir zaman değil,” diye fısıldadı Bella.

“Saçmalık bu, seni insan parçası. Eğer bir bildiğin varsa hemen konuş,” diye emretti Simon.

Isabella kısık gözlerle ona baktı.

“Benim adım Isabella,” diye tersledi onu.

Simon, bir insanın onu terslediğine uzun süre inanamayarak gözlerini kırıştırdı. Anlayınca boynuna kadar kızardı.

Noah'nın sandalyesi geriye gidince herkes ona baktı.

“Şimdi hepiniz buradan gidin. Isabella'yı özel olarak dinleyeceğim, yarın gece tekrar toplanacağız.”

Isabella içgüdüsel olarak uzanıp ensesini kavrayan ellere dokundu. Bir oda dolusu iblisin hoşnutsuzlukla ve inanamayan gözlerle Jacob'a baktıklarını gördü. Bu durum hoşuna gitmedi. Hepsi krallarına itaat edip ayağa kalksa da Isabella memnuniyetsizliklerini hissedebiliyordu.

İşte tam o sırada Isabella beyninde bir zonklama hissetti.

Soğuk parmaklar sanki kafatasının arkasından içeri girmeye çalışıyordu. Buz parçaları kafatasını deliyor, binlerce iğne gibi zihnine dolmaya çalışıyordu, her biri zihnindeki bilgi parçalarını kısa ve uzun vadeli hafızasından söküp almaya uğraşıyordu.

Isabella şok içinde sarsılırken acı çektiğini Jacob'a anlatmaya çalışıyordu. İblisler ayağa kalkmaya devam ederken ani bir zonklamayla sandalyesinde savruldu. Ellerini başına götürünce çalışmaları paldır küldür yere düştü. Bu saldırı bitince hemen ardından üçüncüsü geldi. Bella bunun kaynağını dehşet içinde anlayıverdi. Noah'nın onlarla paylaşmadığı bilgileri elde etmeye niyetliydiler. Bu, kafasının içinde patlamalar yaratıyor ve onu acıyla kıvrandırıyor. Düşünceleri Jacob'a geçti ve Jacob hemen bunun sebebini kavrayıverdi.

“Kesin!” diye kükredi. Sesi odanın tüm yüzeylerine çarpıp yankılanınca kimse bu öfkeli tehdit karşısında kılını bile kıpırdatamadı. “Noah'ya itaat edip bilgilerin size anlatılmasını bekleyeceksiniz. Isabella'dan bilgi sızdırmayı hemen kesin yoksa benimle yüzleşmek zorunda kalırsınız!”

İhtiyarlar Konseyi'nde Ruth da dâhil olmak üzere üç tane akıl iblisi vardı. Bu saldırıdan onlar sorumluydu. Üçü de odadaki diğer İhtiyarlar'la birlikte tam anlamıyla şoka girmişti. Jacob eylemlerinin farkına vardıklarından mı yoksa sırf tehdidi yüzünden mi böyle şaşır-

dıklarını bilmiyordu. O İnfazcı'ydı, onun adalet duygusundan daha korkutucu bir şey daha yoktu. Tehdidi boşa değildi, herkes bunun farkındaydı. Bu onları korkutmuştu. Dikkafalı Ruth'u bile. Ağrıları azalınca Isabella fark edilir şekilde rahatladı ve iblisler sessiz sedasız oradan ayrıldılar.

Noah arkalarından kapıyı kapattı ve Isabella'nın yanında bitiverdi. Sandalyesinin yanına diz çöküp çenesini avcuna aldı, böylece kafasını kendine doğru çevirip gözlerine bakabildi. Isabella ancak o zaman sessiz Kral'ın ne kadar öfkelenişini anladı. Bunu yüzüne yansıtmasa da gözlerinin yeşilini kapatan gri bulut kümelerinde bunu okuyabiliyordu.

"Bella, iyi misin?" diye sordu nazikçe.

Isabella bu endişesini takdir etti, özellikle de az önce oradan çıkan yabancılardan gördüğü düşmanlıktan sonra. Ama beyrinde yine rahatsız edici bir şeyler olmaya devam ediyordu. Acı vermiyordu ama tanıdıktı. Mor bakışları, Noah'dan sandalyenin diğer yanında oturan, uzun parmakları yavaş yavaş yumruğa dönüşmekte olan erkeğe döndü. Jacob gözlerini kapatırken kalbi iki kat hızla atmaya başladı, adamın çenesi öyle gergindi ki dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordu. Jacob'ın kendini mantık çerçevesinde davranmaya zorladığını, Noah'nın ellerinin üzerinde olmasına ve onun için böyle endişelenmesine aşırı tepki vermemeye çalıştığını anladı.

"Bir şeyim yok," dedi usulca, becerebildiği kadarıyla dudaklarına sevimli bir gülümseme kondurmaya kendini zorlayarak. Aslında kafası karışmıştı ve bitkin düşmüştü. Jacob nasıl davranması gerektiği konusunda kararsız gibi görünüyordu. O anlığına Isabella sadece onun ihtiyaçlarına odaklanmaya karar verdi.

Yere düşen parşömenleri toplama bahanesiyle Noah'nın ellerinden çenesini kurtardı. Kral ona yardım etmeye yeltendi, ayağa kalkmadan önce yükünün bir kısmını kucağına aldı. O iyi bir adam, diye düşündü Isabella, nazik ve zeki, kendinden önce başkalarını

düşünüyor. Bir lider gerçekten böyle olmalıydı. Noah kadının kişisel alanına girmediği sürece Jacob'ın ona nasıl saygı duyduğunu, nasıl sadık olduğunu hissedebiliyordu. Noah'nın tek yapması gereken ondan bir şey istemektir, Jacob kendi hayatını ya da güvenliğini hiç düşünmeden ve soru sormaksızın ona hizmet ederdi.

Bu uyumlu ilişkilerinde uyuşmazlığa neden olduğu için üzülürdü. Göğsünde tuttuğu her şeyi açıklayan şeylerin muhtemelen daha çok uyuşmazlığa, üzüntüye ve karmaşaya yol açacağını düşündü. Yeni edindiği bilgileri ifşa ederek bu topluluğa fayda sağlayacak mıydı acaba?

“Ben...” diye güçlkle yutkundu. “Özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istememiştim. Gerçekten bu bekleyebilecek bir konu değil. Aslında...” Ayağa kalkıp parşömenleri Noah'nın kucğından aldı. “Tek istediğim, şey... tercüme etmeme yardım etmenizdi. Ama sizin işleriniz var...” Konuşurken olabildiğince normal bir şekilde üçgen masanın etrafında dolandı, odanın arka kısmına yönelirken onlara gülümsedi ve bunun sahteliğini fark etmemelerini umdu. “Aşağıda çok fazla kitap var, muhtemelen çevirilerini de bulabilirim.” Avcunu alına götürüp bunu daha önce düşünemediği için hayıflandığını gösterdi.

Isabella kapıya uzanıp açtıktan sonra ardından daha hızlı bir şekilde kapadı.

Noah Jacob'a bakarken kaşlarından biri havaya kalktı.

“Sence...” Tek elini kaldırıp şaşkınlık içinde kapıyı işaret etti. “Sence ne kadar kötü bir yalancı olduğunun farkında mı?”

“Belli ki değil,” derken uzun bir iç çekti Jacob. “Bu benim hatam sanırım,” diye alaycı bir şekilde varsayımında bulundu.

“Senin mi?”

“Evet... bu... uzun hikâye. Onu bulsak iyi olacak.”

“Merak etme,” diye kıkırdadı Noah. “Kapının arkasına yaslanmış şoku atlatmaya çalışıyor.”

“Biliyorum. Sadece kapıyı arkasından açarsak komik olur diye düşünmüştüm.”

“Zalim olmaktan zevk aldığını hiç düşünmezdim,” dedi Kral, ikisi de kapıya doğru ilerlerken gözlerinden eğlendiği anlaşıyordu.

Noah kapıyı açınca Jacob kadını ve parşömenleri tutmak için ileri atıldı.

5. BÖLÜM

Bu hatırladığı kadarıyla iblisler gibi yaptığı ilk yolculuğuydu, Jacob önce onu toza dönüştürdü ve küçük camdan geçmek için yönlendirdi. İkisi de havadayken Jacob onları normal şekillerine dönüştürdü, ancak koruyucu bir şekilde onu kucağına almıştı.

“Çok uzakta değil. Çok üşürsen haber ver yeter.”

Üşümek mi? Kafasını Jacob'ın, yüzünü örten boynundan çekecek cesareti bulmaya çalışıyordu kendinde. Üşüdüğünü hissedecek kadar akli yerinde değildi. Onu öyle sıkı tutuyordu ki pahalı ipek gömleğini yırtacağına emindi. Bir süre sonra sıkı omuzlarının parmaklarının altında olduğunu hissetmek kalp atışlarını yavaşlattı. Onu saran kollarının yenilmez gücü, yanındayken güvende olduğunu fark etmesini sağladı.

Ama bu etrafa bakacak kadar cesaret vermedi. Yine de kafasını kaldırıp tüm dikkatini adamın yüzüne verebildi. Koyu kahverengi-siyah gözleri Isabella'nın ona baktığını hissedince ona döndü.

“Nasılsın?” diye sordu.

“İyi olacağım,” diyerek onu temin etti. *Yere düşene kadar elbette.*

Jacob onu omzunun güvenli kıyısına çekti tekrar. Isabella'nın zihninden geçen bu alaycı cümle karşısında kadının gür saçlarının arasından gülümsedi. Adamın onun aklını okuyabildiğini unutuyordu,

tıpkı yeterince yoğunlaşırsa kendisinin de onun düşüncelerini okuyabildiği gerçeği gibi. İnsanların mahremiyet dediği şeye ilginç bir düşkünlüğü vardı. Bu iblis kültüründe pek yaygın bir gelenek değildi.

“Nereye gidiyoruz söylesene,” diye fısıldadı kulağına.

Yumuşak dudakları konuşurken boynuna yaklaşp sıcak nefesini adamın tenine üfleyince onu hassas yerinden vurmuş oldu. Birden ani bir ihtiyaç dalgasıyla kasıldı Jacob. Çok geçmeden iyi niyetlerinin bir önemi olmayacağını fark etti. Onun yakınında kalmaya devam ederse ona olan delice tutkusu yüzünden kadını paramparça edebilirdi. Konsey, kendi özel sorunlarına kafayı takmasına son verdirene kadar Noah’nın önünde volta atmasının sebebi buydu.

Isabella Noah’nın evinde daha uzun süre ikamet edecekse Jacob oraya pek fazla gidemeyeceğini biliyordu. Kadın onu inanılmaz derecede baştan çıkarıyordu. Noah’nın masasının önünde volta atarken İblis Kral’a iblis kültürünün merkezinden olabildiğince uzak durmak zorunda olduğunu anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Bir yandan da masum kadını suçlamadan yapması gerekiyordu bunu. Bu, kadının sorunu değildi. Kendini kontrol edemeyen Jacob’dı. Kane’e nutuk attığı şeyi yaparak alçalmıştı. Jacob yoldan sapmıştı. Artık ilkeleri doğru şeyi yapmasını emretse de ahlaksız eylemlerde bulunmanın ne demek olduğunu biliyordu.

“Jacob?”

Kadının dudaklarından isminin döküldüğünü duyunca sorusuna cevap vermediğini fark etti.

“Benim evime gidiyoruz,” dedi ona, bu cevabı yüzünü ona yaklaştırmak, saçlarına gömmek için bir sebep olarak kullandı. Her geçen gün kokusu Isabella’nın üzerine daha çok siniyordu. Son tutku patlamasından sonra duş alıp tekrar kendini toza bulasa bile hâlâ teninden ve saçından kokusu yayılıyordu. Konu kokular olunca her kokunun kadının üzerine yapıştığını biliyordu Jacob ama üzerinden yıkanıp gitmesine rağmen üzerinde hâlâ o kokuyu taşıyan bir varlıkla

hiç karşılaşmamıştı daha önce. Bu, içini sahiplenici bir sevinçle doldurdu ve ona kadının omzunda bıraktığı izi hatırlattı.

Genişçe bir uçuruma gelip dinlenmek için durdular. İşte o zaman Isabella, Jacob'ın teşvikiyle kafasını kaldırdı. Karşılaştığı manzara karşısında nutku tutuldu. İngiltere kıyılarına benzeyen bir yerde duruyorlardı. Jacob'ın onu götürdüğü ev arkalarında devasa bir biçimde uzanıyordu. Tamire ihtiyacı olan bir ahşap duvar farklıydı sadece. Noah yanlarında normal bedenine dönüşünce eve doğru yürüdüler. Sıradan bir kapıdan girdiler.

"Yapabildiğiniz onca şeyi düşününce parmaklarınızı şıklatıp şu duvarı tamir edebilirmişsiniz gibi geliyor," dedi soluk soluğa.

"Her şeyi yapmak bu kadar kolay olsaydı kara büyüde uzmanlaşanlardan kendimizi koruyabilirdik," diye kibarca altını çizdi Jacob.

"İnsanlar sizin türünüzün aklı, aileleri, gelenekleri ve kültürleri olan bir ırk olduğunu anlamıyor." Isabella kaşlarını çatıp iç çekerken bunun ne kadar bayat bir bahane olduğunu düşündü. "Tarih boyunca hep bahanemiz bu oldu bizim, üzgünüm."

Jacob parmak uçlarıyla kadının çenesine dokundu. Kadının insanlara duyduğu bu şefkat, özellikle de en iyisi diye adlandırılan biri ona böyle davrandıktan sonra Jacob'ı derinden etkilemişti. Noah'mn odada olduğunu tamamen umuttu ve büyük bir sevecenlikle yumuşacık dudaklarını öpmek için ona uzandı, bunun sonucunda çekeceği acıları bütünüyle göz ardı etti.

"Özür dilerim, minik çiçeğim. Sen bize yardım etmek için böyle canla başla çalışırken İhtiyarlar sana böyle kötü davranmamalıydı."

"Bilmiyorlardı ki," diye fısıldadı ona affedici bir biçimde. Bu iyi yürekliliği adamın kalbini sarstı. "Korkuyorlar ve haklılar da." Kadın uzanıp bir saç tutamını iki parmağıyla alıp özenle adamın kulağının arkasına sıkıstırdı. "Korku en iyilerimize bile korkunç şeyler yaptırabilir."

Noah, çifte odada olduğunu hatırlatmak istercesine boğazını temizledi. Sıçrayarak birbirlerinden ayrıldılar. Bu sırada bağ kopmadan önce aralarındaki elektrik sonucu oluşan mavi kıvılcımlar olduğunu gördü Noah şaşkınlıkla. Daha önce bunun bir insanla iblis arasında yaşandığına tanık olmamıştı. İblisler arasında bile nadiren olurdu. Bu onu hem rahatsız etti hem de büyüledi. Bu elektrik akımı birbirlerini bütünleyen iblislerin ateşiydi. Kız kardeşi Hannah gibi ateş iblisleri böyle bir element bağlantısıyla ilgili daha fazla şey biliyor olmalıydı. Çünkü iki varlık arasındaki ateşi anlayabiliyor, ondan daha net görebiliyordu bunu. Ama Noah bunun önemli ve müthiş sıradışı bir şey olduğunu biliyordu.

“Isabella, bize söylemen gereken bir şey vardı, değil mi?” Herkese böylece meseleyi hatırlatmış oldu.

“Evet.”

Noah bir kez daha kadının tereddüdünü fark etti, yüzünden okunuyordu her şey. Böylesi bir dürüstlüğün hâlâ var olduğunu görmek Kral’ı memnun etti.

Kadm, Jacob’ın elinden tutup onu hızlıca en yakın masaya götürdü. Çanta dolusu parşömeni masanın üzerine bıraktı. Noah peşinden gitti. Kabından çıkarıp ilk parşömeni yaydıktan sonra masanın üzerindeki üzerine koyup onları açık tutmaya çalışırken dikkatlice baktı. Isabella parşömene büyük bir özen gösteriyordu, Noah bir kez daha etkilendi. Bu kadın hakiki bir bilimciydi, belki de Noah’nın hiçbir zaman olamayacağı kadar...

İki adam da bir süre sonra Isabella’nın gösterdiği metnin kendi eski dillerinde olduğunu fark etti. O parşömeni yerleştirmek için üzerine eğilmişken Isabella’nın saçlarının üzerinden şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar. Bu Noah’nın, Isabella ve Jacob’ın ilk karşılaşmaları gece tercüme etmekte zorlandığı yazı türündeydi.

“Pekâlâ, şuna bakın,” dedi Isabella yazının orta kısmını gösterirken. “Bu Yıkım Parşömeni’nin aslı. Adı harika bu arada. Neyse,

aynı isimde bulduğum kitaptan yüzyıllar önce yazılmış. O kitap bu parşömenin çevirisi. Bakın. Görüyor musunuz? ‘İblis türünün kaderini öğrenmek isteyenler bu kitaba başvurmalıdır...’ vesaire vesaire. Bu sizin vahyiniz gibi bir şey, değil mi?”

Noah başıyla yavaşça onayladı. Bu onların en kutsal belgelerinden biriydi. Özel kaderlerin ve orijinal kanunların bir listesi idi. Kadının nazıkçe parşömenin ilk kısmını açığa çıkartmasını seyretti.

“Bu paragrafları biliyorsunuzdur kuşkusuz. Hristiyanlığın doğuşunun iblislerin kaderini sonsuza kadar nasıl etkileyeceği hakkında olanlar bunlar. Bakın. Burada Hristiyanlığın insanlık için büyük bir din olacağı, sonuç olarak büyüden uzaklaşılacağı ve kanımca ruh çağıranların azalacağı yazıyor. Hepsisi çok net değil ama tahmin yürüttüm.”

“İyi tahmin, minik çiçeğim,” diyerek övdü onu Jacob. “Çok haklısın.

Başka parşömenlere geçerken bu onayı kabullendiğini gösterdi. “Ardından pek çok kehanetten bahsediliyor. Bu parşömenin modern kitap versiyonunun çevirisinde şu noktaya kadar biraz hata var. Ama şuraya gelince...” Çok sonrasında geçen bir paragrafı gösterdi. “İşte burada tam anlamıyla saçmıyor. En başta çeviride neden bu kadar çok hata olduğunu anlayamadım. Belki çevirmenler değişmiştir diye düşündüm. Sonra hatırladım ki pek çok büyük dinî öğretiler genel inanç çerçevesinde çeviriler yapılmasını emretmiş kişilerin etkileri olmuştur. Bugüne kadar gelen önemli eserlerin çevirilerinde metinlerin gerçek doğalarını yansıtmadığı kabul ediliyor. Çünkü bu inanç sistemlerinin temellerini sarsar. Bu metin düzgün bir biçimde çevrilince neden bu parşömeğe sadık kalmak istemediklerini anlıyorum. Bakın, şu paragrafı okuyacağım size.

‘Ve böylece bu müthiş çağda iblis türünün her zaman gayret etmek zorunda kaldığı safliğa odaklanılacak. En katı kanunlarımızın amacı ve anlamı o zaman ortaya çıkacak ki bunların arasında masum hiçbir insanın zarar görme-

mesi, türlerin birlikte varlıklarını sürdürdüğü huzur dolu ortak yaşamın en önemli şey olması...’ ”

“Bunda bilmediğimiz bir şey yok ki,” dedi Noah hızlıca yaptığı çeviriyi takip etmekte zorlanırken.

“Bekle, şimdi sadede geliyorum.” Sayfayı çevirdi. “Dinle şimdi:

‘Vakit yaklaştıkça kendimizi daha sıkı kontrol altına almalıyız. Yeryüzünde ve gökyüzünde yaşanacak isyan çağında, Ateş ve Su tüm topraklarda yıkıma neden olduğunda, İhtiyarlar’ın en ihtiyarı geri dönecek, eşini bulacak ve Zaman’ın ilk çocuğunun oyun arkadaşı olacak Uzay elementinin ilk çocuğu İnfazcılar’dan doğacak. İblisler. Druidler. Ve her şey başlangıçta nasılsa o haline geri dönecek. Sağlık yeniden kazanılacak.’

“Şimdi,” diye devam etti Isabella, iki yanında kıpırdamadan duran erkeklerin farkında olmaksızın, “neden burasını çıkardıklarını anlamadım. Oldukça basit bir kehanet işte. Neden bu kadar korkutucu olsun ki? Tüm kanunlarınızı okuduktan sonra anladım ki...”

“Hepsini mi okudun?” diye araya girdi Noah aniden, şaşkınlığını ifade ederken. “Sadece birkaç gündür oradaydın.”

“Hızlı okurum,” derken omuz silkti.

Noah eklemeleri beyazlayana kadar bir sandalyenin arkasını tuttu , İnfazcı’nın kara gözlerinde bir parça teselli arıyordu, ancak o da en az kendisi kadar keyifsizdi. Ufak tefek kadın bilgilerini makineli tüfek gibi sıralarken onu izlemekten başka çaresi yoktu.

“Neyse,” diye devam etti kadın, “işte burada işe melezlik olayı katılıyor. Tüm bu süre boyunca bunun kimyasal uyumsuzluktan ya da kendi türünüzden olmayan bir eşe zarar vermenize neden olabilecek hayvani doğanızdan kaynaklandığını sanmıştım. Bu kuramları

destekleyen kitaplarınız bile var. *Masumiyet*. İşte anahtar kelime bu. Bu parşömende kaç kere kullanıldığını anlatamam size. Tamam, dinleyin. Yıkım Parşömeni'nin devamında şöyle diyor:

'Bir İnfazcı doğacak ve çağını büyüler tekrar tehdit ettiğinde, huzurun yerini delilik almaya başladığında olgunluğa erişmiş olacak. İnfazcı'nın Dönüşenler'in peşine düşme, yok etme, koku salmadan dolaşma, iz sürme, görünmeyeni görme, cesurca savaşma ve en güçlüler ile yoldan sapmışları sezinleme nitelikleri olacak. İnfazcı'nın düşünceleri kan bağı olanlar ile eşi hariç herkese kapalı olacak, bir iblis olarak doğmasa da hem kalbi hem bedeniyle iblislerin yolundan yürüyecek.'

"Bakın, gördünüz mü? İblis olmayan biri İnfazcı olacaksa nasıl saflıktan söz edilebilir ki? Ama hepsi bu kadar da değil." Dosyasından bir tane daha parşömen çıkarıp şevkle okumaya devam etti. "Hesaplarım bunun diğerinden daha eskiye dayandığını söylüyor ve bu parşömene çok şaşıracaksınız. Bakın. Diyor ki:

'İblisler ve druidler aynı taraftadır, çiftleşir, birbirleriyle kaynaşırlar, onlar ki birbirlerini tamamlayan ruhlardır. Biri öteki olmadığında onu özler, yoksunluk çeker, diğer ırksa öteki olmadan deliliğe mahkûm, umutsuz, yıkıcı olur, saflığı bozulur.'

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Sizin sözde safsız ırkınız öteki ırkın yarisıymış. Bu karışan ırklar druidler ve iblisler. Eğer bu doğruysa safsızlık denen saçmalık milyar yıl önce bir kaçığın uydurmasıdır. Bu sadece *propaganda*, beyler! Geçmişten beri süregelen saf ırkla ilgili fanatik fikirleriniz yüzünden ırkın kurtarıcı-

larının yabancılardan oluşması fikri çevirmenleri dehşete düşürmüş olmalı. Bu yüzden bunu yeni çevirilerden çıkarmışlar. Yani bunun anlamı hayatta kalabilmeniz için yabancılara ihtiyacınız olduğu. Bir çare mi arıyordunuz? İşte çare bu! Kendi mahzenlerinizde yazılı halde duruyor. Kutsal deliliğin çaresi druidler!”

“O halde ırkımız yok olmaya mahkûm,” dedi Noah usulca.

Isabella şaşkın gözlerini Kral’a çevirdi. Beti benzi atmış yüzünü ve tekinsiz sükûnetini görünce kalbi tekleli.

“Neden böyle diyorsun?” diye itiraz etti. “Yani sadece bulmanız gerek... ama dünyada başka Gece Gezginleri olduğunu da söylemiştin. Arşivlerinizden onlar hakkında çok şey okudum. Druidleri sadece doğu mahzeninde bulmuş olabilirim ama...”

“Çünkü doğu mahzeni druid arşivlerinin saklandığı yer, Bella,” dedi Jacob kaba bir şekilde.

Isabella kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptırırken bir yandan dönüp Jacob’a baktı.

“Anlamıyorum.”

“Isabella, yaklaşık bin yıl önce druidlerin hükümdarı delirdi ve iblis ırkının hükümdarını öldürdü,” diye açıkladı Noah. “Savaş çıktı. Artık druidler diye bir şey yok, Bella. İblisler hepsini yok etti. Onlardan geriye tek kalanlar mahzendekiler. Onların tüm kültürünü yok ettik, druid yanlısı gibi duran herkesi katlettik, o antik kayıtlar hariç.”

“Söylediklerin doğruysa bu süreçte kendimizin de sonunu getirmişiz.” Jacob bitkinlikle elini yüzüne koyup saçlarının arasından geçirdi ve Noah’nın gözleriyle karşılaştı. “Yüzyıllardır bize krallarının yaptığı şey yüzünden bir zamanlar druidlerle düşman olduğumuz söylendi. Bir zamanlar onlarla aynı yolda yürüdüğümüz, beraber yaşadığımız... ortak bir geçmişimiz olduğu anlatılmadı hiç.”

“Saptırılan tarih,” diye araya girdi Noah. “O zamanki liderlerin savaş sırasında ve sonrasında belli ki kendi amaçlarına göre yeniden

yazdığı tarih. Kendini işine adanmış tarihçilerimizin bu gibi şeyleri aşmış olabileceklerini düşünmekle ne büyük kibirlilik etmişim.”

“Hayır... hayır, yanılıyorsun,” diye patladı Bella, bulduklarının anlamını idrak ederken sesinde korku vardı. “Peki ya o kehanet? Sonu gelen bir ırkta nasıl olur da yeni elementler doğar? Uzay ve Zaman üstünde gücü olan çocuklar dünyayı sonsuza kadar değiştirecekler! Bunu burnunuzun dibinde olup bittiğini görünce inkâr edemeyeceksiniz!”

“O kehanette sözü geçen zamanın şimdiki zaman olduğunu varsayıyorsun,” dedi Noah.

“Evet, elbette öyle. Etrafınızda yaşananlara baksanıza! *‘Yeryüzünde ve gökyüzünde yaşanacak isyan çağında, Ateş ve Su tüm topraklarda yıkıma neden olduğunda...’* Sizin türünüz element, bunu sen de söyledin. Ateş, toprak ve geri kalanı. *‘İsyan... tüm topraklarda yıkıma neden olacaklar.’* Pek çok tarihî metinde topraklar kıta anlamına gelmez. *Kültür* anlamına gelir. Yani bu iblislerin diğer kültürlerde yıkıma neden olacağı anlamına geliyor. Yukarıda bahsedilen İnfazcı *‘huzurun yerini delilik almaya başladığında’* var olacak. İki kehanetin aynı anda yaşanacağını söylüyor burada. Bana her yıl deliliğin halkınızı daha kötü etkilediğini söylemiştiniz. Ruh çağıranların birden ortaya çıkışı büyüünün geri döndüğünü kanıtlamaz mı?

“İşte bu!” diye bağırды Isabella aniden. “Belki de tüm druidleri öldürmemişsinizdir. Belki bazılarını bastırmışsınızdır. Bazıları kaçmıştır belki. Zamanla bilim ve medeniyetin gelişmesi sürecinde mirasları ve bilgileri sonraki nesillere aktarılamamıştır, tıpkı sizin bazı bilgileri kaybetmiş olmanız gibi. Belki de gelecekte bir gün diğer ırkları kendi kültürünüze kabul etmeye başlayınca bir druid çıkagelecektir... Jacob görevini yerine getirince...” Kadın bir an duraksadı, çaresizliğe bürünüp ellerini ovuştururken aklından hızlı düşünceler geçti.

Noah anlamıştı. Eğer kadın haklıysa ve kehanetin vakti yakınsa Jacob yakında ölecek ve yerini başkası alacak demektir. Bu kaçınıl-

maz gerçeğin dayanamayacağı kadar yakın bir zamanda olmasından sakınabilmek için demin izlediği mantığı değiştirmesi gerekecekti. “Bunlar çok küçük olasılıklar,” diyerek teselli etti onu Noah.

“Ah, merhametli kader.”

Isabella ve Noah dikkatlerini tam bir şok yaşayan Jacob’a verdiler.

“Ne? Ne var?” diye sordu Noah.

“Isabella söyledi ama neredeyse gözden kaçırıyordum. Noah, kehanetin başından hemen sonraki kısımda diyor ki ‘*Zaman’ın ilk çocuğunun oyun arkadaşı olacak Uzay elementinin ilk çocuğu İnfazcılar’dan doğacak.*”

“Ee?” diye sordu Bella.

“İnfazcılar yazdığına emin misin? Çoğul muydu gerçekten?”

“Elbette eminim. Bak tam şurada yazıyor,” dedi paragrafı göstererek.

“Bella, aynı anda iki İnfazcı asla olmadı şimdiye kadar. Hep tekti. Asla iki olmadılar. Burada bahsedilen kişi ben değilim ya da uzak gelecekteki bir druid değil. Bu...” Şok dalgasıyla sarsılırken gözlerini kırptırdı. “Bu sensin. Noah, burada ondan bahsediyorlar!”

“Olabilir mi?” diye fısıldadı Noah, huşu içinde ufak tefek kadına bakarken bir yandan Jacob’ın düşüncelerine odaklanmıştı. “İnsan İnfazcı mı?”

“Hey! Orada durun, çocuklar. Böyle sonuçlara hemen varmayalım,” diye bağırdı çabucak Isabella. Savunmaya geçip ellerini havaya kaldırdı ve ona saldıracaklarmış gibi birkaç adım geriye gitti. Koşmaya kalksalar onları atlatacak değildi ama bunu yapmak yine de onu rahatlatmıştı. “Ben İnfazcı değilim. Ben çok ufağım, çok... Ben bir kitap kurdum! Zayıfım! *İnsanım* ben! Bana öyle bakmayı kesin! Kafayı yediniz galiba!”

“‘İnfazcı’nın Dönüşenler’in peşine düşme, yok etme nitelikleri olacak.’ Saul’ü hatırlasana, minik çiçeğim. ‘...iz sürme, görünme-

yeni görme, cesurca savaşıma ve en güçlüler ile yoldan sapmışları sezinleme nitelikleri olacak.’ Onu sen öldürdün.”

“Kazara oldu o.”

“...koku salmadan dolaşabilecek...” İhtiyarlar senin evimde olduğunu bilmiyorlardı,” diye ekledi Noah büyülenerek. “Onun kokusunu alamadılar, varlığını hissetmediler. ‘Düşünceleri kan bağı olanlar ile...”

“Bu saçmalık. Jacob sürekli zihnime girip duruyor, onunla bir akrabalığım olmadığına eminim.”

“...eşi hariç herkese kapalı olacak.”

Isabella bu can alıcı sözcükleri Jacob’ın ağzından sanki yankılanıyorlarmış gibi duydu.

Jacob’la olan bağının basit bir vurulmadan öte bir şey olduğunu biliyordu. Jacob da bunun farkında olmalıydı. Savunduğu her şeye rağmen onu kollarına almıştı çünkü bir şekilde bunun kutsal delilikten ibaret olmadığını biliyordu.

Sadece birkaç gün önce ne kadar yaratıcı olsa da bunları aklından bile geçirmesi mümkün değildi. Gerçekler ve hayaller zihninde birbirine girdi, boğucu bir sis gibi görüşünü bulanıklaştırdı. Kan beyninden çekildi, tehlikeli olasılıklara karşı hissettiği heyecan yüzünden ürperip soğuk terler dökmeye başlamıştı.

Sonra heykel misali yere düştü.

“Bunun herkesi nasıl etkileyeceği hakkında bir fikrin var mı?”

Jacob, Isabella’nın yanında durduğu yerden ona baktı, eli kadının saçını okşuyordu, parmak uçları onu büyüleyen ipekten bile yumuşak saç tellerinin arasında geziniyordu. Diğer eliyle alındaki kesiğe bir bez bastırıyor, akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

“Bunun seni nasıl etkileyeceğini biliyorum,” diye yanıtladı Noah pencerenin yanında dururken. Bakışları dışarıda uzanan okyanus manzarasına sabitlenmişti. “Bu, neden ona karşı koyamadığını açıklıyor.”

“Yanılıyor olabiliriz.” Jacob kadının düz saçlarından bir tutamı elinde alıp parmaklarında çevirdi. “Öyle küçük, öyle genç ki. Benim yaptığım işi nasıl yapabilir?”

“Eğitimi bile yok. Ama yine de Saul’ün izini sürdü. Onu öldürdü,” diye hatırlattı Kral.

“Büyük ihtimalle kazara oldu,” diye çıkıştı Jacob.

“Elijah’ya olanları açıklasana o halde.”

Jacob bunu açıklayamazdı, Noah bundan emindi. Elijah yüzyıllardır hayatta olan, deneyimli bir savaşçı, hayatlarını savaş ve savunma sanatlarına adanmış iblis ordusunun komutanıydı. Güçlüydü, seçilmiş görevlerinde yetkindi, tıpkı Jacob’ın kendi görevinde başarılı olduğu gibi. Ama yine de...

“Bunu açıklayamıyorum,” diye itiraf etti gönülsüzce.

“O seni koruyordu.” İnsanı sinirlendiren bir biçimde bilgece ve olağan sakinliğiyle konuşuyordu. “İçgüdüsel olarak hareket ediyor. Tıpkı bir kurtkadının eşini koruyacağı gibi.”

“Noah, o bir insan! Yüzyıllardır inandığım her şey bana onun eşi olamayacağını söylüyor, onun benim olamayacağını. Ona zarar veririm. Zaten verdim bile!” Jacob parmaklarıyla kadifemsi saç tutamlarını sıkı sıkı tuttu. Bunu yüksek sesle söylemek vicdanını ve kalbini binlerce bıçak delmişçesine delik deşik etti.

“Yoksa sen...”

“Hayır! Elbette yapmadım! Ona zarar vermekten çok korkuyorum. Ayrıca işler o kadar ileri gitseydi Elijah, Legna ya da senin üzerime çullanmanız gerekmez miydi?”

“Kimse dün mahzende olanları bölmedi,” dedi Noah.

Jacob gözlerini kısarak İblis Kral’a baktı.

“Sen biliyordun.”

Bu bir soru değil, beyandı. Soru dile getirilmemişti ama ikisi de ne olduğunu çok iyi biliyordu. “Her şey bittikten sonra,” diye onu

temin etti. “Doğru şeyi yaptığına inanıyorum, Jacob. Sonuçta sen İnfazcısın.”

“Doğru şeyi yaptığım pek söylenemez, Noah.” Jacob’ın sesi alçak çıkıyordu, gözleri siyah alev topları gibiydi. “Sana o yoğunluğu anlatamam...” Jacob kaba bir sesle boğazını temizledi. “O yakınımdayken, kirpiklerinin altından bana bakarken, gülümserken...” Noah İnfazcı’nın dişlerinin birbirine sürtmesinden çıkan o değişik sesi fark duydı. “Artık kendimi tanıyamıyorum. Artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum.”

“Eğer bu kehaneti düzgün yorumluyorsak doğru olan şey onunla olman.”

“Kahretsin, nasıl böyle rahat olabiliyorsun?” diye kükredi Jacob ayağa kalkıp Kral’a doğru ilerlerken. “Böyle önemli bir deney adına onu hemen kullanacak mısın? Beni kullanacak mısın? Bunun onu öldürüp beni de hayatım boyunca lanete maruz bırakacağını bile bile...”

“Tüm ırkımızdansa ikinizi harcamayı yeğlerim,” diye karşılık verdi ona Noah. Ardından Jacob’m konuşmasına izin vermeden ekledi: “Bunu pek çok kişinin hükümdarı olarak söylüyorum, Jacob. Benim kaderimde böyle kararlar vermek var. Pek çok kişinin iyiliği bir kişinin iyiliğinden daha ağır basar... ya da bizim durumumuzda ikinizin iyiliğinden. Bana öyle kınayarak bakma, İnfazcı. Bizden birileri doğru yoldan sapınca onu cezalandırarak sen de aynı seçimi yapıyordun. Myrrh-Ann’e Saul’ü arayıp bulacağını söylerken de aynı seçimi yaptın. Ruhu çağırılan hiçbir iblisin kurtulamayacağını biliyordun. Onu öldürmek zorunda olduğunu biliyordun.”

Jacob Noah’nın doğru söylediğinin farkındaydı ama bu vicdanını rahatlatmadı. Isabella’nın iyi olması onun için hem çok kişisel hem de çok önemli bir konuydu. O pek çok açıdan masumdu, kendi politikalarının, kurtuluşlarının bir parçası olmayı istememişti.

“Tabuları bildiğin kadar kadere olan inancımızı da çok iyi biliyorsun. Eğer bu onun kaderiyse elimizden bir şey gelmez,” diye hatırlattı

Noah ona, sesini yatıştırıcı bir tona bürüyerek. “İsyan ediyorsun ama kalbinde, hücrelerinde, onun senin öteki yarın olduğunu biliyorsun. O senin eşin. Benim önümde İnfazcı’ya böyle sadakat duyan başka bir kadın olmadı daha. Seni baştan çıkaran tek insan kadın o, kutsal ayı boş ver. Yarım bin yıldan uzun süredir hayattasın ve ilk defa böyle bir şey yaşıyorsun. Hem de inandığın her şeye ters olmasına rağmen. O senin, Jacob,” dedi Noah coşkuyla. “Bu onun kaderi ve o senin.”

“Ona zarar vermeyeceğim. Kehanetlerimizi gerçekleştirmesi için onu zorlamayacağım.” Jacob kanepeye geri döndü. Bir kez daha yarısına eğildi, parmaklarını saçlarına dokundurdu.

“Seçim şansın yok. O insan olmasaydı ikinizi de Zihin Oyunculuğu’nun ilk aşamasını gerçekleştirmekle suçlardım. Telepatik bağ, çiftleşmek için inkâr edilemez dürtü...”

“O bir insan, Noah. Zihin oyunculuğu yapamaz. Bize özgü bir şey o. İki yüz yıldır böyle bir şey yok zaten. Ondan o kadar süre önce de yoktu. Onu her ne kadar bizim yöntemlerimizle değiştirmeye çalışsan da vicdanımı rahatlatmak için yönlendirmeyi denesen de senin düşüncelerine itaat etmem için beni zorlamana izin vermeyeceğim, onu zorlamayacağım.”

“Seçeneğin varmış gibi görünüyor olabilir,” dedi Noah sabırsızca, “ama kader bir yolunu bulur, bilirsin. Onu zorlamayacaksın çünkü bunu yapmana gerek kalmayacak. Kimse bunu yapmanı söylemeyecek de. Her şey doğallıkla gerçekleşecek.”

“Onu asla bizim dünyamıza getirmemeliydim.”

“Onu getirmen kaderinde vardı.”

“Yapmamahydım...” Bıkkınlık içinde sözcükleri boğazında takılı kaldı. Kafasını Noah’nın olduğu taraftan başka tarafa çevirdi, böylece Noah gözlerindeki endişeyi göremeyecekti.

“Ona çoktan âşık olmuş sayılırsın, değil mi?” diye sordu Noah kibarca. Keskin zümrüt yeşili ve gri gözlerini arkadaşına doğrulttu.

“Bana ne hissedip hissetmediğimi söyleme sakın! Yüzlerce yıllık bir kâğıt parçasının söylemesi yeterince kötü zaten!” diye kükredi Jacob.

“Pekâlâ, bunu bir kenara bırakacağım. Odaklanılması gereken başka şeyler var. Bu kehanetlerin ve kayıtların kültürümüze girmesinin etkili sonuçları olacak. Büyük bir direnişle karşılaşacakları kesin. *Senin* buna nasıl karşı koyduğuna bir bak. Hem de onunla olmak için kıvrılırken. Ruth gibi fanatik safkancıların neler yapacağını düşünsene.”

Bu fikir Jacob’m omurgasından aşağıya korku dolu bir ürpertinin inmesine neden oldu. En sonunda gözlerini Noah’ya çevirdi. “Bana, özel hayatımın bu öteki durumun beni etkileyecek olmasının yanında solda sıfır kalacağını mı söylüyorsun?” Bunu söylerken oldukça ciddi idi.

“İnfazcı sensin. Büyük kaos yaşanacak, Jacob. Durumu senin için elimden geldiği kadar kolaylaştırmaya çalışacağım. Önce bilginlere sonra da Konsey’e anlatacağım.”

Jacob bu plandaki zekâyı gördü ve o anda liderlerinin neden Noah olduğunu çok bariz bir biçimde anladı. Onu destekleyecek bilimcilerle birlikte Noah’ı en güçlü İhtiyarlar bile reddedemeyecekti. Buna emin olarak Noah savaşçıları ve İnfazcı’yı herhangi bir anlaşmazlık durumunda onu desteklemeleri için çağırabilirdi. Sivillerin kargaşa çıkarma olasılığı aklına geldikçe Jacob’ın midesi kasılıyordu. Yanındaki solgun minik periye baktı. Isabella pencereden düşerek bu inanılmaz büyüklükteki olaylar zincirini başlatmıştı.

“Ona çok dikkatli bak, eski dostum. Bu yüz,” dedi Noah usulca, “bir gemiye yelken açtıran Truvalı Helen’in yüzü olabilir.”

Isabella’nın gözleri yavaş yavaş açıldı, ışık yüzünden irislerindeki mor kısımlar genişlerken göz bebekleri küçüldü. Işığa alışmaya çalışırken hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. Başını hafifçe kaldırıp inledi. Boynu tutulmuştu ve başındaki kan rahatsız ederek zonklamaya başladı.

Nazik parmakların yanağından aşağıya kayıp yumuşakça kulağını ovduğunu hissetti. Rahatlatıcı bir ses ona susmasını söylüyordu.

“Sakin ol, Bella. Güvendesin.”

Kendini güvende hissediyordu. Biraz daha kendine gelince rahat bir vücuda kıvrıldığını fark etti. Ağır bir bacak çaktırmadan arka tarafından bacaklarının arasına sokulmuştu. Güçlü bir kol başına destek oluyordu. Tüm hayatı boyunca hiçbir erkeğin yanında uyanmamıştı. Ama bu müthiş uyum duygusu, sıcaklık ve korunduğunu hissetme hep hayallerinde olduğu gibiydi. Beraber yataktaydılar ama bunu fark edince korkuya kapılmadı. Adam onu yalnız bırakmamıştı. Onu olabildiğince yakınında tutmuştu, kendine geldiğini görene kadar her an onu izlediğine hiç şüphesi yoktu.

“Jacob,” diye mırıldanıp yanağını onun dokunduğu tarafa çevirerek şefkatle ona sokuldu.

“Ta kendisi,” diye temin etti onu.

Isabella elini çarşafın üzerinde gezdirdi ta ki adamın parmaklarına ulaşana kadar. Adam elini istekle kavradı, parmaklarını sevgi dolu bir şekilde sıkı.

“Beni yumruklamadığına şaşırıyorum doğrusu,” diye gözlemine dile getirdi Jacob.

“Hâlâ uyanma aşamasındayım. Seni daha sonra bir güzel pataklayacağım.”

Jacob gülümseyerek yüzünü onun saçlarına gömdü. “Uyardığın için sağ ol.”

“Aslında...” Onu görebilmek için vücudunu tamamen ona doğru çevirdi. Kahverengi-siyah gözler mor gözlere bakıyordu. “Noah’ı da bir güzel pataklaymayı düşünüyorum. İşte o zaman kendimi daha iyi hissedeceğim.”

“Lütfen yap bunu. Ben de kendimi daha iyi hissederim.” Jacob’ın eli yine yanağına gitti, parmakları ipek gibi yumuşak teninde ileri geri gidiyordu. Başparmağını alt dudaklarını okşamak için uzattı.

“Bir şey sorabilir miyim?”

“Aradan sadece birkaç gün geçmesine rağmen neden birbirimizi asırlardır tanıyormuşuz gibi hissediyoruz?”

“Hilekâr!” diye suçladı onu Isabella.

“Özür dilerim. Zihnini bana o kadar açık ki dayanamadım.”

“Bu bir özür mü? Bu bana daha çok kişilik katli gibi geliyor.”

“Soruya cevap vermemi mi istiyorsun yoksa bunu kimin sorması gerektiği konusunu mu tartışmak istiyorsun?”

“Cevabın kehanetle ya da kaderle bir bağlantısı var mı? Eğer varsa çok fena başım ağrıyacak demektir.”

“Aslında,” dedi, “ben eski kimya kuramından dem vuracaktım.”

“Ah. Bu gayet normal bir şey. Gayet insana özgü hatta.”

“Aman dilini ısır!” derken gözlerinde yaramaz pırıltılar vardı.

“Önce sen!”

Jacob kafasını geriye çekip kaşını şaşkınlıkla kaldırdı. “Isabella, benimle flört mü ediyorsun?”

Isabella iç geçirdi. “Anlaması pek zor değil, ha?”

Jacob güldü ve dayanamayıp alnını öptü. Başını çenesinin altına koydu ve ufacak bedenini sarmaladı.

“Seni bir türlü çözemiyorum, Bella. Benden ve türümden kaçmak için pek çok sebebin olmasına rağmen bunu yapmıyorsun. Senin mantığını anlayamıyorum, her ne kadar zihnine sinsice girsem de.”

“Ne zaman üzülsem mantığım çabucak devreye giriyor, duygularımı ikinci plana atıyor. Düşünmeye başlıyorum. Senin nedenlerini anlamlı buluyorum ve içindeki mantığı kavırıyorum. Sadece hayatta kalmak için çabaladığınızı ve bunu bildiğiniz en iyi yolla yaptığınızı fark edince içinizdeki mücadeleci güç ortaya çıkıyor.”

“Bella?”

“Hımm?”

“Kaderinde benimle olmak varsa dünya üzerindeki en şanslı canlı ben olurum.” Duraksadı, aklından kötü şeyler geçiyordu. “Senin de aynı şeyi söyleyebileceğine emin değilim ama.”

Isabella başını kaldırıp dirseğiyle kendisini yukarı çekti. Böylece yüzünü görebiliyordu. Her kafasını hareket ettirişinde Jacob’ın ellerinin otomatik olarak bir yolunu bulup yüzüne dokunduğunu, saçlarını karıştırdığını fark edip etmediğini merak ediyordu. “Neden böyle korkunç bir şey söyledin ki?”

Adamın göz bebeklerinden anlaşılmaz bir duygu ifadesi geçti. Cevabını aklında tarttığından şüpheleniyordu Isabella. Konuşmadan önce dikkatle söyleyeceklerini düşündüğünü fark etmeye başlıyordu.

“İnsanların bana karşı olumsuz duygular beslemesine alışığım. Ben kötü olarak bilinirim.”

“Noah seni öyle görmüyor ama,” diye karşı çıktı kadın.

Jacob bir an bunu düşündü, sonra kafasıyla onayladı. “Doğru ama Noah’ı ya da en yakın aile fertlerini infaz etmek zorunda kalmadım hiç. Dört yüz yıldır, özellikle de son yıllarda, İnfazcı’nın gazabına uğramayan pek aile kalmadı. Ceza çok ağır bir konudur ve asla unutulmaz. Bu konuda detay vermemi isteme çünkü anlatmayacağım. Kimseyle iyi ilişkim kalmadı diyebilirim, bu kadarını bilmen yeterli.”

“Ya sen? Seni biri cezalandıracak mı şey yüzünden... benim yüzünden?” Gözlerindeki endişeden bu düşünceden hoşnut olmadığı belliydi.

Jacob hemen cevap vermedi. Nasıl verebilirdi ki? Bu herkes için çok yeni bir şeydi, nasıl inançla konuşabilirdi ki? Bunu idrak etmek canını sıktı. Tüm hayatını hiç şüphe etmediği bir amaçla geçirmişti. Bu amaç keyfini kaçırsa da. Şu anda sadece karmaşa, gizem ve yorum vardı.

“Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum Bella,” dedi usulca, bunu itiraf ederkenki can sıkıntısı gözlerinden okunuyordu. “Bu olayın

derinlerine indikçe inandığım şeyler hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyorum. Bir erkeğin bunun üstesinden gelmesi çok zor.”

“Bir kadının da öyle,” diye ekledi Isabella, bu durumun hayatını nasıl altüst ettiğini ona hatırlatarak. “Bir gün kütüphaneciydim, ertesi gün kendimi iblis avlarken buldum. Anla anlayabilirsen.” Gözlerini komik bir şekilde devirirken Jacob gülümsedi. Ama bu alaycı sözcüklerin arkasında büyük endişeler taşıdığını biliyordu. “Senin toplumunun sana ve mevkine nasıl baktığını duyduktan sonra bir *insan* İnfazcı’ya nasıl tepki vereceklerini öğrenmek istediğimden pek emin değilim.” İnsan sözcüğünü söylerken Ruth’un taklidini yaptı.

“Şok geçirecekler, memnun olmayacaklardır. Bu konuda sana yalan söyleyemem, minik çiçeğim.” Konuşurken başparmağıyla yanağını avuturcasına okşadı. “Yine de toplumuma inanıyorum. Biz zekiyiz, kader düşüncesine bağlıyız, felsefelerimize ve kehanetlerimize saygı duyarız, her ne kadar hoşumuza gitmeseler de. Uyum sağlayacağız bir şekilde.”

Bunları söyleyene kadar konuya inancı olduğunu fark etmemiştir. Gerçekten böyle düşünüyordu. Kehanetten kaçınılmaz bir son gibi bahsettiğini de fark etti aynı zamanda. Bunu bu kadar rahat bir şekilde karşılamak onu şaşırttı. İnancını ona da aktarmış olmalıydı çünkü kadının rahatladığını hissetti. Isabella farkında olmaksızın dudaklarını ve burnunu adamın avcuna sürttü, kaşlarını düşünceli düşünceli çatı. Jacob’ın onda en çok sevdiği şeylerden biri önyargısız biçimde bir konu üzerine kafa yormasıydı. Onu böylesine kusursuz kılan buydu, Jacob’ın bunu hissetmesi için kehanete ihtiyacı yoktu.

“Neden halkınızın iki tane İnfazcı’ya ihtiyacı var? Gördüğüm kadarıyla sen bu işi tek başına gayet iyi kotarıyorsun. Bana ihtiyacın yok ki.”

“Bu tam anlamıyla doğru sayılmaz,” dedi, sesi alçak ve merak uyandırıcıydı. Ona ihtiyacı vardı gerçekten. Ona çok uzun zamandır ihtiyacı vardı. Ama bunu yeni yeni anlıyordu. Yine de bu sözcükleri

sesli söyleyemedi, kendi arzularıyla ona baskı yapamazdı. O bu yolu seçerse bunun nedeni olmak istemiyordu. En azından tek nedeni olmak istemiyordu.

Jacob ayrıntıları anlatmadığı için Isabella bir anlığına bu konuyu bir kenara bırakmaya karar verdi. Henüz Jacob'm bakış açısıyla olayı göremiyordu ama belki de zamanla anlayacaktı.

“Sence bu doğru mu? Sence kehanette bahsi geçen kişi ben miyim? Eğer öyle düşünüyorsan sence neden ben?”

“Söyledim sanıyordum. Hatırladığım kadarıyla kafanı yere çarpmana neden oldu bu.” Parmağıyla yarasına dokunurken sesinde üzüntü vardı.

Bella elini bandajına götürüp üzerinde gezdirdi. Biraz ağrısı vardı ama canı beklediği kadar acıymıyordu. Ne kadar kötü bir kesiği olduğunu bilmeden üzerindeki bezi çekiştirdi. Jacob onu durdurana kadar çıkarmıştı bile.

Aniden etraflarındaki hava değişti. Jacob kıpırdamadı, rahatlamış vücudu gerilip kastan bir duvara dönüştü. Gözleri kadının yüzünü hedef almıştı, nefesini tuttuğu çok belliydi.

“Ne oldu? Kötü mü?” İçgüdüsel olarak ona dokundu.

“Öyleydi. Kesiğin kötüydü, Bella.” Güçlkle konuşabiliyordu. Sanki doğru gerçekleri değiştireceği korkusuyla yüksek sesle söylemiyormuş gibiydi. “Ama iyileşmiş. Yara izin ve çürüğün kalmış geriye. Kesik iyileşmiş.”

“Gerçekten mi? Ne zamandır bilincim yerinde değildi?”

“Sadece birkaç saat.”

“Ya.” Alt dudaklarını dişlerinin arasına alıp bir süre kemirdi, bir yandan da adamın karanlık ve huzursuz gözlerine bakıyordu. “Bu senin için önemli, değil mi?”

“Her zaman yaraların böyle çabuk mu iyileşir?”

“Hayır tabii ki. Normal bir insan gibi iyileşirim.”

“Artık öyle değil,” dedi. “Artık bizden biri kadar hızlı iyileşiyorsun.”

“Öyle mi?”

Jacob bir şey söylemedi. Onun yerine Isabella’nın bluz düğmelerine uzandı, Isabella gözlerini kapayıp açana kadar uzun ve esmer parmaklarıyla yumuşak sateni göğsünün aşağısına kadar açiverdi. Sonra yakasına uzandı, dikiş yerlerinden tutup omuzları ortaya çıkacak kadar geriye çekti.

Jacob’ın simsiyap ve duygularının esiri olmuş gözleri önceki gün kasıtlı olarak bıraktığı izin olduğu yere yöneldi. Başparmağıyla solgun, kusursuz tenine dokundu, en ufak bir çürük ya da pürüz aradı.

“Evet, öyle,” dedi sonunda ve gözleri kadının beklentili gözleriyle buluştu yine.

“Neden? Nasıl? Sen... bulaşıcı filan mısın?”

“Zannetmiyorum,” dedi Jacob. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “İnsanların arasında oldukça uzun zaman geçirdik ve daha önce böyle bir şey hiç olmadı.”

“Belki de ben o bildiğin ortalama insanlardan değilimdir.”

“Bunu gözüüm kapalı garanti ederim zaten,” dedi usulca, omzundaki yeni iyileşen noktayı öpmeye yeltenirken.

“Yağcı,” dedi adamın dudakları çıplak tenine değerken. Öpüşünü bedeninin her hücresinde hissetti, teni alev alev yanıyor, göğüsleri adamın bu kadar yakınında olması yüzünden âdeta sızlıyordu. “Demek istediğim,” diyebilmeyi başardı Isabella alçak sesle soluk alamadan, “belki de soy ağacımı çıkartmalı ve druid atam olup olmadığını araştırmalıyım.”

“Bu açık seçik bulabileceğin bir şey değil... hele bir de muhtemelen bizden saklandıklarını düşünürsek. Bir ırkı cezalandırıp kökünü kurutmak tarihteki en övündüğümüz şeylerden biri değil.” İç çekti, sesi pişmanlığının yoğunluğunu yansıtıyordu.

“Bunu sen yapmadın ki, ataların yaptı. Senin tek yapabileceğin yeteneklerini en üst düzeyde kullanıp bu hatayı telafi etmek. Irkının ayın deliliğine boyun eğmemesi için druidleri bulmak zorundasın,

belki şimdiye kadar kökleri kurumuş olabilir ama onları hayatınıza ve kültürünüze yeniden sokmalısın. En azından ben böyle düşünüyorum.”

“Noah da aynı şekilde düşünüyor,” diye hak verdi Jacob. “Ama bu aynı zamanda insanları da dünyamıza sokmak demek. Çünkü arkalarına saklandıkları kişilerin insanlar olduğu çok bariz. Onlarla üredikleri de. Mesela senin gibi. Tabii gerçekten druidlerin soyundan geliyorsan.” Jacob gözlerini kapayıp inledi. Ondan uzaklaşıp iki büklüm bir şekilde yastığa kafasını koydu. Sanki başı çok fena ağrıyormuş gibi burnunun üzerini ovuşturdu.

“Ne oldu?”

“Bella, bu iş ortaya çıkınca... Druidlere gerçekten ihtiyacımız varsa ve bu kabul görürse... Druidler insanların arasında saklanıyorsa, ırkınız için av mevsimi yakın demektir. Kader aşkına, durumun ciddiyetini şimdi anlıyorum. ‘Ama, Jacob ben onu druid sanmıştım...’ Bu durumun altından nasıl kalkacağım?”

“Of!” diye mırıldandı Isabella, Jacob’ın nereye vardığını anlayınca. Onu böyle üzüntülü görünce kalbi ağrıdı. Onun ırkının gelecekteki iyiliği için korkusunu ve endişesini hissedebiliyordu. “Ama Jacob ya doğa bunu telafi ettiyse? Benimle.” Jacob onu görmek için başını döndürdü. Anlaşılmaz gözlerle ona yavaş idrak eden ve umut dolu bir biçimde baktı. “Ben...” Jacob’ın bakışlarına karşılık olarak hissettiği duygular yüzünden boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Ben sana yardım etmeye geldim, Jacob.”

Isabella bu söylediklerine karşı Jacob’ın verdiği güçlü tepkiyi ruhunda hissetti. Bu gerçeği kabullenmek onu sonsuza dek değiştirecekti. Jacob’ın içinde daha önce kimsenin dokunmadığı bir yeri etkilemişti. Uzun hayatı boyunca hissettiği yalnızlığı duyumsamıştı. Kendi dünyalarındaki düşmanlara karşı koyamayıp ölen arkadaşları ve ailesinden oluşan bir yük gibi peşinden geliyordu, onu halkı uğruna toplumdan dışlanan biri olarak yalnız başına bırakmışlardı. Dahası kimseyle daha önce ıssızlığının derinliklerini paylaşmamıştı.

Isabella bunu kimsenin bilmediğini anladı. Kimse İnfazcı'nın ne kadar yalnız olduğunu bilmiyordu, Isabella hariç, sadece o biliyordu çünkü bir tek o zihnine girebiliyordu. Kadının getirdiği öneriyle yüzleşince onun için korkudan perişan olmuştu. Onun kendisinin yaşadığı bu hayatı yaşamasını istemiyordu.

Ama Bella bunu farklı bir açıdan yorumluyordu. Sevinçle doldu ve ona gülümsedi.

"Vay be. Ben galiba... Wonder Woman gibi bir şeyim!" Yatakta dizlerinin üstüne sıçrayıp heyecanla zıpladı. Ellerini beline koyup poz verdi. "Hani olur ya, doğruluk, adalet ve iblis değerleri için."

"Onu Superman söylemiyor muydu?" dedi alaycı bir biçimde.

"Sussana sen," diyerek yamuk bir şekilde sırttı. "Burada havaya giriyorum. Şu av ve öldürme kısmını ve beraberinde getirdiği iğrenme duygusunu yok sayabilirim." Baştan aşağı tiyatro oynarmış gibi titredi. "Şu özel güç meselesini kesinlikle araştıracağım. Neden şimdi ortaya çıkmaya başladılar acaba?"

"Keşke buna cevap verebilseydim. Ben de senin kadar şaşkıyım," dedi.

"Pekâlâ, ilk kez bunu kütüphanede şeyden sonra fark ettim..." Bunu tuhaf bir şekilde geçiştirdi ki Jacob kendisini suçlu hissetmesin. Ama Jacob yüzüne tokat yemiş gibi bunun farkına vardı. "Birden dilinizi okumaya başladığımdan beri."

"Hayır, ondan daha önce," dedi usulca. "Pencerenden düşüp Saul'ü hissederek onun saldırısına uğradığında. Hatırlıyor musun?"

"Ah, evet. O zamandı ilk kez. Sen beni tuttuktan hemen sonra." Hafifçe güldü. "Belki de gerçekten senin yüzündendir. Belki de gerçekten bulaşıcısıdır." Isabella onun ani bir düşünceyle kaşını kaldırdığını fark etti. "Ah, hayır. Sadece şaka yapıyordum," dedi hemencecik. "Ne düşündüğünü duymak istemiyorum."

"Sadece varsayım olurdu bu," diye hatırlattı ona dudaklarına kondurduğu can alıcı bir sırıtışla.

“O halde varsayımda bulunmayı kes,” diye emretti ona, omzuna yumruk atmak için üzerine eğilirken.

“Sen ne patronluk taslayan bir şeysin öyle!” dedi Jacob, kasıtlı olarak onu omuzlarından tuttu, o bırakmadan oradan ayrılması mümkün değildi. Onu hissetmek için kıvranıyordu. Kısacık masum bir vücut ısısı alışverişinden zarar gelmezdi.

“O gece beni tutmana izin verdiğim için pişmanım,” dedi huysuzca ve adamın çevirdiği dolabı dikkate almayıp her zamanki alışkanlığıyla saçını geriye doğru üfledi. Bu karşı koyamayacağı bir davetti. Ellerini muhteşem saçlarına götürerek arasından geçirdi.

“Ya ben tutacaktım ya da beton, güzelim. Birimiz bunu yapmak zorunda kalacaktık.”

“Bu noktada betonun daha acısız olacağını düşünüyorum... ve daha az karmaşık.”

Jacob onun şımarıklık yaptığının farkındaydı. Onu kışkırtmak, güldürmek istiyordu ama bu yorumu bam teline bastı. “Öyle mi oldu?” diye sordu, sesinde ciddi bir ton vardı. “Sana acı mı verdik? Ben... Ben senin canını mı yaktım, Bella?”

Isabella, adamın üzerinde durup ciddi siyah gözlerine yukarıdan bakarken sessizleşti. Cevabının onun için çok önemli olduğunu biliyordu. Uzun bir süre dikkatlice düşündü cevap vermek için. Her zamanki gibi gerçeği öğrenecekti.

“Sadece bir kez,” diye itiraf etti. Saçlarındaki parmakların kıvrılıp yumruğunu sıkıldığını hissetti. Onun için böylesine endişelenmesi Isabella’yı duygulandırdı. “Ama düşündüğün şekilde değil, Jacob. Biz kütüphanedeyken...”

“O halde düşündüğüm şey işte. Kahretsin, Isabella. Çok özür dilerim.”

“Jacob, beni dinle. Yaptığın bir şeyle canımı yakmadın.” Başını çevirdi, yanakları pembeleşmeye başlamıştı. Gözlerine bakamadan itiraf etti: “Yapmadığın şeyle canımı yaktın. O anda durduğunda.”

Yüzü öyle yanıyordu ki kıpkırmızı olduğunu düşündü ama ona dürüst bir yanıt vermesi gerekiyordu. Jacob altında kıpırtısız duruyordu ama Isabella ona bakmaya cesaret edemedi. Cesur itirafının nasıl bir tepki uyandıracacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kendinden emin olduğu şeyleri dile getirmekte üstüne yoktu ama bu durum onun için çok yeni bir şeydi. Adamın nefes bile alıp vermiyordu.

Sonra aniden Isabella'nın altından çıkıp yataktan kalkan Jacob onu döşegün üzerinde zıplar halde bıraktı. Kafası karışan Isabella yüzüne düşen saçları çekti ve geriye doğru savurdu. Görüş alanı açılınca Jacob'ın odada volta attığını gördü. Ellerini saçlarından geçirip duruyordu.

"Jacob?"

"Isabella. Sus," diye bağırdı Jacob.

Isabella buna çok sinirlendi. Ellerini beline koydu. "Söylediklerim ağır geldiyse kusura bakma! Bir daha söylemem!"

Kendini daha fazla aptal durumuna düşürmemek için gözyaşlarıyla savaşıyordu. Yataktan atlayıp kapıya yöneldi. Kapının kolunu tutup itti ama hiçbir şey olmadı. Kilitli mi diye baktı, muhteşem çıkışını mahvettiğinin farkındaydı ama bir daha denedi. Kapı açılmadı. Isabella hıçkırıklarını daha fazla bastıramadı ve sinirle ayağını yere vurdu. Bu kadar öfkeden gözü kör olmasaydı Jacob'ın arkasından geldiğini fark edebilirdi. Jacob omzuna dokununca neredeyse havaya zıpladı.

"Ne var?" diye kükredi Isabella.

Çok yavaşça Jacob ona yaklaştı, sırayla iki elini de Isabella'nın arkasındaki kapıya dayarken Isabella kapıyla bir oldu. Ardından amaçlı bir şekilde vücudunu onunkine dayadı. Kadınla tam olarak göz teması kurunca aralarında çok küçük bir mesafe kalmıştı. Kudretli vücudunun ateşiyle onu yıkıyordu âdetâ. Kadının kalbi iki kat hızlı atmaya başladı.

"Bella," diyerek usulca söze başladı. Kadının ismi ağzından kaba bir mırıltı gibi çıkmıştı. "Beni anlamıyorsun. Sakın ama sakın seni

istemediğimi düşünme, minik çiçeğim.” Kadına daha fazla eğildi, göğsü öyle yakınındaydı ki kadın yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Boğuk sesi fısıltıya dönüştü kulağına yaklaşırken. Kadının boynunu sıcak ve düzensiz soluklarıyla yıkadı. “Tam aksine. Senden uzaklaşırsam bil ki bu seni çok arzuladığım içindir. Az önce dediğin tarzda şeyler söyleyince tepkilerim dizginleri ele alıyor, kontrolümü kaybetmekten korkuyorum.

“Bella, konu seninle beraber olma arzum olunca içimde güvenli bir liman kalmıyor. Ahlak duygum yok artık. En güvenilir düşüncelerim bile senin bedenini arzularken yanan bedenimin küllerine karıştı. Anlıyor musun? Beni yanlış anlama, minik çiçeğim. Seni istiyorum. Öyle çok istiyorum ki canım yanıyor. Senin canın yandığı gibi benimki de yandı.”

“Eğer söylediklerin gerçekse,” dedi usulca Isabella, “o halde neden hâlâ bunu yok sayıyorsun? Özellikle de şimdi, kehaneti öğrendikten sonra?”

Jacob kendini hafifçe geriye çekti.

“Şu noktada doğruluğu ya da amacı sadece teoriden ibaret olan, sana benim için ne hissedeceğini söyleyen kadim yazılar yüzünden benimle olmak için acele etmeni istemiyorum. Seni ne kadar korkuttuğumu bana söylemenin üstünden ne kadar az vakit geçti farkında mısın? Ne söylersen söyle hâlâ korkuyorsun. Bunu düşüncelerinde hissedebiliyorum, okuyabiliyorum. Bunun bana nasıl hissettirdiğini düşünsene!

“Masumsun, Isabella. *Seks* kelimesini söyleyemiyorsun bile, ben söylediğimde de kızarıyorsun.” Jacob kasıtlı olarak yüzüne baktı. Her şeyi ele veren yanaklarını elleriyle örttü. “Her ne kadar bedenim benimkisine karşılık verse de, ki inan bana bunu çok güzel bir şekilde yapıyor, zihninin tam olarak karar verebilmiş değil. Bu kararı vermen için seni zorlayamam... ne zihnen ne duygusal, tabii ne de fiziksel olarak.” Koyu göz bebekleri yüzünü taradı, kadın o anda hiçbir sır-

rının kalmadığını düşündü. “Ama aramıza mesafe koymamın sadece kendimi kontrol altına almaya çalışma çabamdan olduğunu unutma. Ta ki sen kendi özgür iradenle kehanet olsa da olmasa da buna karar verene dek.”

“Ama Jacob,” dedi, eli adamın açık yakasına doğru giderken, “kütüphanedeyken hatta ondan daha önce kehanet diye bir şey olduğunu bilmiyorduk ki.”

Çok basitti. Çok mantıklıydı. Jacob’m elleri kapıya dayalı bir şekilde yumruğa dönüştü. Arzuları, duyguları sınırlarını zorluyordu. Duyuları bu bilgiyi aldıkları an feryat etmeye başladı. Burun deliklerinden içeri giren kadının kokusu bundan mahrum kalan diğer duyularını bile tahrik etmeyi başardı.

Jacob kısa bir süreliğine dişlerini sıktı.

“Isabella, bana söylediklerine dikkat etsen iyi olur,” diye onu uyardı kabaca. “Kontrolüm şu anda pamuk ipliğine bağlı. O iplikler bir elimden kaçarsa geri alamayacağın, değiştiremeyeceğin şeyler olur. Bunu anlıyor musun?”

“Evet, anlıyorum. Anlamak istediğim başka bir şey daha var,” diye çabucak karşılık verdi ona. “Bakire olabilirim ama bu, benim için çok önemli bir şey olduğundan filan değil, bunu değiştirecek kadar kimseyle ilgilenmemiş olmamdan kaynaklanıyor. Hep ilk deneyiminin özel olmasını istediğimi itiraf ediyorum ama bu anı yaşadım bile. Senin bana hissettirdiklerini hayal bile edemezdim. Ellerini üzerimde gezdirdiğinde, dudaklarını bana dokundurduğunda kendimi daha fazla kadın gibi hissetmemiştim.

“Kimse beni senin gördüğün kadar tutkulu görmedi.” Ağır ağır nefes alıp veriyordu, heyecan verici fısıldayışı omurgasından aşağı inen dokunuşlar gibiydi, her hücresini deli ediyordu. “Bu inanılmaz bir duygu, böylesine heyecanlanabilmek. Bazı kadınlar tüm hayatları boyunca seks yapıyor ama asla böyle hissetmiyorlar. Yani masumi-

yetim sadece fiziksel bir olay. Duygusal anlamda, senin kollarında geçirdiğim ilk geceden beri bir kadınıym.”

Jacob iç geçirdi, nefesi kadının saçlarının yanağına düşmesine neden oldu.

“Bunu söylemendeki saflık bile bana ne kadar masum olduğunu bir kez daha hatırlattı, Bella.”

Bu duygusuzluğu ister bilerek ister bilmeden yapmış olsun, Bella’da onu tokatlama isteği uyandırdı. Bu küçümser halleri ciddi ciddi onu sinirlendirmeye başlamıştı. Deneyimsiz olabilirdi ama en azından onunla sıradışı bir şeyler yaşadığını biliyordu. Farklı türlere ait, ayrı dünyalardan olsalar da bunun eşi benzeri olmayan bir bağ olduğunu düşünüyordu Bella. Bu bir fırsattı.

Korkması ve endişelenmesi için pek çok nedeni olmasına ve tehlikeye rağmen bu duygunun bir kelebek gibi kanatlanıp uçup gitmesine izin vermeyecekti. Belki de tüm hayatı Jacob’la karşılaşması için bir girizgah, ardından gelecek hızlı değişimlerin bir adımıydı. Belki de bilgiye olan açlığı farkında olmadan Jacob’ı ve halkını aramasından kaynaklanıyordu. Belki kader diye bir şey vardı ve belki de Jacob onun kaderiydi. Isabella bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu farkındaydı ve bu mantık aramaksızın arzuladığı bir keşifti.

“Pekâlâ. Anladım,” diyerek omuz silkti. Jacob gözlerini göremesin diye kafasını biraz çevirdi. “Eğer bu senin için gerçekten önemliyse ben de gidip önce başka bir insan erkekle seks yaparım. O zaman bu konuyu bir daha sana açmadan önce neymiş öğrenmiş olurum.”

Jacob, Isabella’ya dokunduğu ilk gece Elijah’nın onları bastığında hissettiği duyguları yeniden hissetti. Bu ona öyle bir darbe vurdu ki yön ve denge duyusunu yitirdi. İçindeki öfke kabardı, gözleri parlayan siyah boşluklara dönüştü. O eşsiz tenine başka bir adamın dokunduğunu, o tatlı, enfes dudaklarını öptüğünü düşünmek dayanılmazdı. Bu çok fazla gelmişti. Hatta fazladan da öteydi.

"Vücudum paramparça da olsa... *ruhum yok olacak olsa bile* buna izin vermem," dedi kükreme ve homurtu karışımı bir sesle. Bella onun baştan aşağı titrediğini gördü, arkasındaki kapının tit-reşmesinden de hissedebiliyordu. Bir anda soğukkanlı, bilge Jacob gitmiş, yerine içindeki sahiplenici canavar gelmişti.

İşte böyle, diye düşündü Isabella içinden gülümseyerek.

"Ama," tüm masumiyetiyle gözlerini kocaman açıp kırpıştırdı, "az önce dedin ki..."

"Bunu aklımdan çıkar dedim, Isabella!" diye patladı İnfazcı, ellerini kapıya bastırmasıyla tahta gıcırdadı. "Kimse sana elini süremez, anladın mı?"

Isabella ellerini beline koyarak narin çenesini inatçı bir biçimde dışarı çıkardı.

"Hayatımın sonuna kadar bakire kalacak değilim, Jacob," dedi sinirle. "Eninde sonunda birileri bana dokunacak çünkü rahibe olmaya niyetim yok. Bir erkeği arzulamanın ve onun da beni arzulamasının nasıl bir duygu olduğunu öğrendikten sonra hele. Sana göre fazla narin olduğumu düşündüğün için de başka birini bulmam gerekecek!"

Isabella'nın kafası birden adamın devasa ellerinin içindeydi ve onu gözlerindeki kıskançlığı görmeye zorluyordu. Jacob'ın duyguları vahşi bir dalga gibi Isabella'yı içine aldı. Adamın aniden üzerine çöreklenen çaresizlik duygusu ve yakasına yapışan korkusu kadına yansıyınca zihnine milyonlarca hançer saplanıyormuş gibi hissetti. Başka bir adamın ona dokunması fikri Jacob'ın içini delip geçiyor, hem fiziksel hem de duygusal anlamda, zalimliği ve zehri ruhuna dövme gibi işliyordu. Bir anda Isabella ona oynadığı bu oyundan pişmanlık duydu. Onun canını yakmak istemiyordu, sadece içsel çatışmalarından kurtulmasına yardımcı olmaya çalışmıştı.

Jacob bu şekilde hissetmesini haklı çıkaracak bir dayanağı olmadığını biliyordu. Özellikle de kendisine ve ona zorla uygulatmaya çalıştığı aceleyle verdiği kararlar çerçevesinde. Ama yine de Isabella'yı

kendi bedenine hem ruhen hem bedenen işleme isteğiyle boğuluyordu. Ona dokunmayı aklından geçiren herkesi öldürebilirdi. Çaresizlikten yanarak bunun için hem kendine hem ona yemin etti.

“Asla!” dedi kulak tırmalayan bir sesle. Sözcük ağzından hızla nefes verirken çıktı. “Beni duyuyor musun, Bella? Hiçbir erkek sana dokunamaz!”

“O zaman geriye iki seçenek kalıyor,” diye hatırlattı ona, onu bombardımana tutan öfke dolu hisleriyle aynı şekilde nefes nefese kalmış bir şekilde. “Ya sen ya da hiç kimse.” Derin bir nefes alıp Jacob’ın kendi zihninde yarattığı etkiyi yok etmeye çabaladı. Böylece sesini bilinçli olarak alçaltıp daha sonra söyleyeceklerine hazırlandı. Bencilliği ve alaycılığı için özür olacaktı bu. Bunu artık kendisi istediği için değil, o istiyor diye yapacaktı. Jacob kendini korumak için verdiği savaşa rağmen ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu göz önüne almayı reddediyordu ve şimdi ilk kez Isabella ona nasıl ihtiyacı olduğunu anlıyordu.

“Açıkçası, Jacob,” dedi usulca, gözleriyle ona bakması gereken yeri işaret etti. “Böylesine yumuşak, sevişmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye böylesine hevesli ve dokunuşlarına böyle karşılık verebilen bir vücudu boşa harcamak yazık olur bence. Bekaret yemini ederek bunu harcamak günah olur. Sence de öyle değil mi?”

Jacob kadının onu yönlendirmeye çalıştığının farkındaydı ama bunun farkında olması etkisini azaltmıyordu. Daha fazla tahrik oldu, içinde bir volkan patlıyordu âdeta, kanı da kemikleri de alev alev yanıyordu.

“Neyle oynadığını bilmeden beni bile bile baştan çıkarıyorsun,” diye suçladı onu. Gözlerini bir kez kadının az önce bahsettiği kıvrak hatlarına, sert bedenine hafifçe sürtünmeye başlayan vücuda çevirdi. “Neden böyle aptalca bir şey yapıyorsun?”

“Belki de felaketin olmak kaderimde vardır, Jacob,” diye mırıldandı, parmakları adamın heyecan uyandıran dudaklarına gidip

yumuşak bir şekilde üzerinde gezinirken. “Belki de senin benim felaketim olman kaderimdir. Emin değilim. Tek bildiğim, hayatımda hiçbir şeyi seninle olmayı arzuladığım kadar istemediğim.”

Jacob’m nefes alıp verışı hızlandı, dudakları kadının dokunuşlarıyla ısınıyordu, göz bebekleri gözleri önünde büyüyordu. Isabella’yı bıraktı, ellerini bir kez daha arkasındaki kapıya bastırdı. Isabella parmaklarıyla tahtayı delmek üzere olduğunun farkındaydı; içsel çatışmalarının henüz bitmediğinin de. Onun için endişeleniyor olması Isabella’yı duygulandırdı. Bu, onu daha çok arzulamasına neden oldu. Adamın umursamaz davranmayacağını, onunla sıradan bir şeymiş gibi birlikte olacağını asla aklından geçirmeyeceğine emindi. Adamın tüm hücrelerinden anlaşıyordu bu.

“Seninle ilgili hiçbir şeyi hafife almam ya da sıradanmış gibi davranmam,” dedi Jacob hiddetle, o anın yoğunluğuyla onun sesini beyinde duyduğunu fark etmemiştir bile. “Haklısın, endişeliyim. İnan bana bunu söylemek için iyi nedenlerim var. Seni ilk kez öptüğüm zamanı hatırlıyor musun? Bir anda kontrolümü kaybetmiştim. Tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum, kanımdaki hayvan ortaya çıkmıştı, medeni erkek mücadele bile etmeden ortadan yok olmuştu. Elijah aramıza girmeseydi, masumiyetini düşünmeksizin vücuduna vahşice şeyler yapabilirdim. Sana zarar verebilirdim; düşüncelerime sadece çiftleşme güdüm hâkimdi. Isabella, bunu istemezsin inan bana. Bunu sana yapmayı istemem. Sen daha fazlasını hak ediyorsun.”

“Daha fazlasını mı? İkinci kez kütüphanede öpüştüğümüzde olduğu gibi mi?” diye sordu sakince. “O zaman hayvani duyguların yoktu, Jacob. En azından kontrolü ele alan o yanın değildi. Bana dokunuşun, hissettirdiklerin...” Ellerini ağır ağır adamın ensesinde dolaştırdı, gözleri kendi parmak uçlarına odaklanmıştı. “O anda duruşun. Bunlar umursayan ve düşünceli bir âşkın yapabileceği şeyler.” Parmaklarını boynunun merkezindeki oyukta gezdirdi, sonra göm-

leğinin açık yakasından aşağı kaydırıldı. “Özenliydin, beni istediğini hissettirdin. Bunu yine hissetmek istiyorum, Jacob.”

“Unutuyorsun,” dedi kaba bir şekilde, gözleri bluzunun açıkta bıraktığı çıplak omzuna kaydı. “Şu anda *sen* geçmişini yeniden yazıyorsun.”

“Hayır, Jacob. Yapmıyorum. Ne olduğunu biliyorum. Aptal değilim. O yanını o zamanlar haricinde de hissettim.” Uzanıp narin dudaklarını adamın çenesinden kulağına götürerek usulca fısıldadı. “Bana baktığında gözlerindeki arzudan bunu anlıyorum. Kokumu derin derin içine çekişinden...” diye onu temin etti Isabella. Jacob kaskatı kesilmişti. “Farkındaydım. Hep farkındaydım. Dizginlerine sıkıca yapıştığın o canavarın her kükreyişini duydum. Zarif ellerindeki kaba acecelilikte, dişlerinin etimi kavrayışında hissettim. Canavarın canlandığı anları öğrendim, artık beni korkutmuyor. Kütüphanede içindeki canavar yüzünden senden korkmadım. Tek tereddüdüm içimdeki kadındı, kendi deneyimsizliğimle başa çıkmaktı. Ama sonra sen, canavar ruhlu olduğunu düşünsen de, bunu aşmama yardım ettin. Bu doğal bir şeydi, Jacob, doğru bir şeydi. Doğru bir şey yapıyorduk.”

Jacob göğsünde ve boğazında takılı kalan umut ve arzuları zor bastırıyordu. Isabella kasten zihnine hitap ediyor, inançlarının doğruluğu onu görmeye ve anlamaya zorluyordu. Jacob’a ve aralarındaki şeye olan hislerine sarsılmaz bir inancı vardı.

“Nasıl bir güce sahip olduğunu bilemezsin,” dedi Jacob kupkuru bir sesle. “Öyle güzelsin ki.” Uzanıp kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. “Öyle yumuşak, öyle sıcaksın ki.” Parmakları teninden kayıp yanağına, sonra çenesine ve boğazına doğru indi. Burnundan uzun, istekli bir nefes aldı. “Ah şu kokun yok mu? Beni delirtiyor.”

“Neden peki?” diye onu teşvik eti, sesi uzaktan, hayal meyal geliyordu.

“Sen,” Jacob öne doğru eğilip burnunu boynuna sürttü, onu derin derin içine çekti, “safsın; muskat gibi tatlı, elma gibi mayhoşsun.

Sonra o değişimin..." Ağzını kadının kulağına dayadı, dudaklarını dokundurdu, dilini kulağının arkasındaki ufak boşluğa değdirdi. "Evet, aynen böyle," diye mırıldandı. "Kanın harekete geçince, daha fazla tahrik olunca, teninin kokusu keskinleşiyor, kadınsılaşıyor."

"Demek öyle," dedi Isabella soluk soluğa, Jacob gibi kokusunu alamıyor olsa da değişimi hissedebiliyordu. Elleriyle Jacob'ın ipek gömleğinin altındaki kaslara dokundu. Öyle güçlüydü ki, dokunduğu her noktada bunu hissedebiliyordu. Aniden daha ona dokunmaya başlamadığını fark etti. Adamın ona olan ihtiyacı, kudreti onu bü-yülemişti. Ona daha fazla dokunmayı, ipeğin altındaki vücudunun hatlarını hissedebilmeyi her şeyden çok istiyordu.

Jacob boynuna yaklaştı, ağzını açıp dilini nabzına değdirdi, hafifçe boynunu emdi, kadının tüyleri diken diken olurken onu tir tir titretti. Isabella dilini hissederken gülümsedi. Jacob başını kaldırıp burnunu ve dudaklarını boynunda, yanaklarında gezdirdi, ta ki Isabella'nın gözleri kararana kadar.

"Nerede, Jacob?" diye sordu yavaşça, nefesi adamın ağzının çok yakınından geliyordu. "Bana zarar vermesinden böylesine korktuğun o canavar şimdi nerede?"

"Tahmin ettiğinden daha yakında," diyerek onu temin etti Jacob.

6. BÖLÜM

Korkmam gerektiğini düşünsem korkardım, Jacob.

Bu defa Jacob kadının sesini zihninde duyduğunun farkına vardı. Aralarındaki bağ her dokunuşla daha çok güçleniyordu.

Senin zihnindeyim, İnfazcı. Korkacak bir şey olsaydı bunu anlardım.

Jacob, kadının derin, mor gözlerine baktı. İnsanın içini ısıtan bir ışık gibi ona yansıttığı güveni gördü. İlk defa biri ona İnfazcı diye seslenirken sesinde sevgi ve istek vardı. Kalbinin göğüs kafesinde sıkışıp kaldığını düşündü. Boğazı duygusal bir gerilimle daraldı. O zamana kadar birinin, kardeşleri ve Noah'nın tanıdıkları dışında, onu böyle şefkat ve içtenlikle sevmesini ne kadar çok arzuladığını fark etmemişti.

Bu his derinlerden geliyordu. Jacob bunu ondan saklayabileceğini ummuyordu, Jacob'ın yalnızlığını hissediyordu. Jacob'a ihtiyacı olmasına rağmen ona acı çektiren ırkının kötü muamelelerine katlanmak zorunda kalışına karşı duyduğu merhamet yüzünden Isabella'nın gözlerinin dolduğunu gördü. Kadının iyilikseverliği Jacob'ın harcayamayacağı, olağanüstü bir özellikti. Her zaman kendinden veriyor, güveniyor, hiçbir zaman bunun ona neye mal olabileceğini düşünmüyordu. Za-

rarlı etkilerine maruz kalmadan zevk alacağı bir güneş ışığıydı o. Ona karşı dikkatli davranacaktı, bu yolda ölümü bile göze alırdı.

İşte o anda Isabella'ya kalbini ne kadar kolay kaptırabileceğini fark etti.

Belki de kaptırmıştı bile.

Bu düşüncesini ondan sakladı, zaten Isabella bu durumda bile yeterince baskı altındaydı. Eğer Jacob'm olacaksa, ki Jacob bunu gerçekten istiyordu, o zaman Isabella bunu halkına iyilik olsun diye ya da Jacob'ın ona karşı beslediği duyguların baskısından yapmamahtı. Yükümlülük hissetmeden, özgürce bunu yapmayı seçmeliydi. Yoksa Jacob hiçbir şekilde mutlu olmazdı.

Isabella onun derin düşüncelere daldığını gördü. Ama bunları saklıyordu. Mahremiyetle ilgili attığı nutuktan sonra onun zihninde izinsiz bir şekilde dolanmamalıydı ama Jacob'la duygularını ve izlenimlerini paylaşmaya alışmıştı. Bu onları birbirlerine bağlıyordu, bu bağ kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Jacob'ın gömleğinin ilk düğmesiyle oynayan eline baktı. Açıkta kalan tenini okşuyordu. İblislerin vücut sıcaklığının insanlarınkinden beş derece soğuk olduğunu okumuştı. Ama nedense ona teni hep sıcakmış gibi geliyordu.

Ustaca o düğmeyi açıp gömleğini birkaç santim daha araladı. Elini kumaşın altına sokup aşağıya doğru kaydırırken teninin pürüzsüzlüğüne ve elini nasıl ısıttığına odaklandı. Jacob iç çekti, kirpikleri gözlerinin görünmesine engel oluyordu. Tekrar yukarı bakınca gözlerindeki aşına olduğu o siyah alevin çakmak çakmak yanmaya başladığını fark etti.

Jacob elini kapıdan çekip kadının ipek bluzunun açık yakasına götürdü. Tek bir parmağının ucunu hiç acele etmeden teninde, bir köprücük kemiğinden diğerine gezdirmeye başladı. *Ufak tek bir dokunuşunla beni altüst ediveriyorsun. Hissediyor musun?*

Hissediyordu. Gözlerini kapadı ve zihninin onunkiyile karışmasına izin verdi. Adamın bedeninin heyecanlanmasını ve kanının ısımasını

hissetti. Jacob'ın kaslarının beklentiyle gerildiğini, giysilerinin altında sertleşen erkekliğini, atan nabzını hissetti.

Isabella kendini kaptırmıştı. Buna engel olamıyordu. Hararetli bedenine ve zihnine geri dönünce, ellerini Jacob'ın gövdesinden aşağılara doğru indirdi, hızla giysilerinin üstünde gezdirdikten sonra parmaklarını kemerinden aşağıya kaydırıp fermuarına ulaştı. Şevkle pantolonunun üstünden sertliğini hissederek erkekliğini cesurca avcuna alırken Jacob nefesini tuttu.

“Beni delirteceksin,” dedi Jacob boğuk ve kalın bir tonla, sesi devasa bir aslanın kükremesi gibi duyularını coşturdu.

“Belki de tecrübesizliğim yüzündendir. Seni delirtmeye çalışmıyorum ki,” diyen Isabella parmaklarını hafifçe kıvrarak tırnaklarının kumaştan hissedilmesini sağladı.

Jacob inlerken sesi derinlerinden gelen bir heyecan dalgası gibi çıkıyordu, vücudu Isabella'ya doğru eğilmişti, sanki kadının ona verdiği bu basit zevk dik durmasına engel oluyordu. Bu düşünce Isabella'nın hoşuna gitti. Adamın tepkilerinden memnundu ama kıyafetleri ona külfet gibi gelmeye başlamıştı. İki eliyle gömleğinin kalan düğmelerini açtı. Tenine sürtünmek için ona yaslandı. Açılan gömleğinden içeri daldı. Elleri göğsünde, yan taraflarında, sırtında dolıştı. Jacob heyecandan öyle kendinden geçmişti ki elini içgüdüsel olarak Isabella'nın sütyeninden içeri sokup göğsünü okşadığını fark etmedi bile.

Kadının tırnakları sırtını bir uçtan bir uca hafifçe çizirken tüyleri diken diken oldu, parmak uçları ufak ufak dokunup uzaklaşıyordu. Bu basit dokunuş öyle büyük etkiler yaratıyordu ki hazzı arzuyla zonklayan vücudunun aşağısında hissediyordu.

“Emin misin?” dedi Jacob aniden. Eliyle yumuşak tenini sıkıyor, başparmağıyla şişmiş göğüs ucunu sıkıyordu. “Kesinlikle emin olmalısın, Bella.”

Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Zihnime girersen anlayacaksın.

Söylediği şeyi yaptı, tutkusunun merkezindeki sakinliği anlamaması imkânsızdı. Söylediği gibi hiç şüphesi yoktu. Hatta merakı katlanarak artıyordu, yapmak, denemek, öğrenmek, bilmek istediği şeyle ilgili arzuları ve düşünceleri zihninde dönüp duruyordu. Artık kadını reddedemeyeceği bir noktaya gelmişti.

Ellerini, narin vücudunu güçlü kollarına alacak kadar kısa bir süre ondan ayırdı. Kadının ayaklarını yerden keserek göğüslerini kendi göğüs kafesine yasladı, kadının saçları omuzlarına döküldü, boynundan hafifçe çekerken kadının dudaklarında bir gülümseme vardı.

Nefes almadan kadını öperken geri geri, odanın ortasına doğru gitti. Sonra gönülsüzce öpücüklerini azaltıp yatağa diz çöktü ve Isabella'yı yavaşça yatağın ortasına bıraktı. Isabella seksi, heyecan verici bir şekilde gerindi, dudaklarındaki kıskırtıcı gülümseme, erkeğini etkilemesinden duyduğu tatmini yansıtıyordu. Ama neler yapabileceğini henüz bilmiyordu. Bu durumun gerçekliğini algımlarken Jacob'ın kam damarlarında alev alev aktı. Kadın, Jacob'ın üzerindeki etkisini tam anlamıyla anladığı zaman Jacob onun âşığı olduğu için aşırı şanslı olacağını düşünüyordu.

Tek eliyle Isabella'nın gömleğinin tüm düğmelerini açıverdi. Ardından dudaklarını tenine götürdü. Kadın aldığı derin nefesi alçak, titrek ve tahrik olduğunu gösteren bir şekilde verdi. Usta dudaklarının altında sırtı yataktan ayrılp kemer yaptı. Jacob burnunu sütyeninin dantelinden içeriye doğru sürttü. Dudaklarıyla göğüs uçlarının dikleştiği kısmı daha çok tahrik etmeye başladı. Dudakları kadının üzerinde geziniyor, dişleriyle nazıkçe onu içine çekiyordu. Islak dudakları sütyeninin dantellerini ıslatıyordu. O küçük noktadan tüm vücuduna yayılan haz dalgası Isabella'yı kıvrandırıyor. Adamın yanağına uzanıp sessizce onu çağırdı, adam kafasını azıcık kaldırıncı Isabella onun için sütyenini indirdi. Ortaya iki güzel koyu renkli doruk çıktı. Jacob heyecanla dudaklarını yeniden onlara götürdü, boştaki eli kaburgalarında, belinde ve kasıklarında geziniyordu.

Bluzu ve sütyeni birkaç dakika sonra üzerinden yok olmuştu. Aniden belden yukarısı çıırılçılak kalıvermişti, Jacob dudaklarıyla sızlayan göğüslerini daha da hassaslaştırırken Isabella ellerini adamın saçlarına gömmüştü. Bedenini arşınlayarak keşif yapan eller onu delirtiyordu. Jacob'ın, kotunun iç dikişini takip ettiğini fark etti.

Jacob parmaklarını bastıra bastıra kumaşın kenarından yukarı çıkarıyor, her santimde artan ısıyı hissedebiliyordu. Göğüslerini has-saşlığının doruğundayken bırakıp dudaklarının ateşine gitti. Kadının dudaklarının tadını ala ala öptü onu, harareti diline de yayıldı. Anın hazısıyla delirecek gibi oluyor, bir yandan da kadının bundan vahşice zevk aldığını anlatan inlemeleri ve nefes alıp verişleri kulaklarına dolarken onu mest ediyordu.

Isabella Jacob'ın gömleğini çıkardı, artık tenini teninde hissetmek istiyordu. Jacob onun bu vahşi düşüncelerinden memnun olmuştu, alev alev yanan tenini onunkine yaklaştırdı. Bir yandan parmaklarını yavaş yavaş kotunun dikişlerini takip ederek yukarıya doğru çıkarmaya devam ediyordu. Bunu daha hızlı yapması için nasıl debelenip kıvrandığının bilincinde bile değildi. Bedeninin adaminkinin altında her kıvranışının onun ilkel dürtülerini nasıl tahrik ettiğinin farkında değildi. Kokusu her gözeneğine işliyor, onu inletiyordu. Sonunda Jacob'ın alev alev yanan eli muhteşem bir ısıнын kaynağına ulaştı. Avcunu tümseğine koyup parmaklarını içine doğru bastırdı. Kadının kotuna kadar ıslandığını fark edince zevkten sesli bir şekilde inledi.

Birden dizlerinin üzerine kalkıp gömleğini çıkardı. Eylemleri ihtiras doluydu, havayı vahşi, kaba bir ses kapladı ama Isabella hiç rahatsız olmadı. Aksine, Jacob kalçasını kaldırıp kotunu ve külotunu çıkarırken ona teşvik edici şekilde fısıldadı. Kendisi de onun belindeki kemeri aynı arzuyla çıkardı. Jacob tamamen çıplak kalınca yatağa geri döndü, elleriyle dizlerini birbirinden ayırıp doğrudan bedeninin merkezine girmeye odaklandı. Isabella, Jacob'ın yaklaşmasını kocaman ve beklentiyle bakan gözleriyle izledi. Farkında olmadan

korku sinyalleri yollayınca Jacob tereddütte kaldı. Kadının aklına girip bunun sebebini araştırdı.

Bu... bu normal mi?

Jacob gülümsemesine engel olmaya çalıştı, bunun için tokat yiyebileceğinin farkındaydı. Kadının vücuduna merakla bakışını izledi. *Gayet normal*, diyerek onu temin etti. Ancak sonra gerisini getirmekten kendini alıkoyamadı: *Bir iblis için.*

Isabella gözlerini soluk soluğa ona dikti, gözlerindeki heyecan kıvılcımları arasından eğlendiğini gördü.

“Çok kötüsün!”

“Sen de çok güzelsin,” diyerek karşılık verdi ona Jacob, bir yandan kıkırdıyor bir yandan boynunun yan tarafında keşfettiği hassas bir noktaya burnunu sürüyordu. Bu yüzden aklı başından gitmişken Jacob elini avcuna alıp ona dokunması için onu yönlendirdi. “Beni yeniden havaya sokmayı deneyebilirsin istersen.”

Elini açıp bastıramadığı bir dokunma arzusuyla adamın sertleşmiş penisini avcuna aldı. Zihninin gerilerinde ilk defa bir erkeğe böylesine dokunmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Fark ettiği ilk şey onun tam bir duygular karmaşası olduğuydu; türünün korktuğu demir kadar sertti ama bu sertliği kadife, sıcacık bir deri örtüyordu. Yüzeyine dokununca yumuşak ve pürüzsüz, daha detaylı dokununca kudretli ve sertti.

Meraklı keşfine devam ettikçe Jacob’ın bütün bedeni sarsılıp terden sıırıslıksam oldu. Kadının okşayışı onu kendinden geçiriyor, meraklı parmaklarının arasındaki erkekliği gitgide ısınıyor, sertleşiyordu. Isabella onu okşayınca erkekliğinden gelen sıvıyı hissettiği sırada Jacob’dan derin bir inleme yükseldi. Hızla kadının zihnine girerek onun da aynı şeyleri hissetmesini sağladı, Isabella şaşkınlıkla inledi.

Hisset, Bella, bak beni nasıl yaktığımı anla.

Kadının zihnine bu emri gönderince o da itaat etti. Ona verdiği zevki, her hareketiyle onda yarattığı heyecanı hissedebiliyordu. Avcunu

erkekliğinde ileri geri götürürken, alçak sesle heyecanlı sesler çıkarak soluyordu ama böyle yaptığının farkında bile değildi. Doğanın vahşi ruhunun yalvarışıyla Jacob'ın arzuları zihninde ve ruhunda patlamalar yaratıyordu. Bu duygunun kendi zihnine de geçtiğini hissetti Isabella, ihtiyacı zihnini kavuruyordu. Bu duyguyu onunla paylaşıyordu, yeniden birbirlerinin gözlerine baktıklarında ikisinin de içindeki canavar hazırды.

Isabella boğuk ve yalvaran bir hırıltı duydu; eşinden karşılık bekleyen kısık, ayartıcı seslerin kendisinden geldiğini fark etti. Bir kez daha inleyince yükselen sesi sabit bir mırıltıya dönüştü ve adamı daha da yakınına çekti. Jacob ona karşılık verirken gürleyen sesi derinleşti. Kadının elini bileğinden yakalayıp onu sızlatan uzvunu başının yanındaki yastığa mıhladı. Gözleri kadının kileri delip geçiyordu, her hücresinin vahşice isteklerini yansıtarak gece rengi parıltılar yayıyordu.

Başını kadının göğüs hizasına getirirken dişleri ortaya çıktı. Isabella öyle kesik kesik soluk alıyordu ki göğsü Jacob'a değecek kadar inip kalkıyordu ve onun gözlerindeki tatmini okuyabiliyordu. Jacob dişleriyle vücudunu çizerken kadın her yerinin karıncalandığını hissetti. Jacob bir kez daha köprücük kemiğine, oradan da omzuna doğru ilerledi.

Sonra ellerini kadının üzerinde gezdirmeye başladı, her santimini talan edip onu yatağa bastırırken dudaklarıyla da omuz kemiğini yalıyordu. Ellerini kadının kalçalarına koyup orada kalmasını sağlarken uyluğuyla dizlerini bükmesini sağlayıp onu sertleşmiş ve alev alev yanan organına yerleştirdi. Isabella zevkten kesik kesik nefes alarak inliyor, kadınlığının dışında erkekliğini hissediyordu. Bedeni arzuyla kendini ona açtı, Jacob'ın içini doldurması için yalvarıyordu. Adam dişlerini omzuna geçirmişti, ellerinin çürütecek derecede sıkması arzularının daha da yoğunlaşmasına neden oluyordu sadece.

Jacob vücudunun ne kadar tahrik olduğunu hissetti, onu bekleyen limanın derinliklerine dalmasına çok az kalmıştı. Isabella onu

davetkâr bir biçimde, umutla içine çekiyordu. Kıvrınarak kendisini ona doğru itti, ufak bedeni nabız gibi atan erkekliğinin onu tatmin etmesini istiyordu.

Jacob daha fazla karşı koyamadı.

Kalçasını daha sıkı tutup kadını sert bir şekilde erkekliğine doğru çekti. Isabella delice bir arzuyla adını haykırdı ve kendini ona doğru iterken adamın eşikte bekleyişine son vermeye zorladı. Ama Jacob'ın içindeki canavar çok beklemişti ve tadını çıkarmak istiyordu. Jacob onu kışkırtırken kadının kesik kesik ve çaresizce debelenirken çıkarıldığı seslerden zevk alıyordu. Erkekliğini kadına durmadan sürttü, her hücrelerini uyarırken zevkten kendinden geçmiş bir halde sayıklamasına neden oluyordu. Sonunda o değerli eşığe geldi, kadının ufak sırtına saçlarından ter damlıyordu. Bu aralarındaki sınır Jacob'ı cezalandırdığı kadar Isabella'ya da işkence çektiyordu.

Sonunda kendini serbest bıraktı.

Jacob acımasızca içine girdi. Bunu yapmak istememişti. İçine girerken alacağı zevkin her saniyesinin tadını çıkarmak istemişti ancak kadının vücuduna dalmadan hemen önce kadın adını söylemişti.

"Jacob..." Zar zor nefes alıyor, başı bir sağa bir sola gidiyor, ona yapışık bir şekilde titriyordu. "Lütfen! Gir artık! Lütfen..."

Kontrolünün dizginlerini bıraktıran son damla olmuştu bu. Hızlı ya da yavaş, kadın öyle sıkıydı ki... İnsanı delirtebilecek derecede ateşli ve ıslaktı. Tam onun için yaratılmıştı. Onun derinlerini keşfettiği o an hayatının en muazzam deneyimiydi.

Jacob, Isabella'yı öyle dolduruyordu ki nasıl patlamadığını merak etti. Bir anlığına şimşek gibi bir acı hissetti ama sonra bir şeyi kalmadı. Bundan rahatsız bile olmamıştı. Dikkatini başka şeylere yoğunlaştırıyordu, onu hazza davet eden şeylere. Jacob onu çağırıyordu, bağrının derinliklerinden kopup gelen canavarın homurtuları omzunun üzerinden kulağına ulaşlıyordu. Aynı anda kadının üzerine eğilmişti, ilk fethini ikisinin de sindirmesine fırsat tanlıyordu.

Isabella onu daha fazla bekleyemeyecek kadar sabırsızlandı. Kalçasını kaldırıp kendisini öne doğru itti. Granit sertliğindeki erkekliğin içine daha fazla girmesiyle içgüdüsel olarak kadınlık kaslarını gerginleştirip onu iyice içine yerleştirdi. Jacob'ın tepkisi hem ses hem eylem olarak çok şiddetli oldu. Bir an küfretti, bağlam göz önüne alındığında bu coşkulu bir iltifat olmalıydı. Ardından yırtıcı bir şekilde inledi. Kadının boynuna uzanıp güçlü ve uzun parmaklarıyla tutup sarıldı. Diğer eliyse kalçasından beline çıktı, kadının tenini kaplayan ter yüzünden parmakları kayarak ilerliyordu. Jacob kendini bir kez daha kadının içine yerleştirdi. Yaptığı baskının gücü ve hiddetiyle kadının dizlerinin yatakla teması kesildi. Dudaklarından ilkel bir ses çıktı, Isabella istekle onu kabullenerek kıvranıyordu. Jacob'ın işaret parmağı boğazına bastırırken nefesi kulak tırmalayıcı bir sese dönüştü.

Oda sarsılıyor, toprak onun kontrolünü kaybedişini taklit ediyordu, gaz lambalarının camları ve vitraylı pencerelerin çerçeveleri sarsıntı arttıkça şangırtılar çıkarmaya başladı. Jacob bir kez daha kadının içine girdi, bedeninin kutsal topraklarına uzandı. Bu sırada evin temellerinin sarsılışıyla yatak da titremeye başladı.

Isabella ilk cinsel deneyiminin harareti, her yanını saran ıslaklığı ve inanılmaz gerginliğiyle kavruluyordu.

Jacob... sakın... lütfen... sakın durma. Hiç durma.

Jacob içinde yavaş yavaş ritim tutturarak ileri geri giderken usulca inledi. Kadının sıkı ve mükemmel vücuduna dalınca şehvetinden sersemlemişti. Kadının tutkusu alev alev yanan bir ışık ve arzu prizması gibiydi, fiziksellikten öte bir şekilde adamı daha çok içine çekiyordu. Görüş alanlarının dışında sarsılan dünyayı kontrol etmek Jacob'ın aklından bile geçmiyordu. O an aklındaki tek şey bu dur durak bilmeyen, vahşi canlıda dişleriyle iz bırakmak, tırnaklarıyla yumuşacık bedeninde uzun kırmızı çizgiler oluşturmaktı. Ama aynı zamanda kalbini ve ruhunu bu karışıma katmasını sağlayacak kadar

güzeldi bu kadın. O anda tam etrafında ve içindeki her şeyin uyumlu bir biçimde bir araya geldiğini hissetti.

“Jacob.” Bella onu yüreklendirircesine sesler çıkarıyordu. “Ah, evet...”

Adını ihtiraslı bir biçimde kadının ağzından duyunca Jacob şeytani bir zevkle gülümsedi. Kadın onu kendine çağırışım saklamıyordu. Jacob kendisini geriye çekince çok kısa bir saniye zevkten mest oldu. Isabella nefessiz kaldı, içindeki boşluk duygusuyla sarsılınca kalçasını içgüdüsel olarak onunkine doğru itti.

Yetmiyor, minik çiçeğim.

Kadının soru soracak vakti olmadı. Isabella şaşkınlık ve dehşetle inerken onu öylece bırakmıştı ama sonra yeniden kaldığı yere döndü ve bu sefer inanılmaz bir yumuşaklıkla kadının bacaklarını kendine doğru çekip kendi kalçasına sardı, öte yandan kadının uzanan bedenine süründü.

İçindeyken dudaklarının tadına varmalıyım, minik çiçeğim. Gözlerine bakıp aldığın zevki görmeliyim.

Büyük bir iştahla dudaklarına yapıştı. Onun şehvetli vücudunun derinlerine dalarken sunduğu lezzetleri sindiriyordu.

“Bella...” Dudakları dudaklarındayken inliyordu Jacob, bir yandan da aldığı karşılığın gitgide artmasıyla ismini yineliyordu. Harareti. Kucağı. Arzu kokan ıslaklığı. Kadının her şeyi onu çekiyordu. O kusursuz bir kadındı. Böylesine bir kusursuzluk hiç görmemişti. Hatta yüzyıllardır kimse onun kusursuzluğuna yaklaşamamıştı bile. Bedenin, zihnin ve ruhun mükemmel bir birleşimiydi o. Onunla olmayı bu kadar beklediği ve daha önce kendisinden uzaklaşmasına izin verdiği için kendine lanet okuyordu, hem de onu daha birkaç gündür tanımasına rağmen.

Kokusu, teni, düşünceleri, hepsi etrafım sarıp içini onunla doldurdular. O anda bedeninde enerjik bir biçimde hareket ederken, kadının da ona uyumlu hareketlerle kıpırdadığını hissederken gerçekten

de kaderini gerçekleştiriyordu. Isabella'nın zihnine dalınca kadının giderek daha fazla zevk aldığını hissetti. Ellerini üzerinde gezdiriyor, en hassas noktalarını arıyor, bile bile ateşini daha da alevlendiriyordu. Nihai mutluluğunu onun açısından hissetmek inanılmaz bir duyguydu. İçindeyken hareketlerine yön verdi, bir darbeden diğerine haz dalgaları yolladı. Ona en büyük zevki nasıl vereceğini öğrendi.

Jacob'ın içinde yaptığı her hareketle Isabella keskin bir şekilde nefes almaya başladı. Elleriyle omuzlarını sertçe tutuyordu, düşünceleriye ruhuna coşkusunu çığlık çığlığa anlatıyordu, Isabella doruğa ulaşınca kendinden geçercesine bağırdı, saf mutluluğu Jacob'ın da onunla birlikte sarsılarak boşalmasını sağladı.

"Isabella!" diye bağırdı Jacob orgazma ulaşırken. Hazla şiddetli bir biçimde titreyerek boşaldı. Ta ki ruhunun en derinlerini kadına tamamen tattırana kadar. Öyle yoğun duygular içindeydi ki o an sona erince kadının onun en gizli hayallerini, ihtiyaçlarını ve umutlarını öğrenmiş olacağına emindi.

Evdeki tüm pencereler patladı, çerçeveleri gerilimden kırılma noktasına gelmişti. Jacob, Isabella'nın kafasını göğsüne bastırdı, yatağın baş kısmının üzerindeki pencerenin vitraylı camları üzerlerine yağmur gibi yağarken geniş sırtı ve omuzlarıyla onu korudu.

İkisi de birkaç dakika boyunca kıpırdamadan ve nefes nefese durdu. Isabella birden içinde bulundukları odanın darmadağın olduğunu fark etti. Harabeye dönen odayı görmek için Jacob'ın koruyucu kucağından kafasını kaldırıp baktı. Mobilyalar devrilmiş, uzandıkları yatağa bile camlar saçılmıştı.

Isabella en sonunda gözlerini Jacob'a çevirip bakışlarındaki endişeyi görmezden gelerek kuş kafesinin kapısının açık kaldığını keşfeden bir kedi gibi gülümsedi.

"İyi ki Kaliforniya'da yaşamıyorsun," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun? Aktif fay hattı üzerinde mi? Hayatta olmaz."

Jacob parmağının ucuyla kadının burnuna dokunduktan hemen sonra toza dönüştüler. Bir an sonra Isabella tekrar beden buldu ama etraflarındaki tüm camlar yok oluvermişti.

“Pırl pırl. Harika bir misafir olur senden,” diyerek güldü Jacob’a. Sırtüstü yuvarlanırken onu üzerine çekmesine izin verdi.

“Çok iyi toz alırım,” dedi.

“Fark ettim.” Isabella dizlerini Jacob’ın kalçasının iki yanına koyup yavaşça oturdu. Ellerini göğsüne koydu, coşkulu aktivitelerinden sonra hâlâ biraz yorgundu.

Jacob gülümsedi, elleri ve ağzıyla bıraktığı izlerin durduğu çıplak göğsü ve bedeniyle bacaklarını açıp üstüne oturmasının görüntüsünü hafızasına kazıdı. Saçlarının lüleleri siyah bir sis gibi her tarafından sarkmıştı. İnce bir tutam sol göğsünün ucuna kadar geliyordu. Ellerini başının altına koydu, o andan ne kadar memnun olduğunu kadının bilip bilmemesini önemsemiyordu.

“Kendinden pek memnun görünüyorsun,” dedi Isabella ona. O tanıdık hareketini yapmış, ellerini beline koymuştu. Jacob bu hareketinin göğüslerini ne kadar çekici gösterdiğini bilip bilmediğini merak etti. İçindeki isteğe karşı koyamadı ve elini başının altından çıkarıp göğüs ucuna düşen saç tutamına götürdü.

Isabella nefesini tuttu. Basit bir dokunuşunun bile onu nasıl altüst ettiğini fark ederken iç geçirdi. Tam da yorgunluktan ölüp bittiğini düşünürken onu tekrar istediğini fark etti. Arayı kapatması gerektiği izlenimine kapıldı. Dudakları seyirdi, gözleri şehvetle parladı.

“Eyvah,” diyerek inledi Jacob. “Bu bakışı tanıyorum ben.”

“Öyle mi?” diye sordu cilveli bir şekilde Isabella, parmağının ucunu göğüs kaslarında gezdirirken.

“Aklından geçenleri bilmeseydim bile anlardım. Libidosunu yeni keşfetmiş bir gencin bakışı bu.”

“Öyle mi?” Ellerini kaburgalarında gezdirdi, üzerine eğilip dilini göğüs ucuna dokundurdu. Bir yandan da gözlerini Jacob’dan ayırmamıştı.

“Söylemiş miydim bilmiyorum ama,” derken inliyordu Jacob, “ben bu iş için fazla yaşlı olabilirim.”

Isabella gözlerini devirdi, onun bu düşüncesinden etkilenmediği belliydi. Yaptıklarına tepki olarak oluşan hafif sertliği dişleriyle çizdi.

“Yorulmadın mı?” diye sordu Jacob.

Ne demek istiyorsun?

Isabella gözlerini açtığı anda sırtından soğuk terler akıyordu, aniden nefesini tutmuştu. Bulutların kapadığı ayın tek ışık kaynağı olduğu karanlığa doğru bakıyordu, ki o ışık bile camsız pencerelerden içeri zar zor giriyordu. Jacob tüm ağırlığıyla üzerinde yatıyordu, tek kolu koruyucu bir biçimde karnını sarmıştı, bacaklarından birini Isabella’nın kollarına sarmıştı, yüzünü boynuna gömmüştü, dudaklarını teninde hissedebiliyordu Isabella. Bu heyecanla uyanmak onu mutlu edebilirdi, etmeliydi de, ama doğru olmayan bir şey vardı. Titredi, Jacob’a yapışık olmayan kısımları donmuş olsa da titremesinin sebebi üşümesi değildi. Aniden gecenin tekinsiz olduğunu hissetti, bu sezgi içinde büyüdü. O anda uyumak ve çıplak durmak istemiyordu, Jacob’ın uyumasını da. İçgüdüsel olarak harekete geçip Jacob’ın omzunu sertçe çimdikleyip onu kaba bir şekilde uyandırmaya çalıştı, korku dalgası içini iyice kapladığı için bunu yapmanın güzel bir şeklini düşünecek vakti yoktu.

“Ah, ne oluyor?”

“Kalk üzerimden.”

Jacob hemen dediğini yerine getirdi, kadının ses tonu onu sorgusuz sualsiz itaat etmeye zorlamıştı. Isabella yataktan çıkıp hızlı hareketlerle kıyafetlerine saldırdı. Bu tavrı Jacob’ı ayılttı. O da içgüdülerine uyup yataktan kalkarak yere çömeldi. Bella’yla birlikte o

da pantolonunu giydi. Ondan önce giyinen Bella yatağın başındaki dar pencereye çıktı, ayaklarının üstünde pervazda dengede durdu.

Beni bekle, diyerek emretti Jacob.

Hissediyor musun?

Hayır. Ne hissettiğini söylesene.

Bilmiyorum. Bu... karanlık bir şey. Sanki... kötücül bir şey.

Jacob Isabella'nın parmaklarını diline dokunduruşunu ve parmaklarına bakışını seyretti. Ne aradığını anladı. Ağzındaki kanın tadını alıyordu ama bu kendi kanı değildi.

Bu bir yanılsama. Bunu unutma. Empatin başkalarına gerçek görünür, sana değil. Jacob onun omzunun üzerinden bakıyor, hâlâ bu güçlü etkinin nereden geldiğini çözmeye çalışıyordu.

Birden Bella soluksuz kaldı ve etrafında döndü.

Ama geç kalmıştı.

Odadaki davetsiz misafir karanlığa bir şey fırlattı, Jacob kafasına gelen şey yüzünden yatağın yanındaki şifonyere çarptı. Bella çığlık attı, tünediği pervazdan karanlık odaya sıçradı, doğrudan Jacob'ın düşmesine neden olan varlığın üzerine atıldı. Elleri onun göğsüne denk geldi, kumaşı yumruklarıyla sıktı, hızla geri çekilip dizini karnına geçirdi. Ardından avcunu açıp saldırganın burnuna vurdu.

İstilacı geriye doğru sendeledi. Vuruşunun gücü düşünülünce saldırgan çok çabuk kendine gelmişti. Davetsiz misafir buna karşılık Isabella'nın yüzüne öyle sert bir yumruk geçirdi ki başı sarsıldı. Bella afalladı ama zihninin bir yerinde, fazla yara almadığının bilincindeydi. İstilacı bir kez daha yumruğunu salladı, bu kez Isabella onu koluyla durdurdu. Bir kez daha yumruk attığında bu kez hızla uzağa kaçtı, sonra da elinin kenarını istilacının boğazına vurdu.

Kısa süren acı dolu ses erkek olduğunu gösteriyordu. Uzanıp kadını saçından yakaladı, öyle sertçe çekti ki topuğunun üzerinde yüz seksen derece dönmesine neden oldu. Isabella dengesini kaybedip geri düşerken odada tuhaf mavi bir ışık belirdi. Adamın, Isabella'nın

boğazına doğru hamle yapan eli aydınlandı. “Kaltak iblis!” diye tısladı adam bir önceki darbesi yüzünden öksüren kadına.

Parmak ucundan çıkan mavi büyü kıvılcımı Isabella’yı müthiş bir acıyla sarsıp tüm vücudunu kıvrandırdı. Elektrik yükünden tüm tüyleri diken diken oldu.

“Adı! Onun adını söyle bana!” Adam, Isabella’nın saçını serbest bıraktı, koluyla boğazını sıkıp onu boğarken vücuduna bir enerji dalgası daha yolladı. Dalgayı sonlandırana kadar kadın onun etkisinde kaldı. Ardından da hareket etmesine izin vermeyecek kadar kısırdı. “Bana onun adını söyle yoksa seni öldürürüm!”

“Asla,” dedi çatlak çıkan sesiyle, neden Jacob’ın adını bu canavara söylemediğini bilmiyordu bile. Tek bildiği bir an önce serbest kalmazsa oksijensizlikten bayılacağı ya da adamın onu öldüreceğiydi.

Adam kolunu biraz gevşetip yeninden bir bıçak çıkartarak boğazına götürdü. “Hissediyor musun bıçağı, iblis?” Bıçağı tenine daha da batırdı. “Bıçak demirden. Kafanı gövdenden ayırmak için ona tüm büyülerini yaptığımı emin olabilirsin.”

İşte o zaman adamın onu iblis sandığını anladı. Bunu lehine kullanmak için demir sanki canını yakıyormuş gibi çığlık atmaya başladı.

“Evet, aynen öyle. Canın acıyor, değil mi? Şimdi bana onun adını söyle yoksa seni öldürürüm. Seni öldürdükten sonra da sevgilini öldüreceğim. Bak!”

Isabella’yı Jacob’m yerde yattığını görmesi için döndürdü. Jacob’m vücudundan yayılan kanı görmesi için de odayı büyü kullanarak aydınlattı. Jacob’ın düşüncelerini okuyamaması Isabella’yı kanı görmekten daha fazla korkuttu. Aklının bir köşesinden hızla panik duygusu yükseldi ama öfkeyle bu düşüncüyü bir kenara bırakıp duruma odaklandı.

“Onu nasıl böyle kolayca alt ettiğimi merak ediyorsundur. Eğer ağzını açıp bana onun adını söylemezsen bunu öğreneceksin!”

“Adı...” Sesi çatlak çatlak çıkıyordu.

“Evet, hadi söyle,” dedi adam hevesle.

“Bond. James Bond.”

Isabella geriye doğru kafa atınca kafatası adamın yüzüne çarptı. Darbenin etkisiyle gözünün önünde yıldızlar uçtu ama yine de adamın bıçak tutan elini yakalamayı başardı ve onu olabildiğince sert bir biçimde ısırıldı. Adam acı içinde feryat etti ama Isabella bıçak parmaklarından düşene kadar çenesini kilitlemeye devam etti. Sonra dönüp olanca gücüyle adamın kasıklarına bir tekme geçirdi. Adam çığlık atıp yere düştü. Acıyla kıvrılırken bacak arasını tutuyordu. Isabella saçını geriye savurup kurbanına gözleri parlayarak baktı.

“Cinsiyet değiştirme ameliyatında başarılar, göt herif!”

Bunu söyledikten sonra ayağıyla kafasını tekmeledi. Adam hafifçe inledikten sonra bilincini kaybetti. Başı bir an geriye döndü ancak hemen ardından iki seksen yere uzandı. Kadın acıyan bölgesine ayağıyla bastı, bu koşullar altında baygın numarası yapamayacağını biliyordu.

Sonunda Jacob’ın yanına koştu, onun kanının içinde diz çöktüğünün farkında değildi. Loş ışıkta kanın aktığı yarayı aradı. Tek bulduğu şifonyere kafasını çarpıp düşerken dilini ısırmasından kaynaklanan yaradan çıkan ağızdaki kandı. Onu döndürünce omzundaki ve kafasının arkasındaki derin kesikleri gördü. Birbirinin devamı gibi görünen yaraları ona çarpan şeyin sivri olduğu kadar uzun olduğunu da gösteriyordu. Muhtemelen bir tür büyü yapılmış bıçaktı. Muhtemelen demirdendi.

Isabella’nın içini korku kapladı. Ruh çağıranların ellerindeki demirle iblisleri öldürebildiklerini okuduğunu hatırladı. Birkaç dakika önce onunla inanılmaz bir şekilde sevişen o muhteşem varlık o anda kollarında ölüyor olabilirdi.

“Ah, lütfen,” diye dua etti hıçkırıklar arasında, “lütfen Legna duy beni!”

LEGNA! Zihninden iblis empatın adını haykırdı, kalbi ağrıyarak kükrüyordu âdeti. **LEGNA! YARDIM ET!**

Legna olduğu yerde zıplarken Noah ortalarında duran satranç tah-tasından kafasını kaldırdı. Kadının beti benzi atmıştı, Noah hemen bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini anladı.

“Legna?”

“Isabella...”

Noah ayağa fırlayarak masanın etrafından dolanıp Legna’yı çe-kiştirdi.

“Söylesene!”

“Dehşete kapılmış... Jacob. Jacob’a korkunç bir şey olmuş. Bize ihtiyacı var.”

Noah ve Legna hızla odasında ortanın belirdiğinde Isabella hıçkır-a hıçkır-a ağlıyordu. Noah’nın ilk yaptığı şey tavana bir ateş topu fırlatmak oldu. Böylece görüş açıları netlik kazandı. Legna, Jacob’ı ve yerdeki kanı görünce kısık sesle ağlayarak doğrudan Isabella’nın yanma gitti. Noah hemen bilinçsiz bir şekilde yerde yatan öteki erkeği fark etti. Ruh çağırmanın kokusu Noah’nın yüzüne çarpınca midesi bu kötücül kokudan altüst oldu.

“Legna,” diye emretti. “Elijah’yı çağır.” Sonra Jacob’a bakıp du-daklarını sinirli bir çizgi haline getirerek devam etti: “Gideon’ı da.”

Legna kardeşine şaşkınlık içinde bakarken nefesi kesildi.

“Başka doktorlar da var, Noah. Gideon, Jacob’dan nefret ediyor.”

“Gideon’dan daha yaşlı, daha zeki ve yeteneklisi yok. Çağır onu.”

“Cevap vermeyecektir.”

“Verecek. Çağır onu. Sözümlü dinle.”

Legna yutkunup ötekilerden uzaklaşarak görevine odaklandı. Noah, üzüntüden hafif hafif sallanan Isabella’nın yanında diz çöktü. Küçük ellerini kan akışını engellemek için Jacob’ın vücudundaki yaralara bastırıyordu.

“Bu nasıl oldu?”

“Bilmiyorum,” derken hıçkırıldı. “Ruh çağırını hissetmedi bile. Ben hissettim ama o hissetmedi. Anlamıyorum. Jacob her şeyi hissedebiliyordu.”

“Pek çok cevap bekleyen sorudan biri de bu zaten. Şimdilik Jacob’a bir doktor bulmaya yoğunlaşacağız, sonra da bu canavarı gözetim altına alacağız. Emin ol ki cevap alana kadar içim rahat etmeyecek.”

“Jacob’m adını sorup durdu,” diye mırıldandı uyuşuk bir biçimde. “Neden? Neden onun adını öğrenmek istesin ki?”

“Sonra açıklarım,” dedi Noah. Güçlü bir meltem odaya dolunca kafasını kaldırdı. Ardından Elijah ortaya çıktı. Savaşçı hızla etrafını gözden geçirip Noah’ya bir bakış fırlattı.

Elijah kafasını olumlu anlamda salladı, bir bilek hareketiyle birlikte ruh çağırını yanına alarak rüzgâra dönüşüp yok oldu. Elijah gider gitmez Legna’nın yok olurken ya da ortaya çıkarken yarattığı duman ve sülfürün içinden Isabella’nın hiç görmediği bir iblis çıktı.

Isabella beyaz saçlı erkeği görünce gözleri büyüdü. Gür, omuzlarına inen saçları, kırktan yaşlı göstermeyen adamın yüz hatları ve vücuduyla uyuşmuyordu. Isabella onun Gideon olduğunu anladı, odadaki herkesten çok daha yaşlı olduğunu düşündü. Duruşundan, odanın kaosunda etrafa soğukkanlı, sakin bakışından anlaşıyordu bu. Ürkütücü gözleri beyaz saçlarıyla müthiş uyumluydu. Noah’nın söylediğini duymamış olsaydı bile onun muazzam bir güce sahip olduğunu söyleyebilirdi. Buram buram güç kokuyordu.

Gözlerini Isabella’ya çevirdi, göz bebekleri hafifçe küçüldü.

“Bir insan.”

“Ah, yapma,” diye çıkıştı Isabella, sanki vebalıymış gibi iblislerin bunu söylemesi canına tak etmişti. “Evet, insanım. Hemen birileri Jacob’a yardım etmezse bu insanın çok fena tepesi atacak!”

“New York’tan,” diye ekledi Gideon. Gözleri Jacob’ın hareketsiz vücuduna şimşek şimşek bakıyordu. “Demir bir bıçakla darbe almış.

Büyü yapılmış. Büyünün etkisi geçene kadar yara açık kalacak ve kanamaya devam edecek. Ellerinle kanı durdurmaya çalışman boşuna.”

“Noah,” dedi Isabella yavaşça, sözleri sıkıdığı dişlerinin arasından tıslıyormuş gibi çıkıyordu. “Şu sersem herife Jacob’ı derhal iyileştirmezse o kibirli kıcını tekmeleyeceğimi söyler misin?”

Beyaz kaşlarından biri merakla havaya kalktı.

“Bir druide göre bayağı saygısız.” dedi Gideon.

Noah kafasını bir anda kaldırıverdi, gözleri şaşkınlık içinde kocaman açılmıştı.

“Onun druid olduğunu biliyor musun yani? Nereden anladın?”

“Gayet basit, inan bana.” Gideon öfkeli kadının bir sonraki sözlü tehdidine engel olup elini kaldırarak İnfazcı’nın yanına diz çöktü. “Bilincinin yerinde olmaması daha iyi. Onu iyileştirenin ben olduğumu bilmek hoşuna gitmeyecekti yoksa.”

“Sana karşı bir garezi yok, Gideon,” dedi Noah sakince. “Hatta senin kendini sürgün etmen ona çok ağır geldi.”

Gideon buna karşılık vermedi. Jacob’ın solgun yüzüne sevgi dolu denebilecek kadar yumuşak bir şekilde dokundu. Kadim gözlerini kapayıp derin bir nefes verdi. Elinin altındaki yara kendiliğinden kapanmaya başlayınca Isabella’nın nutku tutuldu. Hıçkırıkla karışık rahatladığını anlatan sesler çıkardı.

“Kana ihtiyacı var. Gel, Noah.”

Noah hiç tereddüt etmeden gidip Gideon’m yanına diz çöktü. Kolunu uzatınca Gideon ön kısmının bileğe yakın bir yerinden onu tutup diğer eliyle de Jacob’ın sol kolunu aynı yerden tuttu. Jacob’ın o anda benzine renk geldi. Sanki Noah’nın benzinin rengi atmıştı. Isabella iğnesiz ve dış etkilere maruz kalınmayan bir tür kan alış-verişine tanıklık ettiğinin farkındaydı. İnanılmaz bir olaydı, Jacob uyanınca Isabella kelimelerle anlatamayacağı kadar sevindi.

“Yara izi sonsuza kadar kalacak. Onu iyileştirmek mümkün değil,” diye itiraf etti Gideon üzüntüyle.

“Önemli değil,” diye fısıldadı Isabella, Jacob’ın saçını ve yüzünü şefkatle okşarken. Jacob hafifçe inleyince Isabella dudaklarını onunkilere götürdü. “Jacob. Jacob...” diye fısıldadı onu öpücüklere boğarken.

Gideon, Noah’ya anlamlı bir bakış attı ama İnfazcı’yı öpen ve ona bariz bir samimiyet ve sevgiyle dokunan bir insan kadın olmasındaki inanılmaz ironiyi dile getirmedi.

“Hemen uyanmaz. Dinlenmesi lazım.” Gideon elini Jacob’ın üzerinden geçirince Jacob anında rahatladı ve uykuya daldı. “Onu güvenli bir yere götürmenizi tavsiye ederim. Eğer onu burada bir ruh çağıran bulabildiyse başka biri daha bulabilir.”

“Onu kendi evime götüreceğim,” diye doktoru temin etti Noah.

“Başka biri mi? Yani birden fazla mı bunlar?” diye sordu Isabella. “Ben sadece bir ruh çağıran var sanıyordum.”

“Asla tek değildirler. Ama sen... sen nadir bulunan bir şeysin. Bir insan ile druid melezisin.” Ona dokunacakmış gibi uzanınca karşılığında bileğini kavrayan kadın tutup büktü. Acı çektiğini gösteren bir tepki vermedi, sadece merakla tek kaşını kaldırmıştı. Aynı şekilde hızlı bir hareketle adam ondan kurtulup onun bileğini tuttu.

Isabella beyaz bir ışık kolundan çıkıp vücudunda gezince nefessiz kaldı.

“Ruh çağıran seni elektrik şokuyla öldürmeye çalıştı ama sen yine de hayatta kalmayı başardın,” diye mırıldandı Gideon. “Çok hızlı iyileşiyorsun. Kanın eşsiz ve...” Gideon sustu, ilk defa ifadesinde şaşkınlık emareleri belirdi. “Sen ölümlü değilsin.”

“Ne?”

“Gideon...” diye uyardı Noah.

Gideon sertçe Noah’ya baktı. “Sen biliyordun bunu,” dedi doğrudan.

“Biliyor muydu?” derken dili dolaştı Isabella’nın. “Öyle bir şeyden haberi yoktu! Öyle bir şey yok ki. Ben insanım ve bu yüzden ölümlüyüm. Senin hatlar karıştı galiba.”

“İmkânsız,” dedi Gideon sadece. Isabella’nın içinden aniden onu tokatlamak geldi. Bileğini elinden kurtardı.

“Noah, götür bizi buradan,” diye yalvardı Isabella. “Jacob’ın güvende olmasını istiyorum. Hemen.”

“Tabii ki. Jacob gücüne kavuşunca konuşacak çok vaktimiz olacak.”

Bunu söyledikten sonra Noah eğilip Isabella ve Jacob’a dokundu. Üçü de o anda dumana dönüşüp odadan yok oldular.

Gideon ayağa kalkıp onların gecenin içinde belirsizleşmesini izledi. Elmas gibi gözlerini sessiz ve sakın kalıp orada olduğu unuttulan dışı iblise çevirip kısıp gözlerle ona baktı. Bu varlığın güzelliği düşünülünce bu ilginç bir şeydi.

“Güçlenmişsin, Legna,” dedi sakince.

“On yılda mı? Pek farklı olmadığımı eminim.”

“Beni o kadar uzak bir yerden buraya ışınlamak takdire şayan bir beceri ve güç ister. Sen de biliyorsun bunu.”

“Teşekkür ederim. Bana iltifat ettiğine göre güçsüz ve heyecanlı olmayı hatırlamam lazım.”

Gideon soğuk gözlerini kısarak baktı ona. “Şu asabi küçük insan gibi konuştun. Bu tavrınla kendin gibi davranmıyorsun.”

“Kendim gibi konuşuyorum,” diyerek karşılık verdi ona Legna, düşüncelerine hâkim olan öfke kontrolünün elden gitmesine neden oluyordu. “Senin bakış açına göre çok toy olduğumu unuttun mu yoksa?”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Dedin. Seni anlamak için fazla küçükmüşüm.” Düşünmeden konuştuğu için incinen gururuna odaklanıp çenesini kaldırdı. “En azından bir insanın peşine düştüğüm için Jacob’ı beni cezalandırmaya getirecek kadar toy değilim.”

Gideon’ın omurgası dikleşti, gözleri kadın henüz iyileşmemiş yarasına tuz bastığı için uyarı sinyalleri yolluyordu. “Olgunluğun

bununla bir ilgisi yok, bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Böyle adi olmak sana hiç yakışmıyor, Magdelegna.”

“Demek seviyesiz oldum şimdi de. Ne çocukça değil mi? Buna nasıl katlanabiliyorsun ki? Ben hemen gideyim en iyisi.”

Gideon ağzını açana kadar Legna duman ve sülfürün içinde yok oldu, geriye sadece Gideon'm zihninde yankılanan kahkahası kaldı. Gideon iç geçirdi, eve kolay yoldan gitme fırsatının kadınla birlikte yok olduğunu hatırlatan iğneleyici bir kahkahaydı o. Yine de onu asıl huzursuz eden şey bir kez daha ona yanlış şeyler söylemiş olmasıydı. Belki de bir gün kızdırmadan onunla konuşmayı başarabilirdi.

Ancak bunun bu bin yılda olacağını hiç sanmıyordu.

7. BÖLÜM

Jacob uyandığında göbeğinde narin, telaşsızca gezinen bir el olduğunu hissetti. Gülümsedi, ona bakmak için arkasını dönmeden parfümünü içine çekti. Kadının üzerinde yattığı koluyla omuzlarını sardı, sıcacık, gereksinim duyduğu o bedeni kendine doğru çekip yüzünü ipeksi saçlarına gömdü.

“Jacob,” diye fısıldadı kulağına kadın.

Isabella’nın elinin altında bastırmaya çalıştığı hıçkırığını duydu ve sessizleşti. Üzerine damlayan gözyaşları algılarının ona bildirdiği şeyleri kanıtlamış oldu. Yüzünü görebilmek için aralarında mesafe bıraktı.

“Neden ağlıyorsun, minik çiçeğim?” diye sordu, sesi onu yatıştırırken parmak uçları önce bir damlayı sonra bir tanesini daha yakaladı.

Tam o anda kadının yüzündeki çürükleri gördü.

Her şeyi bir anda hatırlayıverdi. Yatakta dikleşti, delice etrafına bakınırken kadını korumacı bir şekilde arkasına çekti. Odayı anında tanıdı, taş duvarlar Noah’nın evi olduğu anlatıyordu. Gerginliği böylece biraz azaldı. Arkasında sıkıca tuttuğu Isabella’ya dönüp merakla ona baktı.

“İyi misin?” diye sordu bir yandan onu dikkatlice incelerken.

Başını olumlu bir şekilde sallarken boynundaki çürüğü gördü. Belli belirsiz, beş santim uzunluğunda bir kırmızılık kalmıştı bıçağın tenine sürtündüğü yerde. Kendisinininkiyle tam tamına aynıydı.

Jacob onu böyle görünce bir sürü duyguyu aynı anda yaşadı. Tek birini bile algılaması zaman aldı bu yüzden. Tek yapabildiği bir şey söylemeksizin onu göğsüne, ateşli kucağına çekmek oldu. Yaralanması yüzünden hissettiği korku ve öfkeyle kesik kesik soluyordu. Daha da kötüsü bu, burnunun dibinde olmuştu. Kadının onu karanlık güçlerden bir kez daha kurtarmış olduğunu düşünüyordu bir yandan.

Bu yüzden egosu hafiften yaralansa da Noah'nın evinde sağ salim, birlikte ve güvende oldukları için oldukça rahatlamıştı. Jacob, Isabella'yı kucağına çekti, kalçasının altında bağdaş kurdu. Onu sararak ve rahatlatmak için narince sallayarak daha yakınına çekti.

"Aferin sana," dedi onu överek. "Şişşt, bir şey yok. O büyü yapan pislğin benim minik İnfazcıma karşı hiçbir şansı yoktu zaten. Yapma, Bella. Artık güvendeyiz."

"Seni öldürdü sandım. Öyle çok kan vardı ki. Her yer kan olmuştu. Üstüm başım, her yer."

Jacob yüzünü buruşturdu, sanki göğsüne darbe almış gibi kasıldı. Kadının acısını, kederini, o halde onu görünce yaşadığı şoku hissetti. Olayın tümü Isabella'nın hafızasında tekrarlanıyordu, zihinlerinin birbirine açılması yüzünden olayı onun gözünden izlemeye mecbur kaldı. Bir kez daha yardımına koşamadığı için kendini çaresiz hissetti. Kadının başarıya ulaşmış olmasıyla gururlanırken kendisini ayıpladı. Kadın doğru olanı yapmış, hayatını kurtarmıştı, bunu hatırlatarak onu yatıştırabilirdi.

Öyle de yaptı. Kulağına usulca fısıldadı; biraz sarsarak, alçak sesle övgüler yağdırdı, yaralanıp ölüme yaklaştığı düşüncesinden aklını uzaklaştırdı. Noah'nın Gideon'ı çağırması için gerçekten ölüme yaklaşmış olması gerekiyordu.

Isabella kucagında yavaş yavaş sakinleşti, ağlaması kesik kesik burun çekişlere dönüştü. Üzüntüsünü üstünden atarken ellerini onun üzerinde dolaştırmaya başladı, ona dokunuyor, vücut ısısını, canlılığını hissediyor, nefes alışını, hayatta oluşunu ve bir kez daha gücüne kavuştuğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. Jacob durumun inanılmaz ironisini gördü, iki mücadelede de Isabella onu yerde bilinçsiz bir şekilde yataarken görmüştü. Elijah'ın saldırısı da sayılırsa üç ediyordu ama o anda itiraf etmeliydi ki aklı başında değildi.

“Kendine fazla yükleniyorsun.”

Isabella'mn sesi usulca kulağına ulaştı, boynuna sevgi dolu öpücükler konduruyordu. Derin derin nefes aldı, ellerini kadının üzerinde gezdirirken sanki teselliye ihtiyacı olanın o olmadığını anlatmak istiyordu. Teselli edilmesi gereken Isabella'ydı.

“Senin benim tarafımda savaşmak için doğduğunu kabul ediyorum, Bella. Ama ben daha güçlü ve daha deneyimliyim ve kendini korumak zorunda kalmanı kabullenmem zor.”

Kadın boynunda burnunu dolaştırmayı kesip kafasını kaldırdı ve onun gözlerine baktı. “Jacob, o adam seni yere serdi. Senin bir suçun yoktu ki.”

“Hissetmeliydim. Kokusunu almalı, onu duymalıyım. Senin başına gelenleri düşündükçe...”

“Kes şunu!” Ardından dizleri üzerinde kayarak onu eski yerine itti, üzerine bir karaltı gibi çöküp altında yataarken onu seyretti. “Seni kendinden daha net görüyorum. Yüce İnfazcı.” Kaba bir ses çıkardı. “İblis polisinden başka bir şey değilsin. Polisler her ne kadar eğitilmiş ve tecrübeli olsalar da bazen yanlış zamanda yanlış adama çatarlar ve o yanlış adam onları beklemedikleri anlarda alt edebilir. Bu olağan bir şey, Jacob.”

“Bu bir mazeret değil.”

“Mazerete kimin ihtiyacı var ki? Olan bu. O depoda yanımda olmasaydın sence şu an yaşıyor olur muydum?”

“Seni oraya gitmeye teşvik etmeseydim demek istiyorsun herhalde?”

“Kahretsin, Jacob. Kes artık! Bıktım ama! Kendini aşağılamandan da, başkalarının seni aşağılamasından da bıktım! Kanunlara uyulmasını sağlıyorsun, yasaları çiğneyenleri cezalandırıyorsun, yok edilmesi gereken suçluları yok ediyorsun. Bazen başarıyorsun, bazense yardıma ihtiyacın oluyor, bazen... iyi ki ‘bazen de kaybediyorsun’ kısmını engellemek için oradaydım. Çünkü öyle bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum...” Sustu, gözleri dolunca avcunu gözüne bastırdı.

“Bak şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle, Jacob. Eğer o iblis polislerinden biri olursam bil ki bazı davranışların değişmesi gerekecek. Anladın mı? Buna halkla ilişkiler denir. Halk sana saygılı davranmaya başlamazsa karşılarında beni bulacaklar. Sana davranışlarından usandım, cüzzamlıymışım gibi ‘insan’ diye nitelendirilmekten de usandım. Halkın burnu büyük, züppe, önyargılı aptallardan oluşuyor. Gerçekten edep kurallarını öğrenmeleri için iyi bir derse ihtiyaçları var.”

“Anladım,” dedi usulca Jacob, sesinde eğlendiğini anlatan bir tını vardı.

“Neyi anladın?” diye sordu Isabella, geriye doğru yaslanıp kollarını göğüslerinin üzerinde birleştirerek.

“Anladım,” diye tekrarladı Jacob, onunla burun buruna otururken, “insanların, ‘Kızınca çok güzel oluyorsun,’ dediğinde ne demek istediklerini.” Gözlemine dile getirdikten hemen sonra elini kadının gür saçlarına götürüp başını dudaklarına doğru çekti. Onu nazikçe ama layıkıyla öptü, ona bakmak için geri çekilene kadar onu nefessiz bırakıp yüzünün kızarmasına neden olmuştu.

“Ah, bunu anladın demek.”

“Bir de bunu.”

Tekrar dudaklarını kendine çekti, dilini o şehvetli ağzından içeri sokup minik kadını kışkırtarak, ağzının içinde onunla oynaması için ikna etmeye çalışıyordu. Isabella usulca iç çekti adın, tatlı nefesi Jacob’ın dilinin üzerinde dolaştı. Kadın ona öyle kolayca, öyle tüm benliğiyle

karşılık veriyordu ki... Kendini tutmuyor, tereddüt bile etmiyordu. Ona olan güveni tamdı.

Jacob, onun davetkâr dudaklarından kendini istemeye istemeye çekti, ellerini ipeksi saçlarına dolamıştı. Dudaklarını alnına götürdü, sonra yanaklarına, sonra kirpiklerine... Tüm bu süre zarfında kadının nefes alıp verişini dinliyor, vücudunun yeni bir bölgesine doğru ilerlerken kadının nefesinin kesilmesine odaklanıyordu.

Parmaklarının perimsi dokunuşları bir kez daha teninde gezinmeye başlamıştı. Çıplak göğsündeki kasları, çizgileri takip ediyor, her birini uyarıp seğirmelerine neden oluyordu. Jacob kadının saçlarını bırakıp parmaklarını çenesinden indirdi ve çenesinin altında birleştirdi. Sonra boynuna indi, hafifçe taze çürüklerine ve bıçağın kestiği kırmızı çizgiye dokundu. Kaç saat bilinçsiz bir biçimde yattığını, Isabella'nın yarasının kaç saatte bu hale geldiğini bilmiyordu. En başta ne kadar derin olduğunu düşünmek bile istemedi.

Dur. Lütfen.

Canını çok mu yaktı, bir tanem? İyi misin şimdi?

Bir şeyim yok. Garip ama acıması gerekenin yarısı kadar bile acımadı. Eskiden kâğıt kesiğinde bile ne çok sızlandırdım oysa.

Hey, kâğıt kesiklerim oldu benim de. Çok fena acıtıyorlar.

Isabella gülünce Jacob'ın endişesi sönüverdi ve yerini gülümsemeye bıraktı.

"Biliyor musun?"

"Neyi?"

Sanırım seni zihnimde hissetmeyi sevmeye başlıyorum.

Sadece zihninde mi? Bu sorunun ardından Jacob onu daha da yakınına çekti, vücut ısıları birbirine karıştı, Isabella'ya çaba göstermeksizin kendisini nasıl heyecanlandığını göstermek istiyordu.

"Jacob," diye azarladı Isabella, amacı uyarmak olsa da kıkırdaktan kendini alamadı. "Artık senin evinde değiliz."

“Yani?” dedi Jacob, kafasını göğsüne gömüp dili ve dudaklarıyla yaramazlık yapmaya başlarken.

“Bir kere, Legna senin hislerini okuyabiliyor.”

“Yani?” diye sorguladı bir kez daha Jacob. Bir an durup gözlerindeki hınzır pırıltıları ona gösterdi.

“Çok fenasın,” diyerek güldü Isabella, içinden kafasına vurmak geliyordu ama onun yerine parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

“Dileğin benim için bir emirdir,” dedi ve burnunu gömleğinden içeri sokarak diliyle göğüs ucunu yakaladı.

Isabella zevkle nefes verdi, erkeğinin gömleğine girmesini kolaylaştıracak şekilde kıpırdandı.

“Fenasın ama iyi bir şekilde,” dedi zar zor nefes alırken. “Jacob... hımm... peki, ya Noah?”

“O kendine başka bir kadın bulsun, benimkini paylaşmaya niyetim yok.” Bunu söyledikten sonra Isabella’yı altına aldı. Yatağa sererken âdeta şeker görmüşçesine süzüyordu onu. “Ufacıksın ama buna rağmen öyle yakışıyor ki. Hem dolgun hem yumuşak hem de enfes.”

Gömleğinin üzerinden önce göbeğini öptü, ardından avcunu kumaşın üzerine koyup yukarı doğru çıkararak tekrar öptü. Ağzı, dudakları ve diliyle onu tahrik edip göbeğine şekiller çizirken karnının gerilmesi, titremesi, yataktan havaya kalkması, hareket etmesi hoşuna gitti. Ağzı kotunun beline gelince durup iç çekti.

Sen hiç etek giymez misin?

Pardon ama son zamanlarda dolabıma bakacak kadar eve gitmedim. Legna bana bu kötü getirdiği için şanslıyım yoksa emin ol çamaşır yıgını seni mutlu etmezdi. Şimdi canımı sıkmayı bırak da öpmeye devam et.

Jacob gülerken yüzünü yumuşak karnına gömdü. Bunun tuhaf titreşimi kadının kıvranmasına neden oldu.

Seninle tanıştığımızdan beri bana emirler yağıdırıyorsun!

Sözümü dinlesen emir vermeme gerek kalmazdı!

Uzanıp yavaşça kadının pantolonunun fermuarını açtı. Nefis göbeğinin devamı ve siyah tutamlar belirdi.

Ah, bu daha güzel işte. Külotun yok demek.

Isabella kıkırdarken Jacob ellerini altına koyarak kalçasını avuçladı. Bir yandan da ağzıyla göbek deliğinden tutamlara kadar gidip geliyordu.

Jacob, ne yapıyorsun?

Tam olarak gülmeyi kesmen için ne yapmam gerektiğini keşfetmeye çalışıyorum.

Bir saniye sonra kotunu tamamen çıkardı. Kadının gülmekten kendinden geçtiğini ve kıpkırmızı olup nefes nefese kaldığını görmezden geliyordu.

Gıdıklamayı kes sen de o zaman!

Ya, gıdıkıyorum demek! O halde durayım.

Sözünü tuttu. Ağzıyla dokunduğu bir sonraki yer hiç gıdıklanmadı. Isabella müthiş bir şaşkınlıkla soluğunu tuttu, kahkahası bir anda kesildi, vücudu sarsıldı. Jacob yavaş yavaş tadını alırken bir an duraksayıp uzun kirpiklerinin altından çıkmak çıkmak gözlerle onu izledi.

“Jacob,” dedi Isabella. Sesinde heyecan ve merak vardı.

Jacob kocaman ellerini onun bacaklarında gezdirince Isabella'ya kendisini fazlasıyla narin ve küçük hissettirdi, gergin duran bacaklarını biraz daha aralayınca açılan yaşam kaynağını dudakları ve parmak uçlarıyla hissetmeye girişti. Isabella birden odanın döndüğünü düşündü, yepyeni bir heyecan ve zevk girdabına çekiliyordu.

Sevişmenin bambaşka sanatsal derinlikleri olduğunu anladığında benzersiz bir an yaşıyordu. Yoksa sadece Jacob'la sevişmek mi ona böyle hissettiriyordu? Jacob kendinden öyle emindi, en küçük dokunuşlarında bile öyle amaç doluydu ki, en basit detayda dahi onun etkisini katbekat artırıyor, heyecanına pek çok katman ekliyordu. Bir taraftan dokunurken bir taraftan tadını alıyordu. Isabella en ufak bir

zevk aldığını belirten bir ses çıkarırsa bunu devam ettiriyor, seviyesini artırıyor, sesinin daha çok çıkmasını sağlıyordu... çığlık atmasına ramak kalana kadar.

Jacob'ın ne hissettiğini görmek için zihnine girince onun açlığı ve kendi hislerine karşı verdiği tepkilerin yoğunluğunu hissetti. Jacob'ın zihnindeydi, dilindeki tadının onun içindeki canavarı körüklediğini biliyordu. Yeni heyecan dalgaları vücuduna vururken mantıklı düşünceler zihnini terk etmeye başladı. Şimdiye kadar hissettiği zevke yakındı ama yine de farklı bir yanı vardı. Uyuşan parmakları Jacob'ın saçlarına gömüldüğü yerde kasılıp kalmıştı. Pusuda bekleyen bir kedi misali içindeki coşku artıyordu; bir yanı daha fazla dayanamayacağını söylemek, durması için ona bağışlamak istiyordu, diğer yanı kıvrınarak daha fazlasını arzuluyordu.

Adamın ellerinin ve dudaklarının altında zevkten deliriyordu. Bir an hareket etmeden duramıyor, sürekli eğilip bükülüyordu, tüm hücreleri uyarılmanın doruklarına ulaşırken ilkel denebilecek sesler çıkarıyordu. Jacob onun zevkten havalara uçmasını istiyordu. Isabella onun sınırlarını zorladı ve sonunda başını döndüren bir rahatlayış geldi. Jacob, kadının ihtiraslı zihnine daldı, ilk birleşmelerinde içine girdiğinde hissettiği ve o dünyadaki hiçbir duygunun yakınından bile geçmediği o heyecanı, anılarındaki o anlara ait erotik imgelemleri göndererek fiziksel zevkin yanına zihinsel zevki de ekledi.

Isabella patlamak üzereydi. Beli büküldü, uzun, akıl almaz bir kasılmayla kilitlenip kaldı. Uzun uzun çığlık attı, boşalması sonu olmayan bir zaman kırılmasında dünyanın öteki ucuna ulaşıyor gibiydi. Sonra Jacob üzerine yerleşti, dudaklarıyla vahşice saldırdı, kadının aldığı zevki paylaşarak yabani bir acelecilikle içine girdi.

Elleri sıkıca yatağı kavradı, kadının bedeninin derinliklerine doğru yol alırken tırnakları duyulabilecek bir biçimde kumaşı yırtıyordu. Isabella hâlâ çığlık atıyordu, çıkardığı her ses Jacob'ı delip geçiyor, dünyanın sadece kadının heyecanı ile kendisinin ona karşılık

vermesinden ibaret olduğuna dair bir illüzyon yaratıyordu. Her şey sadece tutkusunun yoğun ritminden ibaretti, ki kadın buna sadece uyum sağlamakla kalmıyor, kendi bedeninin istekleri doğrultusunda da ritmine ayak uyduruyordu. Etrafını saran tatlı, ateşli teni adamı kucağına çekiyor, öyle arzu dolu ve vahşi olması adamın kadının içinde yaptığı her hareketin heyecanını ikiye katlıyordu.

Isabella bir kez daha kasılınca boğuk sesle attığı mutluluk çağlığı, Jacob'ı akıl sağlığının ince sınırında dolaşmaya zorladı, bu aşırı duygular bir anlığına bilincinin bile gidip gelmesine neden oldu.

Isabella gücünü yitirip yatağa düşerken Jacob da onun üstüne bıraktı kendisini. Altüst bir şekilde zar zor nefes alırlarken kalpleri birbirlerinin göğüs kafesine çarpıyor, terleri birbirine karışıp kadının üzerinde birikiyordu.

Jacob yüzünü kadının boynuna döndürdü, orası yuvası gibi olmuştu, bütün olmanın ne demek olduğunu anlıyordu artık. Gülmek, bağırmak, ağlamak, dans etmek, şarkı söylemek ve bildiği tüm dillerde küfretmek geliyordu içinden. Dürtüleri öyle saçma sapan bir şekilde karmaşıktı ki zar zor nefes alıyor olsa da gerçekten güldü. Bir iki dakika sonra daha rahat ve sesli bir şekilde gülmeye başladı. Ta ki kadını kaldırıp üzerinden indirene kadar. Böylece kendisi de yatağın bir ucundan diğerine yayılıp başını geriye ata ata kırışler sallanana dek güldü.

Noah başının üzerindeki taş tavana baktı, gülümseyip kıkırdıyordu. Legna ayakkabıları yanıyormuş da en yakın su kilometrelerce ötedemişçesine evden kaçarcasına gidince bir şeyler olduğunu anlamıştı. Evi ufak çapta bir depremin merkez üssü olduğunda şüpheleri doğruluk kazanmıştı. Jacob'ın daha önce hiç duymadığı bir şekilde güldüğünü dinleyince rahatladı. Kader yine yolunu bulmuştu.

Sevilmeyen, arzu edilmeyen İnfazcı... Artık öyle biri yoktu.

"Amin," diye fısıldadı Noah.

8. BÖLÜM

Elijah'nın ayaklarının altındaki zemin sallandı, Jacob'ın gelişini anlatan tek uyarı buydu. Ellerinden ve ayaklarından duvara zincirlenmiş ruh çağırana baktı ve yırtıcı bir biçimde sırttı.

“Eyvah,” derken zemin daha da sallandı.

Ruh çağırının gözleri sıvalar kafasına dökülürken kocaman açıldı. Elijah oturunca suratındaki kötücül sırıtış genişledi, ayaklarını önündeki masaya kaldırırken ayak bileklerini üst üste koyup sandalyesinin arka ayaklarına doğru sallandı.

Elijah, Jacob'ın çarpıcı girişi için onu takdir etti. Mahzenin pis zemini volkan misali patlayınca dışarı toprak ve kızgın bir Toprak iblisi fırladı. Sonrasında toprağın her parçası Jacob'ın yarattığı deliğe, patlamadan önceki haline geri döndü.

Jacob yerden bir metre yukarıda duruyordu, siyaha dönen göz bebekleri tehdit ve öfke doluydu, varlığının saf gücü odadaki havaya basınç uyguluyordu. En sonunda ayaklarını yere bastı, hiçbir şey söylemeden baştan aşağı ruh çağıranı süzdü. Omzunun üzerinden Elijah'ya bir bakış fırlattı, önemli bir şeyi fark ettiğini sessizce savaşçıya anlatmaya çalışıyordu. Elijah tahmin yürüttü. Jacob'ın görmeyi umduğu, depodaki ruh çağırana değildi.

Bu, ruh çağıranın başının belada olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Benim eşime saldıran bu yaratık mı?”

Tabii ki oydu ama Elijah bu teatral sahneyi beğenmişti. Jacob’a onay verircesine başını salladı, yüz ifadesi duruma uygun bir şekilde ciddiye. “Ona bir şey yapmadım, bu senin görevin.”

Jacob ruh çağırana sırtını döndü. “Bana vurduğu aleti buldun mu?”

“Hayır, henüz bulamadım.”

“Bulamayacaksınız,” diye ağzından geçiriverdi ruh çağıran. Se-sinden, iki tane inanılmaz güçteki iblisin merhametinde olan duvara zincirli duran bir aptala göre fazlasıyla ukalalık seziliyordu. Üstelik içlerinden biri kafasını ezmek için tam havasındaydı.

“Önemli değil. Bir daha o aleti kullanacak şansın olmayacak zaten,” dedi Jacob.

“Eşit şartlar altında benimle karşılaşmaktan korkan bir ödle için fazlaca cesur sözler bunlar,” diyerek tısladı ruh çağıran.

Göz açıp kapayana kadar Jacob adamın yanında bitiverdi. Normalde görünmeyen uzun dişlerini büyücünün yüzüne yaklaştırdı.

“Beni tuzağa düşürmek için bir dişiyi kullanacak kadar ödle biri için fazla cesurca bir aptallık bu,” diye hırladı Jacob bastır-dığı öfkesiyle. “Onlar için değerli birinin tehdit altında olduğunu hissettiğinde benim türüm senin türüne neler yapar biliyor musun?”

“Canavarlar yapar öyle şeyleri. Bilemem tabii ki,” dedi tükürürce-sine ruh çağıran. “Görünüştünüzü bize benzetiyorsunuz ama kimseyi kandıramazsınız. Maskelerinizi çıkardığınızda nasıl göründüğünüzü biliyorum.”

Jacob bir kez daha Elijah’ya kısa bir bakış fırlattı. Savaşçı yere çöktü, ardından öyle hızlı ayağa kalktı ki ruh çağıran irkildi. Elijah öfkeyle doğrulduğunda dünya üzerindeki herkesi sindirmeye yetecek bir etki yarattı. Sarı dev dünyayı iki avcunun arasına alıp ezebilirmiş

gibi görünüyordu. Parlak zümrüt rengi gözleri bunu yapması için tüm öfkesini yansıtıyordu.

“Bunu nasıl görebildiğini açıklar mısın?” diye sordu Jacob, sesindeki kurnazlık nazikçe yönelttiği bu sorudaki düşmanlığı gizliyordu.

“Pek çok şey gördüm ben,” diyerek övündü ruh çağıran. “Güneş ışığında vampirlerin alev aldığını gördüm. Gümüş kurşunla vurularak ölen bir kurtadam gördüm. Yerdeki basit bir pentagram şeklinin üzerinde senin türünden birinin ağzından salyalar akarak yattığım gördüm. Ruhunuz çağırıldıktan sonra çok hızlı bir biçimde yüzünüzdeki maske yok olmaya başlıyor.”

“Aslında şimdi seni öldürecekimize göre neyi bilip bilmediğinin önemi yok. Bildiklerin seninle birlikte yok olacak,” dedi omuzlarını silkerek, bir yandan da bu fikrin hoşuna gittiğini gösterircesine gülümsüyordu.

“Öyle olsun. Ama hepimizi ele geçiremeyeceksiniz. Yakalanma riskine karşı hazırlıklıyız.”

“Anladım. Yani cemiyet filansınız, öyle mi?” Jacob yine aynı gülümsemesini takındı. “Ben altı yüz yaşındayım, ruh çağıran. Bu ne kadar uzun bir süre farkında mısın? Senin türünün gelip gittiğine çok tanıklık ettim. Bir adım ötenizde duran iblisin türünüzü yenmede hayal edemeyeceğin kadar çok yöntemi var.” Jacob ruh çağırana doğru öyle eğildi ki büyücü onun irislerindeki damarları görebiliyordu.

Ona bu iblisvari yaratıkların müthiş bir gücü olduğu söylenmişti. Tek istediği bir isimdi. Bana diğer hepsinin sahip olduğundan daha çok güç verecek, diye düşündü ruh çağıran hedefine bakarken. Aracının sahip olduğu güçle neler yapabileceğini biliyordu ve başarısız olduğu gerçeği öfkeyle dönüp duruyordu kafasında.

“Dayanıklılığımız ve tüm gücümüzle,” diyerek sözüne devam etti Jacob, sanki sınıfta ders anlatıyormuş gibiydi, “biz öteki türler için tehdit oluşturmuyoruz. Tabii bir birey ya da bir topluluk bize karşı hareket ederek aksi için bir neden vermediği sürece. Ama sizin türünüz

güçlerimizi kendi çıkarları için sapkın amaçlar uğruna kullanmaya çalışıyor. Hayal bile etmek istemediğim şeyler uğruna hem de. Senin anlattıklarına göre tek yakaladığınız, hiçbir haklı gerekçesi olmadan kötü emellerinize alet ettiğiniz bir tek bizim ırkımız değil. Söylesene ruh çağırın, hangimiz daha canavarız bu durumda?”

“Haklı gerekçe mi istiyorsun? Kendinize dönüp bir bakın! Sizi bulduğum hale bir bakın!”

Jacob bir kaşını kaldırıp o bilgi kırıntısını ne kadar çok istediğini fark ettirmemeye çalıştı.

“Hiç kimseyi yok etmediğinizi söylüyorsun. Peki ya Dover’daki beni size getiren deprem? Neler yapabileceğinizi biliyoruz. O doğal afetlerin hepsinin doğal olmadığını da farkındayız. Ne zaman bir deprem, tsunami, aşırı şiddetli bir fırtına, salgın, kontrol edilemeyen bir yangın olsa siz hayvanlardan birinin onun merkez üssünü oluşturduğunu biliyoruz. Sizi takip etmek çok kolay ama siz bunun farkında bile değilsiniz!” Ruh çağırın hemen ardından kahkaha attı. “Altı yüz yıl öncesinde değiliz, dostum. Teknoloji sizin hızınıza yetişti. Artık saklanamazsınız. O yaptığınız ufak sarsıntıda bile ne büyük mal zararına neden olduğunuzu bilemezsin, iblis. Kaç yaralı kaç ölü olduğunu da. Bu küçük bir sarsıntıydı ama kimbilir kaç tane bu kadar küçük olmayan deprem yaşadık! Neden büyük bir deprem yapmadın ki? Kedi fare oyunu muydu sadece? Yoksa kaltağına gövde gösterisi mi yapıyordun?”

Ruh çağırının Isabella’ya yaptığı gönderme İnfazcı’yı şoka soktuğu anda Elijah ışık hızıyla Jacob’ın omzunu durdurmak istercesine kavradı. Elijah başka bir iblisin böyle hakaretlere aldırmayacağına emindi ama ruh çağırının iddiasının ardındaki gerçeklik payının Jacob’ı kızdırmasından şüpheleniyordu.

“Tam bir insan gibi konuşun,” dedi Jacob sakince, sesi alçak ve buz gibiydi. “Sırf farklı oldukları için birilerini yargılıyorsun. Onları durup anlamaya çalışmıyorsun hiç. Sizden biraz güçlü ya da akıllı

doğdukları için onları tehdit olarak görüyorsun. Cehalet ve korku, türünüzün asırlardır baskı için kullandığı araçlar. Ama bu sefer başaramayacaksınız. Bizde işe yaramayacak. Gece dünyasında başka bir ırkın da buna yenilmesine izin vermeyeceğim.

“Bugünden itibaren türün kendini güvende hissedemeyecek. Demek takip edilmemiz o kadar kolay ha? Sizin kokunuzsa kilometrelerce öteden duyuluyor. Bunu biliyor muydun? Kokunuzu çok iyi alıyoruz, ruh çağıran. Alışverişteyken, oynarken ya da gizli işler karıştırırken kokunuz sayesinde bizi her an ensenizde bulabileceksiniz. Bundan asla kurtulamazsınız, asla saklayamazsınız. Kaç kez bizden birini o teknolojileriniz ve müthiş takip cihazlarınızla yakaladınız? Bir kez mi? İki kez mi? Ancak tesadüfen içimizden biri nadiren odağımı kaybetmiştir ya da genç olanlardan biri bize bahsedilen doğayı yeterince kontrol etmeyi öğrenemediğindendir.”

“Sen öyle san. Sizi bulmamızın tek yolu bu değil, bunu senin kadar ben de biliyorum, iblis. Bir dakika daha geç kalsaydın yumuşak boyunlu eşin çatıya çıkmış adını haykırıyor olurdu, böylece sen de günlerinin geri kalanında ruh çağıranların avı olurdun, ki bu süre de biz ne kadar istersek o kadar kısa ya da o kadar uzun olurdu.”

Bu defa Elijah Jacob’ı durdurabileceğine ihtimal vermedi. İblis onu geçebilmek için toza dönüştü. Öfkeli bir kükremeyle yeniden eski haline dönüşünce eliyle ruh çağıranın boğazını kavrayıp kafasını arkasındaki duvara tüm hıncıyla vurmaya başladı.

“Adımı bilmiyor, eşlerimiz adımızı tam da bu sebepten asla bilmezler. Yemin ederim ona verdiği zararın bedelini ödeyeceksin! Ben ne kadar süre senin o zavalı bedenini asılı bırakırsam bırakayım aklına hayaline gelmeyecek şekilde ödeyeceksin hem de! Sözlerimi sakın unutma. Sana bundan sonra nefes alma şansı verdimsem bil ki bunu *sırf* öyle istediğim için yapmış olacağım. Bir dahaki sefere kadınımdan bahsedeceğin zaman iki defa düşün!”

Ardından Jacob nefesi kesilen ruh çağırını serbest bırakıp toza dönuştü. Mahzeni ve evi neredeyse yıkarcasına ardında tektonik yer hareketleri bırakarak gitti.

Isabella hafifçe iç geçirdi, bedenini kumaşın farklı kısımlarında gezdirip sıcak ve soğuk yerlerini hissederek uyanmanın tadını çıkarıyordu. Gerindi ve esnedi. Bir nedenden yanında hissedemediğı erkeğın varlığını bulmak için ellerini uzattı. Arayışı boşa çıkıp başını yastığın altından çıkarınca odayı dolduran güneş ışınları yüzünden gözlerini kırptırtmak zorunda kaldı. Elinin tersiyle gözlerini kapayarak homurdandı.

“Bakıyorum gecenin karanlığına alıştın bile.”

Isabella korkuyla nefesini tuttu. Doğrulup onunla konuşan sesin sahibine bakmak için döndü. Hemen ardından üzerinde ne olduğunu, daha doğrusu hiçbir şey olmadığını hatırlayıp anında çarşafı göğüslerine çekip Gideon’a baktı.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Beden iblisleri istedikleri yere gidebilirler.” Gözleri parıldayarak bakışlarını kadının üzerinde yavaşça gezdirdi. “Türümdeki diğer ibislere yaptığın gibi aklımı okumaya çalışmaktan da vazgeç. Senden çok uzaktayım şu an.”

Isabella yatağın ucundaki sandalyede oturan kişinin ondan nasıl çok uzakta olabileceğini düşünerek gözlerini kırptırdı.

“Buna astral seyahat denir,” diye açıkladı Gideon. “Bedenlerimiz böyle seyahate çıkabilir. Ruhun bedenden ayrılması, aynı anda iki yerde birden olabilmesidir bu. Ama insanların astral seyahat konusundaki gerçek dışı algılarının aksine ben bu biçimdeyken dokunabilir, görebilir, duyabilir ve istediğim her şeyi tadabilirim.”

“Şu an burada olman için yeterince iyi bir açıklama değil. Sonuçta şu anda yatak odamda oturuyorsun.”

“Seninle tanışmam gerekiyordu.”

“Kim demiş?”

“Kimse. Henüz demediler. Ama Noah ve diğerlerinin bana gelip seni incelememi istemeleri an meselesi.”

“Bunu ben uyurken odamda yapmak zorunda mıydın yani? Ayrıca doğru düzgün giyinmemişim bile. Bunun Jacob’la aranızı düzeltmenize de bir faydası olacağını sanmam.”

İblisin gözleri kısıldı. Isabella kibirli bir gülümseme takınmamak için kendini zor tutuyordu.

“Sana bu konuda tam olarak ne anlattı?”

“Aslında,” diye itirafa başladı Isabella, “o anlatmadı. Sen anlattın.”

“Ben mi?” Beyaz kaşlarından birini sinir bozucu bir biçimde kaldırdı.

“Evet, bilincinin yerinde olmamasına sevindiğini, onu iyileştirmenin Jacob’ın hoşuna gitmeyeceğini söylemiştin ya? Bu arada Jacob bunu öğrendiğinde aklından geçen bu olmamıştı.”

“Öyle mi?”

“Evet. Onun duygularına tercüman olmam gerekirse durumu kabullenmiş görünüyordu.”

“Anlıyorum.”

Gideon’ın gözleri kadının üzerinde yavaşça gezindi. Bir druide göre oldukça ufak tefekti. Ama kadındaki druid işaretini açıkça görebiliyordu, yanılmasına imkân yoktu. Kadının gücü her geçen saniye artıyordu. Geçen birkaç saatte bile değişmiş, farkında olduğu ve henüz keşfetmediği alanlarda daha yetkin olmuştu.

Gideon Jacob’ın onda bıraktığı izi görebiliyor, gözeneklerine işleyen ve kimyasına karışan kokusunu kadının üzerinden alabiliyordu. Daha önce bunu fark edecek vakti olmamıştı ama çiftleştikleri artık çok açıktı. İnfazcı korumaya ant içtiği tabuları yıkmıştı. Kadim’le arkadaşlığından üstün tuttuğu tabulardı onlar. Gideon o zaman, acı dolu o sekiz yıl öncesinde, ona karşı takındığı tavırda Jacob’ın haklı olduğunu bilmiyor değildi. İnfazcı görevinin gereğini yerine getiriyordu. Saygı ve dostluğunu bir kenara bırakmıştı. Hayatını büyük bir

riske atmıştı. Bunu yapmasının sebebi Gideon'ın anlık sapkınlığının kurbanı olan dişi insanı korumaktı. Gideon'ın, İnfazcı'ya karşı garezi yoktu ama gururu kırılmıştı, milenyumda ilk defa bir şeyden korkmak nedir bunu deneyimlemişti.

Bin yıllık bilgisi ve deneyimiyle sonsuz gücü olup yine de en ilkel güdülerine yenik düşerek küçülmüştü. Böyle şeyleri aşmayı öğretmişti hep kendisine. Artık hiç olmadığı kadar korkuyordu kendisinden. Her şeyden soyutlanması Jacob'ı cezalandırmak için değil, başkalarını kendisinden korumak içindi. Jacob'ın ona kin tutmadığını öğrenmek onu rahatlatmıştı. Asıl rahatsız edici olansa bu sezgileri güçlü, ufak melez kadının bir şekilde onun bunu bilmesi gerektiğinin farkında olmasıydı.

“Buraya varlığın konusunda konuşmaya geldim. Öncelikle senin kabalık olarak nitelendirdiğin şey için özür dilerim. Benim kültürümün seninkine benzemediğini anlamamı isterim. Mahremiyet bizim kültürümüzde de değerli bir şey olmasına rağmen birilerinin onu bozması normalde an meselesidir. Gördüğün üzere bizim araba, telefon gibi teknolojilerimiz yok. Eminim bunu fark etmişsindir.”

“Fark ettim,” dedi Isabella.

“Bu kültürde farklı yöntemlerle yolculuk ediyoruz. Çoğumuzun kendine özgü uzun mesafe yolculukları ve iletişimi için içsel araçları vardır.” Gideon orada nasıl bulunduğu işaret ediyordu. “İstersen mahremiyet kurallarımızın eksikliğini kültürel bir zayıflık olarak görebilirsin, ki bu bana seni hatırlatıyor. Sen de bir tür zayıflık göstergesisin.”

“Anlamadım.” *Mahremiyetimi hiçe saydığı yetmiyormuş gibi bir de bana hakaret ediyor.*

“Evet. Bir iblisin bir insanla çiftleşmesinin birtakım etkileri olacağı söylenmiştir hep bize.”

“Onlar hikâyeymiş,” diyerek karşılık verdi Isabella ona. “Kehanetin...”

“Evet, her şeyi biliyorum. Onlar hikâye değil. Tamamen değil yani. Her şeyin doğru bir yanı vardır. Bu bilgiyi aklının bir kenarına yaz, bilen biri söylüyor çünkü.”

Isabella başıyla onayladı. Tartışamayacağı tek şey adamın kendisinden çok fazla şey biliyor olmasıydı. “Peki söyler misin bunun nesi kötü? Jacob’a bir zararı mı olacak?”

Hayatındaki büyük değişikliklere ve keşiflere rağmen kendisine bir şey olup olmayacağını sormaması Gideon’ın dikkatinden kaçmamıştı.

“Bunu tartışmadan önce sana söylediklerimin doğru olduğunu, gerçek olduğunu kabullenmeye istekli olmalısın. Varsayım ya da olasılıklar olmadıklarını da. Sana söylediğim şeylerin gerçekliklerinden hiç kuşum yok çünkü. Yoksa bahsini bile yapmazdım. Benim tarzım böyledir.”

“Seninle aynı odada geçirdiğimiz on beş dakikadan sonra dürüst biri olduğunu anladım. Aynı zamanda da akıllı. Hatta zeki diyelim daha iyi. Bazı şeyleri bilecek kadar da yaşlı. Bu arada kaç yaşında olduğunu söylemiştin?”

“Bunun konumuzla alakası yok.”

“Ah,” dedi Isabella gözlerini devirerek. “Peki, o halde süreci hızlandıralım da sen bedenine hemen dönebil. Aksini duyana kadar senin söylediklerinin doğruluğunu kabul edeceğim.”

“Kimse söylediklerimi yalanlayamaz.”

“Göreceğiz.”

Gideon bununla yetinmesi gerektiğini fark etti. Kadın inanılmaz derecede inatçıydı. Dirençliydi. Jacob’ın ona katlanabilmesi bir mucizeydi. Kadının çabasını test etmeye karar verdi.

“Ölümsüzsün.”

Isabella karşı çıkmak için ağzını açtı ama sonra susmasının daha iyi olacağını düşünüp kızgınlık içinde dudaklarını büzdü. “Ama nasıl olabilir?” diye sordu.

“Druidler ölümsüzdür. Sen de yarı druidsın. Bu yüzden de ölümsüzsün.”

“Çocukken bademciklerimi alırlarken neredeyse ölüyordum.”

“Ölemeyeceğini söylemedim. Ölümsüz demek bizim için çok uzun süre yaşayan demektir. Yok edilemez demek değildir. Ama artık kolay kolay yok edilemeyeceğin de bariz.”

“Bundan nasıl bu kadar emin oluyorsun?”

“Beni sorgulamayacağın konusunda anlaştık samyordum.” Gideon iç geçirdi, rahatsız olmuş gibi bir hali vardı.

“Boş ver sen beni,” diye geçiştirdi konuyu.

“Ölümsüzlerin özel bir genetik kodu vardır. Beden iblisi olarak o kodun sende var olduğunu hissedebiliyorum. Şu anda etkisiz haldeki DNA’larının harekete geçtiğini ve bunun deneyimlediğin değişimlerin nedeni olduğunu biliyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu Isabella, şaşkınlığı sesinden belli oluyordu. “Ama neden harekete geçtiler ki?”

“Mükemmel bir soru,” diyerek onu övdü Gideon, hızlı zekâsı onu memnun etmişti. “Jacob’la temasa geçtiğin anda harekete geçtiler.”

“Nasıl?”

Isabella ve Gideon kalın sesin geldiği yere bakınca Jacob’ın açık pencerede bacaklarını açıp oturmuş, yüzünde gergin bir ifadeyle durduğunu gördüler.

“Jacob!” Isabella anında tepki verip çarşafları uçuşturarak kollarını onu tutmak için açan Jacob’a koştu. Jacob onu kollarıyla sarmalayıp ayaklarını yerden kesti ve kadının onu böylesine istekle karşılaması onu güldürdü. Arzu dolu bir şekilde dudaklarını Jacob’a uzatırken öteki iblisi unuttu.

Her ne kadar onu dikkatle izleyen buz rengi gözlerin farkında olsa da Jacob kadına karşı koyamadı. Sevinçle kadının öpücüklerine karşılık verdi, Gideon’ın istenmeyen bakışlarından vücudunu saklamak için bilinçli bir şekilde çıplak sırtını örttü. İnce pamuklu

kumaşın altındaki sıcak ve çıplak bedenini hissetmekten zevk alıyordu. Sonra bacaklarını kavrayıp kadınla birlikte yatağa oturdu. Isabella kucagındaydı, yatağın bir ucundan örtüyü çekip kadını sarmaladı. Kadın halinden memnun bir şekilde yanağını onun omzuna dayadı. Onu saran kollara daha da sokuldu. İyice yerleşince Jacob elini onun saçlarına götürüp şefkatle okşadı.

Gideon bütün bunları büyük bir şaşkınlıkla izledi. Yüzyıllar boyunca ikisinin de bir dişinin arkadaşlığına ihtiyaç duymadıkları üzerine Jacob'la yaptıkları birkaç tartışmayı hatırladı. Bu konuda eğilimleri bu olsa da ölümsüzler arasındaki ilişkiler çok karmaşık ve külfetliydi. Biri bir eşi sevip onunla yüzyıllarca yaşayınca onu kaybetmek yıkıcı oluyordu. Gideon ve Jacob ailelerini kaybetmişlerdi, anne babalarının, kardeşlerinin, kardeşlerinin çocuklarının ölümünü görmüşlerdi. Savaşlara, ruh çağırmalara ve avlara tanıklık etmişlerdi. Vampir ve kurtadamlarla savaşlardan sağ çıkan iblisler, karanlıkların hâkimlerinin dehşet verici sonuçları olan tuhaf tuzaklarına ve druidlerle yaptıkları, en korkunç yıkımları yaşadıkları savaşlara dayanmışlardı. Şimdiyse sevdikleri olmadan boş bir hayat sürmekteydiler. Bunca yüzyıl sonra aynı riskleri almak çok zorlaşmıştı. Neden ilişkiye girip duygularını bir başkalarına bağlasınları ki? Evlilikler çok nadirdi, cinsel ilişkilerse bazen sadece o mecburen yaşadıkları kutsal ay haftalarıyla sınırlıydı.

Aşksa gençlere ve aptallara mahsustu.

Bir de Mühürlenmişler'e.

Jacob'ın kucagında oturanın yarı druid olduğu gerçeğine bakınca Gideon'ın bu kadar şaşırmaması gerekirdi. Yine de kadın, Jacob'm kişiliğini oluşturan kültüre yabancıydı. Ancak yapılacak bir şey yoktu. İblislerin bile kudretini aşan güçler bu eşleşmeyi yapmıştı.

Jacob kadını rahatça kucagina yerleştirdikten sonra gözlerini Gideon'a dikti. Gideon, Jacob'ın ondan şüphelerini giderecek bir yanıt beklediğini biliyordu. Jacob'ın, eşinin üzerinde hiçbir şey yokken Gideon'ın onunla aynı odada bulmasından hoşnut olmadığını farkın-

daydı. Gideon pişman değildi. Kendince nedenleri vardı ve kendisini savunması gerekmiyordu.

“Onun gizli yeteneklerini nasıl ortaya çıkardığını sormuştun, değil mi? Bir sürü karmaşık ayrıntıyı geçecek olursak DNA’na işlenmiş bir kod var ve sen ona yaklaşıncı onun DNA’sı vücudunda büyük değişimler olmasını tetikliyor, benzer şeyler sana da oluyor aynı zamanda, ama daha küçük oranda.”

“Bana da mı? Ben değişmiyorum,” diye ısrar etti Jacob.

“Yeni yeteneklerini keşfetmedin mi yani?”

“Hayır. Bir şeyler değişmiş olsaydı anlardım.”

Jacob unuttuğun bir şey var.

Neymiş o, minik çiçeğim?

Yeni bir yeteneğin var. Şu an onu kullanıyorsun.

Jacob sessizleşip parmaklarını kadının saçında dolaştırırken yüzüne baktı. Kadının gözleri kabullenmeyle parıldarken onu yüreklendiriyordu da.

“Isabella az önce bana yeni bir gücümü hatırlattı,” dedi Jacob usulca.

Gideon sandalyesinde biraz öne eğildi. “Telepati,” diyerek bunu dile getirdi. “Bu bildiğim kadarıyla sadece sana uygun bir yetenek olmakla kalmıyor aynı zamanda kehanete de uyuyor. İlk işaretlerden biri bu.”

“Düşmanlar söz konusu olunca benim de empati yeteneğim ortaya çıkıyor galiba,” diye ekledi Bella.

“Hayır, öyle bir şey söz konusu değil.”

“Bu adamı şimdi döveceğim,” diye kükredi Isabella. Gözleri sirden alev alevdi. “Sen nereden bilebilirsin ki?”

“Benim dediklerimin gerçekliğini tartışmayacağın konusundaki anlaşmamızı unuttuğun çok açık,” dedi Gideon sakın bir biçimde.

“Bella, aşkım,” dedi Jacob yumuşak ses tonuyla, “Gideon’ın yanında ve yeteneklerine sahip bir beden iblisi sana bakıp güçlerini

söyleyebilir.” Kara gözlerini Gideon’a yöneltti. Uyarı niteliğindeki bakışlarının İhtiyar’ı etkilemeyeceğini biliyordu. “Gideon sadece gerçekleri dile getiriyor, hakaret etmek istemez zaten. Söyledikleri kesin ve nettir. Sizin kültürünüzdekilerin aksine biz kelimelerin anlamlarını saptırmayız. Çok açık konuşuruz, gerçi çoğumuz insan duyarlılığına uyum sağlamak için farklı dilsel eğilimler gösteriyor. Gideon en yaşlımızdır, aynı zamanda da herkesten en soyutlanmış bir biçimde yaşayanımız. Bu nedenle, bizim türümüzden alışık olduklarına göre daha az diplomatik davranır.”

“Evet, tabii.” Isabella karşı çıkmadı ancak bu pek hoşuna gitmiyordu.

“Ben de sizin dilinizde yetkinleşmediğim farklılıklar olduğunu unutmamaya çalışacağım. Umarım bana hoşgörülü davranırsın.” Gideon’ın bu kibar tavrı beklediği tepkiyi yarattı. Isabella o anda rahatladı ve bu defa samimi bir şekilde kabullendiğini gösterircesine başını salladı. Gideon sözlerine devam etmeden önce tekrar arkasına yaslandı. “Ruh çağırana yaşadığınız son olayı anlatsanız. Ama ayrıntılarıyla.”

Isabella ve Jacob birlikte anlatmaya başladılar. Isabella daha derinlemesine açıklamalar yapıyor, Jacob’sa yakaladıkları ruh çağırının ona verdiği izlenimleri ekliyordu.

“Ağzında kan tadı aldın ama kan yok muydu yani?”

“Evet,” diye onayladı Isabella.

“Bir paralellik görmüyor musun?”

“Hayır.” Bella Jacob’ın elinden zihnine görüntülerin aktığını hissetti. “Yaraların mı? Ağzını şifonyere vurmuştun.” Jacob’ın aklını okuyordu. “Ama bu daha sonra oldu.”

“Önsezi bu, empati değil. Önsezi! Geleceği görebiliyorsun, Bella.” Jacob bir anda her şeyi algılayıverdi. “Tabii ya! Daha biz o depoya gitmeden duman ve sülfür kokusunu almıştın, boğuluyordun. Ama o

duman, ben ruh çağırana saldırıp dikkatini dağıtana ve Saul büyüyi bozana kadar ortaya çıkmamıştı.”

“Yani geçen gece gerçekte yaşanmadan birkaç dakika önce ben ruh çağırana olan karşılaşmamızın gerginliğini mi yaşıyordum?”

“Onun gibi bir şey, evet. Ağzımdaki yaraya gelince, benim birkaç dakika sonra ağzımda duyacağım tadı almıştın.”

“Ay, iğrenç. Ne berbat bir güç bu böyle! Gerçekte olmadan kısa süre önce olanları bilme yeteneğinin ne anlamı var ki?”

“Önsezi ve yaşanma arasındaki süre, gördüğünü anlama kısmı gibi zamanla, çalışmayla ve tecrübeyle artacaktır,” diyerek bilgilendirdi Gideon kadını.

“Harika. Onca zamandır yirmi bir yaşına basmamın hayatımın en büyük dönüm noktası olduğunu düşünüyordum. Sağ olun.” O meşhur gözlerini devirme hareketini yapınca Jacob kendini gülmekten alıkoyamadı.

“Önsezi druidlerde görülmez ama elini tutunca genetik yaradılışında bunun olduğunu gördüm. Gördüğün gibi druidlerde böyle bir özellik vardı...” Sonra kendi düzeltti: “Druidlerin özel yetenekleri *vardır*, diğer tüm ırklarda olduğu gibi. Bu, kodlarımızda vardır, değiştirilemez; tabii evrim ve mutasyon istisnai durumlardır. Yüzyıllardır insanlar ile druidlerin çiftleşmesinin seni şu an olduğun kimse haline getirmiş olması muhtemel, ki bu da beklenmeyen mutasyonlara neden olmuş. Bu varsayımı senin sıradışı önsezi yeteneğin destekliyor zaten.

“Bizim gibi, druidler de güçlerini doğadan alır. Örneğin, duyularının güçlenmesi, çabucak iyileşebilmen, sıradışı direncin. İçgüdüsel mücadele yeteneğin de anormal ayrıca. Ama gücün varlığını, özellikle de kötü gücü hissetme yeteneğini doğadan alıyorsun. Avın, avcının ona yaklaştığını hissetmesinden pek farklı değil bu.”

“Ruh çağırana. Ben onun varlığını hissedemezken onun hissetmesi önsezisi olmasından mı?” Jacob kaşlarını çatı. “İlk saldırısından önce onun yerini nasıl belirleyemediğimi hâlâ tam olarak anlamış değilim.”

“Gözden kaçırdığın bir şey yok, Jacob. Sadece bilgi eksikliğinden. Kendini soyutlayarak yaşayan pek çok iblis var. Ruhları çağırırsa kimsenin haberi olmaz. Bir ruh çağırmanın sana yakın olanlardan birini yakalaması an meselesiydi.”

“Bu gözden kaçırdığım bir şey olmadığını nasıl gösteriyor peki?”

“Geçenlerde İhtiyar Lucas’ın ortadan kaybolduğunu fark ettim. Tahminimce ruhu çağrıldı.”

Jacob nefesini içine çekti, vücudunu Isabella’ya öyle bastırdı ki kadın onu rahatlatmak için ona sarılmak zorunda kaldı. Dalgın bir şekilde bu jestine karşılık olarak kadının gözlerine baktı Jacob. “İhtiyar Lucas bir akıl iblisidir. Onu ele geçirdilerse onları istedikleri yere ışınlayabilir. Hiçbir işaret olmadan ortaya çıkabilirler.”

“Ama Legna ışınlandığında olduğu gibi duman ya da sülfür kokusu olmuyordu.”

“İhtiyarlar arkalarında o tür işaretler bırakmazlar. Yetenekleri kendilerini ve başkalarını doğru bir şekilde ışınlayabilmektir. Lucas onların emirlerine itaat ettiği sürece onu mecbur bırakanları hiçbir işaret vermeden ışınlayabilir, işte bu yüzden de güvenliğimiz büyük tehlike altında. Özellikle de Lucas’ı yakından tanıyanların.”

“Bella’nın güçleri sorunsalına odaklanalım şimdi,” dedi Jacob çabucak. “Başka ortaya çıkması muhtemel bir durum var mı?”

“Maalesef, evet.”

“Maalesef mi?” diye tekrarladı Isabella.

“Bir zamanlar druidlerle savaşmış birinin bakış açısıyla konuşuyorum. Bu konudaki taraflılığımıza engel olmaya çalışacağım.”

“Evet, iyi olur,” diye ona destek verdi kuru bir sesle Isabella.

“Böyle bir gücün olduğu bilgisi yayıldığında taraflılığımı dışa vuracak bir tek ben olmayacağım. Önyargılı başkalarıyla da karşılaşabilirsin.”

Isabella gözlerini yine devirdi. “İnsan olarak getirdiğim niteliklerin aksine mi yani?”

“Yeterince iyi anlatamamış olabilirim. Druidlerle iblislerin en başta arasının açılmasının sebebi olan düşmanca duyguların alevlenmesine neden olabilirsiniz. Hayatın tehlikeye girebilir.”

“Bir dakika. İnsanlara zarar vermenin kötü bir şey olduğunu sanıyordum,” dedi Bella. Jacob onun kolunu fazlasıyla sıkınca kıpırdandı. Neler hissettiğini anlaması için aklını okuması gerekmiyordu.

“Sen tam bir insan değilsin. Beni yanlış anlama. O zamanlardan bu yana büyük bir evrim geçirdik. Her toplumda olduğu gibi bizde de bağnazlar var. Bazı davranışlarımızı geride bıraktığımızı düşünsek de korku çok güçlü bir tetikleyici olabiliyor.”

“Neler olabileceğini anlat hadi,” diyerek ısrar etti Jacob sakın bir şekilde.

“Etrafındakilerin güçlerini azaltabilir. Doğüstü varlıklarda işe yarıyor. Ruh çağırılar, vampir, kurtadam veya...”

“İblis.”

“Evet,” diyerek onayladı onu Gideon. “Sadece köreltme olmayacaktır bu. Genetik mirasının melez olması bunu değiştirmediyse tabii. Kelimenin gerçek anlamıyla geçici olarak onların güçlerini kullanmalarına engel olabilirsiniz. Yeteneğin canlanınca her zaman onu kullanabileceksin, Isabella. Asıl becerin onu gerektiğinde durdurabilmek olacak. Druid Kralı’nın, İblis Kral’ı öldürebilmesini sağlayan bu yetenekleri olmuştur. Dostluk mesajı vererek görüşmüşlerdi. Yalnız kaldıklarındaysa druid, iblisin gücünü azaltmış ve önu öldürmüştü.”

“Aman Tanrım! Nasıl birbirinize güvendiniz ki? Size karşı böyle bir üstünlükleri olduğunu bile bile onlarla bir kültürü nasıl paylaşabildiniz? Ayrıca tamamen gücünüzü yitirmeden yaklaşmadığınız bir ırkı nasıl yok ettiniz?”

Gideon bir an duraksadı. İlk defa baskın çıkmak için insansı bir dürtü emaresi gösteriyordu. Isabella, Jacob’ın daha da dikkat kesildiğini fark etti.

“Öncelikle bu bir güven meselesi değildi, gereksinimler söz konusuydu. Druidler ile iblislerin ortak bir yaşam sürmesi gerekiyordu. Druidlerin güçlerini ortaya çıkarmaları için iblislere ihtiyaçları var. İblislerin de güçlerini azaltabilmeleri için druidlere ihtiyaçları var.”

“Bir iblis niye isteyerek... Ah, tabii ya. Ay çılgınlığı,” diyerek kendi sorusunu yanıtladı Isabella.

“Evet, büyük nedeni bu, ama atalarımız bunu farklı bir derecede yaşamışlar. Ancak insanlarla çiftleşmenin riskleri hakkında uyarıları göz önünde bulundurursak eşit derecede ilginç ve haklı bir neden bulabiliriz.” Gideon’ın ürkütücü bakışları Isabella’dan Jacob’a yöneldi. “Geçen akşam evinin her yanında bunun kanıtları vardı. Kadın sadece bir insan olsaydı kontrolünü kaybetmen sadece onun değil, civardakilerin de ölümüne yol açacaktı. Şanslısın ki gücün kendini göstermeye başlamış bile, Isabella. Gücünün derecesini ve dikkatinin ‘dağınık’ olduğu koşulları göz önüne alınca bunu fark etmemiş gibi görünüyorsun.

“Druidlerin yok olması olayına gelince, bu o kadar da kolay bir iş değildi. Savaşlar asla kolay olmaz. Druidlerin de iblisler gibi zayıflıkları var ama şu kadarını söyleyeyim ki druidlerin kökü kurudu.” Jacob tam bunu sorgulayacakken Gideon elini susması için kaldırdı. “Konu şuraya geliyor,” dedi en sonunda, “Konsey’le bu konuyu paylaşmak zorundayım. İblislerin sadece kendi türlerinden biriyle çiftleşmeleri kural değildi. Genel olarak druidlerle çiftleşmeleri gerekiyordu. Druidleri yok ederek kendimizi tamamlayacak mükemmel ruhu bulma ihtimalini feda etmiş olduk. İnsanlar buna ruh eşi diyorlar galiba. Biz buna Mühürlenme diyoruz. İşte bu yüzden çoğumuz yalnız ve karşı cinsten başka biri söz konusuysen bu duyguları yaşayamıyor. Bu yüzden yüzyıllardır bir Mühürlenme olmadı...”

“Şimdiye kadar.” Kendi sözünü tamamlarken sesinde saygı vardı. “Jacob, iblisler arasında en talihlisi sensin. Bu yüzden karşılaştığınız andan itibaren ikiniz de birbirinize karşı koyamadınız. Mühürlenme

harikulade bir şeydir ve yoğunluğuyla kişiyi zorlar, kimse bunun önüne geçemez. Mühürlenmek kaderinde olan bir iblis ve druid, birbirlerini bulunca bahsettiğim o genetik değişiklikler anında tetiklenir. Yani gördüğünüz gibi siz daha doğmadan önce bu amaçla karşılaşmanız kaderinizde belirlenmiş, kehanete rağmen bu böyle.”

Isabella, İhtiyar’a gözlerini kocaman açmış bir biçimde bakıyordu. Ama asıl odaklandığı şey Jacob’ın buna verdiği duygusal tepkilerdi. Yüzünü tamamen kadının saçlarına dönmüştü, içi hem bir coşku dalgası hem de acıyla kavruluyordu.

“Bu da bizi senin zayıflığın konusuna getiriyor, Isabella.” Doktor, çiftin duyguyla dolup taşmasının farkında olmadan sözlerine devam etti. “Bir druid, iblis tarafından tetiklenip gücüne kavuştu mu o andan itibaren o iblise yakın olmaya devam etmesi gerekir, insanların sağlıklı olmaları için güneş ışığı almaları gibi bir şey bu.”

“Yani Jacob benim için... vitamin gibi bir şey mi?” diye sordu Bella uyuşuk bir biçimde.

“Senin enerji kaynağın desek daha doğru olur. Onun varlığı seni besliyor, özellikle de yeteneklerin için harcadığın enerjiyi yerine getiriyor. Bu beslenme olmazsa... şarjı biten pile ne olur bilirsin ya...”

“Tükenir,” diye fısıldadı Isabella, içinden korku dolu bir ürperti dalgası geçti. “Yani... demek istediğin... druidleri enerji kaynaklarından mahrum bırakarak mı yendiniz? Siz...” Yutkundu ve devam etti: “Onları açlıktan ölmeye mi mahkûm ettiniz?”

“Bundan daha da kötüsü, Bella.” Gözlerini korku bürüyen Jacob sert ve kuru bir sesle konuşuyordu. “Bu, mühürlendikleri ruh eşlerini açlıktan ölüme mahkûm ettikleri anlamına geliyor. Tanrı aşkına, Gideon, en çok sevdiğiniz ve ihtiyaç duyduğunuz varlıkları nasıl yok edebildiniz?”

“Çok azı bunu isteyerek yaptı. Hatta neredeyse hiçbiri isteyerek yapmadı. Kararı eşi olmayanlar verdi, onları zorladılar.”

“Jacob...” Isabella’nın sesi kesildi, bir yandan düşünceler kafasında dönerken Jacob’ın kucağında titreyip sarsılıyordu.

“Bu tarihten gurur duymuyorum, druid,” dedi Gideon sessizce. “Kendi türümün sevdikleri eşlerini öldürmeye zorlayan, yapmadıkları takdirde onları tutsak etmekle yetkilendirilmiş güçlerden biriydim. O zamanlar acemi olduğumu söylemem bir mazeret olamaz. Elimden gelen tek şey, senden barbarlığımız için bizi affetmen için yalvarmak olabilir. Gençken bir toplumun yaptığı hatalar affedilebilir. Bize acıman için söylemiyorum ama biz de bu aptalca davranışımızdan eşit derecede yara aldık. Savaştan sonraki intiharlar neredeyse nüfusumuzun sonunu getiriyordu. Artık aşksız, peşimizi bırakmayan bir delilikle eksik hayatlar yaşıyoruz. Hak ettiğimizi bulduk diyebilirim.”

Isabella duyduklarına inanamıyordu. Kafasında iblislerin kendi türünden diğer iblisleri tutsak ettiği ve bu iblislerin, açıktan öldüğünü bildikleri eşleri için çarpınan ruhlarının görüntüleri canlandı. Sadece birkaç gün geçmesine rağmen o bile Jacob’dan uzak kalmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal edemiyordu.

“Bunca yüzyıl boyunca bunları kimseye söylemedin mi, Gideon?” diye sordu Jacob boğuk bir sesle. “Isabella’nın var oluşunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?”

“Evet, gayet farkındayım.”

Isabella sorgulayan gözlerle Jacob’a baktı. Gerginlikten dudaklarının rengi atmıştı. “Yani druidler bunca zamandır var olmuş ve her ne kadar güçlerini kaybetmiş olsalar da bazılarının iblis eşleriyle karşılaşmış olması mümkün. Ama kimsenin bundan haberi olmadığı için bu druidler sonrasında enerji yoksunluğundan ölmüş olabilir. Ayrıca...” Isabella onun ani bir tepkiyle ürperdiğini hissetti. “İnfazcı olduğum yüzyıllar boyunca, içgüdüsel olarak gerçek eşi olan insan-druid melezlerine hisler besleyen iblisleri birbirinden uzak tutmuş olabilirim. Gideon, böyle bir şeyi nasıl olur da kimseye söylemezsin?” diyerek isyan etti Jacob.

“Seninle karşılaşana kadar böyle bir şeyin gerçek olabileceğini bilmiyordum, Isabella. Hatırladığım kadarıyla bir druid görmeyeli bin yıl olmuştu. İnan bana İnfazcı. Tarihimiz hakkında sessiz kalmamın ne gibi sonuçları olabileceğinin gayet farkındayım. Kendimi bu konuda kınıyorum zaten, bir de senin kınamana ihtiyacım yok.” Beden iblisi en sonunda ayağa kalktığında bildiği şeylerin ağırlığı altında eziliyormuş gibi hareket etti. “Noah’ya bu akşam Konsey’i toplamasını söyleyeceğim. Size söylediklerimi orada tekrar edeceğim. Bunu unutma, İnfazcı. Eşinin hayatı bu akşamdan sonra muhtemelen tehlikeye girecektir. Sana büyük bir borcum olduğunu düşündüğüm için bu konuda öncelikle seni uyarmak istedim. Kendi güvenliğin için de önlemler almalısın. Sana bir şey olduğu takdirde Isabella uzun süre hayatta kalamayacaktır.”

Son cümlesinden sonra Gideon bir anda incecik gümüşü bir ışığa dönüşüp yok oldu.

9. BÖLÜM

Jacob göğsünde bir baskı hissediyordu. Gideon'ın aktardığı bilgilerin doğrulacağı binlerce sonucu sindirmesi kolay değildi ama yine de bu onun kültürü ve dünyası olduğu için bununla baş etmek konusunda, yanında sessizce dizlerini karnına çekip başını karyolanın başına yaslamış olan kadından daha iyi durumda olduğu söylenebilirdi.

O anda ona ne söyleyebilirdi ki? Başına gelen her şeyden, asla geri dönemeyeceğini yeni fark ettiği hayatındaki bu büyük değişimden o sorumluydu. Bundan böyle hayatta kalması, uzun yaşam süresi zarfında istese de istemese de Jacob'la bir şekilde bir bağının olmasına bağlıydı. Jacob onun kendisini buna mecbur hissetmesini istemiyordu, bu düşünce onu derinden yaralıyordu.

“Isabella,” diye fısıldadı. Kahır bu sözcükte kendini gösterdi.

Isabella kafasını kaldırıp ona baktı. Kocaman açtığı mor gözleri savunmasız ve üzgün görünüyordu.

“Aklımdan geçenleri biliyorum, İnfazcı. Kendine işkence çektirmek için bir neden daha yaratma.” Önüne düşen saç tutamlarını geriye doğru itip yorgun bir şekilde gülümsedi. “Aklımdan mahremiyetine saygı duymak için tuhaf zamanlar seçiyorsun. Şu anda zihnimde olsaydın tüm bunlardan seni sorumlu tutmadığımı bilirdin.”

“Nasıl sorumlu tutmazsın ki? Hiç karşılaşmamış olsaydık...”

“Hiç karşılaşmamış olsaydık,” diye sözünü böldü kadm, “bütün bir hayatı deneyimlemek yerine yarım bir hayat sürdürmeye devam edecektim. Jacob, sence neden mahrum kalıyor olabilirim ki?” Gerindi ve yataktan kalkıp Jacob’a doğru yürüdü. Kadının ona yakınlaşması Jacob’ı rahatlatmıştı. Düşüncelerine ters orantılı olarak içini huzurla doldurmuştu.

“Tüm hayatım boyunca asla bir yere uyum sağlayamadım. Toplumun kenarında köşesinde yaşadım, Jacob. Hep yalnızdım, tek arkadaşım kız kardeşim ve onun birkaç arkadaşıydı. Seninle karşılaştığım gece daha önce binlerce gece yaptığım gibi aya bakıyordum. O gece bir farklılık olduğunu ve bana önemli sırlar ifşa edeceğini daha o anda anlamıştım. Yıllarca bir bilgi kırıntısı bulmak amacıyla hiç durmadan okudum. Bunca zamandır aslında aradığım cevaplar bunlardı bence. Hasretle beklediğim senmişsin, Jacob.”

“Bu konuda bir seçim şansın olsaydı yine böyle mi düşünürdün merak ediyorum,” diye karşılık verdi Jacob sert bir şekilde.

“Seçim şansım var, Jacob.” Uzanıp elini ellerinin arasına aldı. “Eski hayatıma dönüp usul usul yok olup gitmeyi seçebilirim. Ama bu, o gerekli enerjinin yokluğundan değil, seninle keşfettiğim şeylerin yoksunluğunu çekmemden olacaktır. Varlığının hayatıma kattığı anlam hakkında hiç fikrin var mı?”

Eğer Isabella’nın onun hayatına kattığı anlama biraz olsun benziyorsa gerçekten müthiş bir anlamı var demekti.

“Bu doğru, Jacob.” Isabella usulca onu yüreklendiriyordu. “Hayattaki her şey, kaderin gerçekten olana kadar hiçbirimizin bilmediği büyük planının bir parçası.”

“Her zaman kaderin bize özgür irade verdiğine inanmışımdır, Bella. Hepimizin bir seçim şansı olduğuna.” Duraksadı ve bir an kadının yumuşacık parmaklarıyla oynayıp dudaklarına götürdü. “Evet, özel kaderler olduğuna inanıyorum ama... bana mecbur olduğun için değil, gelmeyi seçtiğin için gelmeni isterdim.”

“Jacob, beni dinlemiyorsun galiba.”

“Dinliyorum! Bence söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Başına gelen bunca sıkıntı verici şeyden sonra nasıl bunları söyleyebilirsin ki?”

Isabella elini onun elinden çekip yumruk yaparak beline koydu. “Kendi aklı olan yetişkin bir kadını ben, Jacob, işte bu yüzden bunu söyleyebilirim! Tüm bunların beni çileden çıkarmasını, kendimi kapana kısılmış hissetmemi bekleyip duruyorsun ama ben böyle hissetmeyince nedense hayal kırıklığına uğruyorsun. Böyle hissetmem için de elinden geleni yapıyorsun. Belki de uyum sorunu yaşayan ben değilimdir, İnfazcı. Benim burada olmamın olası sonuçlarını görmek istemeyenin sen olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Bu doğru değil!”

“O zaman bana bunu kanıtla. Düşüncelerinle değil, eylemlerin ve söylediklerinle kanıtla. Beni burada istediğini söyle, senin benim hayatımın bir parçası olmanı istediğim gibi benim de senin hayatının bir parçası olmamı istediğini söyle.” Sesi titredi. Jacob tenine iğne saplıyorlarmış gibi kadının nasıl canının acıdığını hissetti. “Birini tüm benliğiyle, bir bütün olabileceklerini hissedenler gibi sevmeyi öğrenenin bir tek ben olmadığımı söyle bana.”

Jacob uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Kara gözleri söylediklerini idrak etmesiyle birlikte irileşti. Bakışlarını baştan ayağa kadar kadının üzerinde gezdirdi, en küçük ayrıntısına kadar içine çekti, daha öncesinde tapmadığı bir yeri olmadığını fark etti. Bunu bu tartışmadan çok daha önce biliyordu zaten. Muhtemelen beşinci kattaki pencereden aşağı doğru süzülürken aklından böyle bir düşünce geçtiği an ona âşık olmuştu.

Kader ona daha layık birisini seçemezdi.

Aslında ona karşı olan hislerinden bir an bile şüphe duymamıştı. Asıl şüphe duyduğu kendisiydi. Kadının istediği gibi biri olabilecek miydi? Kendini işine ve sorumluluklarına vererek böylesine yalnız

bir hayat sürmüş bir erkek, onun gibi önemli ve sevecen bir kadına nasıl davranması gerektiğini bilebilir miydi?

“Isabella, sana duyduğum aşkın yoğunluğundan asla kuşku duymadım.” Kadının sıcaklığını hissedebilmek için elini kadının saçlarının altından geçirip ensesini kavrayarak onu kendine doğru çekti. “Korkarım seni bu kadar çok sevmeme rağmen sana nasıl layık olabilirim bilmiyorum.”

“Bunun sebebi şimdiye dek sana ne kadar değerli olduğunu söyleyen kimse olmaması, Jacob. Son dört yüz yıldır sadece düşman ve cezalandırıcı olarak bilinmişsin.” Isabella kollarını Jacob’ın beline doğru indirip vücudunu şehvet ve şefkatle ona doladı. “Ama artık buradayım. Bir daha böyle olmasına izin vermeyeceğim. Sana öylesine olumlu eleştiriler yapacağım ki çılgılık atmak isteyeceksin. Yemin ederim,” dedi hararetle, bir yandan da adama daha sıkı sarıldı. “Benimle kalırsan sana her zaman aklımdaki aşkın nasıl olması gerektiğini göstereceğim. Benimle kal, Jacob.”

Jacob yüzünü onun saçlarına bastırdı, derin duyguların üzerine yaptığı baskı kadının kolları kadar sarmalıyordu onu. “Gideon yanıliyormuş, minik çiçeğim,” dedi kuru bir sesle. “Gücümü azaltma yeteneğin daha şimdiden çok kuvvetli. Zorlukla konuşabiliyorum şu an.”

Konuşma o halde.

Isabella başını arkaya doğru eğerken Jacob’ı şaşırtan duygu ve arzu dolu düşüncelerle doldurdu. Jacob dudaklarını onunkilerle buluşturup onu doyasıya öptü.

Seni seviyorum, minik çiçeğim.

Konsej odasındaki sessizlik öyle yoğundu ki Jacob yer çekiminin değişip değişmediğini merak etti. Herkesin nutku tutulmuştu, zorlukla nefes alıyorlardı. Her zaman her şeye verecek cevabı olan Ruth bile suskunlaşmıştı.

Gideon'm orada bulunması zaten büyük bir etki yaratmıştı ama yaptığı açıklamalar yenir yutulur cinsten değildi. Türlerinin saflığından böylesine gurur duyan bir ırkın aslında geçmişteki ve şimdiki önyargılarıyla türlerinin sonunu getiriyor oldukları gerçeğini duyması kolay değildi. İblis ırkı, kültürü ve gücüyle olduğu kadar zekâsı ve bilgisiyle de gurur duyardı. Atalarının, "daha az gelişmiş" olarak nitelendirdiği insan ırkından altta kalmayan böylesine vahşet dolu eylemler gerçekleştirdiklerini öğrenmeleri hem korkutucu hem de aydınlatıcıydı.

"Durum şöyle görünüyor," dedi Noah, en sonunda sessizliğe son vererek, "ırkımızın geleceği büyük oranda değişecek. Konsey'in bu durumun sonuçlarını ayrıntılı olarak görüşmesi gerekiyor. Şu anda kimsenin hiçbir koşul altında bir insana yaklaşmaması gerektiği konusunda açık olmalıyım. Onlara karşı benimsediğimiz kanunlar biz onları yenileyene kadar uygulanmaya devam edilecek. İnfazcı, dürtülerini kontrol edemeyenleri cezalandırmayı sürdürecektir. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, en akıllıca olanı bu zaten," diyerek onayladı Elijah. "İhtiyaç duyulduğu anda savaşçılarımı Jacob'ın hizmetine verebilirim."

"Aslında acilen çözülmesi gereken bir şey var," dedi Noah. "Druid yani Isabella."

Jacob oturduğu yerde kaskatı kesildi. Parmak uçları masanın üzerinde gerginleşti. Noah Konsey'de Isabella konusunu açacağını Jacob'a söylememişti. Gideon'ın bu konuyu açmasına hazırlıklıydı ama Kral'ın bu konuda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu odadaki herkesin birincil görevi Isabella'nın güvenliğini sağlamaktır. Bu kadın bizim kurtuluşumuz. Bunu iyice idrak edip bizim lehimize yaptığı şeylere olan saygımızı göstermeliyiz. Kehaneti ortaya çıkaran odur ve kalbinde bizim iyiliğimizi düşünmekten başka bir niyet yoktur. Bu zamana kadar ona kibar davranmayan bizlerdik." Noah'nın gözleri şimşek şimşek bakarak Ruth'a ve birkaç kişiye çevrildi. Hepsi de gözlerini yere dikecek kadar incelik gösterdiler.

“Kehanet onun geleceğini ayrıntılarıyla anlatıyor. Bizim sorumluluğumuzsa onun kaderini en sağlıklı ve düzgün bir biçimde gerçekleştirmesini sağlamaktır.” Noah bir an duraksayıp İnfazcı’ya baktı. “İnfazcı’nın rolü de tamamen değişecek. Zaten muazzam olan sorumlulukları hiç şüphesiz üç katına çıkacak. Gideon’la bunu derinlemesine tartıştık ve Isabella’nın İnfazcı olma eğitiminin derhal başlaması gerektiğini düşünüyoruz.”

Odanın her tarafından topluca bir iç çekme sesi duyuldu. Noah Jacob’ın tehlikeli bir biçimde kısılan gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Jacob, Isabella’nın güvenliğinden endişe ediyordu, Noah bunun için onu suçlamıyordu ama yaptıklarının bir mantığı vardı.

“Ama kız çok küçük, nasıl yapabilir ki?” diye söze başladı Ruth.

“Bu konuyu tartışmaya açtığımı hatırlamıyorum,” dedi Noah taş gibi sert bir sesle. Buğulu gözleri Jacob’ı irkiliyordu. Ruth’un o bakışları algılayınca neler hissettiğini hayal bile edemezdi. “İrkımızın tarihinde hatırlanacak bir gündür bu,” diyerek sözlerini sürdürdü Kral, Ruth’u bastırmak için kullandığı gücü birden kesti. “Bugün yaptığımız tüm yanlışları doğrulara dönüştürme günüdür. Isabella cemiyetimize katılacak ilk kişi olacak ama sonuncusu olmayacak. Bize bahşedilen armağanı bir düşünsenize. Varoluşumuzu huzurlu bir biçimde devam ettirmemize yarayacak çözümü bulduk sonunda.” Jacob’ın bakışlarını yakaladı ve dikkatle gözünün içine baktı. “Jacob ve Isabella bizi o geleceğe götürecek olan geçiş kapılarıdır. Çaresizce ihtiyaç duyduğumuz druidlere götürecekler bizi. Jacob sayesinde geleceğimizin kapıları hepimize açıldı.”

Karşılık olarak gelen sessizlik bir önceki sessizlikten bile ağırdı. Jacob sesli bir şekilde yutkundu. İçinden Noah’ya şükranlarını sunarken bakışlarını başka yöne çevirdi. Kral ezelden beri iblislerin İnfazcı’ya olan bakış açısını değiştirecek bir açıklama yapmıştı.

İnfazcılara olan bakış açısını, diyerek kendi hatasını düzeltti Jacob. İnfazcılara olan bakış açısını.

Isabella başını geriye doğru atarken terini etrafa saçtı. Derin derin nefes alıyordu, yere çömelmişti ki rakibinin duruşunda belirgin bir hareket yakaladı. Bir an sonra Elijah havaya karışıp hiddetle üzerine saldırdı.

“Bu hiç adil değil, pislilik herif!” diye bağırdı ona doğru yürümeye başlayıp saldırısına karşılık vermek için atılırken. Suyu atlarmış gibi ona doğru bir hamle yaptı. Ufacık bedenini tam anlamıyla bir çizgiye dönüştürüp ona teğet bile geçmeden üzerinden geçip gitmesini sağladı. Yerde takla atarak kendini durdurdu ve zafer dolu bir çığlıkla ayaklarının üzerinde doğruldu.

Elijah anında gerçek şeklini aldı, kahrkahası görünür olmadan önce duyuldu.

“Vay canına, Jacob. Kız çok hızlı düşünüyor.”

Isabella zıplayıp duruyor, bir yandan gülüp Elijah’yla dalga geçiyordu. Bir savaşçı kadar zinde ve kaslıymış gibi ufacık pazılarını gösterip poz verdi.

“Süper druid gene kazandı!”

Jacob onun soytarlıklarına gülerken Elijah’ya omuz silkti. İnfazcı’nın eşinden başka ne bekliyordun, dermiş gibiydi. Isabella çimenlerin üzerinde uzun adımlarla koşup Jacob’ın kollarına atladı. Kollarını boynuna dolayıp bacaklarını yukarı kaldırdı.

“Ona hile yapmamasını söyle!” dedikten sonra Jacob nefessiz kalıp itaat edene kadar onu öptü.

Jacob, “Hile yapma!” diyerek savaşçıya emir verdikten sonra kadının dudaklarına bir kez daha yapıştı.

“Of, kendinize bir oda bulsanıza siz,” diye bağırdı Elijah kuru bir sesle. “Antrenman mı yapacağız yoksa siz ulu orta sevişecek misiniz?”

Jacob güldü ve buna istekli olan yükünü ayaklarının üzerine bıraktı. “Güçlerini azaltıcı yeteneği kendini gösterince bir daha kendi gücünü kullanamayacaksın. Başka birine karşı da kullanamayacaksın

üstelik. Bu yüzden göğüs göğse mücadele etmeyi daha iyi öğrenmesi gerek.”

“Ve diplomasiyi de,” diye çabucak hatırlattı Isabella. “Sadece kesinlikle savaşmam gerektiğinde bunu yapacağım.”

“Ben de böyle düşünüyorum zaten,” diyerek ona katıldı Jacob.

“Sakın unutma Isabella, Jacob ve benimle eğlenmek ayrı ama başka birisine zarar vermek gerçekten zor bir durum.”

“Bana patronluk taslama,” diyerek onu tersleri Isabella. Bir anda neşesi yok olmuştu, aynı anda ellerini beline koymuş, gözleri haksız yere onu kızdırmasından ötürü alev alev olmuştu. “Birine zarar vermem gerektiğinde nasıl olduğumu hatırlatmam için yine burnunu mu kırmam gerek?”

Vay be, adamın egosunu yerle bir etmeyi çok iyi biliyor. Jacob’ın aklından şaşkınlık içinde bu düşünceler geçiyordu, bu sırada savaşçıysa gözle görülür bir biçimde geri çekildi. Eğer kadının yeteneklerinden biri, düşmanın zihinsel zayıflığını bulup çıkarmaksa bu Jacob’ı hiç şaşırtmayacaktı.

“Pekâlâ, bu günlük bu kadar antrenman yeter,” diye açıklama yapan Jacob elini Isabella’nın beline koyup onu yanına çekti.

“Jacob, yakında beni de yanında devriyeye çıkaracağına söz vermiştin. Doğru düzgün iz sürmeyi öğrenmek istiyorum artık. Seni iş başında seyretmek istiyorum.”

“Daha değil, minik çiçeğim.”

“Ne zaman peki?” diye ısrar etti.

“Yakında,” diyerek söz verdi ona.

“Seninle gelmemi istemiyorsun,” diye kelimeler dökülüyordu dudaklarından aniden.

Bu zihinsel bağa lanet olsun, diye düşündü Jacob siniri bozularak.

“Tam olarak öyle değil...” diye lafa başladı tedirginlikle.

“Tam olarak öyle işte,” diye ısrar etti Isabella.

Eyvah, yine elleri beline gitti, diye düşündü Jacob alaycı bir biçimde.

“Haklısın, savunmamı hazırlıyorum çünkü,” diye çıkıştı Isabella. “Bana güvenmiyorsun.”

“Bu kesinlikle yanlış işte. Zihinsel iletişimimiz o kadar da mükemmel değil, Bella. Zihnimi doğru okuduğunu sanma. Sana güvenmediğimden değil, sadece... Seni tehlikeye atmaktan korkuyorum. Ne kadar söz versen de güvenli bir mesafede durmayacaksın ve can güvenliğini düşünmeyip kavgaya atlayacaksın. Bu türde karşılaşmalar için kendini doğallıkla korumaya başlayana kadar güvenliğini tehlikeye atmayacağım.”

“Jacob.” Kadının gözleri ona bakarken kısıldı ve adam egosuna yapacağı saldırıyı daha ağzından sözcükler dökülmeden önce düşüncelerinden okuyordu.

“Poponda morluklarla uyumak istemiyorsan sakın benim iyiliğim için iki kez savaş verdiğin konusunu tekrar açma!” diye onu uyardı Jacob.

Jacob son zamanlarda kendisini bu kadar kötü hissederken onun bu tepkisinin, Jacob’a ne kadar aşağılayıcı geleceğini fark eden Isabella’nın siniri biraz geçer gibi oldu. Gözlerini indirip Elijah onları saygı duyulması bir şekilde yalnız bıraktı mı diye görmek için sağına bir bakış attı. Koca sersem tabii ki gitmemiştir. Tüm konuşmaları boyunca gözlerindeki eğlence ifadesiyle onları izlemiştir. Bir kez olsun onları toza dönüştürüp sessiz bir yere ışınlayan olmak istedi.

Aklından bu düşünce geçer geçmez etrafı ürkütücü bir ışıkla sarıldı. Düşünceli bir şekilde istediğini yerine getirdiği için ona gülümseyerek kafasını kaldırıp Jacob’a baktı.

Ama Jacob’ın yüzündeki bakış tam anlamıyla yaşadığı şoku ifade ediyordu. Bir anda tekrar somut hallerine geri döndüler. Isabella ağırlığını yeniden hissetmenin hantallığıyla sersemledi. Hiç Jacob’ın

yapacağı bir iş değildi bu. Genelde yeniden dönüşümleri problemsiz olurdu.

“Bunu ben yapmadım,” dedi Jacob boğuk bir sesle.

Koyu renkli gözleri tedirginlikle kocaman açılmıştı. Isabella’yı iterek ondan uzaklaşırken etraflarını saran enerjiye gerçek anlamda dokunana kadar kollarını uzattı. Jacob’ın duyularını geniş bir alana yayarak kullandığını fark etti Isabella. Herhangi bir davetsiz misafirin yarattığı problemi görmek için doğa akımlarına hâkimiyet kurarak doğal ritimlerini ve düzenlerini test ediyordu. Elbette başka bir toprak iblisi bu gibi işaretleri kolaylıkla gizleyebilirdi ama sadece bir İhtiyar bunu yapabiliirdi. Bu yeteneğe sahip üç İhtiyar’dan o sırada orada bulunan bir tek Jacob’dı ve diğer ikisinin orada olmadığını bilecek kadar enerji imzalarını tanıyordu.

“Jacob?” Elijah’ın gerginliği kocaman bedeninden devasa dalgalar haline yayılıyordu.

Jacob Elijah’ya bir bakış attıktan bir saniye sonra sırayla ikisi de toza ve rüzgâra dönüşüp kör edici bir hızla gökyüzüne ulaştılar.

Neredeysen orada kal, dedi Jacob.

Ne var? Neler oluyor Jacob?

Bilmiyorum. Biri seni toza dönüştürmeye çalıştı ve bu kişinin ben olmadığım kesin.

Isabella bu olasılığın sonuçlarını şiddetle hissetti. Dizleri birden onu taşıyamayacak kadar güçsüzleşince oturdu. Gideon’ın korktuğu şey bu muydu acaba? Haksız yere katledilen bir ırka olan eski düşmanlık yüzünden başka bir iblis ona zarar vermeye mi çalışıyordu?

Hayır, Bella. Bu başka bir şey, diyerek onu temin etti Jacob. *Halkım seni ve son günlerde sunduğun yeni gelişmeleri kabullendi.*

O halde kim yapıyor bunu?

Ben de bunu bulmaya çalışıyorum. Güvenli bir şekilde Noah’ya ulaşabilir misin?

Evet, tabii ki. Aramızda sadece çimenlik var, Jacob.

İnan bana, söz konusu böyle güçler oldu mu çimenliğin ötesi dünyanın öteki ucu olabilir, minik çiçeğim. Git hadi. Hemen git. O seni koruyacaktır.

Isabella hiç vakit kaybetmedi. Ayağa kalkıp tabana kuvvet koşmaya başladı. Gücünü kazanmasıyla inanılmaz sıçrayışlar yaparak çimenliği geçip Noah'nın evine ulaşması yarım dakikasını aldı.

Noah iki bilginle bir parşömen üzerine yaptıkları tartışmadan kafasını kaldırmasıyla Isabella'nın kıpkırmızı suratı ve nefessiz haliyle içeri girmesi bir oldu. Isabella'yı bir şeyin sarstığını anlaması için Jacob'la ikisinin arasındaki iletişime sahip olmasına gerek yoktu. Kadının yüzünde daha önce hiç görmediği, korkmuş bir ifade vardı.

Jacob'ın kan kaybından öleceğini düşündüğü anda bile kadın sadece kızgınlık ve kararlılık ifadesi göstermişti. Oysa şimdi gözlerinde tam bir dehşet ifadesi vardı ve içgüdüsel olarak Noah'nın koruma büyüsü harekete geçti. Evinin etrafının taş ve çelikten olmasının özel bir amacı vardı. Dış duvarları hızla ısıttığında erimemesi içindi. O anda tam olarak bunu yapıyordu. Duvarlara dokunan hatta evin yakınına bile gelen olursa çok fena kendini yakardı.

"Anlat hadi," diye emretti küçük İnfazcı'ya.

O kısacık süre zarfında olup bitenleri bir çırpıda anlattı Isabella. Noah korkusundan ötürü onu suçlamadı. Bilinmeyen bir kaynağın vücudunu moleküllere ayırması inanılmaz kaygılandırmış olmalıydı kadını.

"Legna'yı getir, Isabella. Odasında olmalı. Meraklanma. Burada bizimle güvendesin."

Isabella oradan uçarcasına gittikten sonra Noah bilimcileri onaylamak için kafasını salladı. Solundaki beden iblisi aniden oturdu ve bir saniye sonra ruhunu bedeninden ayırıp astral seyahate çıktı. Sağındaki akıl iblisiyse gözlerini kapayıp değişen havayı içine çekerek ortadan yok oldu. Noah, aralarındaki druidi korumak için her iblisin verdiği göreve anında itaat etmesinden gurur duyuyordu.

Isabella geleneksel İnfazcı rolüne bürünemiyordu. Noah'nın halkı pratik düşünen varlıklardan oluşuyordu ve Isabella en çok korktukları meselede onlara bir değişim yaratma imkânı sunmuştu. Kutsal ay deliliği ve ardından gelen aşağılayıcı cezalar artık geçmişte kalabilirdi. Küçük melez yavruyu sürülerine katmada güçlü bir etkendi bu.

Isabella Legna'yla birlikte dönünce kardeşler karşılıklı oturup birbirlerine tek sözcükten oluşan emirleri ardı ardına ve ağır ağır sıralayarak Noah'nın kalesinin etrafında daha fazla önlem almaya giriştiler. Legna zihnini bir kilometre içindeki tüm düşünce ve niyetleri duymaya açtı. Noah enerji emici bir hat kurdu. Legna korku hissi yaratan bir bariyer oluşturdu. Bu güdüyle bariyeri aşmaya çalışanlar kendilerini oradan kaçarken bulacaklardı.

Isabella odayı dolduran enerjinin kudretiyle vücudundaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Noah ısı saçmasına rağmen buz gibi kollarım ovuşturdu. Legna'nın dudağının üstü terlemişti, bunun sebebi muhtemelen kardeşine çok yakın durmasıydı ya da belki de yeteneğinin sınırlarını zorlayarak çok odaklandığı içindi.

Sırf Isabella'yı korumak için.

Isabella'nın bu düşünceyle boynu bükülmüştü. İçgüdüsel olarak koruyucularına yaklaştı ve buz gibi teni Noah'nın etrafındaki ısıdan faydalandı.

Aniden tüm dünyayı içinde hissetmeye başladı. Isabella'nın beyni binlerce duygu ve içgüdünün bombardımanında kaldı. Bu duygu ve içgüdülerin her biri fişek hızıyla beynine girip çıkıyordu. Onlarca hayvanın etraflarını çevreleyen yeni kalkandan kaçmalarına neden olan korkusunu duydu. Çok uzağında olmayan tartışmaları, sevişmeleri, esprileri ve selamlaşmaları duydu. Duygu kakofonisinden çıkan bu gürültüyü bastırmak için kulaklarını kapattı. Jacob'm gerginliğini, Elijah'nın büyük öfkesini hissetti. Bir anda dev savaşçı iblisin onu kızdırmak için yaptığı her şeye rağmen ona karşı içinde sevgi beslediğini öğrendi.

Bunların ağırlığı altında ezilerek mermer zemine bıraktı kendisini. Gözlerini kocaman açmış, kafasmdakileri yok etmeye çalışırken yere boş boş bakıyordu. Varlığını sürdürme güdüsü içinde beliriverdi...

...ve de dışarı taşıverdi.

Dört bir yanını alevler sardı. Düzenli dairesel hareketlerle dönen alev hortumlarının merkezinde Isabella vardı. Legna çığlık attı. Noah haykırdı.

Ve her şey durdu.

10. BÖLÜM

Gökyüzündeki devriye yerlerinden Jacob ve Elijah devasa alev girdaplarını hissettiler. İkisi de bunun kaynağını görmek için somut bedenlerini aldılar. Noah'nın evinden çıkan, çimenlerin etrafını kaplayıp toprağa karışan alev çemberini görünce dehşete kapıldılar.

İki iblis de aynı anda tepki verdi. Jacob kollarını uzattı ve alevlerin yayılmasını durdurmak için aniden topraktan duvarlar ortaya çıktı. Elijah bulutların arasına yükselip yangının iki katına çıkma ihtimaline karşın yangının yönünün değişmemesi ve ardından sönmesi için ok atarmış gibi yangın duvarının arkasına inanılmaz bir rüzgâr fırlattı. Toprak alevlerin üzerine örtüldü ve alevleri anında oksijensiz bırakarak söndürdü. İşi garantiye almak için Elijah şiddetli bir yağmur yağdırdı ve saniyeler içinde her şey sıırılsıklam oldu.

Hemen ardından hiç vakit kaybetmeden Noah'nın evine doğru hızla süzüldüler.

Jacob evi koruyan hiçbir koruma olmadığını anında fark etti. Isabella, Noah'dan kalacak yer ve koruma istemiş olsaydı şu anda oraya yaklaşması neredeyse imkânsız olurdu, bundan emindi Jacob. Isabella'yla iletişime geçmeye çalışınca korku boğazında düğümlenip kaldı. Patlamadan hemen önce kadından dehşet içinde olduğuna dair

güçlü hisler alıyordu. Ama artık hiçbir şey duymuyordu, kadının canlı düşüncelerinin olması gereken yerde sadece boş bir sessizlik vardı.

Elijah ve Jacob toz ile rüzgâr oklarına dönüşüp yukarıdaki pencere-lerden içeri daldıktan sonra bir saniye içinde yere ayak basarlarken tekrar somut hallerine döndüler.

Dehşete düşen Jacob büyük salondaki her yüzeyin yangından karardığını fark etti.

Siyahlığın ortasında üç beden yerde yatmaktaydı.

“Bella!” diye haykırdı Jacob, kararmış mermerde tökezleyip kayarak alelacele Isabella’nın baygın yatan bedenini kollarına almak istiyordu. Duyduğu korku yüzünden gözlerinden akan yaşlar görüş açısını engellerken bir yerinin yara alıp almadığını kontrol etti. Derisi soyulmuş ve vücudunda kabarcıklar oluşmuştu. Saatlerce güneşin altında kalmışçasına yanmış gibi görünüyordu. Saçları yanmıştı ve giysileri eriyip derisine yapışmıştı; bu yanık kokusu eşini öfkeden kudurtmuştu.

“Bunlar Noah ve Legna!” Elijah, Kral ve kız kardeşinin yanına diz çöktü. Neredeyse tanınmaz haldeydiler. Derileri ve giysileri yakıklarından dolayı siyaha dönmüştü. Legna’nın o güzel saçları yok olmuştu. Jacob kafasını kaldırınca Elijah’nm ihtiyatla hükümdarının boynunda nabzını yoklarken gözlerindeki yaşların parlamış olduğunu gördü.

“Bu imkânsız,” dedi Jacob boğuk sesle. “Noah’nın yangına başışıklığı vardır.”

“Gideon’a ihtiyacımız var! Derhal hem de!”

Elijah ayağa kalkıp yumruklarını sıkınca Jacob onun zihninde hiçbir ibliste görmediği bir gücün harekete geçtiğine tanık oldu.

Gideon evinin pencerelerinin önünde fırtına gibi bir gücün varlığını hissetmeden saniyeler önce bir huzursuzluk dalgasının yaklaştığını hissetmişti. Okuduğu kitabı kenara koyup ayağa kalktı ve düşünceli bir şekilde kafasını kaldırdı. Birileri onu çağırıyordu ve çağıranın

gücünden kimin çağırdığını anladı. Tek kaşı kalktı ama hiç vakit kaybetmeden kapıyı açıp rüzgâr girdabına çıktı. Saniyeler sonra rüzgârın bir parçası olmuş, atmosferde yol almaya başlamıştı bile.

Elijah Gideon'ı inanılmaz bir güçle odaya getirip çarçabuk tekrar somut haline dönüştürdüğünde küller havaya savrulup felaketin kalıntılarından oluşan bir sis tabakası bürüdü odayı. Kadim iblis somut formuna büründüğü an Elijah geriye doğru sendeleyip güçsüz bir biçimde yere düştü. Öyle uzak mesafeden böylesi bir ustalık gösterbilmek için tüm gücünü harcaması gerekmişti.

Kurşuni gözler odada yaşanan hengameyi taradı. Pek duygu belirtisi göstermeyen Gideon yumuşak bir küfür basarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyoruz," diye yanıtladı Jacob. İblis, Noah ve Legna'nın hareketsiz bedenlerinin yanına diz çökerken Elijah'yla gördüklerini çabucak anlatıverdi.

Gideon önce Kral'ın yanına giderek yanmış bileğine dokunup zihniyle Noah'nın bedenine girdi. Ciğerleri ısıyı içine çektiği için kavrulmuştu. Ama onun dışında en çok zarar görmüş yeri derisi ve saçlarıydı. İnsan olsaydı kesin ölmüştü ama bu, Gideon için telafisi zor bir şey değildi. Yaralı iblisin bedenindeki acı algılarını kapatarak başladı işe. Önce ciğerlerini iyileştirdi, sonra biraz daha hızlı ve farklı çalışmalarını sağladı. Böylece Kral'ın içine bol miktarda oksijen dolabilecekti. Daha sonra titiz bir biçimde derisini onarmaya başladı, bu işi hücre hücre yapıyordu. Sağlıklı derisinin ortaya çıkışı on beş dakika sürdü. Bu sırada öteki iki iblis nefeslerini tutmuş, endişeli bir şekilde yanında bekliyordu. Noah'nın hasar görmüş derisinin yüzde ellisini iyileştirdikten sonra onu bırakıp Legna'ya döndü. Noah'nın tamamen iyileşmesini bekleseydi Legna'yı kaybedebilirdi. Parmaklarını dişi iblisin bir zamanlar güzel olan yanına dokundurdu.

İyileştirme için yapacağı zihinsel süreçleri fısıltıyla ardı ardına sıraladığının farkında değildi. Jacob, Gideon'm iyileştirme işlemindeki zihinsel süreçleri tekrarlayışını hayretler içinde izledi. Hiç ara vermeksizin ve kusursuz bir biçimde yapıyordu. Legna'nın doğal ten rengi uzuvlarında, boynunda ve o asil yüzünde belirmeye başladı. Yine pembe ve bronz, yumuşak ve güzel oluyordu.

Ama Gideon yine de Kral'ın işlemine geri dönmedi. Legna'yı bacaklarının üzerine yatırıp kendi gömleğini çıkardı. Temkinli bir biçimde kadının kollarının üzerine örttü. Tüm çıplak vücudunu dikkatlice kapattı. Uzun parmaklarını bacaklarından aşağıya indirince gömlek Legna'nın dizlerine kadar geldi. Ardından baygın olan kadını kollarından tutup kaldırarak yumuşak parmak uçlarını az önce yenilediği saç derisi üzerinde gezdirip dudaklarını tenine öyle yakınlaştırdı ki büyümlü sözcükleri söylemek için onu öpüyormuş gibi göründü. Bir dakika sonra çıplak derisinin üstünde yumuşacık, kahverengi lüleler uzamaya başladı. Beş dakika sonraysa omuz hizasında bukleleri olmuştu. Gideon Legna'nın her zamanki o uzun saçları kollarından aşağı inip bacaklarına varana kadar durmadı.

Sonunda kendisini yarattığı saçların karmaşasından kurtardı. Parmak uçlarını bir süre kadının boyun kıvrımında gezdirerek onu dikkatlice yere bıraktı. Sonra derin bir iç çekip Noah'ya döndü. Güçlü beden iblisi kendisini aşırı şekilde zorluyordu ama buz rengi gözlerinde bunu asla belli etmiyordu.

Kalan tek görevi Noah'nın saçını yenilemek olunca Gideon Kral'la ilgilenmeye bir süre daha ara verip inceleyen gözlerle Isabella'ya baktı. Ayağa kalkıp az önce iyileştirdiği iblislerin üzerinden geçerek Jacob'ın karşısında çömeldi. Jacob her ne kadar Gideon'ın elinden gelen tüm gücüyle Isabella'yı iyileştirmeye çalışacağını bilse de gözleriyle yardım isteme dürtüsüne engel olamadı. Gideon Isabella'ya uzandı ama tenine dokunmadan önce biraz tereddüt etti.

“Jacob, onu iyileştirmek için ona dokunmam gerekiyor.”

“Bunu biliyorum. Neden tereddüt ediyorsun?” İnfazcı sesindeki sabırsızlığı bastıramıyordu.

“Deneyimlerimden öğrendiğime bakarak konuşuyorum, bazen mühürlü eşlerden biri karşı cinsten birinin eşine dokunmasına karşı çıkar. Bu her ne kadar masum ya da iyi niyetle yapılsa da.”

Jacob kaşlarını çattı. İlk içgüdüsi Isabella’nın iyileşmesine engel olan kıskançlık saçmalığını reddetmekti. Ama sonrasında bazı durumlarda içinden yükselen düşmanca duyguları hatırladı. Noah’nın Isabella’ya biraz da olsa yakınlık göstermesi veya Elijah ile Isabella’nın birkaç gün boyunca beraber antrenman yaptığı sırada Elijah’nm ona zarar vermeye çalışıyormuş gibi ona dokunması onu oradan gitmek zorunda bırakıyordu.

Bir an dudaklarından gülmeye benzemeyen bir mırıltı geçti.

“İyileştir onu,” diye fısıldadı Gideon’a. Sesi duygu yüklü bir boğuklukla çıkmıştı.

Gideon başıyla onaylayıp anında işe koyuldu. İçgüdüsel olarak takındığı dokunuşlarındaki sevecenliği azaltmaya çalıştı. Yaptığı hiçbir şeyin sahiplenici İnfazcı tarafından yanlış yorumlanmasını istemiyordu. Isabella’nın iç organları zarar görmemişti, üçü arasından büyük farkla en az zarar gören oydu. Kafa karıştırıcı ve tamamen mantığa aykırıydı bu durum. Bu yangın felaketini yarasız beresiz atlatacak biri varsa o da Noah olmalıydı. Gideon, Isabella’nın derisindeki hasarı hemen iyileştirdi ve her tarafını iyice inceleyip neden en az zarar görenin o olduğunu bulmak için bir ipucu aradı.

Yanmış saç uçlarını yenilemesi ve kuzguni saçlarının eski uzunluğuna ve sağlıklı haline dönmesi için bunu aklından geçirmesi yetti. Ona iyileşmesi için ağır bir uyku takviyesi yaptı. İki kez de tekrarladı ki kendisini bu uykudan uyandıramasın. Sonra kalkıp yerdeki iblis çemberinden uzaklaştı. Ne toprak ne de rüzgâr iblisinin orada olduğunu fark etmediği dördüncü iblisin yanına gitti.

“Samson.” Akıllarındaki sorulmayan sorunun cevabını verdi Gideon.

Elijah gücünün ufak bir kısmını geri kazanmıştı. Onları daha güvenli ve daha temiz bir yere taşımakta Jacob’a yardım etmek için harekete geçti.

“Hayır, dinlen sen. Ben onları kendi evime götürürüm...” diye söze başladı Jacob.

“Olmaz, oraya götüremezsin. O gece yüzünden başka ruh çağırانların da evine dadanıp dadanmadığını bilmiyoruz hâlâ.”

“Dover’daki evime götürmeyeceğim. O kadar aptal değilim,” diye çıkıştı Jacob ona. Sonra sesinin nasıl çıktığını fark edip özür diledi.

“Hayır,” Elijah affedici bir biçimde elini kaldırdı, “haklısın, aptal değilsin tabii. Ayrıca en acemî çaylağın bile bileceği şeyleri sana söylememe gerek bile yok. Ben özür dilerim. Yorgunum ve tüm bunlar beni müthiş ürküttü.”

“Benimle gel. Evimde çok yer var, senin de dinlenebileceğin güvenli bir yere ihtiyacın var.” Jacob ısrarını sürdürüp kollarında Isabella’nın hissiz bedeniyle ayağa kalktı.

Gideon odaya girdiğinde Jacob Isabella’nın yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu. İki eliyle de Isabella’nın ufak ellerinden birini tutmaktaydı. Dudaklarıyla kadının parmak uçlarını ovuşturuyor, duyulmayacak olsa bile usul usul konuşuyordu.

“Onu ne zaman uyandıracaksın?” diye sordu Jacob. Zar zor bastırıldığı duygularına engel olamadığını gösterdi bu soru.

“En azından birkaç gün uyanmaması gerektiğini düşünüyorum,” dedi Gideon. “Jacob, mühürlü bir eş için bu hissettiklerin çok normal. Zihninde onun düşüncelerini duymamak senin için zor olmalı. Senin bilincin yerinde değilken aynı zorluğu o da yaşadı.” Ardından da daha ötesini anlatmayı göze aldı. “Seni kaybetmek onun için ölümcül olabileceği gibi aynı durum iblisler için de geçerlidir. Sayıca az

olmamızın nedeni bu, sakın unutma. Mühürlü olmak böyle bir şey, zaman geçtikçe aranızdaki bağ daha da güçlenecek.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Jacob. Yüzünü çevirip gözlerini penceresinden görünen neredeyse dolunay şeklini almış aya yöneltti.

Jacob bir daha asla kutsal ayın baştan çıkarıcı etkisinden korkmak zorunda kalmayacak, diye düşündü Gideon. Doktor şimdi bile, ısrarcı baskının pençelerini zihninin labirentlerinde hissedebiliyordu. Kısa bir süre bu dikkat dağıtıcı, akıl sağlığını bozma olasılığı taşıyan tehditten uzak yaşamının nasıl olabileceğini merak etti. Kadim son yıllarını bu kutsal vakitlerde iç huzurunu sağlamak amacıyla çalışarak geçirmişti. Bu hisler bir kenara bırakılabilir, başka yöne çekilebilir, hatta göz ardı edilebilirdi ama asla tam anlamıyla yok edilemezdi.

Tek ilaç mühürlenmeydi.

Ama yine de bir tuzak vardı. Samhain ve Beltane dolunaylarında mühürlü çift aynı şekilde birbirilerinin cinsel ihtiyaçlarını gidermeye güdümlenirlerdi. Göz ardı edilemez bir çaresizlik içinde hem de. İşte bu yüzden tarihte bir İnfazcı mühürlendiğinde emekliye ayrılırdı. Yılın iblis deliliğinin zirve yaptığı en kötü iki gecesinde eşinden başka gözü bir şey görmezse nasıl tetikte olabilirdi ki? Şimdi bile Jacob oturuyor, eşinin yanından ayrılmıyordu.

Gideon bu konudaki sessizliğini korumuştı, Konsey’e açıklamaktan kaçınmıştı. Birbirinin eşi olan bir çift İnfazcı’nın bir şekilde avantajlarına olacağını düşünmüştü. Hayatının son dört yüzyılında uğruna çabaladığı her şeyi Jacob’ın elinden almak zorunda kalmamayı umuyordu.

“Jacob, buradan gitmelisin.” Jacob Kadim’e kafasını o kadar çabuk çevirdi ki Gideon boynundan çıkan sesi net bir şekilde duydu. Bir anda İnfazcı’nın karararı gözlerinde oluşan eleştirel bakışları hissetti. “Bu gece senin sürekli olarak burada durmana ihtiyacı yok. Zaten tamamen iyileşti. Güneş çıktığında sen buraya dönene kadar doğal uykusu enerjisinin yenilenmesini sağlamış olacak.”

İnfazcı karşılık vermedi. Onun yerine Isabella'nın dinlenen yüzüne bir daha baktı.

"Jacob..." Tekrar konuşmayı denedi Gideon. "Jacob, uyanana kadar burada bekleyemezsin. Bu gece yerine getirmen gereken başka görevler var."

"Gece bitti," dedi Jacob soğuk bir şekilde.

"Üç saat daha var. Yapman gereken..."

"Ne yapıp yapmaman gerektiğini bana söylemeye kalkma sakın!" diye kükredi Jacob ayağa fırlayarak ellerini yumruk yapmış bir biçimde. Sandalyesini öyle hiddetle tekmeleyip itti ki sandalye duvara çarpıp parçalara ayrıldı. "Sakın görevlerimi ne zaman ve nasıl yapmam gerektiğini bana söyleme cüretini gösterme! Yükümlülüklerimin altından nasıl başarıyla kalktığımı çok iyi biliyorsun!"

Gideon bu şiddet dolu hareket karşısında soğuk gözlerini kırpmadı bile. Metalik ışıltılara sahip göz bebekleri Jacob'ın sandalyesinin kalıntılarına çevrilip sonra tekrar sandalyenin sahibine döndü.

"Girmiş olduğun ittifakın yoğunluğunu henüz anlayamadın, Jacob. Peri masalları ve Noah'nın ailesinin çok eskilerden kalma hatıraları mühürlü olmanın aslında demek olduğunu anlamayı sağlayamaz."

"Gerçekten mi? Bunu Noah'ya da söylemek ister misin?" Jacob tüm dişlerini göstererek gülümsedi ama durum komik ve dostane olmaktan çok uzaktı. Bir açığını yakalayana kadar dikkatini dağıttığı avına hırlayan, yırtıcı bir hayvanın gülümsemesiydi bu.

"Noah mühürlenmenin olumlu ve olumsuz yanlarını gayet iyi biliyor. Mühürlü anne babayla yaşamak onları uzaktan seyretmekten çok daha farklı. Ama sen başka birinin varlığına ihtiyaç duymanın ve onunla bir bütün olmanın ne demek olduğunu Noah'dan daha iyi biliyorsun. Yine de bu olayın tarihini senden daha fazla bildiğimi kabul etmek zorundasın. Tavsiyeme kulak versen iyi olur. Isabella işinden daha önemli olmamalı asla."

Jacob karşılık olarak birkaç küfür geveledi. Küfürlerden biri İhtiyar doktorun gözlemleriyle ilgili ne düşündüğünü çok net belli ediyordu. “Bunu söyleyen de bin yıl önce bu bağa karşı oldukça hassas olan biri,” diye tısladı Jacob.

Bu defa İnfazcı’nın darbesi derin bir etki yarattı. Gideon, Jacob gibi diplomaside usta birinin kelimelerini seçerken bu kadar acımasız olabileceğini işte o zaman fark etti.

“Bu konuda bir kanun var, Jacob. İnfazcı mühürlenince görevden alınıyor.”

Acımasız olmaktan çok, dosdoğru söylemeyi tercih etmiş olsa da Gideon’ın verdiği bu bilgi gözle görülür bir etki bıraktı.

“Ben hiç böyle bir şey...” dedikten sonra sözcükleri dilinde kaldı Jacob’ın.

“Evet, daha önce druidlerin iblislerle çiftleştiğini de duymamıştın,” dedi sabırsızlıkla Gideon. “Jacob, bir zamanlar seninle dosttuk. Bu durumun değişmesine üzülen biri olarak söylüyorum bunu sana. Bu kanunun uygulamaya gireceğini veya bu kanunun varlığından birilerinin haberi olacağını da söylemiyorum. Umuyorum ki birileri bunu öğrendiğinde senin için yeterince vakit geçmiş olur... bu kanunun uygulanmasının gerekli olmadığını kanıtlaman için.”

Jacob şol yumruğunu serbest bıraktı, parmakları gevşeyip gerginlikle açıldı.

“Ancak bir iblis senin kalkanını deler, bir insan zarar görürse bunun sonuçları özellikle de druidlerle ilgili hızla yayılan haberlerin eşliğindeyken, hemen ortaya çıkar ve sancılı olur. Yasa olsun olmasın böyle bir suçlulukla yaşayabileceğini sanmam. Şimdiye kadar hiç başarısız olmadın, tıpkı senden önce kardeşinin yaptığı gibi. Mutluluk bu kadar yakınındayken başına böyle bir bela alma.”

“Onu asla yalnız bırakmamalıydım,” diye itirafta bulundu Jacob aniden. Hiç bakmadan Isabella’nın elini alıp bacağına bastırdı. “Birincil önceliğim o olmalıydı.”

“Öyleydi zaten. Yoksa onu bıraktığında Elijah’la bulutların arasında gezintiye mi çıkmıştınız?”

“Kahretsin, Gideon! Tepemin tasını attırmaya başlıyorsun.”

“Ne kadar şık bir insan deyişi,” dedi Gideon. “Seni etkilemesi pek uzun sürmemiş anlaşılan.”

“Beni etkilemesi mi? Gideon, Isabella ben demek. Benim her parçam da Isabella. Bunu aklım almıyor değil mi? Eğer bunu anlasaydın zaten druidlere yaptığımız barbarlığın bir parçası olmazdın.” Sonunda Jacob gözlerini Isabella’ya çevirdi. Ay ışığı yüzünün yan tarafını güçlü bir şekilde aydınlatıyordu. “Benim Isabella’m gibi güzel ve narin bir yaratıkta öteki yarını keşfettiğin günü görecektir kadar yaşayabilmek için dua ediyorum. İnancılı bir şekilde başıma sardığın işlerden pişmanlık duyduğun günü görmek için yaşayacağım.” Jacob anlaşılabilir kara gözlerini uyuyan canından ayırıp doktora baktı. “Neden başka birinin değil de benim İnfazcı olduğumu biliyor musun?”

“Noah seni seçtiği için.”

“Benden önce kardeşim de öyle seçildi. Dedelerim ve benden önceki onlarca atamın da olduğu gibi. İblis dünyasında doğrudan bu biyolojik niteliği taşıyan tek hanedanlık buymuş. Ailemin kanındaki bir şey kaderimizi İnfazcı olarak belirliyor. Adam seçilince beni çağır-mayacaklarını düşünmüştüm. Ben... o yaşarken çok farklı biriydim.”

“Bu çok uzun zaman önceydi Jacob. O zaman hepimiz çok farklıydık.”

“Aşağı yukarı iki yüz yaşındaydım.” Jacob yumuşak bir şekilde güldü. “Annemin en küçük çocuğuydum, ne kadar büyürsem büyüyeyim onun bebeğiydim. Şımartılmışım, miskinliğin sınırlarında yaşıyordum ve sanırım o sıralarda muziplikte üstüme yoktu.” Bunlar hatırıma gelince dudacağının bir ucu kıvrıldı, âdeta gözleri gençleşmişti.

“Vampirlerle savaşıyorduk o sıralar,” diyerek ciddi bir biçimde ekledi Gideon. “Sıkı bir kelle avcısıydın.”

“Heyecan ve zafer,” diye açıkladı Jacob. Bir daha gülümseyince aniden yüzüne sinsi bir ifade yerleşti. “Ve de kadınlar,” diye fısıldadı Bella onları duyabilirmiş gibi. “O zamanlar daha kadınlardan sıkılmamıştım.” İç çekti, gülümsemesi soldu. “Sonra Adam hiçbir açıklama yapmadan aniden ortadan kaybolunca onun öldüğünü varsaydık... Ve anladım ki yerine ben çağrılacağım.” Jacob anlatmak istediği asıl noktaya geldi ve anlaması için Kadim’e baktı. “Bir kez bile avımı elimden kaçırmadım. Yaşadığım sürece asla bir iblisin başka türlere karşı kuralları ihlal etmesine ve aynı şekilde kendi türümüzden birinin ötekine karşı yasaları çiğneyip adaletten kaçmasına izin vermeyeceğim. Benim görevim bu. Bildiğim ve uygun olduğum tek şey bu. Ne kanun ne de aşk bunu değiştirebilir. Sadece ölüm bunun nedeni olabilir. Benim kanunlarım, hepimizin bildiği şu anki kanunlar, İnfazcı’yı atandığı görevinden ayıracak tek şeyin ölüm olduğunu söylüyor. Bahsettiğin o öteki kanunu başka birine anlattırsan Konsey’de benden nefret edenlerin eline, ki bu oldukça büyük bir çoğunluk, beni görevden almaları için bir neden vermiş olacaksın. Kane henüz hazır değil, Gideon. Ailemizden biri olduğu için İnfazcılar’ı başarılı kılan özel içgüdüleri var sadece.”

“Genetik bir bozukluk işte.” Gideon düşüncelere dalıp onda bahsettiği niteliği bulmaya çalıştı.

“Evet. Bir iblis mantıktan uzaklaşmaya başladığı zaman zihnime bir duyum yolluyor. Tıpkı bir yayın gibi. Bu yayını duyabilen, hissedebilen bir tek benim. Nasıl hep olacakları bildiğimi sanıyorsun? Kuralları ihlal edeceklerin izini sürmede ve onları durdurmada başlıca yeteneklerimi kullanıyorum. Bu pek bilinmez, Gideon. Sen bile içimde ne araman gerektiğini anlamakta zorlanıyorsun, halbuki senin duyularından hiçbir gen kaçamaz. Bu bilinseydi ne kadar süre hayatta kalabilirdim ki? Bella’da da aynı yeteneğin olduğunu gördük, peki sence o ne kadar yaşayacaktır? Bizi koruyan şey bir İnfazcı olur da ölürse diğerinin yerini alabilecek olması. Ve bir sonrakinin de bir

öncekinden farklı olmayacağı düşüncesi. Beni bu işten çıkarmak için seve seve öldürebilecek kişiler var. Sonra da tabii ki kardeşimi. Son kuşak bizim çünkü.

“Burada saatlerce oturursam bunu yapmamın sebebi gitmek için bir sebebinin olmayışıdır. Burada kalmam iblislerin geleceğini kurtarmak için, onları kendilerinden korumak için. Bu kadın...” Kalçasına dayalı tuttuğu eli bir kez daha sıvazladı. “Bu kadın bir gün benim vârisimi doğuracak. Soyumun, görevimin vârisini. Burada oturup onun yaşamasını, nefes almasını ve beni sevmesini dilersem görevim bu olduğu için yapacağım bunu.” Jacob doktorun duygusuz akik rengi gözlerine bakıp gözlerini kırıştırdı. “Sanırım bir daha bu konuyu tartışmayacağız seninle, Gideon.”

Tehlike yoktu, başka bir şey de yoktu. Gideon anlayışla karşıladı. Jacob ailesini koruması gerektiğinde genelde Gideon’ı saran suçluluk duygusunu hissetmiyordu.

“Benim hayatımı ve en çok değer verdiklerimin hayatını kurtardığın için sana minnettarım, Gideon. Sana borcum büyük. Sana bu borcu ödeme zamanım geldiğinde bunu bana hatırlatabilirsin.”

“Bana ihtiyacın olduğunda her zaman emrine amade olduğumu biliyorsun,” dedi usulca Gideon.

“Bunu anlıyorum. Ama...” Jacob’ın dudaklarında yine bir sırıtış oluştu. “Artık seni anlamıyorum, eski dostum. Bana yabancılaştın. Seni hep bilge ve iyiliksever biri olarak görmüşümdür. Benim gibi, hiçbir masumun zarar görmesine tahammülü olmayan biri olarak. Bunca yıldır delilik halimize hiç durmadan bir çare arayan Noah’ya druidlerle birlikte ilacın da tarihe karıştığını söylemediğine inanamıyorum. Onun yerine onun umutlanmasına, hepimizin umutlanmasına izin verdin. Çok zalimce ve kibirli bir davranış bu. Düşüncesizlik. Bir Kadim’e ve böylesine saygı duyulan birine yakışmayacak bir tavır.” Jacob kafasını şok içinde sağa sola salladı. “Artık hiçbir ortak noktamız yok, Gideon. Bunun için çok üzgünüm.”

Gideon'ın kurtulması zor uyku telkininden ilk uyanan Noah oldu. Kral'ın müthiş gücünün ispatıydı bu. Yine de akşam olunca yatağından çıkması ve karanlıkta hükümdarını otururken görmek Jacob'ı şaşırttı. Noah'nın yanına gidip alçak sehpanın üzerine, ateş iblisinin karşısına oturdu.

"Bir gün daha seni görmeyi beklemiyordum," dedi, sesinden rahatladığı belli oluyordu.

"Çok uzun süre bir şey yapmadan durmak bana göre değil. Benim yaradılışım enerjileri kontrol etmek üzerine. Kaybettiğin enerjiyi dış kaynaklardan edinmeye başlamasaydım en güçlü elementimizin kötü bir örneği olurdu." Noah'nın yüz ifadesi ciddiyetinden sıyrılmak istemesine rağmen kasvetli halini sürdürmüştü. "Kız kardeşim nerede?"

"Burada. Uyuyor. Isabella da öyle."

Noah birden kaskatı kesildi, Jacob midesinde ürpertiler dolaştığını hissetti.

"Daha ne kadar uyuyacak?"

"Legna mı? Gideon bir iki gün daha uyur dedi."

"Druidi sormuştum."

Bunu sorması Jacob'ı iyice korkuttu. Noah kendisi dışında Isabella'ya adıyla seslenme saygısında bulunan tek kişiydi. Ona daha resmî olan "insan" ya da "druid" tabirleriyle hitap etmezdi.

"Noah, sorun ne?" diye sordu Jacob. Ama aniden cevabını duy-mak için o kadar istekli olmadığını fark etti.

"Sana detayları tam anlatamam. Olayın gerçekleşme hızı kör ediciydi. Ama sana emin olduğum bir şeyi söyleyeyim. Isabella ne-redeyse beni ve kız kardeşimi öldürüyordu."

"Ne?" diye soran Jacob'ın sesi alçak ve tehlikeli çıkmış, gözleri savunmaya geçercesine kısılmıştı.

"Legna'yla koruyucu bariyerleri kuruyorduk. Olanlar Isabella'yı çok ürkütmüştü. Doğal olarak onu koruyanlara yaklaşmak istedi. Yaklaştığı anda..." Noah duraksadı, kafasını nutku tutulmuş bir şaş-

kınlık ifadesiyle sağa sola salladı. “Enerjim daha önce hiç olmadığı şekilde benden çekildi. Âdeta biri içimdeki elektrik şalterini indirip enerjimin her molekülünü başka bir yere aktarıyordu. Ben... içim boşaldı, öldüm... kör, sağır, felç oldum. İlk defa sekiz yaşındayken içimde uyanan ve o zamandan beri yönettiğim gücüm yok oldu.”

“Güçleri azaltma yeteneği yerine mi geldi?”

“Ziyadesiyle, dostum.”

“Ama Legna’yla enerjiniz çekildiyse o devasa ateş duvarını nasıl yarattınız?”

“Ben yapmadım. Jacob, Isabella sadece yeteneklerimizi azaltmakla kalmadı onları bizden çaldı. Ateş duvarını yaratan da oydu. Benim enerjimi ve gücümü kullanarak yaptı bunu.”

“Bu imkânsız,” dedi Jacob boğuk bir sesle. Noah’nın söylediklerine inanmak istemiyordu.

“Isabella’nın nasıl dehşete düştüğünü düşünsene. Haykırdığını duydum, sanki acıyla kıvranıyormuşçasına elleriyle kafasını tutuyordu. Sonra birden tüm gücümün özü içimden çekilip devasa bir patlamaya yol açtı. Merkezinde Isabella vardı. Ondaki sonrasını hatırlamıyorum. Buna müteşekkîr olmam gerek sanırım. Tüm gün boyunca iyileşmemi gerektirecek bir olay hatırlamaktan haz almayacağım deneyimlerden biri olabilir ancak.”

“Gideon bu konuda hiçbir şey söylemedi! Noah, yalvarırım bu olanlar için Isabella’yı suçlama. Kasıtlı olarak yapmadığı çok açık. Nereden bilebilirdi ki? Hiçbirimiz bilemezdik. Gideon bunu biliyor ve saklıyorsa onu kendi ellerimle öldüreceğim.”

“Bildiğini sanmıyorum. Isabella eve gelmeden önce iki bilginle birlikte druidlerin doğasını detaylarıyla anlatan bir parşömeni okuyordum. Gideon’ın bize anlattıklarının dışında farklı bir şey yazmıyordu orada da. Hayır, Jacob, bu farklı bir durum, kimsenin öngöremeyeceği bir şey.” Kral derin derin iç geçirdi. “Onu suçlamıyorum. Ama dürüst olacağım, bu yeni gelişmenin ışığında bir şeyden, birinden korkmanın

ne demek olduğunu biliyorum artık. Onunla aynı çatı altında olma fikrinin ne kadar dehşet verici olduğunu anlayabilirsin umarım.”

“Bu demek oluyor ki Isabella’yı toza dönüştürmek isteyen başka bir dış güç değildi.” İki iblis yan tarafa hiç ses çıkarmadan ve uyarı vermeden astral biçimde ortaya çıkan Kadim doktora baktılar. “Bunu yapan Isabella’nın kendisiydi. Jacob, Isabella enerjisi senden alıp o anda aklında çok güçlü bir şekilde arzuladığı şeyi gerçekleştirmeye çalıştı muhtemelen.”

“Evet. O sırada düşüncelerinde mahremiyet istediğini duymuştum. Benim güçlerime sahip olup bizi başka bir yere ışınlamayı dilemişti. Bir an sürdü bu. Garipti, beceriksizceydi ama bir an bile bunu Isabella’nın yaptığından şüphelenmedim. Ama nasıl olabilir? Böyle bir yeteneği olduğundan hiç bahsetmemiştin!”

“Bir bozukluk bu. Belki de druidler ile insanların üremesinden doğan bir mutasyon türüdür. Tam olarak bilmiyorum. Yüzyıllardan bugüne gelen bir anomali olmalı. Bazı şeylerin değişmiş olabileceğini hesaba katmıştım ama bunların zaaf gibi şeyler olacağını sanmıştım. Sıradışı genetik kombinasyonlar sonucu bir yeteneğin oluşmaması durumu gibi. Bir druidin insan genetiğiyle karışınca bu denli güçlü olabileceğini beklemiyordum. Eğer Bella türünün tek örneği değilse bu bozukluklar diğerlerinde de kendini gösterecektir. İki druid bile birbirinin aynısı olmayacaktır. Muhtemelen güçlerinin ne olacağı eşlerine bağlı. Bella, Jacob’ın bir aynası gibi. Onun görüntüsünü, gücünü içine çekip onun yansıması halini alıyor. Belki de bizim için bu yüzden o kadar mükemmeller, bu yüzden gücümüzü ve kötü doğamızı ehlileştirmeye yardım ediyorlardır.”

Gideon soğuk cıva rengi gözlerini Noah’ya çevirdi. “Isabella senin ve benim gelişme aşamamızın ilk basamaklarındaki halimizden çok farklı değil. Türümüzün gençlerinin daha önce denemedikleri yeteneklerini kullanırken geçirdikleri kazaların her biri için azıcık güç kazansaydım parmaklarımı bir şıklatmamla dünyayı iyileştirebilecek

hale gelmiştim. Bunu senin için asıl zorlaştıran şey, Noah, bu kadar hazırlıksız yakalanmış olmanın verdiği aşağılanma duygusu. Özellikle de yüzyıllardır kolaylıkla ynettiğin şeyin geri tepmesi yüzünden. Böyle aksilikler alıştırma ve antrenmanla kolayca kontrol altına alınabilir. En çok tehlike altında olansa onu eğiten kişidir.” Gideon bakışlarım İnfazcı’ya çevirdi.

“Katılıyorum.” Noah ciddi bir şekilde başını salladı. “Ve anlıyorum da. Isabella bunu tüm Gece Gezginleri’ne yapabilir mi? Ruh ağıranlara? Bu bir bireyi ne kadar güçlü ve tehlikeli kılar farkında mısınız?”

“Bir sineği bile öldürmekte zorlanan bir bireyden bahsediyoruz,” diye hatırlattı Jacob onlara. “Isabella nazık, ilişkileri iyi olan bir kişi. Ahlak değerlerinde zaten yer etmiş olan saygılı ve düşünceli olma erdemlerinin üzerine bir şeyler kattığını görmek de bizim sorumluluğumuzda olan bir şeydir. Hepiniz için hayatını hiçe sayacağını size hatırlatmak isterim. İşte size bu kadar çok değer veriyor o. Ona olanları anlatmak benim için çok zor olacak. Odasına gidip uyanınca ona kontrol edemediği şeyler yüzünden neredeyse ailesi olduğu kadar arkadaşı olarak da gördüğü iki iblisi neredeyse canından etmiş olduğunu söylemek zorundayım. Isabella’yı tanıdığın kadarıyla konuşman gerekirse Noah, sence kendisini bu konuda nasıl hissedecektir söyler misin?”

Bunu söyledikten sonra zorlukla ayağa kalkıp iki iblisi arkasında bırakarak merdivenlerden çıkmaya başladı.

11. BÖLÜM

“Kusacağım galiba.”

Jacob kaşlarını çatıp oturduğu yeni sandalyeden kalktı ve yatakta Isabella'ya dokunabileceği, onu kucasına dayayıp teselli edebileceği daha yakın bir yere oturdu.

“Hayır, böyle yapma. Kendimi iyi hissetmek istemiyorum,” dedi Isabella gergin bir biçimde. Gözyaşları gözlerini yakarken yüzünü başka yere çevirdi. Jacob yüzünü yine kendisine çevirip ricasını olabildiğince saygıyla karşıladı, ancak tüm hücreleri aksini yapmak istiyordu.

“Bella, herkes iyi şimdi. Kazaydı sadece.”

“Kaza mı? Canım, polis aracına arkadan çarpmak kazadır ama bu felaket resmen.”

Jacob kadının sesinin bu kadar acıklı, bozguna uğramış gibi çıktığını hiç duymamıştı. Onun bu kadar acı çektiğini hissetmek ruhunu dağlıyordu.

“Anlamalıydım. Benim vücudum, düşüncelerimle oldu bu. Neden aradaki bağı kuramadım ki? Tanrım, olabilecekleri düşünüyorum da... olanları...”

“Olanlar bin yıldan uzun süredir bu ırkta ve muhtemelen tüm Gece Gezginleri'nde olağanüstü güçlere sahip, genç ve deneyimsiz olanların başına gelenlerdi. Hiç kimse, Noah ve Legna bile bu hiçbi-

rimizin beklemediği şeyden seni sorumlu tutmuyor. Noah çocukken tepesi atınca kimbilir kaç kez ailesinin evini ateşe vermiştir, saymakla bitmez.” Kafasını sağa sola saldı. “Bella, ilk defa şeklimi değiştirdiğimde bunu geri dönüştürebilmem bir haftamı almıştı.”

Bu Isabella’nın hafif ama yavan bir kakhaha atmasını sağladı.

“Ah, daha iyisi de var. İlk dönüştüğüm şeyin hangi hayvan olduğunu sorsana.”

“Olamaz...”

“Domuz. Ama öyle sıradan bir domuz değil,” dedi ve Isabella’nın ürkek kakhahasının ardından konuşmasını sürdürdü. “Devasa, ıslak, homurdanan bir yaban domuzuydum. Hayvanat bahçesinde görmüştüm ve bir baktım ki ona dönüşüvermişim...” Bella bir yandan kakhahalarla gülüyor, öte yandan parmaklarını ağzına bastırıp buna engel olmak istiyordu. “Babam bu hikâyeyi yıllarca anlatmıştır; nasıl oğlunu hayvanat bahçesinden kaçırmak zorunda kaldığını, beni çıkarmaya çalışırken üzüntümden sürekli ciyaklayıp durduğumu. Babam beden iblisiydi. Beni daha az göze çarpan bir şeye dönüştürmesinin imkânı yoktu yani. Bu olayı bana hiç unutturmadı. Düşünebiliyor musun? Hayatımın en utanç verici anını yıllarca hatırlattı bana.”

Bella o kadar çok gülüyordu ki yatakta geriye yaslanmış, tavana bakarak kakhahalar atıyor, bir yandan da gülmekten ağrıyan karnını tutuyordu.

“Sus artık,” diye yalvardı ayağının ucuyla Jacob’ı yana doğru ittirirken. “Bu konuda kendimi iyi hissetmek istemiyorum dedim sana.”

“Elbette Legna’nın yaptığını kimse geçemez ama. Akıl iblisleri ışınlandığında giysilerini de kendileriyle birlikte ışınlamaları gerektiğini unutmamalılar.”

“Ah, olamaz...”

“Ah, oldu ama. Noah’nın tahta çıkmasının yıldönümünde. Her on yılda bir müthiş bir kutlama olur ve herkes, en soyutlanmış yaşayanlar bile oraya gider. Legna on altı yaşındaydı ve her tipik ergen gibi geç

kalmıştı. Odaya bir patlamayla girdi. O kadar küçük birinin ışınlanma olayı şu an gördüğünün on katı meşakkatli olur. Yani herkesin dikkati ona çevrilmişti. Yavrucak öyle kızarmıştı ki hiçbir kadının her yerinin o kadar çok kızardığını görmemiştim. Evlere şenlik bir andı!”

“Eminim öyledir.” Isabella kıkırdadı, aynı utancı paylaşırken o da hafiften kızardı. “Zavallı!”

“Tabii Noah çok çabuk harekete geçti, emin ol. Noah onu dumanla kaplayıp meraklı gözlerden saklayana kadar Legna’nın kızarması için çok kısa bir vakti oldu. Legna’ya bunu hatırlatıp onu kızdıramıyoruz. Noah bu konuda bir kanun çıkardı. Ancak o zaman bir daha insan içine çıkabildi Legna. Sana bunu anlatarak kendimi tehlikeye atıyorum aslında. Onun karşısında bir kez kıkırdarsan sonum gelir. O yüzden lütfen...”

“Tabii ki gülmem,” diyerek kıkırdadı. Bir kez daha oturur pozisyona gelip yanağını Jacob’ın omzuna dayadı. “Jacob.” Hafifçe iç çekip burnunu ona sürttü. “Seni hak etmek için ne yaptım acaba?”

“Çok ama çok kötü bir şey yaptığına hiç şüphe yok,” diyerek onunla dalga geçti Jacob. Aynı zamanda onu kolunun altına alıp göğsüne doğru çekti.

Isabella onun bu isteğini hevesle kabul etti. Adamın bacaklarını bacaklarının arasına aldı ve geri çekilip mor gözleriyle adamın yakışıklı suratının her detayını inceledi. Jacob yorgun görünüyordu. Ellerini sürekli saçında gezdirmesinin sonucu olarak saçları dağılmıştı. Düşünceli bir şekilde ona uzanıp saçlarından bir kara tutamı alıp sevgi dolu bir biçimde okşadı.

“Ona ne şüphe,” diyerek ona katıldı. “Ama bunu garip buluyorum. Ben böylesine korkunç bir şey yapmış olmama rağmen suçluluk duymamı engellerken aynı şeyi kendin için yapamıyorsun.”

“Demek ki,” dedi yumuşak bir sesle, kuzguni saçlarından bir bukleye parmağını geçirip onu taklit ederek, “hayatımda olduğun

için çok şanslıyım. Kafamı başka şeylere takmama engel olmakta çok başarılısın.”

“Hiç vakit kaybetmeden seni bu konuda eğitmeliyim o halde,” dedi Isabella.

“Evet, minik çiçeğim. Biz de seni aynı şekilde çabucak eğitse iyi olacak. Çok sıkı bir çalışma, pek çok deneme ve hiç şüphesiz birkaç kaza daha anlamına geliyor bu. İstekle çalışman beni hep büyülemiştir. Tabii çabucak kavraman da. Yetiştirilme çağının üzerinden daha on yıl geçmedi. Çaylaklıktan daha yeni çıktın. Ama gücün şimdiden genç iblislerinkinden daha fazla.”

Bella iç çekti. Gözlerini devirdi.

“Tamam, seni yine tam anlamadım. Yetiştirilme çağı mı? Bir çaylak, yetişkin ve İhtiyar arasındaki fark nedir yani?”

“Yetiştirilme, kültürümüzde önemli bir gelenektir. Bir çocuğun gücü kaza yapacak kadar olgunlaştığında,” ona bakarak bir kaşını kaldırdı, “yani genelde ergenlik çağının başından yirmili yaşlarına kadar çocuğun *Siddah*’sı olur. Şey gibi...” Ona eş değer kelimeyi bulmaya çalıştı. “Vaftiz anne babası mı diyorsunuz? Öyle miydi? Çocuğa yol göstermek ve eğitmek için doğduğunda seçilen iki kişi gibi.”

“Çocuklarınızı başkasına mı veriyorsunuz?” Bella dehşete kapılmış görünüyor, aynı zamanda sesinden de anlaşılıyordu bu hali.

“Şişşt,” diyerek onu hemen sakinleştirdi Jacob. Ellerini saçlarının arasında gezdirip saç derisine masaj yaptı. “Çoğunluk bu çağı bitirdiğinde yetişkin olur. Üniversite gibi düşünebilirsin bunu.”

“Ya daha öncesi? Ergenliğin ilk yılları?”

Jacob iç çekti, Isabella’nın bu duruma olumlu tepki vermeyeceğini biliyordu.

“Aynı şey insanlar için de geçerli. Daha dokuz yaşından, bazense sekiz yaşından itibaren... Ama on altıdan önce pek nadir olur,” diye hemen ekleyiverdi Jacob.

“Neden kendi çocuğunuzu eğitemiyorsunuz ki? Bunu anlamıyorum! Ailenin evinden apar topar başka bir yere yollanmak korkunç bir şey olmalı!”

“Öncelikle...” dedi Jacob sert bir şekilde, onu gözlerine bakmaya zorlayarak. Gerçi mor gözlerinde yaşlar biriktiğini görmeye dayanmıyordu. “Öncelikle, çocukların kendilerini terk edilmiş hissetmesine izin verilmiyor. Hafta sonları dinlenmeye ve biyolojik aileyle geçirilmeye ayırır. *Siddah*’lar koruyucuları oldukları çocukları kendi çocuğu gibi sever. Çocuk doğduktan ve isim verildikten sonra hep onun hayatının bir parçasıdır. Onlar da ailedendir, sadece farklı bir koludur diyebiliriz.”

“Ama...”

“Sözümü bitirmeme izin ver,” diye hafifçe azarladı onu. “Anne babalar çok bariz bir nedenden ötürü kendi çocuklarını yetiştirmiyorlar. Anne babaların genelde sabır göstermesi ve güçleri olan bir çocuğu kontrol etmek için yeterli etkiyi göstermesi biraz zordur. İblisler de çocuklarını sever ve üzerilerine titrer ama fazla sevmek kötü anne babalık yapmak demekse öyle olsun. Çok uzun zaman önce teyzelerin, amcaların ya da aile dostlarının çocuğu daha kolay disipline sokabildiği keşfedilmiş. İnsan toplumunda da bunun böyle olduğunu biliyorum. Çocuklar kendi anne babalarından çok başkalarının sözünü dinler, başkalarının yanında daha uslu durur ve onların dediklerinden çıkmaz. Yetiştirilme geleneği bu yüzden ortaya çıktı. Çocuklar bu sayede daha çabuk gelişiyorlar, daha iyi kontrol, bilgi ve yapıyla büyüyorlar. Onlara ahlakı biz öğretiyoruz, Bella. *Siddah*’lar da onlara amaç veriyor ve iki taraf da ne sevgisini esirgiyor ne de sabrını. Yetiştirilme çağında yaşadıklarım en güzel anılarımdandır. Aklımdakilere, hatıralarıma bir bak, minik aşkım. *Siddah*’mı ne kadar çok sevdiğimi, anne ve babama olan sevgimin azalmadığını anlayacaksın. Korkularının farkındayım. Ama gerçekleştirecekler onlar.”

“Kaç yaşındaydın?” diye sordu Isabella, tam da bahsettiği anılarına ulaştığı sırada.

“Neredeyse on iki olmuştum.”

“On bir! On bir yaşında mıydın yani?”

“Bella, toprak iblisi olduğumu unutuyorsun. Ateş iblisleri gibi biz de çok az sayıdayız ve güçlüyüz. Seviştiğimizde olanları gördün, Bella. Kontrol sahibi, eğitilmiş ve yüzyılların tecrübesine sahip bir İhtiyar’ım ben. Sana hazırlıklı olmamam tıpkı bir ergenin gelişmekte olan güçlerinin hissettirdiği şeye benziyor. Çok fazla enerji, çok fazla hormon,” dedi daha açıklayıcı davranarak. “Ama ikisini de kontrol etmeye yarayacak hiçbir ipucun olmuyor. Benim erkek *Siddah*’m seks gibi şeyler hakkında konuşabildiğim ilk ve tek kişiydi. Bunları annemle asla konuşamazdım. Çılgılık atıp haykırarak odadan koşarak çıkardı. ‘Yavrum! Yavrum!’ diyerek.” Sesini annesine benzetip saçlarını çekti bunu söylerken.

“Tamam tamam... Ama elbette ki babanla...”

“Babamı severdim ama onu her gün düzenli olarak görmüyordum ki. O sıralarda savaş vardı...”

“Başka bir savaş mı?” Isabella iç çekti. “Dur. Yüreğim bu şoku atlatana kadar devam etme anlatmaya,” dedi kuru bir alaycılıkla.

“Gece Gezginleri agresif bir türdür,” dedi Jacob. “En kötüsü kurtadamlardır. İnsandan çok hayvandırlar ve bölgelerini inatla savunurlar. Üç yüz yıldır düzenli olarak onlarla savaşa girdik.”

“Üç yüz yıl!” Isabella dehşete düşmüştü.

“Merkezinde cidden fazlasıyla hasta ruhlu bir adam olan uzun bir hikâye bu,” dedi Jacob hor görerek. “Kızı şimdi kraliçe oldu. On beş yıldır hep barış istedi. Uzlaşabildiğimiz için rahatladık. Şimdilik. Sorunun ikinci kısmına gelelim. Çaylak olma ergenlik çağıdır, yüz yaşına kadar sürer. Yetişkinlikse yüz yaşından üç yüz yaşma kadar sürer. İhtiyarlık üç yüz ile yedi yüz yaşları arasındır, Kadimlik de devamındaki yılları kapsar.”

“Sen de neredeyse Kadim olmuşsun,” diyerek güldü Isabella. “Cidden bana göre çok yaşlısın.”

“Kadim olacak yaşa gelen tek toprak iblisi ben olacağım,” dedi Jacob ona.

“Ya.” Hiçbirinin o kadar uzun süre yaşamadığını anladığını fark etti.

“Artık zaman değişti,” diyerek ona güvence verdi Jacob. Güç vermek ve içini rahatlatmak için ona sarıldı. “Artık diğer Gece Gezginleri’yle barış içindeyiz ya da en azından birlikte sorunsuz yaşıyoruz; savaşlar geride kaldı.”

Yarı açık gözlerinden bakarken kirpiklerini kırpıştıran Isabella adamın aklından geçenleri çok net bir biçimde duyabiliyordu.

Evet, var. Senin adına korkuyorum.

Ruh çağırınlar. Kahretsin, onları unutmuştu neredeyse.

“Onlar Elijah’nın alanına giriyor. Tüm türler arası sorunlar gibi. Geçmiş yüzyıllarda yaptığı gibi bunu da halledecek. Ona güven, o kadar kolay boyun eğmez ve benim de onunkiyle çok çakışmayan iç işlerle ilgili görevlerim var.”

“Anlıyorum. Bu ruh çağırınları, kendinizi gösterin, diyerek mi bulacak peki? Bana aptalmışım gibi davranma.”

Adamı kızgın bir şekilde itti, ayaklarını yere basıp hızlı adımlarla uzaklaştı. Elleri kendine güvenli bir biçimde beline gitti yine.

“Bella,” diye haykırıp ayaklandı Jacob. “Asla öyle bir şey yapmam. Zekân sende en çok hayranlık duyduğum şeylerden biri.”

“Pekâlâ. O halde söyle bana, parlak gözlü çocuk. En başta ruh çağırın diye bir şeyin varlığını nasıl öğrendiniz?”

Parmak bastığı nokta onda büyük etki yarattı ve bu yüzden yüzü buruştu. Kadın haklıydı, büyü yapanları bulup çıkartmalarının tek yolu ruhu çağırınların izini takip etmektir ki bu onun göreviydi. En sonunda kaçınılmaz bir biçimde onlarla savaşa girmek zorunda kalacaklardı.

“Bu *bizim* görevimiz, Jacob.” Isabella ona sert bir şekilde hatırlattı bu gerçeği. “Bizim görevimiz infaz etmek. Bizim görevimiz dönüşenlerin peşine düşüp onları yok etmek. Bizim görevimiz yolunuza çıkan ruh çağırانlarla savaşmak. Ve...” Onunla göğüs göğse gelebilecek şekilde ona yürüdü ve olabildiğince yüzüne yakın durmaya çalıştı. “Sen ne kadar çok üstüme titrer, bana kalkan olur, deli gibi şövalyelik taslarsan ben de o kadar çabuk kellemi teslim ederim! Bunu mu istiyorsun? Çünkü bu çok kolay olur...”

“Tabii ki bunu istemiyorum!” diye parladı Jacob, karanlık gözlerindeki korku alev alev kendini gösteriyordu.

“O zaman kes şunu artık!”

“Tamam! Özür dilerim!”

“Özür dileme. Kafanı kullan. Bir eş ol, koruyucu değil. Hep arkanda olacağım çünkü. Hazırlıklı olmam gerekirken kuşları mı izleyeyim istiyorsun? Çünkü bunu istemiyorum ben. Ölmek istemiyorum... Dahası senin ölmeni hiç istemiyorum.” Sesli bir şekilde oflayınca saçları yukarı saçıldı. “Neyse, zaten birimiz ölünce diğeri de ölecek değil mi ya?”

“Evet, bunun farkındayım.” Jacob kadının yüzüne uzanıp parmak uçlarını saç çizgisinde dolandırıp başparmaklarını sinirli dudaklarının kenarlarına dokundurdu. “Konu ilişkiler olunca biraz paslandığımı söylesem?”

“Biraz mı? Cıvatalarının gıcırdadığını Mars’tan duyabiliyorlar,” dedi saygısız bir biçimde.

Jacob gülererek dudaklarının kenarındaki asık çizgilerden ve döndürdüğü alaycı gözlerinden onu öpmek için başını eğdi. Tam dudaklarını ipeksi kirpiklerinden ayırmıştı ki sevgi gösterisi anı bir esnemeye kesildi. Kafasını sağa sola sallayıp yeniden odaklanabilmek için gözlerini kırpıstırdı.

“Yorgunsun sen.”

“Birkaç gündür pek uyuyamadım.”

“Jacob, yine seni tokatlamak istiyorum,” diye uyardı onu. “Sö-mürüyorum seni, değil mi? Ben... enerjini çalışıyorum.”

“Evet, bu doğru,” diye itiraf etti Jacob. “Ama dediğin gibi işte, minik çiçeğim. İyi anlamda çalışyorsun.” Isabella ona surat yapınca kıkırdadı. “Ciddiyim. Farkında mısın, artık İngiltere’yi okyanusta boğmadan sevişebiliriz.”

Bunu hiç düşünmemişti. Ufak ve seksi ağzının kenarında muzip bir gülümseme belirdi.

“Bu da doğru,” diyerek ona katıldı ve ellerini adamın göğsüne orada daha yukarı, omuzlarına, ensesindeki yumuşacık saçlara götürdü. “Bu ilişkinin fiziksel boyutunu göz ardı ettiğini fark etmiştim.”

“Seni korumak için, Bella,” diyerek usulca fısıldadı, gözleri vücudunu sergileyişindeki o sıcak daveti içine çekiyordu. Tek bir düşüncesinin değişmesiyle sitemli olmaktan çıkıp bir anda uysal ve şehvetli bir hale büründü. Bu onu hep şaşırtıyordu. “Sevişmemizi bizi bulan o ruh çağırana savaşılarak bölmek istemezdim. Çünkü sana duyduğum arzu o kadar güçlü, o kadar kontrol edilemez ki... Yoksa...”

“Yer yerinden mi oynar?” diye sordu cilveli bir şekilde.

“Çok hoşsun. Evet, seni yaramaz kız.” Jacob poposunu çimdikle-mek için uzanınca Isabella kıkırdadı.

“Ama sana hatırlatmam gereken bir şey var.” Isabella alt dudağını ısırды, istekli gözlerle bir an durup adamı inceledi. “Yeri yerinden oynatacak kişi ben de olabilirim.”

“Ah, kahretsin. Bunu unutmuştum.” Ellerin belinde gerildiğini hissetti. Jacob ona doğru biraz daha eğildi; kokusunu içine çekiyordu, bundan büyük zevk aldığı belliydi. Derin derin nefes aldı, yüzüyle boynunu okşadı. “Senden uzak durmak müthiş bir çaba gerektiriyor, minik çiçeğim. Son birkaç gün benim için nasıl zor geçti kelimelerle anlatamam.”

“Ben de öyle,” diye mırıldandı Isabella. “Vücudumla ilgili tek ilgilenildiğin şeyin Elijah ve seninle deli gibi antrenman yapmak olduğunu

düşünmeye başlamıştım. Tabii ki düşüncelerinden aksini ispat eden görüntüler edinmedim değil.” Isabella adamın dudaklarına yaklaştı ama kandırıp dudaklarını dokundurmaktan çekiverdi, adamın onu öpmeye hazırlanmasını izledi ama beklediği öpücük gelmedi. Isabella ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

“O düşüncelerimi senden saklamaya çalışmıyordum zaten.” Koyulduğu işe kaldığı yerden devam etti, parmaklarını önce yanağına dokundurdu, boynundan aşağı indirip köprücük kemiklerinde gezdirdi ve göğüslerinin arasına indirdi. Hassas göğüs uçlarına ulaşmadan önce çekti. Isabella öne doğru biraz sendeledi, bedeni vadettiği şeyi gerçekleştirilmeyen elin peşinden gitmek istiyordu. Hemen kendine gelip derinleşen mor gözlerinde yaramaz ve ihtiraslı bakışlar belirdi.

“Ne olursa olsun,” dedi sohbetlerini kaldığı yerden devam ettirerek, “eğitilmemiş gücümle nasıl dertlere sebep olabileceğim gerçeğini değiştirmiyor bu. Dokunuşlarının nasıl aklımı başımdan aldığını tarif etmeye kalksam seninle sevişmenin çok daha tehlikeli olduğunu anlayabilirsin.”

“Aklını başından mı alıyor?” diye sordu Jacob, Isabella’nın göğsüne parmaklarını sürmesini hissedip seyrederken. Jacob’ın sinir uçlarını mest olmuş bir şekilde harekete geçiriyordu.

“Evet,” diyerek onu onayladı. “Özellikle de dudaklarını üzerimde gezdirmen.” Isabella üzerine eğilip dudaklarını sert boynuna götürdü. Zorlukla yutkunduğunu duydu. “Dudaklarınla bana yaptığın şeylere bayılıyorum,” diye fısıldadı tenine.

Jacob derin bir nefes aldı, tüm ruhu ve bedeninde arzuları coşuyordu.

“Bella,” diye fısıldadı, Isabella’nın onu heyecanlandıran ısıısıyla boğazı kurumuştı.

“Merak ediyorum da,” dedi Isabella kısık sesle, bu sırada gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı. Düşüncesini erkeğini yatağa atarak bitirdi. Vücudunun soyduğu kadarına dudaklarını dokundurdu.

Jacob kadının meraklı dilinin üzerinde gezindiğini hissediyordu. Kadının tek bir dokunuşunun yarattığı hisle nefessiz kaldı. Ama Isabella ondan önce davrandı. Doğrulup yüzünde şok ve merak ifadesiyle aşağıya baktı. “Jacob, bunu yapabilirim...” Sözüünü yarıda bırakıp gözlerini kapadı ve burnundan derin nefes aldı. “Kokumu sevdiğini söylerken bunu mu anlatmak istiyordun?” diye sordu sesinin erotik tınısını konuşturarak.

Kadının onu tahrik etmek için kullandığı hünerlerini izlerken Jacob cevap vermek bir yana, güçlkle nefes alıyordu.

“Evet, tatlım,” demeyi başardı en sonunda.

Isabella keyifli bir ses çıkardı, istekle gömleğini açmaya devam etti, bir kez daha dudaklarını bedenine değdirmeyi ölesiye arzuluyordu. Bu defa içinden gelen dokunma merakına onun keskin duyularını da katacaktı. Boynunda, köprücük kemiklerinde, göğsünde en çok uyarıldığı yerleri anında bulup şevkle, her zerresiyle tattı. Bedeni bedeninde, hiç durmayan dudaklarıysa göbeğinde gezindi. Jacob’ın elinden, parmaklarını ipeksi saçında gezdirmekten ve ellerini yumruk yapıp onları kavramaktan başka bir şey gelmiyordu.

“Bella...” diye inledi, Isabella ona tatlı, yumuşak yüzü, seksi dudakları ve sıcak diliyle âdeta işkence çektirirken. Hünerli parmakları adamın fermuarına uzandı. Ardından ondan uzaklaşıp Jacob’ın hevesli araştırmasını engelleyen giysilerini çıkarmasına yardım etti. Jacob tekrar yatağa uzanınca Isabella anında üzerine çıkıp dudaklarını öpmeye, deneyimlediği zevki ona yansıtmaya başladı.

Sonra genç kadının dudaklarını teninde dolaştırmaya geri döndü, hiç yorulmadan onun tadını damağında hissediyor, onu doyuma ulaştırmaya çalışıyordu. Parmak uçları adamın kalçasını ve bacaklarını taradı, meraklı dudaklarından önce parmaklarıyla keşfe çıkmıştı. Saçları çılgıncasına adamın vücudunda geziniyordu. Jacob saçlarını kenara çekti, kadının vücudunu keşfetmesini seyretme zevkini yaşamak istiyordu. Isabella’nın nefesinin tahrik olmuş erkekliğinin

çevresinde olduğunu duyumsadı. Vücudu beklenti içinde kasılıyordu. Kadın dilini erkekliğine dokundurdu, onu dudakları izledi. İnanılmaz ağzı Jacob'ın ıslak sıcaklığını içine alıyordu. Bunu yapışını izlemek Jacob'm yüzyıllardan beri yaşadığı en erotik deneyimdi. Kadın her şeyiyle mükemmeldi. Ona hizmet ediyordu ama aynı zamanda kendisi de inanılmaz derecede tahrik oluyordu. Jacob bunu kadının vücudunun titremesinden, boğazından gelen seslerden anlıyor, mor bakışlarını ona çevirdiğinde gözlerindeki ateşte görüyordu.

Aynı anda hareket ettiler ve Isabella adamın gövdesine doğru yükseldi. Adamın kalçasının üstüne binerken üzerindeki geceliği çıkardı. Bir kenara fırlatıp iki elini de adamın göğsünde ve göbeğinde gezdirmeye başladı. O sırada altında Jacob'ın sertleşmiş erkekliği bacak arasında gidip geliyordu. Jacob bu cesur ve seksi hareketinden duyduğu hazzı ifade edencesine hafif bir ses çıkardı. Böyle olacağını bilmeliydi. Bunu defalarca kendisine söylemişti. Ama hiçbir şey onu o an alev alev yakan, böylesine hislere sokan şeye hazırlayamazdı.

Isabella zihnindeydi, her düşüncesini ve her arzusunu okuyabiliyordu. Hissetmek ve deneyimlemek istediği her şeyi aklından geçirmesinden bir saniye sonra uygulamaya koyuluyordu. İşini kusursuz yapıyor, onu deliye döndürüyordu. Tam onun bu erotik işkencesine daha fazla dayanamayacağını düşünüyordu ki kadın biraz kalkıp kalçasını tam kararında hareket ettirdi ve tek bir hamlede erkekliğini şehvetli vücuduna soktu.

Zevk dolu çığlıkları birbirine karıştı, bu ses inanılmaz bir hazzın hayat bulmuş hali gibiydi.

“Jacob,” diyerek inledi. “Bana kendimi harika hissettiriyorsun!”

Jacob onu kalçasından tuttu. Onu soktuğu bu haz bombardımının ortasında sonsuza kadar kalmak istiyordu. Isabella kasıldı ve Jacob'ın dudaklarından anlamadığı sözcükler döküldü.

“Bu ne demek?” diye sordu vücudunun ileri geri gitmesiyle adamın erkekliğini daha da derinlerine sokarken.

“Bu...” Jacob’ın nefesi kesildi, dikkatini toplamakta zorlandı. Kadın üzerinde bir kez daha gidip geldi, onu olabildiğince derinlere aldı. “Düşüncelerimi ve ruhumu çalıp onları kendi zevkinin insafına bıraktın.”

“Hımm, bunu sevdim,” diye mırıldandı. Tam manasıyla hırsızlığını tamamlayabilmek için en işkence verici yöntemlerle üzerinde hareket ediyordu. Pürüzsüz teninin terleyip pembeleşmesini seyretti. Jacob, her hareketinden ne kadar zevk aldığını kadının zihninde hissedebiliyordu. Gözleri kapalıydı, kalçasıyla onu kıvrandıran bir ritimle hareket ediyordu. Gitgide daha da ısınıyor, onu vücudunun ıslaklığıyla kaplıyordu. Jacob da kadının doruğa ulaşması için tüm hüneriyle erkekliğini kullanıyordu.

“Bella, öldüreceksin beni,” dedi nefes nefese. Kalçasını içgüdüsel olarak onun çılgınca hareketlerine uydurmaya çalışıyor, düşünceleri kadının hislerine ulaşıyordu.

Isabella doyuma çok yakındı. Tam o sırada Jacob onun birden içten içe titrediğini hissetti. Neredeyse kendinden geçen Isabella kendini bırakmaktan korkuyordu. Jacob bunun nedenini biliyordu. Ama kendisi zevkin doruklarına çıkarken Isabella’nın aynı hazzı almamasına izin vermeyecekti. Narin bedenini kendine doğru çekip Isabella’yı şaşırtarak başparmağıyla kadınlığını okşamaya başladı. En hassas noktasını tam olarak buldu. Dokunuşları ve kaygan erkekliği birleşince karşı konulmaz bir bileşim ortaya çıkmıştı.

Isabella başını geriye doğru atarak var gücüyle çığlık attı, bu sırada vücudundaki her kas şiddetle kasılıyordu. Aynı anda Jacob’ı sarmalayan kaslar onu kendinden geçirdi. Daha önce maruz kaldığı tüm sıcaklıkların ötesinde tatlı bir ateş sardı her yanını. Şiddetli bir şekilde, patlarcasına boşaldı. Mükemmeldi. Önce sonsuza kadar sürecekmış gibi gelmişti, sonraysa çok kısa sürmüş gibi.

Bella onun üzerine yığıldı. Vücudundaki tüm kaslar kendini bırakmış, ondan emir alamayacak duruma gelmişti. Jacob onu kucak-

ladı, yüzünü görkemli saçlarına gömdü, hırıltılı nefesi hâlâ düzene girmemişti. İçinde kalmayı sürdürdü, ne olursa olsun Isabella'nın ondan vazgeçmeyeceğinden emindi artık. Isabella da yorgunluktan hızlı hızlı soluyordu, yüzü Jacob'ın gergin boynuna gömülmüştü, her hücresi tutku patlaması sonrasında gelen artçı şoklar yaşıyordu.

"Bir daha böyle bir şey hissedemem herhalde," dedi Jacob'a soluk soluğa.

"Bir tanem," diye mırıldandı kulağına Jacob, "bana birkaç dakika ver ve o güzel dudaklarınla aynı şeyi yap, inan bana bir daha hissedersin."

"Jacob!" Isabella güldü, onu azarlamakta pek başarılı olamadı. Sonra gözlerine bakmak için başını kaldırdı. "Yer yerinden oynamadı!"

"Kahretsin, yeteneğimi kaybediyorum herhalde!" diye onunla dalga geçti ve arsızca dilini göğüs uçlarından birine dokundurdu.

"Jacob, ne demek istediğimi anladın." Kıkırdadı. "Kes şunu!"

"Neyi keseyim? Bunu mu?"

Isabella derin bir nefes aldı, düşündüğü kadar yorgun olmadığını fark etti. Jacob da o kadar yorgun değildi. İçinde kıpırdaşan duygular bunun kanıtıydı.

"Bir de benim libidomla dalga geçiyordun," dedi.

"Daha neler! Libidona bayılıyorum!"

"Ama ben... Jacob! Konuşmaya çalışıyorum burada!"

"Ben de seni susturmaya çalışıyorum." Alaycı bir şekilde konuşup bir önceki muzipliğini bir daha yaptı.

"Dudaklarımı kullanabileceğim daha iyi işler mi biliyorsun yoksa?" diye sordu Isabella, gözleri yaramazlık dolu bir neşeyle parlıyordu.

"Hem de bir sürü şey biliyorum. Sayayım mı?"

"Ah, hayır. Ben sayarım."

"Söylesene."

"Neyi?" diye sordu Jacob. Isabella yanağını kedi gibi göğsüne sürterken elinin altındaki saçlarını hissetmek hoşuna gidiyordu.

“Neden ruh çağırın senin adımı öğrenmek istiyordu? Kimse bana bunun sebebini açıklamadı.”

Jacob’dan çıt çıkmadı. Isabella düşüncelerini toparlayabilsin diye ona süre tanıdı. Bunun çok önemli bir soru olduğunu biliyordu. Her ne kadar nedenini bilmese de.

“Pek çok kültürde birine ismini söylediğinde onlara üzerinde hâkimiyet kurma hakkı verdiğine inanılır. İblisler için de bu böyle. Bir iblisin adının bilinmesi ruhunun çağırılmasındaki en önemli unsur. Adını bilmeden ruh çağırın bir iblisi çağıramaz, onu kontrol edemez, üzerinde hiçbir hâkimiyet kuramaz.”

Isabella, karanlık gözlerini görebilmek için yanağını göğsünden kaldırdı.

“Ama herkes senin adını biliyor, Jacob. Yakalanan herhangi bir iblis senin adını ruh çağırana söyleyebilir.”

“Hayır. Adımı bir tek ben biliyorum.”

“Anlamadım.”

Jacob yattığı yerde doğrulup sırtını yatak başlığına dayarken Isabella da pozisyonunu değiştirip adamın kaldırdığı dizine sarılıp çenesini koydu ve onunla göz teması kurdu.

“İblis çocuklar doğunca isim verme töreni yapılır,” diye lafa başladı Jacob. “Sadece dört kişi katılır o törene. Anne, baba ve *Siddah*’lar. İblisin gerçek adını sadece bu dört kişi bilir.” Jacob bir an duraksayıp kadının yumuşak yanağına dokundu. “Bunu şey gibi düşün... isyan kontrolü.” Kafasını sağa sola salladı, bunun yeterli bir açıklama olmadığıнын farkındaydı. “İktidara geçmek suç değilse de yeni olgunlaşan iblisleri kontrol altında tutabilmek için kullandığımız yöntemlerden biri anne babanın ve *Siddah*’ların genç iblisin adını bilmesini gerektiriyor. Genç iblisin gücünü kontrol etmek, zihnini yatıştırmak ve dizginlemek için gerekli bir araç. Kontrolü ele alabilmeleri için dikkatlerini toplamalarına yardım ediyor. Ayrıca ismini bilmek kendilerini *seneta*

yu va sandıklarında çok işe yarıyor.” Bunun eş anlamlısını düşündü ve güldü. “Kendilerini bir şey sandıklarında.”

“Yani adm Jacob değil, öyle mi?”

“Tabii ki öyle. Bunu aslında biraz ironik bulabilirsin ama bize güç isimlerimizi verdikten sonra anne babamız bir de seslenmek için bir isim seçiyorlar, Jacob, Noah ve Elijah gibi. Ve bunlar da genelde...”

“İncil’den oluyolar!”

“Evet.” Jacob sırttı. “İblisler Hristiyanlığa saygı duyuyorlar. Bize asla eşi benzeri olmayan bir huzur ve özgürlük bahsettiler. Çocuklarımızın adını İncil’den seçmek de bizim için bir tür şükran sunma.”

“Bence bu harika bir şey.”

“Çocuk bekleyen anne babanın tüm bir günlerini ayırıp çocuklarına koyacak isim seçmesi özel bir gelenektir. Anne baba bu sırada tüm dünyadan kendini soyutlar. Birbirlerini ilk kez gördükleri andan anlatmaya başlarlar, birbirlerine âşık olma hikâyelerini, neden çocuk sahibi olmak istediklerini hatırlarlar.”

“Bu çok güzel bir şey olmalı, Jacob,” diye fısıldadı Isabella. Kısa süreliğine gözlerini başka yöne çevirdi. Jacob ondan bir şey sakladığını anladı.

“Ne oldu, minik çiçeğim?”

Yine gözlerini ona çevirip aklına bir kuruntu düştüğünü gösterircesine alt dudağını ısırırdı.

“Jacob, kehanete göre bir gün ikimizin çocuğu olacak.”

Jacob sessizleşti. Açıklanamaz bir korku dalgası içini kaplayınca nefesi ciğerlerinden bir türlü çıkamadı.

Jacob olabildiğince dürüst bir biçimde, “Bu seni rahatsız mı ediyor?” diye sordu.

Isabella Jacob’ın o anda her şeyi ne kadar açık ettiğinin farkında olup olmadığını merak etti. Bazen kadının, düşüncelerini her zaman duyabildiğini unutuyormuş gibi görünüyordu. Jacob ondan bir çocuğu olması fikrini sevmemesinden dehşete düşmüştü.

“Aslında, evet.” Jacob’ın, yaramaz gülümsemesini görmemesi için kafasını çevirdi.

“Anlıyorum.”

“Anlamana sevindim. Bu olanaksız, bu duruma bir çözüm bulmanı umuyorum.”

Jacob söyleyecek bir şey bulamadı. Yüreğinin allak bullak olduğunu hissetti.

Sonra Isabella ona döndüğünde gözleri neşeyle parlıyordu. “Siz iblisler nasıl evleniyorsunuz bu arada?”

Jacob en sonunda rahat nefes aldı, ani duygu dalgalarının yarattığı hisle kızarmıştı.

“Isabella...” dedi, sesinde ciddi bir azarlama vardı. “Isabella Russ, benimle dalga mı geçiyorsun sen?”

“Hiç yapar mıyım, Jacob,” dedi tüm masumiyetiyle. “Namuslu bir kadın olmak istiyorum. Bunun şaka olduğunu sanıyorsan eve gitme vaktim gelmiş demektir.”

Yataktan gidermiş gibi yaptı, Jacob onu kolundan yakalayıp yumuşak yorganın üzerine itti ve tehlikeli bir biçimde üzerine tünedi.

“Seni döveceğim,” diye tısladı, omuzlarından tutup onu sarsarken. “Bana işkence etmekten zevk alıyorsun!”

“Senden daha fazla olamaz!”

“Isabella!” Kızgın bir sesle konuşuyordu ama sonunda kahkahasını bastıramadı.

“Bana cevap verecek misin vermeyecek misin?”

“Bana soru mu sormuştun ki?”

“Sana evlenme teklif ettim sanırım.”

“Ah... Önümde diz çöktüğünü filan hatırlamıyorum hiç,” dedi Jacob.

“Bak, modern bir kadın olabilirim ama bu biraz aşırıya kaçıyor. Elmas yüzük de istersin sen şimdi.”

“Aslında, bana zümrüt daha çok yakışır,” diyerek güldü Jacob.

“Buna eminim. Bak, İnfazcı. Tüm gece cevabını bekleyemem.”

“O halde, İnfazcı,” diye karşılık verdi, “sana söylemeliyim ki iblisler o beklediğin türde düğün töreni yapmazlar.”

“Elbette yapmazlar.” Gözlerini devirerek duygusuzca karşılık verdi. “Şaşaalı ve gerilimli olacaktır. Yani iblisvari işte.”

“Evet, o tuhaf tarzımızda.” Yüz ifadesi değişti, koyu renkli gözleri ciddiyete büründü. “Kısa sürede başına çok şey geldi, Bella. Nasıl bundan bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Jacob,” dedi usulca Isabella, “nasıl bundan emin olmayayım? Sen benim kaderimsin. Bana bunu bir kehanetin filan söylemesine gerek yok.” Uzanıp parmaklarını hafifçe yüzünün çevresinde ve üstünde gezdirdi. “Ruhumun yeri senin yanın. Kalbinin yeri benim yanımda. Varlığımın her parçasında hissediyorum bunu. Gecenin en ürkütücü saatinde Bronx’taki karanlık sokaktan geçen aptalı ilk gördüğüm anda hissetmişim.”

“Hımm. Ben de seni seviyorum,” diye mırıldandı. Dudaklarına bakıp gülümseyerek onu kızdıramayacak denli nefessiz kalana kadar öptü. Vücuduna yerleşip müthiş kolay bir biçimde ona uyum sağladı. Bu kadın onun için yaratılmıştı, onunla ne zaman temasa geçse bunu anlıyordu. “Bu hayatta pek çok önemli şey gördüm ve deneyimledim,” diye fısıldadı, sesi duygularının yoğunluğundan hırıltılı çıkıyordu, “ama seninle tanışana kadar seni sevdiğim gibi bir kadını sevmek nedir bilmiyordum. Benimle yaşamamanın kolay olacağına söz veremem. İkimizin de geleceğinde belirsiz olan çok nokta var.”

“Biliyorum, Jacob. Bunun peri masalı olmadığını farkındayım. Sonsuza kadar mutlu yaşama olayı her ne kadar çekici bir fikir olsa da benim için fazla baskı demek. Tartışmaya devam edeceğiz, ben yine söylediklerimde direteceğim, seni tam anlamıyla delirteceğim. Ama seni yapabildiğim kadar severek bunu telafi edeceğim.”

“Kendime karşı böyle katı olmaya ve seni düzenli olarak sınırlandırmaya devam edeceğim şüphesiz. Seni çok yüksek ihtimalle sık-

lıkla perişan edeceğim çünkü aşk ilişkisi nasıl yaşanır pek tecrübeli olduğum söylenemez. O kadar uzun zamandır yalnızdım ki, minik çiçeğim, korkarım bu sık sık tökezlememe neden olacak. Ama sana bunu telafi edeceğim, Isabella. Çünkü seni yapabileceğimden de fazla seviyorum.” Jacob başparmağıyla Isabella’nın gözünden akan damlayı silerken hafifçe gülümsedi. “Seni ağlatmak istemedim, Bella.”

“Elimde değil. Kalbim...” Avcunu sert bir şekilde kalbinin üzerine koydu. “Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.”

“Ne kadar garip, minik çiçeğim. Seninle tanıştığımдан beri kalbim senin sevgini sığdırabilmek için gitgide büyüdü.” Kafasını ona doğru eğip nazıkçe öptükten sonra geri çekildi. Ayağa kalkıp ellerini tutarak onu yataktan çıkardı. “Hadi gel, yapmamız gereken bir şey var.”

“Neymiş?”

“Göreceksin.”

Noah merdivenlerde ayak sesleri duyunca kafasını kaldırıp baktı. İnfazcılarının ona doğru geldiğini görünce tuhaf bir endişeye kapıldı. Hemen bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı ve kendine Isabella’nın bilerek Jacob’a ya da bir başkasına asla zarar vermeyeceğini hatırlattı. Yine de derinlerde yatan bir içgüdüden ötürü onu karşılamak için ayağa kalktı.

Ulaşabileceği mesafeye geldiğinde Isabella önünde diz çöktü, o güzel mor gözleri elini tutup büyük bir yüreklilikle yanağına bastırırken pişmanlıkla parlıyordu.

“Affet beni, Noah,” diye yalvardı fısıltıyla.

Noah yüreğinin tepetaklak olduğunu hissetti ve o anda içindeki korkunun sebebiyet verdiği hislerden pişmanlık duydu. Tek dizinin üstüne çöküp gözlerinin kendisinininkilerle buluşmasını sağladı.

“Affedilecek bir şey yok, küçük İnfazcı,” dedi ona kıbar bir biçimde. Jacob’a bir bakış atınca yüzündeki memnuniyet ifadesini bariz

bir şekilde gördü. “Bana bunu telafi etmek için tek yapman gereken benim için bir kardeş gibi olan bu iblisi mutlu etmeyi sürdürmek.”

Jacob kısa, hafif bir nefes çekti içine. Noah için bu kadar değerli olduğunu hiç düşünmemişti.

“Bana böylesine zevk veren bir şeyde pişmanlığımı gösterecek bir şey yok ki, Noah,” dedi Isabella, Kral’a. Noah’nın bileğini tutmakla yetindi, bunun ona sarılmanın yerine geçmesini bekliyordu yoksa sahiplenici eşini üzeceğini biliyordu. “Sana yemin ederim ki her ihtiyacın olduğunda sana destek olacağım. Tamamen sana sadık kalacağım, Jacob ve kız kardeşimden sonra.”

“Gel.” Noah ayağa kalkıp Isabella’nın da kalkmasını sağladı. “Bu kadarı yeterli. İçim rahat. Bu kaza yüzünden daha fazla kendini üzmene dayanamayacağım.”

Jacob ilerleyip eşinin boşa olan elini tutarak ona bir bakış attı. İnfazcılar aynı anda Kral’ın önünde bir kez daha diz çöktüler. Yan yana, el ele, mükemmel bir uyum içinde Noah’ya baktılar. Noah mutluktan göğsünün sıkıştığını hissetti.

“Kralım,” diye söze başladı Jacob, zamandan daha eski olan bu tören için uygun sözcükleri dillendirirken sesi alçak ama istekli çıkıyordu. “İzninizi istiyoruz. Bu sadık kullarınıza dolunay gecesinde birleşme izni verin. Anne babamın ve sizin de izninizle tam bir çift olmak istiyoruz. Tüm ömrümüz boyunca gücümüz ve sadakatimiz sizin ve türümüzün emrindedir.”

“Kralım,” Isabella sakın bir sesle ardından tekrarladı, güzel gözleri yaşlarla doluydu, “izninizi istiyoruz. Bu sadık kullarınıza dolunay gecesinde birleşme izni verin. Böylece tam bir çift olalım ve iblis türünün devamını sağlayabilelim. Benim ve babası kadar size sadık olacaklarına yemin ederim. Çünkü onları böyle yetiştireceğiz.”

Noah sessizce önlerinde durdu, onu esir eden duygularının geçmesini bekliyordu. Jacob’m önünde diz çöküp yanında karısı olacak kadınla birlikte ona selam vereceği günün geleceğini hiç düşünme-

mişti. Kadın, iblis olmamasına rağmen Jacob ona törende söylemesi gerekenleri öğretmişti ve Isabella da bunları tüm kalbiyle söylemişti.

“İnfazcılar,” dedi en sonunda, ellerini şefkatle eğik başlarına koydu. “İzin veriyorum. Tek bir şey isteyeceğim.”

İkisi aynı anda kafalarını kaldırıp ona baktı.

“Töreni kralınızın gerçekleştirmesine izin vereceksiniz çünkü bu evliliği başkasının gerçekleştirmesine dayanamam.”

Jacob tam anlamıyla dilini yutmuştu. Noah hükümdarlığı süresince sadece tek bir çiftin birlikteliğini yasalara dökmüştü. O da kız kardeşi Hannah ve eşiydi. Onlara bu onuru bahsetmesi çok şaşırtıcıydı. Isabella, Jacob’ın bu tepkisini hemen anladı, Noah’nın teklifinin önemini kavradı, şükranının bir göstergesi olarak hıçkırıklarına hâkim olamadı. Protokolleri hiçe sayarak ayağa kalkıp kendini Noah’nın kucağına attı.

“Teşekkür ederim! Noah, çok teşekkür ederim!” Ağlarken sesli bir biçimde adamı yanağından öptü. Kral afallarken bu taşkın sevgi gösterisi yüzünün kızarmasına neden oldu, içgüdüsel olarak da yeni İnfazcısını kucakladı. Kadının sıkıca ona sarılması bir dakika kadar sürdükten sonra Noah gülererek ayağa kalkmış olan Jacob’a baktı.

“İnfazcı, gelinin beni kendi gözyaşlarında boğmadan önce mümkünse onu üzerimden al ,” diyerek güldü.

Jacob ilerleyip duygularına hâkim olamayan Isabella’yı kollarına aldı ve güven verici bir şekilde vücuduna yasladı.

“Gurur duydum, Noah. Bunu tüm kalbimizle kabul ediyoruz,” dedi Jacob.

“Bunu anladım zaten,” diyerek kıkırdadı Noah. “Evet Isabella, düğününü planlamak için iki günün var.” Esnemek için bir an duraksadı ve Bella’nın aniden Jacob’ın kollarında kaskatı kesildiğini gördü.

“Daha önemlisi,” dedi ekşi bir suratla, “misafirlerimin düğünde sağlam kalmaları için ne yapacağımı öğrenmek için iki günüm var.”

Noah ona rahat bir şekilde karşılık verdi. “Bu sadece sana en yakın olanları etkileyen bir şey şimdilik. Bence damadın bilincini kaybetmemesi için uğraşmalısın.”

“Gel, minik çiçeğim. Gidip Elijah’ı bulalım. Onun da düğüne katılmasını istiyorum.”

“Henüz değil.” Elini göğsüne koyarak onu durdurdu. “Özür dilemem gereken bir kişi daha var.”

Uzanıp Jacob’ın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da yanından ayrılp merdivenlere yöneldi. Merdivenleri çıkınca Legna’nın odasına yöneldi.

12. BÖLÜM

Isabella ve Jacob ilk tanıştıkları pencerenin altından geçerek sokak boyunca yürüdüler. Isabella durup geleceğinin kollarına düştüğü pencereye baktı.

“Umarım kız kardeşim evdedir. Telefonu açmadı ama bu saate kadar dışarıda durmaz.”

“Belki şanslı gecesindedir,” diyerek onu kızdırdı Jacob, kadını kendisine doğru çekerken elini poposuna doğru indirdi.

“Jacob!”

“Hadi gel. Şu davet olayını hemen bitirelim de seninle hemen yalnız kalabileyim,” diye fısıldadı davetkâr bir biçimde dudaklarını kadının boynuna sürterek.

Adamın ellerini vücudundan uzaklaştırırken Isabella kıkırdadı.

Anahtarı kapıya sokup apartmana girerken kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Enerji ve neşe doluydu, kız kardeşinin yatak odasına dalmak için Jacob’ın içeri girmesini bile bekleyemedi.

“Hey, uykucu! Saat iki oldu! Kalkma vakti!” Kız kardeşinin yatağına zıplayarak hevesle üstüne atladı. Corrine hafifçe inledi ama Isabella’nın onu uyandırmasını hiç umursamadı. “Ben geldim! Uyansana!” Isabella zıplayıp yatağı salladı. Corrine’in sonunda uyanacağını düşünüyordu. Kardeşinin başının üzerinde duran yastığı kapıp poposuna vurdu.

“Corr, hadi uyan ama.” Isabella, kız kardeşinin yüzünü kaplayan kumral saçları yana doğru açarken kaşlarını çatı.

Isabella’nın dairenin arka kısmından gelen çığlığı Jacob’ı şaşkına çevirdi. Bir çırpıda yanına koşunca Isabella’nın kız kardeşi olduğunu düşündüğü kadının bedenini kollarına aldığını gördü.

“Jacob, kardeşim hasta! Onu uyandıramıyorum!”

Jacob eşinin yanına fırlayıp ağırlığı onun kollarından aldı. Öteki tarafını çevirip kollarını beşik gibi yaptı. Yüzünü gizleyen kızıl saç yumağı yana düşünce beyaz suratı, kararmış göz altları ve Jacob’a daha önce onu görmüş olduğunu düşündüren bir yüzle karşılaştı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Isabella şok içinde, düşünce-lerindeki o belli belirsiz tanıma hissini fark edince.

“Evet. Nasıl bilmiyorum ama onu daha önce gördüm. Kısa süre önce.”

“Jacob.” Isabella duyduğu üzüntüden dolayı hızlı hızlı nefes alıyordu. “Jacob, yılın bu zamanında insanlarla temasa geçmenin tek bir nedeni olabilir!”

Jacob kanını donduran hatıralar aklına üşüşünce acı dolu bir nefes çekti. “Hayır! Kahretsin! Olamaz!” Öfkesi öyle hiddetliydi ki Bella yatağın titrediğini hissedebiliyordu.

Jacob Bella’nın kardeşini kapıp uzun adımlarla odanın öteki ucuna doğru götürdü. Bella incinmiş ve endişeli bir şekilde ayağa kalktı.

“Onu bana geri getir!” diye haykırdı hıçkırıklarla kardeşini kollarından tutarak. “Onu bana ver!”

“Veremem! Uzak durmalısın ondan, Bella!”

“O benim kardeşim!” Bella yatağın üzerinde sürünerek Jacob’ın üzerine atıldı. O sırada Jacob Corrine’i yere yatırıyordu. Kadını bırakıp Bella’nın hiddet dolu bir şekilde üstüne fırlayışını elindeki tek güçlü olan güçlü vücudu ve keskin sözcükleriyle durdurdu.

“Bella! Dikkatini topla!”

Bu emir yüzüne kükrercesine söylenmişti, Jacob'm onu kavrayan elleri kadını sakinleştirdi. Bu sefer tüm binanın titreştiğini hissetti. Bunun farkına varıp duyguları yatışınca binanın titreşimi de hafifledi. Jacob onu gerisi geri odadan çıkardı. Kız kardeşinden uzaklaştıkça kendisi de bina da yine titremeye başladı. Jacob odadan çıkar çıkmaz onu kendine çekti. Dudaklarını alnına bastırıp onu yatıştıracak şeyler mırıldandı.

"Dinle, minik çiçeğim. Dinle." Jacob Isabella'nın başını ellerinin arasına aldı, kadın da mor gözleriyle ona baktı. "Yaşıyor. Çok zayıf düşmüş ve zor nefes alıp veriyor."

"Oraya gitmem lazım. Lütfen!" Onu çabucak itip kardeşinin yardımına muhtaç bir biçimde yerde yattığı odaya yöneldi.

"Hayır! Sakinleşmen ve bana güvenmen gerek." Bir kez daha onu yüzüne bakmaya zorladı. "O böyle güçsüzken o odaya girersen, elinden bir şey gelmeyecek."

"Bunu nasıl söylersin? Ben onun kardeşiyim!"

"Evet!" diye bağırды ona Jacob. "*Senin* aileden o! Ve *benim* ailemle tanıştı! Kane, Bella. Kane geçen hafta kız kardeşinin peşine düşmüştü." Bir an durup gözlerini kapadı, böyle bariz bir şeyi gözden kaçırdığı için kendini suçladı.

"Kim?" diye sordu anlamamış bir biçimde.

"Kane. En küçük kardeşim. Seninle karşılaştığım gece onun peşine düşmüştüm. Güzel bir kızıl saçlı kadını büyülemeye çalışınca cezalandırmak zorunda kaldım. O kızıl saçlı kadın kardeşindi."

"Kardeşim... Kane... Aman Tanrım, Jacob... o benim kardeşim... Yani o da bir druid."

"Öyle görünüyor," dedi Jacob. "Kahretsin, sırf bana kanıt olsun diye ona dokunmasına izin vermiştim." Kafasını durumdan hoşnutsuzluğunu belli edercesine sağa sola salladı. "Kane'le teması ne kadar kısa sürmüşse de bu yeterliymiş demek ki. Enerjisi çekiliyor, kardeşin onsuzluktan ölüyor."

Bunu kavrayınca Isabella güçten düştü. Bacakları onu ayakta tutamayınca Jacob onu yerden kaldırıp pencerenin yanındaki kanepeye götürdü.

“Neden onu bana getirmiyorsun?” diye ağlıyordu Bella yürek parçalayan bir sesle. “Neden böyle yapıyorsun?”

“Şişşt...” Zemin ve bina sallanırken Jacob onu sakinleştirmeye çalıştı. Küçük objeler oldukları yerde sağa sola kayıyorlardı, bu durumun sadece bu daireye özgü olduğunu ya da pek çok insanın çok derin uykuda olduğunu umdu. “Bir tanem, aşkım,” diye fısıldadı kulağına. “Şu odaya bir bak. Onun yanına neden gitmene izin vermediğimi anlayacaksın.”

Acısından başka bir şeye odaklanmasını sağladı ve sonunda kanepeye oturabildiler. Durumu kavramaya başladığını anladı Jacob. Birer birer eşyalar yerlerine döndü, bazıları sağlamdı, hassas olanlarsa darbeden dolayı parçalanmışlardı. Durumu kavramak Isabella’nın acısını azaltmadı. Acı içini delip geçiyor, sarsıyor, yüreğini dağılıyordu.

“Oraya gidemem,” dedi soluk soluğa ve gözleri dolu dolu. Sesi Jacob’ın yüreğini ve ruhunu parçaladı. “Çünkü onun gücünü çalarım. Ölümüne neden olurum. Aman Tanrım! Jacob, ya ben onu çoktan...”

“Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır,” diye mırıldandı çabucak. “Nefes alıp verişini duydum. Hayatta olduğunu hissedebiliyorum. Yeteneklerimin bazıları fiziksel, minik çiçeğim. Onları çalamazsın.”

“Onun yanına gitmelisin,” dedi çaresizce, onu itip yanından gitmeye zorladı. “Onu öylece orada yalnız bırakma! Jacob, sana yalvarıyorum.”

“Bella, dinle!” Tüm oda daha ağır eşyaların havaya kalkıp yere düşüp kırılma sesleriyle doldu. “Dikkatini toplaman lazım! Buna devam edersen New York okyanusun dibini boyalayacak, kendinin de benim de kız kardeşinin de ölümüne neden olacaksın!” Acımasızca konuşmuştu ama aklını çelmesi gerekiyordu. Hiç böylesine duyularının kölesi olduğunu görmemişti.

Onunla seviştiği zamanlar dışında.

“Bana bak!” diye ona emretti Jacob. Başını kavrayıp yüzüne bakmasını sağladı. “Güçlerime ihtiyacım var, Bella. Onları bana geri vermek üzere içinde sakladığını biliyorum. Gideon’ı olduğumuz yere çağırmam lazım. Enerjimi yenilemem çok uzun sürer ve okyanusları kıtaları aşır zamanında Corrine’e yardıma gelmeye yetmez.” Derin bir nefes alıp kadının gözyaşlarına bulanmış yüzüne ve gözlerinde yeni oluşan yaşlara baktı. “Bunu yapabileceğini biliyorum, minik aşkım. Sevişmemizi hatırlıyor musun?” Gözyaşlarını öperek sildi, bu sırada kadının onaylarcasına başını salladığını hissetti. “Kendini kontrol ettiğini hissettim o an. Eğer kendini bırakırsan İngiltere’nin yarısını havaya uçurmaktan korktuğunu hissettim.”

Isabella ellerini uzatıp onu kendine doğru çekti, alnını omzuna koydu.

“Senin bunu yapmana izin vermeyi reddettim.” Kulağını öpüp fısıldadı. “Bunu kendin de söyledin zaten. Yer yerinden oynamadı. Hatırladın mı?”

“Evet,” dedi başını aşağı yukarı onaylarcasına sallarken.

“Nereye gitti o minik çiçeğim?”

Biraz duraksadıktan sonra kafasını kaldırdı Isabella. “Ne demek istiyorsun?”

“Dedim ya. Sen hayatına devam ederken gücümü ne yaptın? Gücümün bende olmadığını biliyorum. O anda içimdeki her şeyi çıkardın benden,” diyerek hafiften kızdırdı onu.

“Jacob,” diye çıktı ona yüzü kızararak.

“Çaldın enerjimi, seni küçük hırsız. Kendi içine hapsedtin. Nereye hapsedtiğini de hatırladığına eminim. Seni o kadar çok heyecanlandıran o tatlı noktaya dokunmadan tam önceki o bir anlık duraksama anını hatırlarsan...” Kadının kızarmış yanağına başparmağıyla dokundu. “Kendini güvende hissederek zevk alabilmek için gücümü engellemeye bilinçli bir şekilde karar verdin. Nerede gücüm, aşkım? Nereye gizledin onu? İçine bak.”

Isabella gözlerini kapadı ve Jacob onun düşündüğünü, bahsettiği şeyi bulmaya çalıştığını anladı. Onu yumuşatıp avutmak için sevişmekten bahsetti, dikkatini toplayabilsin diye o anda acısını unutturmaya çalıştı ona.

Bir saniye sonra Jacob kanepeden aşağıya savrulup sert bir biçimde ahşap zemine düştü ve kaygan yüzeyde beş metre kadar kaydı. Bomba etkisi gibi gücünü geri kazandığını duyumsadı. Kendini yerden kaldırmaya çalıştı, kadın ona yardımcı olmak için gözlerinde şok ve endişe ifadesiyle yaklaşınca onu durdurdu.

“Bu bana çok fazla üstüne düşmemeyi öğretmiş oldu,” diyerek inledi alaycı bir şekilde. “Ben iyiyim. Hatta çok iyiyim. Of!” İçinde dalgalanmalar, iniş çıkışlar olurken başını sağa sola salladı. Vücudu gücünü geri getirmek için çaba gösterirken kadın da ondan enerjisini almayı ve içinde depolamayı sürdürmüştü. İşte o zaman Isabella’nın enerjisini aniden ona geri vererek Jacob’ın havaya uçmasına neden olmadığı için Jacob şanslı olduğunu fark etti. Ayrıca bir türlü odaklanamıyordu. Ashında bu erotik bir histi, içinden enerji ve hayat dolup taşıyordu, tüm bunlar kadının varlığıyla ve kokusuyla ortaya çıkıyordu çünkü bunlar onun içinde çok uzun zamandır saklı kalmışlardı.

Isabella, Jacob’ın geri gelen gücünün ağırlığıyla sendelediğini şaşkınlık içinde izledi. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama yapmıştı işte. Yine de tekrar o gücü içinde hissediyordu, Jacob gibi hissediyordu, sıcak ve topraktanmış gibi, sanki içine milyonlarca tohum dökülüyordu... yavaş yavaş... sonra daha hızlı bir şekilde. Deponun kapısı açıldı hâlâ ve Isabella’nın onu kapatması mümkün değildi. Jacob ona kara gözleriyle çakmak çakmak baktı, ardından Isabella da onun aklından geçen erotik duyguları hissetmeye başladı. Jacob’ın gözlerinde çivit mavisi parıltılar görüyor, içinde akan güçle vücudundaki her kasın sertleştiğini ve sıkılaştığını hissedebiliyordu. Isabella ona, nasıl muhteşem olduğuna baktı, etrafındaki enerji evrenine dokunabilmek

için kollarına doğru uzandı. Jacob'ın kirpiklerinin erotik bir şekilde kıpırdanışını ve gözlerinin kapanışını seyretti.

Jacob yanlarına gelmesi gerekenlere acilen çağrı yaparken gücünü dışarı yansıttı.

Kane, kardeşinin varlığını, gücünü ve aşinalığını zihninde hissedince başını kaldırdı. Çağrılarını duymak istemiyordu, bu yüzden görmezden geldi. O berbat geceden sonra Jacob'la hâlâ yüzleşememişti. Cezasını beklerken bunu yapabileceğini sanmıyordu. Ev hapsindeydi, bir zamanlar *Siddah* dediği İhtiyar akıl iblisini acı acı inceledi. Çok sinirliydi ve bunu kimin öğreneceği umurunda bile değildi.

"Çocuk gibi davranıyorsun," diye azarladı onu Abram, *Cosmopolitan* adındaki insan dergisinin sayfasını çevirirken. "Çağrılarına cevap ver!"

"Sana ne ki bundan?" diye köpürdü Kane, sıkıntıyla odada volta atarken. "Ben kahrolasica bir suçluyum. Jacob'ın bana niye ihtiyacı olsun ki? Kadını buldu diye onu oturup izlememi mi isteyecek? Mühürlendi ya hani! Buldum! Sağdıç olmamı isteyecek! Öz kardeşimden nefret ede ede hasetle dikileceğim yanında. Hele de cezalandırıldıktan sonra daha da fazla! O kadını aklımdan çıkaramıyorum, yüzü zihnimi alev alev yakıyor. Elimde tenini hissedebiliyorum. Her yanım o güzel yaratığın ihtiyacıyla acı içinde kıvranıyor ki o... o bir..."

"İnsan," diye tamamladı cümlesini Abram, yüzünde şefkat dolu bir anlayış ifadesi vardı.

"Ah kader aşkına, neden hemen halledivermiyor ki şu işi? Cezamı versin de beynimden bu kadını atabileyim. Bunu hak ettim."

"Kane..." Abram oturup ayaklarını yere koydu. Bu sırada sürekli tekrarlanan çağrıları hissetmeyi denedi, çağrı öyle güçlüydü ki üstlerine olanca gücüyle çarpmıştı. Çağrı dalgası geçince Abram çınlayan başını tuttu. Üstüne üstlük asıl darbeyi Kane almıştı.

Kane yere sırtüstü düştü, başı acıyla zonkluyordu.

“Of!” Kane oturdu ve başını sağa sola salladı. “Tanrım, önemli olduğunu söyleseydi yeterdi,” dedi kuru bir sesle.

“Zaten bunu söylemişti. Onunla olan iletişim kanalının bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum, Kane. Aferin.”

“Bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, bu tamamen Jacob’ın yaptığı bir şey.” Sonra bir an duraksadı. “Süper,” diyerek güldü. “İyi ki ona karşı koymamışım,” dedi saygısız bir biçimde infaz olayıyla o günden sonra ilk defa dalga geçerek.

“Gitsen iyi olacak,” dedi Abram.

“Gittim...” Ardında duman ve sülfür bırakarak bir patlamayla yok olurken İhtiyar da elindeki dergiyi deli gibi salladı.

“Hem de nasıl,” dedi eğlenerek.

Isabella yarım saat sonra sülfür kokusunu aldı. Kafasını çevirdi, Jacob da kız kardeşinin yatağında durduğu yerden ona baktı. Isabella kapının eşiğinde dört dönüyordu, Corrine’in o görüntüsüne dayanamamıştı. Gideon, Isabella’nın orada durmasının daha güvenli olacağına karar vermişti.

Fakat Isabella’nın akli karışıklı, kaşlarını çattı, Jacob’a bakarak başını sağa sola salladı.

“Yolda,” diye bilgilendirdi onu Jacob içine doğan şeyin ne olduğunu açıklayarak.

Yine de Isabella hemen arkasında beliren duman ve sülfür patlamasına hazır değildi. İçinde kaldığı bulut onu boğdu, elleriyle dumanı dağıtmaya çalıştı. Onu rahatsız eden şeyin ortasında duran yakışıklı delikanlıyla daha önce tanışmamıştı. Ama anında Jacob’la ne kadar benzediklerini fark etti.

“Isabella, hemen geri çekil,” dedi Gideon. “Kane için fazla güçlüsün. Kız kardeşini en çabuk biçimde iyileştirebilmesi için gücünün son damlasına dahi ihtiyacı var.”

Isabella başıyla onaylayıp yutkundu ve söylenenlere itaat ederken çok soğuk davrandı. Kız kardeşinin iyileşmesinde bir engel işgal ettiğini düşünmek yüreğinin korkuyla dolmasına neden oluyordu. Corrine'in yanından ayrılmak istemiyordu ama başka seçeneği olmadığını da biliyordu. Jacob'ın onu kolunun altına alıp odadan çıkarmasına izin verdi. Jacob onu oturma odasındaki bir kanepeye yönlendirdi, önce kendisi oturdu sonra Isabella'yı kucağına yatırdı. Onu kollarıyla sardı, zihnine rahatlatıcı düşünceler fısıldadı. Isabella da usul usul ağlarken ona yapıştı.

"Yapma artık, Bella. Kendini suçladığını biliyorum. Duyuyorum düşüncelerini."

"Elimde değil. Günlerdir hayatımın en büyük mutluluğunu bulmuşken ve bencilcesine keyif alırken kız kardeşim burada tek başına böylece yatıyormuş... ölüyormuş. Buna dayanamam."

"Bilemezdin ki."

"Aklıma gelmeliydi. Sözde çok zekiyim ya! Benimle akraballığı olan herkesin benim gibi druid olabileceğini tahmin etmeliydim. Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

"Hepimiz senin günlerdir ondan bahsettiğini onlarca defa duyduk, biz de bunu düşünmeliydik. Anlaşılabilir bir gözden kaçırma, Bella. Seninle aynı gece onun da bir iblisle karşılaşmış olduğunu nereden bilebilirdin ki? Tatlım, ben oradaydım. Gideon'm bize anlattığı emarelerden sonra bu ay iblislerin elinden 'kurtardığım' insanların peşine düşmeli ve hiçbirinin druid olmadığından emin olmalıydım. Geçmiştekiler için elimden bir şey gelmez ama bu son zamanlardakileri kurtarabilirdim."

"Kaç tanesi böyle, Jacob? Dışarıda Corrine gibi ölmekte olan kaç tane insan vardır?"

"Hiç olmayabilir ya da en azından bir futbol takımı kadar olabilir." Beklenmedik bir biçimde kadını yanına bırakıp ayağa kalkarak odada volta atmaya başladı. "Bunu söylemek beni üzüyor ama koruduğum

insanların neredeyse hiçbirine dikkat etmem. İblislere daha çok odaklanırım. Onları aramaya çıksam bile nasıl bulabilirim bilmiyorum.”

Isabella ayağa kalktı, koluna uzanıp baş döndürücü yürüyüşünden onu alıkoydu.

“Sen tanımayabilirsin ama iddiaya girerim ki cezalandırdığın iblisler, uğruna kutsal kanunları bozdukları kişileri unutmamışlardır.”

Jacob kadının ciddi mor gözlerine baktı, içini rahatlama duygusu kapladı. Kadının avcunu dudaklarına götürüp rahatlamanın verdiği o yoğun hislerle öptü.

Aşkım, gitmeli ve işleri yoluna koymahsın.

Bana ihtiyacın var ama.

“Lütfen, Jacob. Gidip bul onları. Kimsenin kardeşim gibi acı çekmediğinden emin ol. Onların da kız ya da erkek kardeşleri vardır. Lütfen git ve bul onları.”

Jacob sadece başıyla onayladı. Kadının kendini hiç düşünmemesi, yine de kendini bencillik yapmakla suçlaması onu şaşırtıyordu. Elini kadının başının arkasına koyup kendine doğru çekerek onu usul usul, tüm benliğiyle öptü.

“Seni seviyorum, minik çiçeğim,” diye fısıldadı. “Senin için her şeyi yoluna koyacağım.”

“Bunu yapacağını biliyorum,” diyerek kendinden emin bir biçimde onu destekledi.

Kane, garip yatak odasına adımını attığında neler olduğunu anlamadı. Şaşkın gözlerle ağabeyinin arkasından odadan çıkışını izlerken etrafındakilere dikkat etmemişti. Jacob merhaba bile demeden yanından onu iterek geçmiş, kolunun altındaki ufak tefek, koyu renkli saçlı kadını oradan çıkarmıştı. Kane, Gideon’a bakmak için dönerken kararsızlığını gösteren bir nefes aldı. Daha önce Kadim’e on metreden fazla yaklaşmamıştı, bu yüzden ondan ne isteyebileceğini anlayamamıştı. Normalde istediği cevapları kısa yoldan edinmek için

akıllarını okurdu ama Kadim'in savunma mekanizmasını aşmasının bir yolu yoktu. Koyu renk saçlı kadından orada olduğuna dair hiçbir enerji almıyordu. Sanki orada yoktu ve Kane onun üzerinde gücünü kullanmaya kalksa Jacob Kane'in kafasını dört bir yana vururdu.

Kane kendi kendine hafifçe güldü. Garip bir duygu içindeydi, haşın ve acımasız bir biçimde ona bakan Kadim iblisle bu kadar yakın durmasına rağmen kendisini günlerdir hiç olmadığı kadar rahatlatmış hissediyordu. Bedeninden çıkıp oradan kaçma hissi her geçen saniye hızla yok olurken rahat bir nefes verdi. "Ee, sorun ne?" diye sordu en sonunda.

"Bir dahaki sefere seni çağırdıklarında," dedi Kadim alçak, düz bir sesle; cıva rengi gözleri onaylamayan bir ifadeyle parlıyordu, "elini daha çabuk tutmanı tavsiye ederim."

"Biliyorum ama ufak bir ev hapsi durumum vardı da," dedi keyifsizce.

Gideon buna karşılık olarak tek kaşını kaldırdı ve sola doğru amacını belli eden bir adım atıp yatakta yatan kadının önünden çekildi.

Kane ani bir nefes alınca öksürüğe boğuldu. Kadının benzi ölü gibi soluktu, hatta beyazdı, yaşam gücü ve enerjisi bitmek üzere gibi görünüyordu ama uzun kısl saçların ve o yüz şeklinin zihninde sonsuza kadar alev alev yanacağına şüphesi yoktu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu kaba bir şekilde, Jacob'ınkilere çok benzeyen koyu mavi gözleri öfkeyle parıldarken. Kalbi onunla aynı odada olduğu için bile küt küt atmaya başlamıştı.

"Bu," Gideon elini ona doğru uzatıp tanıştırdı, "Corrine."

"Adımı biliyorum zaten," diye tersledi onu Kane. Gözlerini Corrine'in bariz hastalığına rağmen güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş kalp şeklindeki yüzünden zorla başka yöne çevirmeyi başardı.

"Isabella'nın kardeşi," diye açıkladı Gideon kafa karışıklığını gidermek için. "Corrine bir gün ailenizin bir üyesi olacak. Ama Isabella ağabeyinle evleniyor diye değil."

Kane onu aydınlatması için tam ağzını açacaktı ki aniden anlayıverdi.

Öylece anlayıverdi durumu.

Yatağa yaklaştı, bir yanı hâlâ Jacob'ın ortaya çıkıp geçen seferki gibi onu enselemesini bekliyordu. Çarşafın üzerinde duran narin eli tutmaya yeltenirken güçlükle nefes alıyordu. Kadının parmakları uzun ve zarifti. Tırnaklarıysa uzun ve mükemmel bir biçimde manikürlüydü. Saydam teninden kemiklerinin yapısını görebiliyordu, yüzü acı çekiyormuşçasına bir ifadeye bürünmüştü. Kane daha önce hiç hissetmediği duygular içinde kaldı.

"Yine de kadının seçim yapması gerekiyor. Kesin bir sonuca şimdiden varamayız, tamam mı Kane?" Bu vaaz, kulağına yumuşak ama aynı zamanda ciddi bir ses tonuyla ulaştı. "Sen onun kalbini kazanana kadar seni sevemez. Ama bu olmadan önce, onun iyileşmesine yardım etmen gerek genç dostum. Gel hadi. Otur şöyle. Sabırlı ol. Her şey zamanla açıklığa kavuşacak."

Kane tek kelime etmeden Kadim'in söylediklerini yerine getirdi.

Isabella odayı arşınılıyordu ki ani bir rüzgâr yanından esip geçiverdi. Arkasından büyük bir gürültü geldi. Dönünce Elijah'nın kızgınlık içinde yerde yattığını gördü.

"Kahretsin, aptallıktı bu," diye mırıldandı.

Tüm endişesine rağmen Isabella, dev adam ayağa kalkıp sırtındaki tozları temizlerken gülmekten kendini alamadı.

"Özür dilerim, Elijah."

"Evet, evet. Senin hatan değil. Çok yakınından geçtim." Mahcup bir gülümsemeyle baktı. "İyi misin? Jacob bana seni bulmamı söyledi. Neler oluyor?"

Isabella çabucak olanları anlattı. Elijah onu şaşırtan bir şey yapıp ona yaklaşarak kolunu omzuna attı.

“Sen hiç merak etme, Bella. Gideon hiçbir hastasını kaybetmemekle övünür hep.”

“Elijah, kaç yaşındasın?” diye sordu aniden. “Tanıştığım hiçbir iblise benzemiyorsun. Bunu hakaret anlamında söylemiyorum, çok insancıl davranışların var. Şimdiye kadar senin resmî ve saygı çerçevesinde davrandığını bir tek Konsey’deyken gördüm.”

“Aslında 576 yaşındayım. Gideon’dan sonra Jacob, Noah ve ben en yaşlı iblisleriz.”

“Anne babana ne oldu? Jacob’ın ailesine ne oldu?” Isabella bunu daha önce neden sorgulamadığını merak etti. Elijah’nun gözlerini yere dikip benzinin atmasından bunun önemli bir soru olduğunu anladı.

“En son ruh çağırın sayısı çokken fazla zarar verdiklerini söyleyebiliriz. Benim ailem, Noah’nın babası, Jacob’m babasının son birkaç yüzyıldır farklı dönemlerde ruhları çağrıldı. Jacob’ın annesi Kane’i doğurduktan sonra çok yaşamadı. Diğerlerine pek benzemediğimin farkındayım. Ailem kaçırıldıktan sonra kültürümüzün ciddi yanını çok önemsememeye başladım.”

“Bunu anlayabiliyorum. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Bu konuda konuşmanın çok kolay olmadığını tahmin ediyorum.”

“Ruh çağırınların geri döndüğünü bilmek durumumu daha da zorlaştırdı. Ama senin bize katılman hayra alamet bence. Senin kadar iyi yürekli ve iyi niyetli druidler kaderimize yazıldıysa belki de bize bu defa o kadar kolay zarar veremezler.”

“Umarım bu doğrudur, Elijah. Ama insanları tanıyan biri olarak druid olmanın onları iyi bir kişiye dönüştürmeyeceğini düşünüyorum.”

“Bu her ırk için geçerli, Bella. Bunu görmek için Ruth gibilere bakman yeterli,” dedi göz kırparak.

“Sen iflah olmazsın, Elijah.” Isabella bir süre sustu. “Elijah, isminizi bilen kişi sayısı çok azsa ruh çağırınlar nasıl sizin gerçek isimlerinizi öğrenebiliyorlar?”

“Bunu söylemek utanç verici ama bu aslında kendi suçumuz. Bu töreni gizli tutmaya başlamadan önce isimleri ve doğum tarihlerini kayıtlara geçirirdik. Bir gün geldi ve o doğum listesini ele geçirdiler. Unutulmayacak bir felaket gerçekleşti. Gideon o katliamdan kurtulan tek Kadim. Jacob, Noah ve ben otuz altı İhtiyar’dan geri kalan üç kişiyiz.

“Ama ruh çağırانların bu seferki iblisin adını nasıl öğrendikleriniyse hiç bilmiyorum. Lucas olmasından şüpheleniyorum çünkü Saul’ün ve kayıplara karışan diğer iblislerin *Siddah*’sı oydu. Hiç şüphesiz işkence görürken isimleri söylemek zorunda kalmıştır. *Siddah*...”

“Jacob anlattı. *Siddah*’nın ne demek olduğunu biliyorum. Lucas başkalarına da *Siddah*’lık yaptı mı? İsimlerini verebileceği başka çocuğu var mıydı?”

“Lucas’ın iki tane öz kızı vardı.” Elijah kafasını çevirip kanepenin kumaşından çıkmış iplikleri çekti. “Büyük bir üstattı o bizim için. Pek çok kişiye *Siddah*’lık yaptı.”

“Ah, olamaz. Elijah.” Isabella nefes aldı. “Onları nasıl koruyabiliyorsun ki?”

“Koruyamayız. Sıradakinin kendileri olabileceklerinin farkındalar.”

“Bu korkunç bir şey.” Isabella’nın tükürüğü boğazında kaldı. “Bunca zaman bunu biliyor muydun? Neden kimse bana söylemedi?”

“Niçin söyleyelim ki? Yapabileceğin bir şey yok. Tek elimizden gelen o pisliklerin peşine düşmek.”

Isabella dakikalar boyunca ahşap zemindeki desenlere gözünü dikip sessizce duyduklarını idrak etmeye çalıştı. Bu sırada Elijah da onu izliyordu.

“Özür dilerim,” dedi usulca kadın. “Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Yaklaştığım herkes için büyük bir tehlikeyim ben. Bu hiç hoşuma gitmiyor.”

“Bu sinir bozucu durumu hepimiz yaşıyoruz, Bella. Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Hepimiz böyle hissediyoruz.”

“Elijah.” Dikkatle Elijah’yı bir süre inceledikten sonra gözleri muzipçe parladı. “Genlerine senin adın kazınmış olan, ağzı iyi laf yapan, zeki bir druid dişisi var mı merak etmiyor değilim.”

Elijah ona dehşete düşmüş bir ifadeyle bakınca Isabella gül-mekten kendini alamadı.

“Saçmalama lütfen,” diye azarladı onu Elijah. “Sana garanti ederim ki, onu bulunca daha mutlu olacağıma beni ikna edebilecek bir iblis ya da dişi druid yok, küçük İnfazcı. Benim için çöpçatanlık yaparsan boşa vakit kaybetmiş olursun.”

Isabella buna bir karşılık veremeden yatak odasının kapısı açıldı. Hızla Gideon’ın yanına gitti.

“Durumu iyi mi?”

“Birkaç gün Kane’in yanında aralıksız kalınca iyileşecek,” diye yanıt verdi Gideon. “O zamana kadar uyanacağını sanmam ama tehlikeyi atlattı. İnanılmaz bir metanet gösterdi, İnfazcı. Genelde bu kadar kötü hale gelmesi daha kısa sürer. Belki de Kane’le temaslarının çok kısa sürmüş olmasındandır.”

Isabella düşünceli bir şekilde dudağını ısırды. “Yani bu onunla Kane’in... yani şey... Jacob’la benim gibi oldukları anlamına mı geliyor?”

“Bunda bir gariplik yok, druid. Jacob ve Kane de seninle kız kardeşin gibi aynı genetik yapıya sahip. Jacob’la birbirinizi tamam-hyorsanız kardeşlerinizin de öyle olması çok mantıklı.”

“Düğünü kaçırarak,” dedi üzüntüyle Isabella.

“Ama kendi düğününü görecek kadar yaşayacak.”

Isabella başıyla onayladı. Bu gerçekten yaşayabileceğini düşündü.

Jacob odaya usulca süzüldü, girdiği pencere Isabella’yı kucağına düşü-ren, hayatına altın tozu yağmuru gibi yağmasını sağlayan pencereydi. Jacob doğal şekline bürünüp onu bulana kadar, güneş ışığıyla dolu odada ona bakındı. Isabella kanepeye kıvrılmış yatıyordu. Kendisi gibi pencereden içeri dolan ekim ayının soğuk havası uykusunda

titremesine neden oluyordu. Bu gece ay, sonunda dolunay halini alacaktı. Mühürlü bir eş olarak geçireceği ilk kutsal ay dönemi idi bu. Binlerce yalnız ve boşlukta geçirdiği geceyi arkasında bırakıyordu. Bu gece eşini karısı yapacaktı.

Sessizce yanına gelip geçici yatağının yanında diz çöktü. Titreyen vücudunu battaniyeyle sardı. Elini kadının saçlarından geçirip soğuk yanağını okşadı, ağır ağır güzel yüzünün hatlarını içine çekti. Aslında bunu yapmasına bile gerek yoktu. Çünkü yüzü hafızasına ve kalbine sonsuza dek kazınmıştı.

Ben de seni seviyorum, Jacob.

Bu düşünce Jacob'ın kafasında ve kalbinde belirirken kadının kirpikleri kıpırdandı. Jacob gözlerine bakıp gülümsedi.

“Seni uyandırmak istememiştim,” diye mırıldandı.

“O zaman başka biri olmak zorundasın çünkü ne zaman bana yakın olsan varlığını hemen hissediyorum.”

“Kesinlikle olmaz, minik çiçeğim. Şu anki halimden ve senin şu anki halinle birlikte olmaktan gayet memnunum.”

Dudaklarını Isabella'nın dudaklarına dokundurdu. Gülümseyip yüzünü daha iyi görebilmek için geri çekilmesini bekledi.

“Çok yorgun görünüyorsun.”

“Ben Gece Gezinleri'ndenim, minik çiçeğim. Gündüzleri ayakta olmamız normal değil.”

“Hepsini bulabildin mi? Lütfen söyle.”

“Evet. Bu ay cezalandırdıklarımın hepsini buldum. Gideon son iki haftadakileri bulmamın yeteceğini söyledi ama riskleri düşününce daha derinlikli bir araştırma yapmayı uygun gördüm.”

“Druid olan var mıydı aralarında?”

“Sadece bir tane.”

Neler olduğunu anlatmasına gerek yoktu, yüzünden ve içini parçalayan düşüncelerinden her şeyi okuyabiliyordu.

“Ah olamaz...” Gözleri doldu. Oturur pozisyona geçip Jacob’ı olabildiğince sıkıca sardı. “Ah, Jacob.”

Onu teselli etmesine izin verirken gayet sessiz ve sakindi. Ölen druid bir erkekti. Bilmeden eşini bulduğu için cezalandırdığı iblisle Konsey Üyesi Ruth’un küçük kızından başkası değildi.

Ruth’u tanıdıktan bile saymazdı ama bu olaydan sonra güçlü bir düşman olacağı kesindi. Sonuç olarak artık Isabella’nın da güçlü bir düşmanı olacaktı. Gelecekte hayatları kolay olmayacaktı, Jacob bunun ağırlığını üzerinde hissediyordu. Vicdanında Isabella’yı hayatının bir parçası, aynı zamanda hem iç hem dış düşmanlarının hedefi yapma fikriyle mücadele ediyordu. Ama yüreğinde biliyordu ki onun bedeninden kendini mahrum bırakamazdı. Aynı şekilde kendinden de onu mahrum bırakamazdı. Bunun kanıtını bugün canlı canlı görmüştü.

Jacob pek sık endişeye kapılmazdı. Ama ona bir şey olsa Bella’nın neler yaşayacağını düşündükçe endişelenmekten kendini alamıyordu.

“Jacob,” diye fısıldadı usulca Isabella kulağına. Küçük parmakları hafifçe ensesindeki saçlarda gezindi. “Jacob, fizyolojiyi bir kenara bıraksak bile, benim kalbim senin yokluğuna nasıl dayanabilir ki?”

Jacob sessizce küfretti.

“Düşünce mahremiyetime ne çok saygı duyuyorsun öyle,” diye kızdırdı onu yarım ağızla.

“Birimiz herhangi bir şeyden derinden etkilendiğimizde bunu ötekine yansıtıyoruz. Sen de şu anda bunu yapıyorsun.” Isabella başını geriye çekerek hüznü, koyu renkli gözlerine baktı. “Korkutucu gerçekleri benden gizlemeye bir son vermelisin. Altından kalkabileceğime inanmıyor musun? İşinde sana yardım edebileceğime inanmıyor musun? Kader bizi çift olarak seçti diye eşin olmak istemiyorum. Ne olursa olsun senin öteki yarın olmak istiyorum, Jacob. Daha azıyla yetinemem. İyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıktaki. Bunların hepsi hayatın bir parçası. Bunlardan beni korumayı düşünüyor olamazsın.”

“Deneyebilirim,” dedi inatçı bir biçimde Jacob, kaşlarını çatıp alnını kadının alnına dayayarak. “Akli başında olan hangi eş, öteki yarısını tehdit ve tehlike altında bırakmak ister ki?”

“İhtiyacı olduğunda onun yanında savaşma kabiliyetine güvenmeyi öğrenen bir eş. Tıpkı dışisinin de onun gücüne ve koruyuculuğuna inandığı gibi. Senin yanında savaşmak için doğduğumu kabullendiğini söylemiştin. Fikrini mi değiştirdin?”

“Hayır, Bella. Bunu kabullenebilirim. Ama bazı anlarda buna inanmakta zorlandığım için beni affetmen gerek.”

“Tabii ki,” dedi yumuşak bir sesle Bella, dudaklarını ona götürerek. “Bunu anlıyorum. Ama asıl hayatıma seninle tanıştığımdaya başladım ben. Bu hayat sen olmayınca sona erecek. Fakat bu yüzyıllarca olmayacak, buna eminim.” Hafifçe gülümserken gözleri şefkat ve muziplikle ışıldıyordu. “Tabii o gelecek yüzyıllarda şu anda bayıldığın şeyler sana çok sıkıcı gelmeye başlayabilir. Açıkçası baş belasının tekiyim ben.”

“Ona ne şüphe!” diye karşılık verdi Jacob gülererek ve bir yandan onu göğsüne doğru çekerek. “Bunun gayet farkındayım.”

Isabella kıkırdayarak ona daha sıkı sarılıp yüzünü gömleğine yasladı.

13. BÖLÜM

Isabella nefes verince soluğu soğuk gecede buhara dönüştü. Legna'nın kolundan aşağıya doğru çaprazlama sardığı, iki ucu da uzun, gümüş birer bukle şeklinde bileğinden sarkan uzun kurdelelerle oynayıp duruyordu.

“Telaşlanma artık,” dedi Legna parmağıyla Isabella'nın enerjik eline dokunarak.

“Birkaç dakika sonra evleniyorum, Legna. Telaşlanmaya hakkım var bence.” Isabella düğününün başlamak üzere olduğunu sesli olarak ifade edince yüreği altüst oldu.

“Anladığım kadarıyla gelinlerin kendi düğünlerinde kızarması gerekirken sen iyice beyazlaştın.” Legna, Isabella'nın saçını kurdelelerle örmeye devam ediyordu. “Her ne kadar ten renginin şu anki hali gümüş rengi elbisenle uyumlu olsa da doğal renginle daha güzel görünüyorsun.” Legna, Yunan tarzındaki gelinliğin omuzlarından inen parlak gümüş renkli kumaşı düzeltti. “Bildiğin gibi,” eliyle biraz daha bastırdı, “iblislerin birleşme töreni yılda sadece iki gece yapılır. Samhain ve Beltane. Bu gece bayılırsan önümüzdeki bahara kadar beklemen gerekecek.”

“Haber verdiğin için sağ ol. Çok kıbarsın,” diye sert bir yanıt verdi Isabella.

“Aslında sana sırf iyilik olsun diye müstakbel kocanın da heyecandan delirmek üzere olduğunu söyleyebilirim. Onun da senin kadar gergin olduğunu bilmek içini rahatlatır belki.”

“Legna!” Bella kahkahalara boğuldu. “Çok kötüsün!” Dönüp beyaz şifon elbisesinin içinde diş i iblisin ne kadar güzel görüldüğüne baktı. “Bunu nereden bilebilirsin ki? Bana, onun duygularını hissedemeyecek kadar yakın duruyorsun şu anda.”

“Çünkü kurdelelerini almaya gittiğimde Noah’nın yanında baş dizlerinin arasında oturuyordu,” deyip kıkırdadı Legna. “Daha önce Jacob’ı bu kadar geren bir şeye tanık olmamıştım. Bunu sahiden eğlenceli buluyorum.”

“Söylesene Legna, nasıl bunların içinde filtreleme yapıyorsun?”

“Neyin içinde?”

“Tüm bu duyguların içinde. On kilometrekarelik alandaki herkesin duygularını hissedebiliyorum sanki.”

“Buna alıştım sanırım. Tüm işe yaramaz şeyleri ayırıyorum, beni rahatsız edenleri engelliyorum. Bunu yapmak için koyduğum bariyerleri oluşturabilmek bayağı bir yılmı aldı, inan bana. Gitmemi ister misin? Senin için daha iyi mi olur?”

“Hayır, lütfen gitme. Şu anda ayaklarımın üzerinde durmamı bir tek sen sağlıyorsun. Bu... arka plan müziğine dönüşüyor sanki.”

“Senin hiç çaba göstermeden empatimi hissedebilmen çok ilginç. Oysa erkeklerin güçlerini emdiğinde onları kullanmak için odaklanman gerekiyor.”

“Ya da paniğe kapılmam,” diye hatırlattı alaycı bir şekilde. “Ama haklısın. Belki de benimkiler gibi senin yeteneklerinin doğasında da onları yüzeye çıkarmak değil, onlara kendini kapatmak vardır. Jacob, Noah ve diğer erkeklerin yeteneklerini kullanabilmeleri için odaklanmaları gerekiyor. Seninse kullanmamak için odaklanman gerekiyor.”

“Tüm yeteneklerim için aynı şey geçerli değil. Işınlanma fazlasıyla odaklanmayı gerektiriyor.”

“O halde bu neden birden kendimi Peru’da bulmayıp hâlâ burada olduğumu açıklıyor.”

Legna, Isabella’nın saçına son dokunuşu yaparken kahkaha attı. Geriye çekilip onaylayan bir ses çıkardı. “Oldu işte, tamamen hazırsın. Çok güzel görünüyorsun, Isabella.”

“Teşekkür ederim,” diye yanıt verdi Legna’nın saçına yaptığı karmaşık işçiliğe gergin bir biçimde dokunarak. “Bir de bana katlandığın için teşekkür ederim, Legna. Burada aslında Corrine olmalıydı ama çok hasta. Bana karşı hep öyle iyi ve nazıksın ki. Bu benim için çok önemli.”

“Benim için de öyle,” derken Isabella’nın elini sıkmak için uzandı. “Kız kardeşinin yerini alacak değeri bana verdiğin için gurur duydum.”

“Ah, Legna, sen bundan daha değerlisin. İyi arkadaş olmamıza çok seviniyorum. Olanlardan sonra bana on metre dahi yaklaşmayacağından öyle korkmuştum ki.”

“Küçükken yaptığım hataları anlatsam çok gülerdin.” İçten bir şekilde gülümseyerek son kez Isabella’nın elini sıktı. “Bu kadar yeter. Hazır mısın bakalım?”

“Evet. Şimdi bana neden ormanın ortasında kıcımı dondurduğumu söyler misin?”

Legna kıkırdadı.

“Gelenek böyle. Eşin seni bulup mihraba kadar taşımalı. Seni araması aranıza hiçbir şeyin girmesini istemediğini simgeliyor. Seni mihraba getirmesi beraber mutlu anlara ulaşmak için engelleri aşmada sana yardım etmesinin görevi olduğunu anlatıyor.”

“Çok romantik,” dedi Isabella, “gerçi biraz da şovence.”

“Hiç de değil. Birleşmede sorumluluğun paylaşımı da aynı derecede önemli bir yere sahiptir. Gelinin, eşinin bileğine kurdele bağlaması gerekiyor. Beyaz kurdele dürüstlüğü, aşkı ve sadakati temsil ediyor. Kendisine bunun bağlanması izin vermesi damadın her zaman ona eşinin kendisine olduğu gibi böyle bağlı kalacağı anlamına geliyor.

Siyah kurdele evliliklerini, çocuklarını ve medeniyetimizin esaslarının devamlılığını sağlayacaklarına dair söz vermeleri demek.”

“Siyahın sonuna kırmızı kurdele bağladın, Legna. Bu ne anlama geliyor?”

“Ashında,” iblis kadın gülümsedi, “o bir şeyi temsil etmiyor. Onun senin kendine ait bir kültürün olduğunu ve çocuklarınızı yetiştirirken Jacob kadar senin de kültürüne sadık kalabileceğini hatırlatmak için bunun adil bir yöntem olduğunu düşündüm.”

“Legna.” Isabella kıkırdayarak ona uyarıcı bir bakış attı. “Bu gayet isyankâr ve feminist bir şey.”

“Asla eski kafalı biri olduğumu iddia etmedim.” Legna göz kırptı. “Artık gidip Jacob’a hazır olduğunu ve onu beklediğini söylemeliyim.” Eğilip Isabella’nın yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

“Bol şans. İkinize de mutluluklar dilerim.”

“Çok teşekkürler, Legna.”

İblis kadın gülümsedi ve dönüp oradan yok oldu. Görünürden kaybolup çalılıkların ardında havaya karışınca hafif bir meltem sülfür kokusunu Isabella’ya taşıdı.

Legna’nın empatik yeteneklerinden kurtulduğu için rahatlayan Isabella en yakınındaki çam ağacının dibindeki büyük kayaya sırtını verip oturdu. Bir süre elbisesi ve kurdeleleriyle uğraştı, sonra da vücut ısınısını korumak için kollarını vücuduna sardı. Müthiş soğuk bir geceydi, aylardan ekim olmasaydı havada kar kokusu aldığına yemin edebilirdi. Soğuk havaya üfleyerek değişik büyüklükte buharlar yaparak kendisini oyaladı.

“Kahretsin, Jacob. Kızım dondu burada.”

“Olabilirdiğince çabuk geldim, son metreleri yürüyerek gelmemin daha mantıklı olacağını düşündüm.”

Isabella arkasını dönünce gülümseyen yüzü kuzguni geceyi donaydan daha çok aydınlattı. Adamın kucağına zıplayıp vücut ısınısını ve sevgisini içine çekti.

“Şimdiden görebiliyorum. ‘Baba, bana düğün gününü anlatsana.’ ‘Peki oğlum...’” derken ses tonunu Jacob’ınkisine benzetip aksanını taklit ederek dalga geçti Isabella. “Annenin ağzından çıkan ilk sözcükler *kıçım donuyor* olmuştu.”

“Çok romantik, değil mi sence de?” diyerek kızdırdı onu Jacob. “İlk çocuğumuzun erkek olacağını mı düşünüyorsun?”

“Yüzde elli eminim diyelim,” diyerek güldü Isabella.

“Akıllıca bir tahmin. Gel hadi, minik çiçeğim. Vaktimiz dolmadan seninle evlenmek istiyorum.” Bunu söylerken Isabella’yı ayaklarından tutup kaldırdı ve kendi göğsüne yasladı. “Maalesef bu yürüyüşü zor yoldan yapmamız gerekecek.”

“Legna’nın da dediği gibi sen bunun için varsın.”

“Evet, çok sayıda damat adayı bunu biraz baştan savma yapmıştı.” Kadının üşümüş yüzünü boynunun sıcak kırımına gömdü.

“Ama misafirler bunu anlar ki. Ormandan gelmek için yürümek uçmaktan... ya da her ne yapıyorsa ondan... daha çok vakit alır.”

“Haklısın, minik çiçeğim. Ama evlenmek üzere olan bir kadınla erkeğin ormanın ıssızlığında vakit geçirmek için yapacak bir şey bulmaları o kadar zor değil.”

“Jacob!” derken sesi cınladı, gülmeye başladı.

“Bazı gelenekler pek afişe edilmez,” dedi Jacob onu kızdırmak istercesine.

“Sen ve halkın çok terbiyesizsiniz.”

“Hımm, şu an toza dönüşebilme yeteneğim olsaydı ve seninle vakit geçirmek istediğimi söylesem bana hayır der miydin?”

Isabella ürperdi. Ama üşüdüğünden değil, Jacob’ın kulağına fısıldayışından ve niyetinden ürperiyordu.

“Sana hiç hayır dedim mi?”

“Hayır ama şimdi demeye başlaman için güzel bir zaman. Yoksa kendi düğünümüze geç kalacağız,” diyerek kıkırdadı.

“Peki hayır desem... ama şimdilik?” dedi sesini alçaltarak. Arından dudaklarını Jacob’ın uzun ve savrulan saçlarının altından boynuna bastırdı.

Jacob’ın parmakları kadının teninde gerildi. Kollarıyla kadını kendine daha çok çekti. Adımlarını attığı yere odaklamaya çalıştı.

“Cevabın gerçekten buysa Bella, sana tavsiyem düşüp ikimizi de toza bulamadan o yakıcı dudaklarınla bana işkence etmeyi kesmen.”

“Tamam,” diyerek onu onayladı Isabella, dilini boynundaki damarlarda gezdirerek.

“Bella...”

“Jacob, sabaha kadar seninle sevişmek istiyorum,” diye fısıldadı Isabella.

Jacob olduğu yerde durdu, nefesini düzene koymaya çalıştı.

“Neden düğün gecesiyle ilgili açık saçık hayalleri olan damat, düğünü ciddiye alan tarafın da kadın olduğunu düşündüm hep acaba?”

“Bunu sen başlattın,” diye hatırlattı ona Isabella, hafifçe gülerek.

“Yalvarıyorum Isabella. Şu ormandan onurlu bir şekilde çıkayım.” Derin bir nefes aldı ve yüzünü kadının saçlarında gezdirdi. “Beni altüst etmen ve sana olan açlığımı uyandırman o kadar kolay ki. Biraz daha buna kendini kaptırırsan mihraba vardığında yüzün öyle kızarmış olacak ki nedenini anlamak için misafirlerin akıl iblisi olmalarına gerek kalmayacak.”

“Özür dilerim, haklısın.” Yüzünü Jacob’ın boynundan uzaklaştırdı.

Jacob yürümeye devam etti ama otuz saniye sonra tekrar durmak zorunda kaldı.

“Bella...” diye onu uyardı tehlike sinyalleri vererek.

“Özür dilerim. Birden aklıma geliverdi işte.”

“Başıma nasıl bir bela aldım ben böyle?” diye sordu kendi kendisine sesli bir biçimde. Yürümeye devam etti.

“Bir saat sonra bu sorunu ayrıntılarıyla cevaplayacağım.”

“Neden gelmeleri bu kadar uzun sürdü?” diyerek sızlandı Elijah.

“Elijah, böyle söyleme.” Legna onu azarlıyordu. “Bu onların birleşmesi. Bırak keyfini çıkarsınlar.”

Üçü birlikte gelin ve damadı beklerken Legna ısınabilmek için kardeşine daha da sokuldu.

“Jacob! Beni hemen yere bırakmazsan yemin ederim gidip başka biriyle evleneceğim!”

Isabella’nın cırtlak ve yarı kızgın, yarı şakacı sesi geceyi böldü. Mihrabın önünde bekleyen üçlü hep birlikte dönünce çiftin ağaçların arasında çıktığını gördü. Jacob gelini ağaçların arasından gerçek anlamda taşıyarak çıkarıyordu. Isabella’yı omzuna atmıştı, gelinin sadece sırtı görünüyordu.

Elijah kahkaha attı. Legna’ysa dehşete düşmüş bir şekilde iç çekti. Noah uzanıp Legna’nın onlara doğru gitmesine engel oldu.

“Bırak onları, Legna. İkisinden başka ne bekliyardun ki?”

Hak ettiğini buldun, seni küçük yaramaz.

Jacob, ne olur yapma! Beni utandırıyorusun!

Ağaçların arasından ereksiyon olmuş bir şekilde çıkmam utandırıcı olmayacaktı yani öyle mi?

Özür diledim ya!

Aklıma striptiz görüntüleri göndermenden önceki özründen mi sonraki özründen mi bahsediyorsun?

Isabella öfkeyle iç çekti, sonra da kıkırdadı.

“Emily Post şu anda kalp krizi geçiriyor, biliyor musun?”

“İyi bari, yalnız değilim yani.”

Jacob devasa bir ağaç kütüğünden oluşan mihrabın önünde bekleyen eğlenen topluluğa yaklaştı. Omzunu silkerek gelini yere bıraktı. Isabella dönüp onlara baktı, uçuşan saçlarını geriye doğru attı. Var gücüyle limuzinden inmiş gibi davranmaya çabaladı.

“Isabella, Jacob, mihrabın önüne gelin.” Noah’nm gözlerinden neşesi okunsa da onlara yapacaklarını söylerken sesi oldukça resmîydi.

Çift kakhahalarını bastırıp ağızları kulaklarında, çabucak emri yerine getirdi. “Isabella, Jacob’ın sağ elini avcuna al.”

Isabella kurdeleli kolunu uzatıp avcunu eşininkine doğru indirdi.

“Şimdi de kurdeleleri Jacob’ın bileğine bağla.”

Isabella söyleneni yaparken Legna’nın arkasında durup ellerini omuzlarına koyduğunu hissetti. Elijah da aynı şeyi Jacob’a yapıyordu.

“Hükümdarınızdan izin aldınız mı diye sormak zorundayım ama... Sanırım şartlar göz önüne alındığında bu saçma olacak.”

Küçük topluluk güldü.

“Şu anda arkanızda duran iki iblis sizi tutarak birlikteliğinizi desteklediklerini gösteriyorlar. Hayatınızın geri kalanında birbirinizi destekleyeceğinizi temsil eden birleşme ayini tamamlanana kadar sizi bırakmayacaklar.” Noah, Jacob’a döndü. “Jacob, İnfazcı, bu dışının sevdiği adam, müstakbel çocuklarının babası, kalbinin, ruhunun ve hayatının koruyucusu... Onun önünde eğilip senin eşin, karın, hayatının merkezi ve neşesi olmasını kabul ettiğini göster.”

Jacob çabucak nemli çimenlere diz çöküp bakışlarını kadının kilere kilitledi.

“Isabella, sen benim kaderimsin,” dedi yumuşak bir şekilde, tutuştukları ellerini dudaklarına götürürken.

“Kalk, Jacob.” Jacob söyleneni yaparken Noah bu kez Isabella’ya döndü. “Isabella, İnfazcı, bu adamın sevdiği kadın, müstakbel çocuklarının annesi, kalbinin, ruhunun ve hayatının koruyucusu... Onun önünde eğilip senin eşin, kocan, hayatının neşesi...”

Legna şaşkınlığını dile getiren bir şekilde iç çekerek Noah’nın sözünü kesti. Bu ani ses anın önemini bölerek herkesin dikkatini üzerine çekti.

“Legna, canımı acıtıyorsun,” diye şikâyet etti Bella, dışı iblis bir anda onu sıkınca.

Isabella arkadaşını rahatsız eden şeyin ne olduğunu görmek için döndü ve iblis kadının dehşet dolu gözleriyle karşılaştı. Legna çığlık

attı. Öyle korkunç bir bağırıştı ki bu, Isabella'nın kol ve ensesindeki minik tüylerin diken diken olmasına neden oldu. İçgüdüsel olarak Bella şaşkınlıkla boştaki eliyle dişi iblisin yakınındaki kolunu tuttu.

“Legna!”

Bella ilk defa Noah'nın sesini bu kadar yükselttiğini duydu. Haykırışındaki belirgin korkusu gerginlik vericiydi. O anda arkasındaki üç adam kadar güçlü yaratıkların nadiren bu kadar korktukları aklına geldi.

Isabella aniden Legna'nın ayaklarının ve dizden aşağısının yok olmaya başladığını fark edince zorlukla yutkundü. O sırada Legna havada süzülen yarım bir kadın hayalet gibi görünüyordu. Legna bir çılgılık daha attı, korkunç derecede acı çektiği belliydi, gelini daha da sıkı kavramaya başlamıştı. Aynı anda Jacob tutmuş olduğu Isabella'nın ellerinden onu çekmeye çalışıyordu.

Isabella neler olup bittiğini çabucak anlayıverdi. Bu gördüklerinin bir anlamı vardı. Bunun sonucunda olacaklar aklına doluşunca yumruk yemiş gibi oldu.

“Hayır! Hayır!” diye haykırırken Legna'ya doğru atılıp gitgide belirsizleşen vücuduna boşta kalan kolunu sardı.

“Bella! Bırak onu!” diye bağırdı Jacob.

Isabella'nın gücü ve orada olması nedeniyle hiçbiri onu durduramıyordu.

“Gitme, Legna! Diren! Seni almalarına izin verme!” Bella ağlıyor, gözyaşları solgun, buz kesmiş yanaklarından süzülüyordu. Bir yandan da Legna'nın her çılgılığı bir öncekinden daha çok insanın kanını donduran bir tınıda yankılanıyordu.

Aniden Isabella'nın içi hayatında hiç deneyimlemediği kadar korkunç bir acıyla doldu.

Parlak turuncu bir ışık patlaması şok dalgası gibi vücudunu sardı ve onu son molekülüne kadar milyonlarca parçaya ayırdı.

Isabella'nın elini Jacob'dan uzaklaşıp onları birleştiren kurdeleler kopunca Jacob öfkeyle bağırdı, hemen ardından Isabella ve Legna tamamen gözden yok oldu.

"Bella!" diyerek feryat etti Jacob. Tüm neşesi bir anda onu felç eden bir acıya dönüştü. Dizlerinin üzerine çöküp biraz önce Bella'nın durduğu toprağı avuçladı. Parmakları çimenleri ve o kutsal yerin toprağını inatla pençeledi. Kükredi; çığlığı yabani, işkence gören bir hayvanın sesini andırıyordu. Kederinin müthiş ağırlığı soğukta ve karanlıkta yankılanıyordu. Ta ki tüm ağaçlar bu sesle yapraklarından köküne kadar titreyene dek. Yana doğru giderek mihrabı yumrukladı, ağaç kırılınca keskin bir çatırtı geceyi böldü.

"Jacob..."

Jacob, Elijah ona dokunmak için harekete geçtiği anda kolunu sallayarak Elijah'nın ellerine vurup onları savuşturdu.

"Nasıl olur bu?" diye sordu ama doğrudan kimseye hitap etmiyordu, gözlerini kocaman açmıştı ve vahşice etrafına bakıyordu. Fakat gözlerinin hiçbir şey görmediği belliydi. Ondan alındığı anda Isabella'nın yüzündeki acı ve korku ifadesinden başka hiçbir şey görmüyordu. "O bir iblis değil! Nasıl ruhu çağrılabilir ki? Onun ne kadar değerli olduğunu bilen kim böyle bir şey yapar ki?"

Kimse sorularına bir karşılık vermedi.

Elijah ayaklarının altındaki yer gümbürdeyip aralandığında şaşkınlıktan dengesini kaybetti. Savaşçı, İnfazcı'yı kavradı.

"Jacob! Kes şunu!"

İnfazcı, rüzgâr iblisine boş boş baktı. Elijah'nın ayaklarının ortasında yer ikiye ayrıldı. Savaşçı refleks olarak havalandı. Aşağıya bakınca yerden buhar çıktığını gördü. Hemen ardından etrafında açılan ufak çatlaklardan sıcak erimiş kayalar sızmaya başladı.

Elijah işte o anda yanlış iblisi azarladığının farkına vardı.

Gökyüzüne yükselerek ellerini yukarı kaldırdı, bulutları çarpıştırıp dağıttı. Alt kısımlarından yağmur döküldü, olduğu yerde kapalı kal-

ması gereken derinlerdeki magmaya doğru aktı. Elijah hükümdarının arkasında yere konarken yukarısı buhar içinde kalmıştı.

Noah ayaklarını sertçe yere bastırmaktaydı ve yumruklarını öyle sıkımişti ki tırnaklarının kestiği yerlerden kan damlıyordu. Elijah onun şiddetle titrediğini görebiliyordu ama ayaklarının altında titreşen topraktan dolayı değildi bu.

Elijah bir an ne yapacağını bilemedi ama hemen ardından Kral'ı kolundan yakaladı ve dikkatini çekmek için çekıştirdi.

“Vakit.” Sesi tıslar gibi çıkıyordu. “Jacob. Noah. Vakit yok. Bu durumu düzeltecek bir tek üçümüz varız. Yeteneklerimizi birleştirmemiz gerek ve bunu yapmak için derhal harekete geçmeliyiz. Tam şu anda. Acı çekerek, öfkelenerek harcayacak vaktimiz yok. Her ne kadar bunları yapmakta haklı olsak da!”

Jacob kendini ayaklarının üzerinde durmaya zorladı. Bir yandan kalbi Isabella'yı çalan girdaba çekiliyormuş gibi hissediyordu. Elijah ve Kral'a soğuk bir bakış fırlattı. Noah'nın derin bakışlarından onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı. Zamanın hiç önemi yoktu. Hiçbir iblis, bir tanesi bile, ruh çağırılma olayından sağ salim geri dönmemişti. Ama Bella bir iblis değildi, Legna ise... Hiçbiri mücadele etmeden Legna'dan vazgeçmezdi.

Sarsılan yer sonunda sakinleşti, huzura kavuştu, sadece kızgın kayaların sertleşmesiyle yol yol olan zemin Noah'nın öfkesini hatırlatıyordu. İblis Kral derin bir nefes aldı, âdeta oksijenle içindeki öfkeyi temizlemeye çalışıyordu.

“Dört, Elijah,” diyerek düzeltti onu kuru bir sesle. “Dört kişiyiz. Gideon'a git ve derhal buraya gelmesini iste.” Noah'nın sesi tamamen farklıydı. Elijah onun âdeta otomatik bir şekilde hareket ettiğini görebiliyordu. “Onu bulunca...” Noah İnfazcı'nın gözlerine bakarken dişlerini sıkmaktan yanağının kasıldığını gördü. “Kim olduğunu ve görevini çok net hatırlamalısın, İnfazcı. Bir saniye bile acı çekerse...”

“Acı çekmeyecek,” diye yemin etti Jacob, sesinden damarlarının buz kestiği anlaşılıyordu. “Bana olan güvenini asla boşa çıkarmadım.”

Sonra İnfazcı aynı sert ve soğuk sesiyle savaşçı Kaptan’a döndü. “Gideon’ı buraya getir. Hemen.”

Elijah, İnfazcı’nın içindeki avcı ortaya çıktığında her zaman bunu anlardı. Jacob’ın gelinini çalan her kimse günahının bedelini çok acımasız ve vahşi işkenceler çekerek ödeyecekti. Legna’ya gelince... o kadar deneyimli bir savaşçı olmasına rağmen Elijah bile hesaplaşma anı gelene kadar bu sorunun cevabını düşünemiyordu.

Elijah bu düşüncesinden hemen sonra bir anda rüzgâra karıştı. Jacob soğuk ve acımasız gözlerini yeniden Kral’a döndürdü.

“Umut var. Bella onunlarsa ve bu büyüden sağ çıktıysa...” Jacob susmak zorunda kaldı ve yükselen öfkesinden kurtulmaya çalıştı çünkü sağ çıkamamış olabileceği ihtimali geldi aklına. “Bella hâlâ nefes alabiliyorsa umut var demektir. Legna’yı korumak için elinden geleni yapacaktır.”

“Ya umut yoksa?” diye sordu Noah. Birkaç dakika önce yer nasıl fokurdadıysa o da hâlâ öfkeyle dolup taşıyordu. “Gelinin benim minik kız kardeşime seyirci mi kalacak...” Noah gözlerini kapadı, dişlerini öyle sıkıyordu ki bu titremesine ve nefes alırken âdeta ağzından alev çıkmasına neden oluyordu. “Biz Legna’ya ulaşamazsak onun kadar önsezileri toy ve saf olan biri yeteneğini kullanıp onun kurtuluşu olabilir mi? Her istendiğinde ölüm saçan bir canavar olarak mı bulacağım kardeşimi? Daha beş yaşında bile değilken, annemin öldüğü günden beri Legna’yı korudum, kolladım, ona baktım,” dedi geçmişî deşerek. “Bu kadar önemli bir görevi başarıyla tamamlaması için acemi birine güvenmediğim için affet beni. Bu olaylara seyirci kalamam.”

“Buna ben de izin vermem, yemin ediyorum, Noah. Bella’ya güvenmelisin! Yumuşak görüntüsünün altında hiddet dolu küçük bir savaşçı yatıyor, ahlaki değerleriyse benimkiyle yarışır. İçin rahat olsun.”

“Legna güvende olunca içim rahatlayacak. Onu yakalayanlardan kurtulunca... ya da kendisinden.”

“Biliyorum. Benim de evlenince içim rahatlayacak.”

“Elindeki tüm güçleri kullanarak onu bulmama yardım et, İnfazcı, ben de aynısını yapıp seni öteki yarınla buluşturacağım.”

Jacob elini uzattı, Noah da onu sıkıca tutup yeminlerini mühürledi. İkisi de Noah'nın dokunuşuyla Jacob'ın avcuna sarılı olan yırtık kurdeleleri yaktığını fark etmedi.

Isabella büyük bir hızla ve kontrolsüzce düşüyordu.

Sonra sertçe ve göz açıp kapayana kadar yere çarptı, bir an so-luksuz kaldı ve gözünün önünde yıldızlar uçuşmaya başladı.

“Vay canına, bir taşla iki kuş!” Uzaktan bir erkek sesi geliyordu.

“Bu imkânsız!” İkinci adam geri döndü.

“Sen de görüyorsun değil mi? Demek ki imkânsız filan değilmiş.”

“Hey! İblis! Bu ne anlama geliyor?”

Uzun, hafif, net bir tıslama sesi geldi. Bu korkunç sesi Isabella daha önce bir kez daha duymuştu. Ses konuştu.

“Bu... beklenmedik bir durum, efendim. Ama şu anda iki iblis var. İki. Mükafatlandırarak mısınız beni? Beni azat edin, efendim.”

“Olmaz, iblis. Henüz tatmin olmadım.” Konuşanın sesi değişti, daha yumuşak ve hipnotize edici bir hal aldı. “Ama deneylerim biter bitmez seni azat edeceğime söz veriyorum.”

Bella yarı açık gözlerini kırıştırdı, etrafındaki ışık gözlerini kamaştırıyordu. Odaya esrarengiz, mavi bir ışık hâkimdi, bu ışığı daha önce ilk defa Jacob'la tanıştıktan sonra, depoda görmüştü. Yavaşça doğruldu, bu hareketle vücudundaki tüm kemiklerin kırılmasını bekliyordu. Ama kendini kontrol edince birkaç çürükle kurtulduğunu fark etti. Işığa kısık gözlerle bakarken etrafına da göz attı.

Ahşap zemine çizilmiş pentagramın ortasında yatıyordu. Mavi ışık hızla yok olduğu için daha iyi görmeye başladı. Legna'nın, ayak ucundan yirmi santim ötede, biçimsiz bir şekilde yattığını gördü.

Her şey birden yerine oturdu ve neler olup bittiğini hatırladı, tam olarak nerede olduğunu da anladı. Ama bu nasıl olabilmisti? O bir iblis değildi ki. Ona söylenenlere göre bir iblisin ruhu çağırıldığında etrafındakilere zarar gelmiyordu. Ruh çağırma çok bariz nitelikleri olan bir olaydı ve etki alanı çağırma eyleminde adı geçen güç kaynağıyla sınırlıydı.

Peki ama o halde nasıl bu ruh çağırma olayına karışmayı başarmıştı?

Nasıl ve neden sorularına cevap aramayı başka zamana bırakmaya karar verdi. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde Legna'ya doğru süründü. Kadının yanağına dokununca ateşi varmış gibi alev alev olduğunu fark etti. Jacob ruh çağırma ile ilgili neler anlatmıştı daha önce? Dönüşümün ne kadar sürede tamamlanıp kahçı hale geleceğinden bahsetmiş miydi? *Ah, neden daha iyi dinlemedim ki sanki?* Nasıl olmuştu da yalayıp yuttuğu onca kitap, parşömen ve kehanetler arasında hiç ruh çağırma ile ilgili bir kitapla karşılaşmamıştı?

“Bak, şu kendine gelmiş.”

“Bunlar dişi. Dişilerin de olduğunu bilmiyordum.”

“Dişi iblis olduğunu duymadın mı hiç? Cehennem yaratıklarının da iki cinsi var. Baksana nasıl da güzel bir şekle bürünmüşler? Kim bunun çekiciliğine kapılmaz ki?”

Isabella sonunda konuşanların suratına bakmak için kafasını kaldırdı. Yattığı pentagrama nispeten yakın duran iki adam vardı, çok uzağında olmayan masadaysa bir kadın ve bir erkek duruyordu.

İşte tam o zaman kokuyu fark etti.

Korkunç bir kokuydu, yanmış hayvan tüyü, benzin, çürük yumurta karışımı gibiydi. Midesinin altüst olduğunu hissetti. Giysisinin kolunu

ağızına ve burnuna bastırđı, iğrenç kokuyu duymasını azaltacağını umut ediyordu.

“Bu küçükmiş,” diyerek güldü kadın. “Bence onu geri gönder.”

Erkekler kadının esprisi üzerine sırtttılar. Uzun olan, pentagrama yaklaşp çömeldi, böylece Bella’yla göz hizasına geldi.

“Ne diyorsun, yavru kuş? Seni geri gönderelim mi?”

Isabella yanıt vermedi. Onun yerine Legna’nın vücudunu kucağına aldı. Bilinci yerinde olmayan arkadaşını olabildiğince rahat ettirmek istiyordu, başını korumacı bir biçimde göğsüne yasladı.

“Ay, ne tatlı. Bu şey galiba arkadaşını cidden önemsiyor.”

“Boş versene, Ingrid. Birkaç saat sonra ikisi de diğerleri gibi çirkin ve salyali yaratıklara dönüşecekler. Sonra da bunun yaptığı gibi kendi canlarını kurtarmak için başka isimler sıralayabilecekler. Bu canavarlar sadakat diye bir şey bilmezler.”

Isabella uzun boylu ruh çağırının kayıtsız el hareketini takip etti. O anda ilk defa odada başka bir pentagram daha olduğunu fark etti. Onun ortasıdaysa dönüşümünü tamamlamış bir iblis oturuyordu, Saul’un ölmeden hemen önceki halinin aynısıydı.

“Biliyor musun Kyle, şu küçük olan bence görüldüğünden daha güçlü. Erkek iblisin uyanması saatler almıştı. Öteki dışıyse hâlâ mışıl mışıl uyuyor ama bunun bilinci yerine geldi bile.”

“Haklısın gerçekten,” diye karşılık verdi Kyle. Yerden bir şey alıp Isabella’nın kafasına fırlattı. Legna kucağında dururken Isabella başını eğmekten başka bir şey yapamadı. Nesne omzunu sıyrıp geçti. Sonra eski pozisyonunu alıp onu yakalayanlara ters ters baktı.

“Onu kızdırdın.” Ingrid kıkırdarken karnını tuttu.

“Seni kızdırdım mı yoksa?” Kyle onunla alay ediyordu.

“Konuşmayı bilmiyor bence,” diye söze karıştı büyücü kadının yanında oturan, daha irice ruh çağırın.

“Konuşmayı bildiğine eminim, inat ediyor sadece. Haksız mıyım? Kaltak iblis!” Kyle, Isabella’ya şeytani bir şekilde sırttı. “Gitmek mi

istiyorsun? Uslu durursan yakında gitmene izin veririm. Hadi bakalım. Bir şeyler söyle. Konuşmak istediğini biliyorum.”

Isabella kafasını başka yöne çevirdi, sinirinden oluşan gözyaşları akmasın diye uğraşıyordu. Kendisinin o an için hayati bir tehlikesinin olmadığına emindi ama Legna’nın hayatı birkaç dakika içinde onun yapacaklarına bağlı olabilirdi. Düşüncelerini düzene koymaya çalıştı, Jacob’ın zihnine ulaşmayı denedi ama zihninde Jacob’ın sesini duymuyordu. Ne kadar uzağa ışınlanmış olduklarını kestiremiyordu ve o odaya yardım çağırmasına engel olan büyüler yapıldığını düşünüyordu.

Ama sonra Gideon’ın iddia ettiği gibi büyülerini etkisiz hale getiren yeteneğinin cidden işe yarayıp yaramayacağını düşündü. Bu onun gizli silahıydı, sessizliğini ve sükûnetini sürdürdü, kozunu en iyi şekilde nasıl kullanabileceği üzerine kafa yordu. Etrafındaki tebeşirle çizilmiş şekillere baktı. İblisi içinde tutmaya yarıyor olmalıydılar. Bir druidi de tutabilir miydi bu? Belki de sadece varlığı bile etkisini bozmuştu.

Onu esir alan bu dört kişi ukalalık ve bilgiçlik taslamakla fazlasıyla meşguldü. Muhtemelen tutsaklarının dört dörtlük güç sembollerini yok etme olasılığı olduğu akıllarından bile geçmiyordu. Isabella o sırada ayak tırnaklarından birini kemiren öteki iblise bir göz attı. Pentagramdan neden şüphe etsinlerdi ki? Öteki ibliste gayet işe yarıyordu sonuçta.

Ah, Jacob. Neredesin? Bunu tek başıma yapmaya hazır mıyım emin değilim.

Ama hazır olmak zorundaydı. Çünkü o anda ona karşılık veren koskoca bir sessizlik vardı. Legna’nın bir sonraki kurbanları olmasına izin veremezdi. Ama bu sadece bir kaçış meselesi değildi. Aynı zamanda Legna’nın gerçek ismini bilen bu kişilerin bir daha onun ismini kullanamayacaklarından da emin olmalıydı. Bu sadece o ruh çağırıcıları değil, aynı zamanda kendi özgürlüğünü kazanma umu-duyla Legna’yı ele veren, yoldan çıkmış iblisi de yok etmek anlamına geliyordu.

Isabella Legna'yı hafifçe salladı. Kendisini de rahatlatmak için yapıyordu bunu. Olabildiğince açık bir zihinle düşünmeye çalıştı. Elindeki tüm fırsatları ve imkânları göz önünde bulundurdu. Zayıflatma yeteneği onun esir olup olmamasını gerçekten etkiliyorsa, onu tutsak edenleri de kolayca etkiliyor olabilirdi. Ancak içlerinden biri ona çok yaklaşırsa Isabella eyleme geçmeden yaklaşan kişi bir şeylerin yanlış gittiğini anlayabilirdi.

Fiziksel olarak hiçbir büyük bir zorluk teşkil etmiyordu. Sanki ezik tipler gibiydiler. Lisedeki satranç kulübünü hatırlatıyorlardı. Zeki oldukları kesindi, muhtemelen sıradışı bir zekâları vardı, böylelikle karmaşık büyüler yapabiliyorlardı belli ki. Isabella onlar hakkında başka şeyler de hissedebildiğini fark etti. Hiç kuşkusuz hâlâ Legna'nın yeteneğini kullanabiliyordu.

Hepsi kendilerine tuhaf bir şekilde güveniyordu. Güçlü olduklarının farkındaydılar, zeki olduklarının da, akıl almaz şeyler yapabildiklerinin de ama arka plana itmeye çalıştıkları o derinlere kök salmış, yetersizlik duygusu değişmiyordu. Isabella o duyguyu iyi biliyordu. Okul sıralarındayken kendisi de pek kabul gören biri değildi. Ancak kendisi, önünde duran dört kişinin aksine gerçek dünyada yeniyetme davranışların bir değeri olmadığını farkındaydı. Mezun olup da zekâ ile yaratıcılığın değer gördüğü ve havada kapışıldığı dünyaya yelken açtığında o duyguları arkasında bırakmıştı.

Bu dörtlü okuldaki zekâlarına bir şey katmamışlardı ancak hiçbir otuz yaşının altında olamazdı. Böylesine korkunç sonuçlara yol açan, adi bir mücadeleye girişmelerine şaşmamak gerekiyordu. Bir kez olsun onlara, kendilerinden aşağı gördükleri bir grup yarattığı dize getirmek için kabadayılık yapma hakkı verilmişti.

Isabella tüm bunları sessizce kafasına yerleştiriyor, daha sonra hatırlamak üzere aklında bir yere yazıyordu. İşine yarayabileceğine dair içinde bir his vardı.

Adı Kyle olan sonunda uzaklaştı, kadının attığı yeme gelmemesi canını sıkıyordu. Merlin hikâyelerinden çıkmışa benzeyen, mavi ve altın sarısı bir saat vardı kolunda. Diğerlerinin de öyle. Isabella bunun teatral saçmalığına gülmemek için kendini zor tuttu.

“Neden iki tane yakaladık sence?” diye sordu ruh çağıran.

“Belki de isimleri aynıdır. Bilmiyorum, Rick. Ama ne derler bilirsin, üzümü ye bağını sorma. Santo çok etkilenecek. Bu şeylerden ne kadar çok yakalarsak bizimle o kadar fazla büyü sırrını paylaşacaktır. Bize bahsettiği şu ateş büyüsünü öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

“Cazibe büyüsünü öğrenmek istiyorum ben,” dedi büyücü kadın. “Manken gibi görünüp birkaç adama mütevazılık dersi vermek istiyorum.”

“Hiçbirine ihtiyacın yok. Ben varım artık,” diye hatırlattı Rick ona. Kolunu kadının omzuna koymak için ona daha da yakınlaştı.

Isabella dikkatini sohbetten uzaklaştırıp Legna'ya baktı. Biraz solgun görünüyordu, hâlâ şuuru yerinde değildi ama bunların dışında hiçbir değişiklik yoktu. Bu Isabella'yı rahatlatırsa da aklını karıştırıyordu. Nedense ruhu çağırıldıktan hemen sonra dönüşümün başlayacağı izlenimine kapılmıştı. Ama Legna'da içsel bir sorun olup olmadığını da anlayamıyordu. Endişeli bir biçimde dudaklarını ısırdı, gözlerini kapadı ve bir kez daha zihninde Jacob'ı bulmayı denedi.

14. BÖLÜM

Jacob, eski tuğla yapıyı süsleyen taş yaratıklardan birinin kafasına çömeldi. Bilgi toplamak için koku alma duyusunu gece meltemine odakladı. Bir yandan da kalbinin deli gibi atmasına neden olan panik duygusunu yatıştırmaya çalışıyordu. On kat aşağısında, aynı yapının tuğladan dış yüzeyine aylak aylak yaslanarak duran Noah'ya baktı. Ashında Noah etrafındaki enerji dalgalanmalarını ve akışını takip ediyordu. Evrendeki her canlı varlığın eşsiz bir enerji imzası vardı.

Ruh çağırınlar, ruh çağırma eylemi sonucunda iblisi bir yerde yok edip başka bir yerde ortaya çıkartmadıklarının farkında değillerdi. Ruh çağırma eylemi kurbanı saf enerji biçimine dönüştürüyor, sonra da bu enerji, aradaki mesafe ne kadar uzak olsa da bir noktadan diğere müthiş somut bir rota izleyerek çekiliyordu. Enerjileri yetenekli olanlar tarafından rahatlıkla takip edilebiliyordu.

Sorun iz sürmenin sonunda ortaya çıkardı. Bir ruh çağırının saklandığı yere yaklaştıkça arayış daha kafa karıştırıcı bir hal alırdı. Jacob, ruh çağırınların son saldırıları sırasında kendilerini gizlemekte çok usta olduklarını öğrenmişti. En güçlü iblis avcılarının bile onları görmesini engelleyen büyüler, numaralar ve yöntemler kullanıyorlardı.

Jacob o noktada duyularından çok içgüdülerine ve mantığına güvenmek zorunda kaldı. Bir ruh çağırının kendini sokabileceği en

mantıklı yer neresi olabilir diye düşünüyordu. Maalesef Saul olayındaki gibi Bronx misali aşırı kalabalık yerler sonsuz ihtimaller doğuruyordu. Isabella'nın dairesinin bulunduğu bölgede onlarca depo vardı. Isabella'nın önsezileri olmasaydı tüm depolara bakması çok daha uzun sürerdi.

Ruh çağırarlarsa uzun süreliğine izlerini kaybettiremiyorlardı. Çoğunlukla ruh çağıranların yaptıkları tuhaf şeyler dikkat çekiyordu. Saklayamadıkları önemli bir özellikleri daha vardı: kokuları. Eğer bir yoldan yeni geçtilerse Jacob onları anında bulabiliyordu.

Jacob taş yaratığın kafasından havaya zıpladı, ağırlığını ayarlayıp yer çekimini yöneterek sokağa iniverdi. Hiç ses çıkarmadan soluğu Noah'nın yanında aldı.

"Peşinde olduğum izler eski. Senin şansın yaver gidiyor mu?"

"Hayır." Noah iç çekti, boynundaki kasılmayı geçirmek için eliyle ovuşturdu.

"Buradan çok uzakta olamazlar."

"Hâlâ Bella'yı hissedemiyor musun?"

"Hayır, hissedemiyorum." Jacob dişlerini sıkı.

O anda aniden havada tanıdık bir koku aldı.

"Elijah," dediler Noah'yla bir ağızdan.

Elijah hemen ardından önlerinde beliriverdi.

"Haberler nedir?"

"Gideon onları bulduğunu düşünüyor," dedi Elijah. "Astral biçimiyle bölgede onları arıyor. Bella'nın genetik kodunun neon bir tabela gibi olduğuyla ilgili bir şeyler söyledi. Ne anlama geldiğiyle ilgili hiçbir fikrim yok ama iyi bir şey olduğu bariz."

Isabella Legna'yla arasına mesafe koyarsa dişi iblisin kendine gelmesine yardımcı olacağına karar verince pentagramın uzak ucundaki kemer şekline gelen kısmında volta atmaya başladı.

Ruh çağıranlardan ikisi odadan çıkmıştı. Üçüncüsüye epey uzakta geçici kurulan mutfakta bir şeylerle meşguldü. Büyücü kadın hâlâ masada oturuyor, Isabella'nın iblis kütüphanesinde okuduğu bazı kitaplar kadar eski görünen kocaman bir kitabı okuyup bir yandan ağzındaki sakızı şaklata şaklata çiğniyordu. Kadının dikkatinin hem önünde açık duran sayfada hem de bariz bir merakla izlediği Isabella'nın hareketlerinde olduğu belliydi.

Birkaç dakika sonra büyücü kitabını bırakıp masadan indi. Ellerini cebine sokup pentagrama doğru ilerledi.

"Hey, sen," diye seslendi Isabella'ya. "Bu kılığın ne ayak? Kurdeleler, elbise filan?"

Isabella volta atmayı kesip kafasını kaldırdı ve öteki kadına dikkatle baktı.

"Düğündeydim," dedi usulca.

Ingrid'in gözlerini kocaman açmasından Isabella'nın ciddi ciddi cevap vereceğini beklemediği anlaşılıyordu.

"Düğünde miydin? Siz düğün de mi yapıyorsunuz?"

"Evet." Isabella pentagramın dış çizgisine biraz daha yaklaştı. "Düğün de yapıyoruz, eşimiz de oluyor, çocuklarımız da. Tıpkı sizde olduğu gibi bizde de ressamalar, şairler, doktorlar ve bakanlar var."

"Tabii canım, olmaz mı?" dedi Ingrid kahkahasıyla küçümser bir tavır takınarak.

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü canını kurtarmak için her şeyi yaparsın."

"Birbirimizin yerinde olsaydık sen de kendini korumak adına bundan çok mu farklı bir şey yapardın sanki?"

Bu sorusu büyücü kadını rahatsız etmiş gibiydi. Ağırlığını bir ayağından ötekine verdi, sakızını şaklattı ve ellerini ceplerinin daha derinlerine götürdü.

"Eh, işte... Birbirimizin yerinde olsaydık benim sonum şöyle olmazdı." Bir yandan da ikinci pentagramda duran iblisi işaret etti.

“Emin misin? Sizin kullandığınız büyüler zehir ve kötülük dolu. Herkesi bu hale getirebilir bunlar. Bir insanı bile.”

“Evet, tabii ya,” diyerek güldü Ingrid, havlamaya benzer bir ses çıkararak. “Sizin kullandığınız tüm o göz bağlayıcı büyüleri yok eden bir büyü bu. Çağırdığımız tüm iblislerin tipleri inanılmaz derecede güzel oluyor. Doğal değil bu. Siz canavarlar için doğal olan şey şu.”

“Canavar mı? Bizi sizden daha canavar yapan şey nedir ki? Yaşayan, nefes alıp veren bir insanı köle yapan ve onları alçakça kullanan, hiçbir şefkat ya da acıma duymayan sizden?”

“Siz insan değilsiniz, cehennemden çıkma iblislersiniz. Büyük zevk aldığınız şeytanlıklarınız, zalimlikleriniz ve kötü yola saptırmalarınız hakkında hikâyeler okudum. Yanlış olan işte bu yaptığınız şeyler. Ama öteki insanlardan farklı olarak biz, büyüünün varlığını ve geceleyin olan biten iğrenç şeyleri, masum insanları vampirizmle, kurtadamlıkla ve kimbilir daha nelerle zehirlediğinizi göremeyecek kadar kör değiliz.”

“Kendinden çok eminsin galiba.”

“Haklı olduğumu biliyorum da ondan.”

“Merak ettiğim bir şey var.” Isabella düşüncelerini dile getiriyordu. “Acaba birbirimizin yerinde olsaydık ve biri seni aynı şekilde suçlasaydı ne düşünürdün merak ediyorum. Sonuçta büyü yapan sensin. İnsanlar bu yüzden senden korkacaktır.”

“Saçmalama. Bunların hiçbir benzer yanı yok. Kurnaz laflarının işe yarayacağını sanma sakın, bu numaraları yutmam ben.”

“Numaralarımın yarısını bile bildiğini sanmıyorum,” dedi Isabella, gözleri tehlikeli bir biçimde çıkmak çıkmak bakarken.

“Hadi o zaman,” diye meydan okudu Ingrid. “Denesene. Hadi göster bakalım ne büyüler, sihirler yapabiliyorsun. Pentagram yapacağın büyüleri sana yönlendirirken acıyla yerde kıvranışını görmek istiyorum. Benimle aşık atmanın bedelini ödemiş olursun.”

“Önden buyur,” diye yem attı Isabella. “Öyle yerlere göklere sığdıramayarak kullandığın gücünü göster bakalım biraz. Ne duruyorsun? Engeli aşacağı kesin. Kullandığın elektrik yüküyle iç organlarımı kırtarmak istediğini biliyorum. Eh, hadi.” Ingrid’in gözleri yuvalarından fırladığı anda Isabella gülümsemesiyle onun daha da kanına girdi. “Senin türünle daha önce karşılaşmıştım. Ah, şu işe bak ki hâlâ hayattayım. Düşünebiliyor musun?” Dişlerinin arasından konuşuyordu.

“Yalan söylüyorsun! Bir işe yaramaz, yalancı iblisin tekisin!”

“Muhtemelen onu taniyorsundur.” Isabella sakın bir şekilde konuşmaya devam ediyordu. “Sizin bir cemiyet olduğunuzdan bahsetmişti. Pek büyük olduğunu sanmam ya. Bahsettiğim adam uzun boylu, koyu renk saçlıydı. İnek öğrenci ile sporcu arası bir tipi vardı. Hatırlamadın mı?”

“Kapa çeneni!” diyerek tısladı kadın, ellerini öfkeyle cebinden çıkarıp yumruklarını sıktı. Aurasında mavi enerji dalgaları cızırdamaya başladı. “O çeneni kapatsan iyi olur, yoksa sihrimin o pentagramı nasıl kolayca aşabileceğini öğreneceksin.”

Isabella yüzüne yayılan alaycı gülümsemesiyle ona doğru bir adım daha attı.

“Ingrid, uzaklaş oradan hemen!” Kyle kadının kolunu yakalayıp onu pentagramdan geriye çekti. “Aptal mısın sen?”

“Bırak beni,” diye tersledi Ingrid, kolunu adamın elinden kurtarıırken. “Pentagramdan çıkamaz. Gayet güvenli bir yerde duruyordum.”

Kyle, temkinli bir biçimde Isabella’ya baktı. Isabella’ysa ona sinsî bir gülümsemeyle karşılık verdi ve adamın etrafını saran rahatsızlık veren titremeyle karşılaştı.

“Demek,” dedi adam, “dilin varmış.”

“Diksiyonum konusunda garanti veremem ama evet dilim var.”

“Kyle, kızın sesi ötekilerinkine benzemiyor,” diye fısıldadı Ingrid hiddetle. “Hepsinin tuhaf bir şivesi olur. Onun şivesiyse... nasıl desem bilmem ki... Brooklynli filan gibi.”

“Ne fark eder ki nereli olduğu?” diye tersledi onu Kyle sinirli bir şekilde. “İsterse Scarlett O’Hara gibi olsun şivesi. Yine de bir iblis. Hepsi yalancı ve oyuncu, hepsi bizi kandırmaya çalışıyor. Bu kadar saf olma, Ingrid.”

“Saf filan değilim! Bak, bu kadınla ilgili içimde kötü bir his var. Sanki bizden korkmuyor gibi. Ötekilerin hepsinin yakalanmaktan ödü kopuyordu.”

Kyle durup bir an düşündü. Sonra dönüp ikinci pentagrama doğru yürüdü.

“Hey! Bunu tanıyor musun?” dedi Isabella’yı işaret ederek.

“Bu...” İblis iki yanındaki ahşap zemini pençeleriyle çizip kazı-maya yeltenirken mırıldandı.

Tam o sırada Legna, Isabella’nın arkasında hafif bir ses çıkardı. Bella arkasını dönerken aklında hem iblisin ne söyleyeceğı hem de Legna’ya yardım etme fikri vardı. Bella, iblis her kimse onunla daha önce tanışmamış olmayı umdu. Ama sonunda hiçbir şeyin önemi olmayacaktı. İblis ne istiyorsa söyleyecekti ve Bella onu durduramayacaktı. Legna’ya döndü ve başını kaldırdığını, ardından da ellerinin ve dizlerinin üzerinde zorlukla doğrulduğunu gördü. Bella ona doğru bir harekette bulunmadı, Legna’nın yeni toplamaya başladığı enerjisini etkilemekten korkuyordu.

“*Aine ya hulli caun.*” Isabella’nın ağzından aniden bu cümle çıkıverdi, sonra kehaneti yorumlamaktan başka bir şey için dil yeteneğini kullanabileceğini fark etti.

Legna başını ona doğru döndürdü, gözleri şaşkınlık ve korkuyla açılmıştı.

“İblis dilinde konuşuyor.” Yakalanmış olan öteki iblis kıkırdadı. “Bu bir iblis. Evet.”

“Ne dedi peki?” diye sordu Kyle.

Kahretsin, diye düşündü Isabella kendine kızarak.

“İblis dilinde konuşuyor. Evet...” İblis yerden büyük bir parça kıymık aldı. “Korkma. Legna’ya korkmamasını söylüyor. Indirianna... yaramaz Indirianna.”

Isabella kollarıyla ısınmak için kendini sararken zorlukla yutkundu. İblisin, Legna’nın gerçek ismini söylediğini biliyordu, zayıf düşen kadının gözlerinde mutlak bir dehşet ifadesi olması her şeyi anlatıyordu ona.

“Lucas,” dedi kaba bir sesle.

“Indirianna!” Lucas kıkırdadı ve aniden heyecanlanmış bir maymun gibi kafesinin içinde zıplamaya başladı. “*Rentinon Siddah to Indirianna!*”

“Lucas!” Legna, Lucas’a yaklaşmak için pentagramın Isabella’nın durduğu tarafına savsakça gitmeye çabalarken bir yandan hıçkırıyordu.

“Legna.” Isabella onu sakince uyarırken kadını kolundan yakalayıp yanına çekti. “O senin tanıdığın Lucas değil artık,” diye fısıldadı titreyen kadının kulağına. “Onu kışkırtma, tepkileri sadece senin kalbini daha çok kıracaktır.”

Legna zorlukla yutkundu, Isabella arkadaşını saran mide bulantısını hissedebiliyordu.

“Ne kadar oldu?” diye sormayı başardı Legna, birden doğruldu, kendisini gözden geçirdi, titreyen ellerini üzerinde gezdirdi, uzuvlarını gözden geçirdi.

“Bir saatten biraz fazla. Legna, senin ne kadar zamanın var?”

“Bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Yüzyıllardır ruhu çağırılan sadece bir iblisi kurtarabildik.”

“Sadece bir tane mi?” diye tekrarladı şaşkınlıkla Isabella.

“Evet, buna rağmen yine de asla eskisi gibi olmadı. Sanki medeni yanı içindeki bir hayvanla savaşıyor gibiydi.”

“Peki ona ne oldu?”

Legna’nın gözleri doldu ve korku dolu bir ifadeye büründü.

“Jacob onu öldürdü. Buna mecburdur. Bizim dişilerimize saldırmaya başlamıştı. Jacob onu yakaladığında korkunç bir kavgaya tutuştular. Jacob kendi canını kurtarmak için onu öldürmek zorunda kaldı. Ah, Bella... Çok korkuyorum. Jacob beni bulduğunda ne yapacak acaba?”

“Legna... Legna, Jacob seni öldürmeyecek.”

“İnfazcı Jacob! İnfazcı geliyor! Öldür beni! Öldür beni, İnfazcı!” Karşı taraflarında duran vahşi hayvan onlara sataşmaya başlamıştı; bir yandan manyak gibi gülüp zıplıyor bir yandan hapsedildiği yerin içinde çılgınca dört dönüyordu.

Legna güçlkle nefes aldı, Isabella’nınsa benzi attı.

“Jacob’m adını biliyor musun?” diye fısıldadı Legna hiddetle.

“Hayır, bilmiyorum.”

Legna kendine geldiğinden beri ilk defa rahatlayarak iç çekti.

“İyi bari. Lucas erkek bir akıl iblisidir, yani telepati kurabilir. Bu bilgiyi düşüncelerinden çalabilirdi.”

“Yapamaz, Legna. Unutuyorsun, telepati yeteneği bende işlemiyor. Jacob’dan başka kimse aklımı okuyamıyor.”

“Evet, doğru ya. İyi oldu bu.” Legna nefes nefese kalmıştı, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. “Ama... Kader bana yardım etsin, yoksa gücüm olmadan benden isimleri öğrenmesine engel olamam.”

“Benden uzak dur, Legna. Belki böylesi olur senin için daha iyi.”

“Hayır. Senden uzaklaştırma beni!” diye yalvardı Legna korku içinde.

“Tamam, Sorun yok,” diye fısıldadı Isabella, ona sarılıp kendine daha çok çekerek. “Hadi şimdi bir yolunu düşünelim. Kurtarılan iblisin ne kadar süre onların etkisinde kaldığını biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Ama Jacob Saul’ü bulmasının dört saat sürdüğünü söylemişti.”

“Sorun yok. Korkma. Aynı şeyin senin başına gelmesine izin vermem.”

“Hey, iblisler. Konuşmayı kesin. Kaçma planı yapıyorsanız aklınızdan bile geçirmeyin,” diyerek kükredi Kyle. Isabella’nın kucağındaki Legna kendini tutamadı. “Erkekleriniz ne kadar denediyse de kaçamadılar. Yani siz hiç kaçamazsınız.”

“Harika. Şoven bir ruh çağıran. Dünyanın tam da buna ihtiyacı vardı zaten,” dedi Isabella kuru bir sesle.

“Ağızdan çıkanlara dikkat etsen iyi olur,” diye onu uyardı Kyle.

“Isabella, onları kışkırtma,” diye yalvardı Legna.

“Peki, tamam.” Isabella Legna’nın kahverengi lülelerini güven verici bir şekilde okşadı.

Ve sessizliğe büründü. Onun bu itaatkâr tavrı ruh çağırının hoşuna gitti. Bir kez daha Ingrid’e doğru gitti, kendinden memnun ve kararlı adımlarla ilerledi.

“Görüyor musun? O da diğerleri kadar korkuyor. Sadece bunu saklamaya çalışıyor, Ingrid.”

“Peki, öyle olsun. İlk büyüü ne zaman yapacağız? Hangi türden olduklarını öğrenmek istiyorum. Özellikle de ufak tefek olanın.”

“Bana yarım saat ver. Diğerleri dönene kadar yani.”

Isabella, Legna’nın gözlerine baktı. O da Kyle’m dediklerini duymuştu. Daha sağduyulu düşünebilmek için korkusunu bir kenara bırakmaya çalışıyordu. Bella, keşke bunu yapmasa, diye bile düşündü neredeyse. Çünkü diğer akıl iblisi onun düşüncelerini okuyabilecek kadar yakındayken Legna, Bella’nın güçlerini düşünmeye başlarsa...

“Pembe filler,” diye mırıldandı Legna. “Pembe filler.”

Isabella gülümsedi, hatta ufak bir kahkaha bile attı. “Puantiyeli elbiseli pembe filler,” diyerek ekledi.

“Cart kırmızı renkli şemsiyeli puantiyeli elbiseli pembe filler.”

“Pembe filler! Pembe kalın derililer. Puantiyeler. Her yeri puantiyeli.” Lucas şen bir şekilde kıkırdadı.

Legna ve Isabella zafer ifadesiyle birbirlerine baktı. Legna bu saçma görüntüyü aklında tuttuğu sürece Isabella’nın kimliği ve ye-

tenekleri öğrenilmeyecekti. Bella kendisinde bu disiplinin olmadığını itiraf etmek zorundaydı. Yanlışlıkla birilerinin güçlerini çalabilirdi ama Legna'nın tecrübelerini, bilgeliğini, yüzyıllardır geliştirdiği, her durumda kendisini kontrol altına alabilme eğitimini çalamazdı.

Karşılarında sadece iki tane büyücü vardı. Isabella kaçmaya çalışmak için iyi bir zaman olduğunu düşündü ama bu, Legna'nın adını bilen öteki ikisinin orada kalacağı anlamına geliyordu. Jacob'ın oraya zamanında geleceğine de bel bağlayamazdı ama Jacob orada olsaydı çok yardımcı dokunurdu.

"Neredesin, Jacob?" diye mırıldandı Legna'nın saçlarının arasından.

Isabella ağırlığını eline vermişti. Parmak uçları etraflarını saran çemberin tebeşirine sürtünüyordu. Bunu fark edince onu izleyen olup olmadığını görmek için etrafına göz gezdirdi. Ruh çağıranların dikkati başka taraftaydı. Legna'nın vücudunu, yaptıklarını gizlemek için kullanarak çizgiyi geçip geçemeyeceğini test edebilirdi. Yavaşça, dudağını sertçe ısırarak tutuldukları hapis bölgesinin ucuna kadar götürdü parmaklarını ve ardından hemen geri çekti.

Birinci deneme başarıyla tamamlandı, diye düşündü kötü bir tepkimeyle karşılaşmayınca bir oh çekerek. Pentagram ona etki etmiyordu.

Birden Legna titremeye başladı, tüm vücudu kilitleniyordu. Empat aniden gevşedi ve bilinci kapalı bir şekilde yere düştü. Ama ardından esrareniz, hafif bir meltem bilinçsiz yatan kadının elbisesini ve saçlarını havalandırdı. Bir an sonra gözleri açıldı ve dimdik oturdu. Doğrudan Isabella'ya baktı.

"Selamlar, minik İnfazcı," dedi, kurşuni gözleri yılların deneyimiyle çakmak çakmak yanıyordu.

"Gideon?" Bella şaşkınlık içinde fısıltıyla konuşuyordu.

“Ta kendisi.” Gideon ayağa kalktı, Legna’nın bedeninde kendine has hareketleri kendisini belli ediyordu. Gördüğü her şeyi değerlendirerek yavaşça etrafına bakındı. Sonra gözlerini kapatıp konsantre oldu.

Uzun süren bir anın ardından doktor, Legna’nın bedeninde Isabella’nın karşısında geçti ve tek dizinin üzerinde durarak bileğini dizine dayadı. Bu o kadar erkeksi bir duruştu ki Isabella gülmek için gözlerini yere çevirdi.

“Bana bildiklerini anlat şimdi.” Her zamanki kıbarlık yoksunluğuyla emir vermişti.

“Dört ruh çağıran var, üçü erkek biri dişi ve bir de gördüğün üzere Lucas var.” Bir yandan da karşı taraflarında duran iblisi gösterdi. Bir an duraksadı. “Gideon, nasıl oldu da ben buraya geldim?”

“İşin ashını ben de bilmiyorum. Şu an sadece varsayımda bulunabiliyorum, ancak araştırmam tamamlandığında sana asıl gerçekleri söyleyebilirim.”

“Gideon,” diye hırıldadı dişlerinin arasından. “En iyi tahminin beni şimdilik tatmin edecektir.”

“Pekâlâ. Bir iblisin adı iblisin gücünün özüyle bağlantılıdır. Legna’nın çağrıldığı sırada emdiği güç yani. Sanırım bu nedenle asıl hedefle karıştırıldın ve Legna gibi sen de bu ruh çağırma ayininin bir parçası oldun.”

“Ah, anladım.”

“Kader böyle istemiş, İnfazcı. Legna’ya dair içsel teşhisim bana onun sağlam olduğunu, bu tuzaktan etkilenmediğini söylüyor. Onun dönüşmesine neden olacak enerjiyi etkisiz hale getirdiğini tahmin ediyorum.”

“Hey! Size konuşmayı kesin dememiş miydim ben?” diye kükredi Kyle odanın öteki ucundan.

Gideon ruh çağırana sinir bozucu bir sinekmiş gibi baktı.

Bella ona doğru eğilerek fısıldadı: “Legna nerede?”

“Onu uyuması için yolladım. Bilinç altında güvende.”

“Böyle bir yeteneğin olduğunu bilmiyordum.”

“İçine şeytan girmesi diye bir şey duydun mu hiç?”

Isabella şaşkınlıkla geri çekilip dik durdu. Aksini bilmeseydi Gideon’ın şaka yaptığını düşünebilirdi. Ama yüz ifadesi her zamanki gibi duygusuzdu.

“Yetti ama. Şimdi sana dersini vereceğim, iblis.” Kyle ağzından tükürükler saça saça pentagrama doğru yürüdü, kahverengi gözleri öfke doluydu.

“Birbirimizle konuşmamızın ne önemi var ki, ruh çağıran? Bizi elinden kaçırmaktan bu kadar çok mu korkuyorsun?” diye karşılık verdi Bella, işin aslını ortaya çıkaracak bir şey yapmasına engel olmak için psikolojisini bozma amacıyla.

“Daha neler!” Burnundan soluyordu. “Ama bana itaat etmeyi öğreneceksin, seni kaltak!”

Kyle etrafına bakındı, nasıl bir ceza vermesi gerektiğine karar vermeye çalıştığı belliydi. Isabella’nın nefes alıp veriş hızlandı ve bir nebze rahatlayabilmek için Gideon’ın kurşuni gözlerine baktı. Ama gözlerinin kapalı olduğunu gördü ve bir an sonra Legna’nın bedeni cansız bir şekilde yere düştü.

“Zavalılığı korkudan bayıltın,” diyerek güldü Ingrid. “Komediye bak! Hadi Kyle. Şuna da dersini ver. Asıl dersi hak eden o.”

Isabella aniden ayağa kalktı ve bacaklarını iki yana açtı. Yumruklarını kapayıp kalçalarına koydu. Korkak tavuk gibi yerde oturup tehditlere boyun eğmeyecekti.

“Kyle, neler oluyor?”

Ruh çağıran arkasına bakınca diğer ikisinin geri döndüğünü gördü.

“Güzel. Dönmüşsünüz. Hadi büyüye başlayalım. Bu ikisinin çığlıklarını duymak için sabırsızlanıyorum.”

Isabella büyük sembolün ucuna, büyücülerin en yakında duranının yanına doğru gidiyordu. El ele tutuşup yamuk bir çember oluşturur-

larken kadını göz ardı ettiler. Bella arkasında bir yerde Legna'nın hareket ettiğini duydu, bu sıradaysa Lucas feryat figan bağırmaya başlamıştı. Canavar olsa da olmasa da bu ayine aşına olduğu belliydi ve bundan deli gibi korkuyordu.

“Bella?”

“Geride dur, gücünü topla,” dedi dişlerinin arasından Legna'ya.

Ayin ilahilerine başlayan ruh çağırانların etrafında havai fişekler gibi mavi ışık kıvılcımları saçılmaya başladı.

Çabuk ol, Gideon, çabuk ol, diye dua etti hiddetle Bella.

Geliyoruz, minik çiçeğim.

Isabella zihninde o güçlü ve sevgi dolu sesi duyunca öyle rahatladı ki içinden ağlamak geldi.

Jacob! Lütfen, bunu tek başıma yapamam! Hem Legna'yı koruyup hem ruh çağırانlarla ve dönüşenlerden biriyle aynı anda savaşamam. O kadar güçlü olmadığımı biliyorum!

Sakin ol, Bella, hayatta kalmak için gereken her şeyi yapma yeteneğine sahipsin. Hep böyleydi bu. Yanına varmak üzereyiz.

Dört kişiler, güçlerini birleştirmeyi biliyorlar. Büyü yapmaya başlıyorlar. Ne olur dikkatli ol, Jacob. Bana fazla yaklaşırsan gücümü kullanamayacaksın.

Biliyorum, bir tanem. İçin rahat olsun, güven bize. Sana söylediğimde onların dikkatini dağıtmaya hazır ol yeter. Onların konsantasyonunu bozarsan yaptıkları büyü ters tepecek ve aralarındaki enerji bağıı bozacak.

Ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

İşte benim minik İnfazcım! Ama şunu unutma! Büyüyü bozduğun an Lucas'ı serbest bırakmış olacaksın. Biz ruh çağırانların icabına bakarken sen Lucas'a odaklanmalısın.

Isabella, İnfazcı onun jestlerini görmüyor bile olsa kendi kendisine kafasını onaylarcasına salladı. Tamamen önündeki dörtlüye odaklandı, konsantre olup azmini belli edercesine gözlerini kısınca

gözleri iki eflatun çizgiye dönüştü. Her şey gözünün önünde yok oldu, geriye bir tek ruh çağırانların arasında oluşan mavi ışık sicimleri kaldı. Eğer o anda yüzünde oluşan gülümsemeyi görseydi kaderinde yazılı olan avcı kimliğini gerçekleştirdiğini fark edebilirdi.

Bella, şimdi. Dikkatli ol.

Bella karşılık vermedi bile. Pentagramın sınırına doğru ilerleyip onlara hızla yaklaşırken sesli bir biçimde boğazını temizledi.

“Bakar mısınız? Buralarda nerede yiyecek bir şeyler bulabilirim?”

Ona ilk bakan Ingrid oldu.

“Kyle!” diye cığlığı bastı, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Kyle, yaratık pentagramdan çıkmış!”

Kyle Bella’ya bakmak için bir anda kafasını çevirdi, deli gibi titreşen mavi enerji sicimlerinin gücü bozuldu.

“Çünkü *yaratık* bir iblis değil. Bir avuç ineğe göre gerçekten aptalmışsınız!”

Bu, son damla oldu. Konsantrasyonları bozuldu, aynı zamanda yaptıkları büyü de. Müthiş güçlü, kocaman bir patlama beşinin de ayaklarını yerden kesti. Isabella şiddetli bir biçimde sırtını duvara çarptı, nefesi ciğerlerinde sıkıştı, kemik kırılmasının o tekinsiz sesi kulağına titreşerek ulaştı. Taş misali yere düşerken ağzından hafif bir homurtu sesi çıktı. Ellerini ve dizlerini yere sürterek kalkmaya çalıştı. Zar zor nefes alıyordu ki sağ tarafına saplanan bir acıyla cığlığı basınca nefesi bir kez daha kesildi.

Dişlerini gıcırdatarak acıyla savaşmaya kararlı bir şekilde ayaklarının üzerinde durabildi. Jacob’ın ve diğerlerinin ona ihtiyacı vardı. İnfazcı’ydı o, dönüşenleri avlamak için doğmuştu, işini yapması gerekiyordu. Bocalayarak ayaklarının üzerinde durdu, dağılmış saçlarını yüzünden çekti, bu hareketi yan tarafına ok gibi bir ağrının daha saplanmasına neden oldu.

İşte o anda da Jacob’ı gördü.

Jacob koyu bir toz bulutu patlamasının ardından odada ortaya çıktı. Çok kısa bir anda endamlı ve güçlü formuna bürünüverdi. Öfke vücudundan bir bulut dalgası gibi yayılıyordu, vücudundaki her kas ölümcül bir güzellikle gerilmişti, yüzündeki yakışıklılığında payı bulunan her çizgi mermer misali donuk bir öç duygusuyla yanıp tutuşuyordu.

En sonunda onu görebilmek Bella'nın içini güç ve kararlılıkla doldurdu, bu hissettiği daha önceki hiçbir şeye benzemiyordu. Doğruldu, içi eşine duyduğu gururla doldu, duyduğu acıyı unutturken elini de kaburgasından çekti. Birbirine karışmış saçını bayrak gibi dalgalandıran kuvvetli bir rüzgâr yüzüne çarptı. Elijah'nın katı formuna büründüğünü anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu. Tüm dikkatini ikinci pentagrama verdi.

Lucas havaya sıçradı, güçlü kanatları en sonunda onu hapisten kurtaracak şekilde özgürce pentagramdan taşıyordu. Büyük pencerelerden birine yöneldi, yolunun üzerindeki camın onu vazgeçirmeyeceği barizdi. Isabella pencere seviyesine gelen kasaların üzerine basarak peşine düştü. Şansı bu kadar yaver gidemezdi. Eğer mücadeleyi dışarı taşımayı başarabilirse arkasında ruh çağırانlarla savaşıyan iblislerin güçlerini etkileyebileceğini dert etmesine gerek kalmayacaktı.

Bella! Dışarı çıkmayın! Açık alana çıkarsa elinden kaçabilir!

Güven bana aşkım, bunu yapmak istemeyecektir. Dönüşenlerin aklında sadece iki şey olur diye bana sen söylemiştin. İlki, özgürlükleri ve varlıklarını sürdürme güdüler, zaten buna uygun hareket etti bile. Geriye sadece ikincisi kalıyor ve bunun etkisini bin katına çıkaran dolunay var.

Jacob'ın içini saran hoşnutsuzluk ve şüpheyi hissetti ama Jacob hiçbir şey söylemedi, aklından itiraz edebileceği hiçbir şey geçmedi. Kadın görevine döndü, Lucas cama çarparak içinden geçtikten saniyeler sonra pencereden bodoslama atladı.

Elijah, en yakınında duran kısa, tıknaz, korkudan altına yapacakmış gibi görünen ruh çağırana yöneldi. Onu şeytani bir gülümseme ve hafif bir homurtuyla selamladı.

“Gel bakalım, ruh çağırın, en azından ilginç bir durum olsun. Hani şöyle... şanına yaraşır bir şekilde öl mesela.”

Elijah karşılık olarak sırtına şiddetli bir güç yıldırımını yedi. Bunun etkisiyle öne doğru sendeledi, derisi yüzülüymüş gibi hissetti. Savaşçı, beraberinde gelen acıyı göz ardı edebilmeyi başardı. Daha kötü yaralardan sonra ayakta kalmaya eğitmişti kendisini. Ona saldırıyı bulmak için dönerken dengesini buldu.

“Onu rahat bırak, seni canavar bozuntusu!”

Bir dişiydi bu. Koruduğu dışiden beş kat güçlü başka bir dişiydi. Elijah daha harekete geçmeden beyazlı, sarımtırak bir ışık hüzmeleri kadına çarpıp onu yere yuvarladı. Legna öteki dişiye boğazından yakalarken zafer nidası atıp kadını kıpırtısız bıraktı ve gözlerini onun kilere kilitledi.

“Demek uğraşacak iblis arayışındasın sen,” diye tısladı acımasızca. Hayvansı, yankılanan sesi üç katı tizlikte çıktı. Hızla geri gelen gücü onu taşkın birine dönüştürmüştü, tıpkı ayın etkisinin yabaniliğini artırması gibiydi. Yırtıcı bakışları retinasından geçip kara göz bebeklerinin tüneline aşarak ruh çağırının zihnine hücum etti. “Görüyor musun büyücü kadın? Cehennem nasıl bir yer olduğunu gör bak.”

Legna, tutsağının anılarındaki her korkunç görüntüyü çekip çıkardı. Dışının zihnini bir madencinin toprağı talan ettiği gibi yerle bir etti, işlediği günahları ve şeytani hatalarını tıpkı değerli mineralleri çıkarır gibi çekti çıkardı.

Ingrid altı yaşında cehennem kavramını öğrendiğinden beri düşüncelerinde yarattığı cehennem görüntülerine maruz kalırken, insanın kanını donduran tizlikte çığlıklar attı. Alev ve zehir dolu bir çukura çekilmişti, cehennem var gücüyle onu cezalandırmak için adını çağırırken etinin eridiğini hissediyordu. Hayatı boyunca acı verdiği

her insan ve canlı içinde bulunduğu zehirli havuzda belirmeye başladı. Her biri intikamlarını alırcasına onu tırnaklıyor, tenini çiziyordu.

Onu suçlayanlar onu parçalara ayırırken Ingrid gayet canlıydı. İşleri bittiğindeyse Legna'nın ellerinde gayet ölüydü.

"Cehennem senin zihninde, ruh çağırın," diye fısıldadı yenilen düşmanına. "Ölüm de öyle, ona inandığın anda hem de."

Bu sırada Gideon'ın astral formu üçüncü erkeğin üzerinde uçuyordu. Büyücü, seçeneklerini gözden geçiriyor, ne yapacağını bulmaya çalışıyordu. Gideon onun sinsi sinsi oynayan gözlerinden bunu anlayabiliyordu.

"Bana saldırman boşa olacak. Bana zarar veremezsin, ufaklık," dedi Gideon boş gözlerle ona.

Ne yazık ki ruh çağırın, Gideon'ın doğru bir noktaya parmak bastığını fark etmedi.

Ruh çağırın, beden iblisinin etrafını sarması için elleriyle bir jest yaparak zehir bulutu oluşturmaya başladı. İtiş gücüyle onu destekleyerek zehrin iblisin hücrelerine girmesini sağlamaya çalıştı. Gideon bir karınca dizisinin yürüyüşünü inceliyormuşçasına zehrin içine girişini seyretti. Astral formunun en hafif cisimsel halinde olduğu için zehrin gidebileceği bir yer yoktu, bu yüzden dökülüp yere doğru süzüldü. Ruh çağırının gözleri bunu izlerken yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. Hemen ardından acımasız, kurşunu gözler onu yerine mıhladı.

"Böylesine zayıf ve zavallı bir varlığın türüme böylesine acı vermeyi başarabilmesi ne trajik," dedi Gideon soğukkanlılıkla.

Ardından düşünce hızıyla cismani halini aldı. Astral formu keskin reflekslerinin ve sert kaslarının mükemmel katı haline dönüştü. Vahşi asaletiyle ileriye doğru atılıp tek eliyle ruh çağırının boğazını kavramak için uzandı. Tek bir hareketle kendi etrafında dönerek iğrenç yaratığı duvara yapıştırdı, gücüne güç katarak tekmeler savurup çırpınan büyücünün hayatına son vermeye yeltendi. Sadece

parmaklarının ve avcunun baskısıyla aptal faninin ölüm fermanını imzalamış oldu. Güçlü sihirler yapmı ya da yapmasın, iblislerin gücüyle boy ölçüşemeyecek kadar narındı her insan gibi. Üstelik Gideon'ın içinde, normalde Kadim'in mücadele ettiği ve zar zor bastırıldığı öfke bile yoktu.

“Bir daha asla cahilliğin ve açgözlülüğüyle Magdelegna'yı ya da bir başka iblisi tehdit edemeyeceksin. Ölüm senin için fazla basit bir ceza, ruh çağırın. Bunun için şükretmelisin.”

Ruh çağırın son kez hırıltılı nefesini verdi ve Gideon pis, bulaşıcı bir maddeymişçesine onu sallayıp elini çekip serbest bırakınca bedeni yere düştü. Ufacık bir pişmanlık duymadan arkasını döndü.

Cıva rengi bakışları dişi ruh çağırının üzerinden doğrulan Legna'ya gitti ve orada yoğunlaştı. Legna başını ve omuzlarını arkaya doğru attı. Derin, boğazını temizlercesine nefes alıp veriş dişi yurtıcının cinayetinden memnun olduğunu gösteriyordu. Gideon'ın gördüğü en güzel dişi hep bu kadın olacaktı ama o anki zafer anında tam anlamıyla baş döndürücüydü. Gideon içinde azgın bir tepki hissetti, öyle can alıcı bir dürtüydü ki bu, kadının bunu fark etmemesi için düşüncelerini bastırıp uzaklaştırmakta tüm kontrol mekanizmalarını çalıştırması gerekti.

15. BÖLÜM

Kyle'la mücadeleye girişenler Jacob ve Noah'ydı.

Dört büyücünün arasında uzak ara en güçlü olan Kyle, parmak uçlarından çıkan elektrikli oklarla yaylını ateşi açtı. Noah bir elini uzattı ve her ok birden mıknatısla çekilmiş gibi koluna yöneldi. Noah şiddetli saldırıyı soğurup kelimenin tam anlamıyla enerjiyi içine çekerken bir ses patlaması oldu. Noah ruh çağırının istifini bozmayıp ikinci saldırıya geçmesinden etkilendi.

Hiç beklenmeyen bir anda Noah ve Jacob'ın altındaki zemin paramparça olunca ikisi de düşüverdi. Jacob hızla düşünerek ağırlıklarını ve yer çekiminin etkisini değiştirdi, böylece yumuşak bir şekilde ayaklarını yere basabildiler. Tekrar kendilerini ruh çağırının hizasına fırlatacaklardı ki atılğan yaratığın peşlerinden geldiğini gördüler. Onlara üçüncü saldırısını yaparken üzerlerinde havaya doğru yükseldi.

Birdenbire iki iblisin üzerine demir çivi yağmaya başladı.

Jacob daha ona geldiklerini fark etmeden omzuna, kalçasına ve uyluğuna battıklarını hissetti. Birkaç tane de Noah'ya batarak Kral'ın ayaklarını yerden kesti. Her çivi üstünde sigara söndürülüyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Çiviler tenini yakıyor, kavuruyordu, duyduğu acı dizüstü çökmesine neden oldu. Jacob elinden geldiğince tüm konsantrasyonunu kullanarak Noah'ya ulaştı ve bileğini yakalayıp

bedenlerini koyu renkli toz bulutuna dönüştürdü. Ama çiviler geride kaldı, beton zemine düşünce tıngırtı çıkardılar.

İblisler tekrar vücut bulup karşı saldırıya geçerken acılarını umursamadılar.

Noah şok edici bir hızla ruh çağırana ateş topu fırlattı. Ruh çağırın çabucak bir büyü mırıldandı ve ateş topu hedefinden otuz santim ötedeki görünmez bir bariyere çarptı. Jacob düşüncelerini odaklamaya çalışırken Noah duyulmayacak bir sesle küfretti ve odanın atmosferinin değiştiğini ve ruh çağırının irkildiğini hissetti. Jacob etki alanını daralttı, yer çekimini yönlendirirken tüm binayı başlarına yıkmak istemiyordu. Ruh çağırın artan ağırlığı yüzünden sendeleyip dizlerinin üzerine çöktü.

Sonra birden Jacob kendi gücünün ona güçlü bir şekilde geri dönmesiyle çarpıldı. Havaya yükseldikten sonra yere kapaklanınca bir an nefessiz kalıp öksürük krizine girdi. Daha önce hiç böyle bir şey başına gelmemişti. Tarih boyunca ruh çağırınlarla teması dönüşlerin avıyla sınırlıydı. Bu yaratıkları yenmekte en tecrübeli olan Elijah'ydı. Ruh çağırınların Noah'yla ikisinin sandığından çok daha fazla tehlikeli olduğunu fark edince savaşçı Kaptan'a başka türlü bir saygı duymaya başladılar.

Ruh çağırın gülümsüyor, ona saldırırken hüsrarla sonuçlanan girişimlerinden açıkça zevk alıyordu. Sonra ellerini öne doğru götürüp başka bir büyü mırıldandı. Bu sefer çivi yağmurunun yerini bıçaklar almıştı. Bıçaklar üstlerine yağarken odayı vızıl sesleri doldurdu. Jacob ve Noah dumana ve toza dönüşüp yaralanmaktan zar zor kaçarken aynı küfrü bastılar.

"İşte böyle, iblisler!" diye dalga geçti ruh çağırın. "Kaçma kısmı eğlenceliyken kaçın derim. Aklınızın alamayacağı kadar çok yöntemim var!"

“Buradan çıkmamız gerek. Jacob ve Noah’nın mücadelesine engel oluyoruz. Biz binadayken tam anlamıyla odaklanamıyorlar,” dedi Legna hızlıca.

Gideon bir anda ortadan yok oldu. Elijah ruh çağırını ensesinden yakaladı ve kendini rüzgârla birlikte binbir parçaya ayırdı. Legna, dışarıya bakabilmek için Isabella’nın pencerenin önüne götürdüğü kasalardan oluşan merdivenlere yöneldi alelacele. Yakınlardaki bir sokak köşesine odaklandı ve sonra sessiz bir patlamayla binadan yok olup seçtiği köşede yeniden belirdi.

Erkekler yeniden yanında vücut bulurken yüzünü onlara döndü.
“Isabella nerede?”

“Güzel.”

“Evet, evet, bilmez miyim?” diye mırıldandı Isabella. Dönüşüm geçirmiş iblis şehvetini belli eden hareketlerle etrafında daireler çiziyordu.

Az önce çıktıkları binadan pek uzakta değildiler. Yeni kazılmış bir çukurun dibindeydiler, bir tür inşaat alanı olmalıydı. Isabella arkasındaki binada Jacob’ın ruh çağırana mücadele ettiğinin farkındaydı ama dikkatinin çoğunu önünde duran dönüşen iblisin arsız niyetlerine veriyordu. Etrafına kısaca bir göz gezdirdi, inşaat malzemelerinden birini demir bir silah niyetine kullanabilip kullanamayacağını merak etti. Ama demirin, metal kullanımının modası geçmişti, sağlamlığı ve paslanmaya karşı dayanıklılığı nedeniyle onun yerine uzun zamandır çelik tercih ediliyordu.

İblisin burun delikleri kadının kokusunu aldıkça açılıp kapanıyordu. Çatal dilini en uzun dişlerinden birinin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

“Hadi gelsene yakışıklı, bunu istediğini biliyorum.” Yumuşak bir şekilde vücudunun seksi kıvrımlarını göstermek için saçını arkaya atıp davetkâr bir tavır takındı. Kendinden gayet emin duruyordu,

kalbinin korkudan göğsünden çıkacakmışçasına attığını düşününce bunu yapabilmesi inanılmazdı. Demir bir silahı olmadan bunu başarabilir miydi?

Unutma, minik çiçeğim...

Aniden Elijah'yla yaptığı antrenmanların görüntüleri doldurdu zihnini ardı ardına. Yeni hayat macerası başladığından beri çok az bir çabayla göğüs göğse çarpışarak kazandığı zaferleri de hatırladı. Onu yüreklendiren bu içgüdü olmalıydı. Daha kolay zafere ulaşmasını sağlayan da içgüdüleriyle birleşen eğitimleriydi.

İblis, kadına doğru atıldı ve hedefi aklının alamayacağı bir hızla harekete geçtiğinde toprağa devrildi. Elleri ve bacaklarının üstünde kalkıp homurdandı ve köpeklerin üzerilerindeki suları sağa sola silkelemesi gibi üzerindeki tozları silkeledikten sonra kadının nereye gittiğine baktı. Kadına doğru atıldığı ilk noktada duruyordu. Gümüş rengi elbisesinin eteğinden görünmeyen tozları silkelemeye çalışıyordu.

Dönüşen, bir an ona kafa karışıklığıyla baktı, kadının ele geçirmek istediği hedef olup olmadığını anlamak için havayı kokladı. Bu sefer fark ettirecek kadar vakit harcamadan atılan o oldu. Bella son anda uzağa doğru zıplarken iblisin pençeleri kadının elbisesinin ipek kumaşını parçaladı. Isabella yan tarafındaki ağır bir kez daha kendisini gösterince şaşkınlık içinde nefesini tuttu. Bu kez hassas tenini yaran kirli pençelerin verdiği acı da üstüne eklenmişti. İblis yüzünün ortasına elinin tersiyle bir tokat atıp ayaklarını yerden keseerek kadını tozların içine yolladı. Beceriksizce karşısına geçip üstüne atladı. Kaygan, pençeli elleriyle kadını kavrayıp yokladı.

“Bella!”

Jacob birden eşinin adını sayıklayınca Noah kafasını ona çevirdi. İnfazer'ın dikkatinin iki savaş arasında bölündüğü çok açıktı. Noah'ınnsa onun bir tek savaşa odaklanmasına ihtiyacı vardı. Jacob'ı

yeninden tutup ruh çağırının son saldırısının etki alanından çekti. Tüm dikkatini vermesi için yakındaki bir duvara çarptırdı.

“Dikkatini topla!” diye bağırdı Noah.

Jacob’m öfkesi Bella’ninkini üçe katladı, ikisinin kalben ve ruhen birleşmesi Bella’nın tepkisini güdüledi. Tırnaklarıyla iğrenç yaratığın gözlerine saldırdı. Yaratık acı ve öfkeyle bağırarak anında geri çekildi. Isabella kendi eksenini etrafında dönerken bacaklarını müthiş bir güçle iblisin kafasına doğru savurdu. Birleştikleri anda memnuniyet verici bir kırılma sesi duyuldu.

İblis yere düşer düşmez küçük İnfazcı üzerine saldırdı. Bir vaşak gibi mücadele etti, yırtıcı becerileriyle en hassas noktalarını hedef alarak vurdu. Onu gören olsaydı güçlü yaratıkla, tabağındaki yemeğini beğenmeyen bir çocuğun yemeğiyle oynaması gibi oynadığını düşünebilirdi. İblis acı çektiğini belli edercesine ve öfkeyle uludu. Arzuladığı yumuşak ve güzel oyuncak, ona şiddetli bir şekilde karşı koyuyordu.

Bella, iblise tüm gücüyle saldırmadan önce Jacob’m kaderine hızla yalvardı. İblisin zehirli kalbini koruyan biçimsiz göğüs kafesini hedef alarak elini yumruk yaptı.

Bir vaşak çığlığı karanlık gecede yankılandı.

Jacob ve Noah yarı saydam formlarında ruh çağırana saldırmaya çalıştı ama ruh çağırın onları başka bir bariyer oluşturarak uzaklaştırdı. İnfazcı ve Kral tam formlarına bürünerek yere indi.

“Ona nasıl yaklaşıcağız?”

“Diğerleri binadan çıktı. Artık ona yaklaşmamıza gerek yok,” dedi Jacob karamsarca. Kollarını sonuna kadar açıp kelimenin tam anlamıyla dünyayı sarstı.

Ruh çağırın bir deprem için hazırlıklı değildi ve bina üzerine yıkılmaya başlayınca korkuyla insani içgüdüleri harekete geçti. Bu,

konsantrasyonunun bozulmasına neden olunca Noah da anında bundan faydalandı. Yanıcı her şeyin alev almasına neden olacak devasa bir ısı topu fırlattı. Sadece Jacob'ın etrafını saran bölgeyi es geçti. Oda patlayarak alevler içinde kaldı. Ruh çağıran komik pelerini ve tüm giysileri anında küle dönerken çığlık çığlığaydı. Havayı yamık et kokusu doldurdu.

Ve böylece, çatışma bir anda sona ermişti.

Jacob ve Noah cehennemden çıktılar. Noah için herhangi bir tehlike yoktu ama Jacob sığağa çok fazla dayanamazdı. İs ve duman kokusunu da beraberlerinde getirerek diğerlerinin yanına gittiler.

“Hımm, hoş bir kamp ateşi yaktınız demek, ağabeyciğim.” Legna güldü, bir yandan da kollarını ona dolayıp ağabeyinin de yüreğindeki korkunç rahatlamayla ona sarılmasına izin verdi.

“İyi misin? Ne olur bana iyi olduğunu söyle,” dedi onu neredeyse nefessiz bırakana kadar sıkarken.

“İyiyim, Noah. Bir şeyim yok. Gideon, bunu Isabella'ya borçlu olduğumu söyledi.”

“Kadere şükürler olsun,” dedi hararetle. “Kadere de Isabella'ya da şükürler olsun.”

“Isabella nerede?”

Herkes sessizliğe büründü ve tüm yüzler Jacob'a döndü.

“Bilmiyor musun?” diye sordu Elijah.

“Hayır, ben... Benimle değil...” Bir şey dinliyormuş gibi kafasını yukarıya kaldırdı. “Durun... yakınlarda... morali bozuk. Kahretsin, ağlıyor.”

Sanki daha önceden çalışmışlar gibi Elijah hariç hepsi birden kaldırımdan kayboldular, hepsi kendi usulünde toz bulutuna dönüşerek Jacob'ın peşine takıldı.

Jacob inşaat alanına varınca katı formuna dönüşüverdi. Bella'yı bulmak için hemen etrafına bakındı. Birkaç metre ötedeki bir ağaç

kütüğünde oturduğunu görünce içini bir rahatlama sardı. Çita hızıyla yanına koştu, kadının etrafını çevreleyen toz yığnında kayarak durdu.

“Bella?”

Jacob konuşunca kadın kafasını kaldırıp baktı, Jacob’sa ağzından çıkan şaşkınlık nidasına hâkim olamadı. Diğerleri ona yetişirken ses birkaç kez yankılandı. Isabella toza, ise ve ancak sümük olarak adlandırılabilir bir şeye bulanmıştı. Yüzündeki en temiz yer göz yaşlarının temizlediği iki yoldu.

Başının her tarafından diken diken kısa saçlar çıkıyordu, yanmış tomardan hâlâ dumanlar çıkıyordu.

Bella perişan halde tekrar ağlamaya başlayınca Jacob dizlerinin üzerine çöküp kadını kendisine yasladı.

“Ah, bir tanem, sakınleş artık. Her şey yoluna girecek,” diyerek onu yatıştırmaya çalıştı, bir yandan da ona sarılıyor, elinden geldiğince teselli etmeye çalışıyordu. “Ne oldu?” Kadın çok kötü kokuyor, çok kötü görünüyordu ama görünürde çoğu yeri sağlamdı ve hiçbir şey Jacob’ı bundan daha fazla rahatlatamazdı. Kadının gözyaşlarıyla dışa vurduğu duyguyu ve canlılığı bağrına bastı. Bella utanmış bir halde ağlıyor, kendine o an Jacob’ın anlayamadığı bir nedenden deliler gibi kıızıyordu. Ama sonuçta hayatta, güvende ve ait olduğu kollardaydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Ben... ben unuttum...” diyerek perişan bir halde hıçkırdı Bella. “Çok aptalcaydı.” Başka bir hıçkırık kriziyle daha sarsıldı. “O şeyi öldürünce... alev aldığım unuttum. Ah, Jacob... Jacob, tüm saçlarım yandı!” Yürek parçalayıcı bir biçimde inledi.

Jacob yüzünü yana döndü. Mümkün olduğunca gülme fikrini kafasından atmaya çalışıyordu. Eğer biraz olsun alay sezinlerse kadın şüphesiz onu oracıkta öldürürdü. Ama çok zordu çünkü içinde filizlenen neşeli ruh hali rahatlama seliyle daha da artmıştı.

Maalesef Noah kendini aynı şekilde kontrol edemedi. Bastıramadığı kahkahasından sadece hafif bir kıkırdama sesi çıktı, kız kardeşinden hemen kafasına elinin tersiyle bir tokat yedi.

“Noah! Sakın!” dedi Legna dişlerinin arasından.

“Özür dilerim, Bella.” Kral ağzından kaçan kahkahayla birlikte kekeleydi. “Ama elimde değil.”

“Peki...” Isabella kızgın bir şekilde burnunu çekti. “Hadi gül bakalım. Bunu hak ettim ben.” Jacob’ın göremeyeceği biz hızla kızgınlıktan alev saçan gözlerini Noah’ya çevirdi. “Sonuçta seni yakıp kel bıraktığımda, benden iki kat komik görüneceğine eminim!”

“Bella!” Legna kulaklarına inanamayarak kahkahaya boğuldu. Bu sırada ağabeyinin yüzündeki keyif ifadesi yok olup yerini gül kırmızısına bıraktı.

Ardından Bella güldü, yarı kıkırdama yarı hıçkırık karışımı bir ses çıkardı.

“Galiba cidden komik görünüyorum. Senin de gülmemek için kendini nasıl tuttuğunu biliyorum, Jacob. Artık pes edebilirsin.”

“Hayır, sana gülmeyeceğim minik çiçeğim. Sana kavuştuğum için gülemeyecek kadar rahatlamış durumdayım.”

Bella kirli elleriyle gözyaşlarını silince yanaklarında iz oluşturdu. Mahcup gözlerle Jacob’a baktı.

“Eve gidebilir miyiz? Duş almalıyım.”

“Tabii gidebiliriz,” dedi Jacob, ayağa kalkarken bir yandan da onu çekerek. “Bu gece zor işler başardın, minik İnfazcım. Duşu çoktan hak ettin.”

“Hepsini alt ettiniz mi? Ah, tabii ki ettiniz. Siz, sizsiniz sonuçta.” Bella son gözyaşlarını da içine çekti. “Sevindim. Bu da demek oluyor ki...” Birden esneyince düşüncelerini zar zor tamamlayabildi. “... kimse artık Legna’ya zarar veremez.”

“Hepsi çok güçlü olmadığı için şanslıyız. Çok daha güçlü ruh çağırانlar gördüm, onları yenmek bu kadar kolay değildir,” derken Noah’nın sesi fazla ciddi idi.

“Teşekkür ederim, Isabella.” Legna ufak tefek İnfazcı’nın kirli elini şefkatle sıkmak için uzandı. “Saçın için de sakın endişelenme. Gideon onu hemen halleder. Değil mi, Gideon?”

“Sen nasıl arzu edersen.”

Legna duraksayıp iblisin kıpırtısız, kurşuni gözlerine baktı, neden böyle bir cümleyle karşılık verdiğini merak etti. Hayal gücünün bir ürünü müydü? Cevabı Bella’ya değil de ona yönelik mi vermişti? Ancak her zamanki gibi kayıtsız görünüyordu ve Legna omuz silkip geçti.

“Sakin unutma,” dedi Legna hevesli bir biçimde Isabella’ya. “Bu gece senin düğün gecen!”

“Ay yok olana kadar töreni bitirmek gerek,” diye uyardı Noah.

“Ah... planı bozmak gibi olmasın ama,” diye söze girdi Isabella, “kaburgamı kırmış olabilirim.”

“Lanet olsun!” Jacob dikkatlice Bella’yı yere bıraktı. “Neden söylemedin? Seni böyle taşımam canını acıtmış olmalı!”

“Bu doğru,” diyerek Gideon ona katıldı. “Üç kırık kaburgası ve derin kesikleri olduğunu düşünürsek. Yırtık giysilerinin altında bayağı bir kanaması var.”

“Ah, bu yüzden ağrıyor demek,” dedi Isabella yarım ağızla gülerek.

“Hadi ya?” dedi Legna kuru bir sesle.

“Seni astral bedenimdeyken iyileştiremem. Noah’nın evine dönmeni bekleyeceğim.”

Gideon beyaz ışığın içinden göz kırptı.

“Onun için söylemesi kolay.”

“Merak etme, Bella.” Isabella’dan hızlıca geri çekilen Legna ona çağrıda bulundu: “Legna seyahat acentesi hizmetinizdedir.”

Havada hafif bir yer değişimi yaparak Legna druidi gönderiverdi. Erkekler, Legna'nın konsantrasyonuna ara verip kafasını kaldırmasını bekletiler.

"Sağ salim vardı," diye rapor verdi Legna. Sonra sırtıp kendisi de oradan ışınladı.

Gideon ayaklarını yere yeni basıyordu ki Bella ve Legna, bir an sonra Noah'nın evinde beliriverdi. Noah'nın evinin yeniden düzenlenmesi işine başlanmış olmasına rağmen Isabella kül rengi mekân o anki görünüşüne ve hissettiklerine çok uyuyormuş gibi hissetmekten kendisini alıkoyamadı. Taş bir bank bulup iç çekerek kendisini üzerine bıraktı, bu sırada da Legna çabucak yanına geldi. Isabella'nın elini avcuna aldı.

Kadim doktor, dişi İnfazcı'ya yaklaşp önünde çömeldi, bir yandan da gözleri ve duyularıyla kadını ağır ağır inceliyordu. Doktorun kurşunu gözleri Isabella'nın sağ göğsünün altından yayılan kan lekesine odaklandı.

"Şanslısın ki ciğerine bir şey olmamış."

Gelinliğinin bel kısmındaki bir dikişi tutup boşta kalan eliyle çekti. Hızlıca dikişin büyük bir kısmını yırtınca kaba yarası ortaya çıktı. Bella'nın derisinden fırlayan keskin kemik çıkıntısını görünce Legna ona acıdığını ima eden kederli bir ses çıkardı.

"İyi dayanmışsın," dedi Gideon.

Bella ona şaşkınlıkla baktı.

"Gideon... sen bana az önce iltifat mı ettin?" diye sordu şaşkınlığının sesine yansıdığından emin olarak. Legna anı bozup burnundan hırıltılar çıkartarak güldü, Bella da güldü ama sonra acıyla inledi.

"Belki artık Kadim'e saygıda kusur etmezsin," dedi Gideon her zamanki sarsılmaz üstünlüğünü ifade ederek.

Gideon'ın gözleri yarı kısıldı, parmakları elbisesinin yakasından aşağıya göğüs kemiği boyunca ilerledi. Bella sert bir şekilde geri çekildi, Legna ise nefesini tuttu.

“Acısını durduramıyor musun yoksa?”

“Durdurmaya çalışıyorum,” dedi Gideon. Odaklanmaya çalışırken anlaşılabilir bir ses tonu vardı. “Rahatlamalısın, Bella,” dedi açık yarısına uzanıp göğsünün altındaki kaburgaları iyileştirmeye başlarken.

“Dur!”

Isabella, Gideon'ın elini yakalayıp aynı anda diğer avcunu kendi altına koydu, sanki aniden çok kötü bir baş ağrısı gelmiş gibiydi.

“Eyvahlar olsun,” dedi Legna yumuşak bir sesle çünkü o anda Gideon'ın anlayamadığı bir şeyi kavramıştı. “Gideon, biraz beklesen iyi olacak.”

“Saçmalama. Ne kadar beklersek Bella için o kadar zor olacak.”

“Bunu onun müstakbel eşine açıkla,” dedi Legna sanki doktor Isabella'yı zehirleyecekmiş de kendisi parmaklarını o yüzden tutup uzaklaştırıyormuş gibi davranırken.

Eşyle arasındaki mesafeye rağmen Jacob kendisi orada bulunmadan Gideon'm Isabella'ya dokunmasına katlanamıyordu belli ki. Gideon iç geçirdi ama güçlü iblis üçlüsü büyük salonda vücut bulana kadar bekledi.

Jacob, Bella'nın yanında koruyucusu gibi durmaya giderek ellerini saçlarından geçirirken alçak sesle küfretti.

“Sakin,” dedi nefes nefese, “önce beni uyardıktan hiçbir erkeğin sana dokunmasına izin verme. Hatta hiçbir erkeğin sana dokunmasına izin verme!”

“Jacob, saçmalıyorsun,” diye azarladı onu Bella.

“Sadece bu konuda dediğimi yap, Bella.”

Bella kavgaya hazırmış gibi duruyordu ama tek istediği iyileşme işleminin bitmesiydi, bu yüzden pek gönüllü olmasa da kabullenircesine omuz silkti.

“Özrümü kabul et, Gideon,” dedi doktora. “Devam etmekte serbestsin.”

Gideon başıyla onaylayıp uzun uzun İnfazcı’yı inceledikten sonra Jacob’ın yaralı eşine dikkatini verdi. Bu sefer o kadar erojen olmayan bir yerine uzanıp parmak uçlarını alnında gezdirirken bir yandan da eskiden güzeller güzeli saçlarının olduğu yanmış kalıntılara dokundu.

İnfazcı’nın içinden yükselen homurtular öyle tüyler ürperticiydi ki Gideon sanki bir şey elini ısırmaya çalışmış gibi Isabella’dan aniden geri çekildi. Gözleri Jacob’ın gözlerindeki öldürücü ifadeyle karşılaşınca İnfazcı’nın onu öldürmeye çalışmadığına şaşırdı. Bir süre sonra Jacob türünün en ihtiyarını tehdit ettiğini fark edince bariz bir şekilde dehşete kapılıp kendine gelir gibi oldu.

“Of,” diyerek iç geçiren Jacob eşine ve doktora arkasını döndü. “Ben... başka bir yere gideyim.”

Jacob toz bulutuna dönüşüp bulabildiği en hızlı meltemle oradan uzaklaştı.

Bu mutlak çelişkili haliyle şaşkına dönen Isabella Gideon’a baktı.

“Ayn bastırılamayacak etkileri var, druid,” diye açıkladı Gideon. “Kontrolünü kaybetmesini, yetenekleriyle zarar vermesini önleyebilirsin ama ona olan yakınlığın sadece gücünü ortaya koymasını etkileyebilir... ne içindeki canavarı ne de beraberinde getirdiği içgüdüleri. Açıkçası şu anda bir uzvumun eksilmemiş olmasına şaşıyorum.”

Bella’nın gözleri kocaman açılırken aniden iç çekti.

“Korkma, İnfazcı. Noah ve Legna’nın beni koruyacaklarına eminim.”

“Bu umurumda değil,” dedi Isabella, doktorun kurşunu gözlerinde beliren hafif afallamayı görmeyerek. “Jacob *gitti*!”

“Kendisini daha fazla kontrol edemeyeceğini anladı. Akıllıca bir karardı.”

“Farkındayım.” Isabella sinir seviyesi daha yükselmiş bir şekilde karşılık verdi. “Sen de sözde yüce Kadim mi oluyorsun yani?” Gözlerini devirdi. “Tam *yanımda* dururken *gitti* diyorsun!” Duruma bir

açıklama getirmesi için ona bakmaya devam ederlerken Bella derin bir geçirdi. “Peki... şöyle açıklayayım. Jacob buradaydı.” Ayaklarının yanındaki isli zemini işaret etti. Jacob’ın ayakkabısının izi hâlâ orada duruyordu. “Bella, buradaydı. Jacob... Bella... İblis... Druid... Güç... güç söndürücü!”

“Hey!” Legna kafasında bir ampul yanmışçasına haykırdı. “Bunu nasıl yaptın?”

“Ben... bilmiyorum!”

“Bir şeyler yapmış olman gerek,” dedi Noah.

“Yaptı,” dedi Gideon sakın bir biçimde. “Yaralandı.”

“Evet,” diyerek ona katıldı Isabella. Sonra kaşlarını çattı. “Yani tam olarak bunun anlamı nedir?”

“Ağrı alıcıları fazlasıyla uyarıldığında, bu durum vücudundaki enerji akışını bozar. Bir iblisin odaklanma yeteneğini engelleyen yaralanma ve büyük ağrılara benzer bir durum bu. Senin içinse her nasılsa her şey bilinçaltı seviyesinde gerçekleşiyor.”

“Ah, anladım!” Zafer kazanmışçasına gülümsedi Isabella. “İyileşme gücün yolunda giderken beni iyileştiren iyi olacak. Jacob’ın zihnimde homurdandığını duyabiliyorum.”

“Benim dokunuşlarımdan başka bir şey düşünmeni tavsiye ederim, druid. Kendisinden uzaklaştırmak istediği görüntüleri kazara onun zihnine yollamak istemem.”

“Hey, Bella,” dedi Legna kıkırdayarak. “Son zamanlarda hiç pembe fil gördün mü?”

Isabella, Jacob’ı mihrapta otururken buldu. Ayı kaplayan bulutları düşünürken çenesini dizlerinin üzerine koyduğu yumruğuna yaslamıştı. Bella onu yanağından öpmek için eğildi, yeniden uzayan saçları adamın burnunu ve ağzını okşadı. Jacob’sa çenesini kaldırıp yumuşacık kuzguni saçları avcuna aldı.

“Yorgun olmalısın,” dedi alçak bir sesle. “İyileşme süreci vücudu yorar.”

“İşe yaramaz ruh çağıranların canını çıkarmak da öyle,” dedi elini adamın bacağına bastırırken. Jacob dayanamayarak bacağına aşağı salladı. Kadın dönüp kendisini adamın kucağına bırakarak kollarını boynuna sardı. Ona sarılmanın kendisini nasıl etkilediğini biliyor mu diye merak etti Jacob. Ona tam da bu şekilde sarılmak kadının dünyasının kralı gibi hissetmesine neden oluyordu. Kadını göğsüne doğru çekip altına bir öpücük kondurdu.

“Dünyamın kralısın sen,” dedi fısıltıyla kadın ona, aynı şekilde öpücüğüyle karşılık vererek. “Çok şanslıyım ki böylesine romantik ve sevgi dolu bir ruh var krallığında.”

“Sen de kalbimi yöneten tek kraliçesin, Bella,” dedi yoğun hislerle. “Ben hiç böyle bir içtenlik, böylesine bir sevgi görmedim. Bazen bu duygunun yoğunluğundan alev almadığıma şaşırıyorum.”

“Ne olur Jacob,” dedi iç çekerek, “beni seviyorsan bir daha asla ‘alev almak’ deyişini kullanma.”

Jacob bunun üzerine gülüp yanağını ve boynunu öptü, hafifçe dudaklarının tadını aldı.

“Gece bitti. Töreni bitirecek vakit olmayacak,” dedi hüznle.

“Bu demek oluyor ki seninle Beltane’de bir randevumuz olacak.”

“Özür dilerim. Bugünün senin için özel olmasını istiyordum. Bunun normal... hatta insani olacağını düşünmüştüm,” dedi pişmanlıkla.

“Düğün gününde kötü gidebilecek her şeyin kötü gitmesi gayet normal bir şey, Jacob.”

“Evet ama kaç gelin bir canavarla mücadele edip yanar ki?” diye sordu Jacob acı acı.

“Yeterince hızlı eğilmesini unutanlar. Hadi ama Jacob, yapma böyle. Senin yüzünden geldiğim hale kızacaksan benim kişiliğime kız. Bana kız.”

“Asla,” dedi hiddetle Jacob. “Sana asla kızamam.” Uzun bir süre sessiz kaldı. “Ama senin kendini tehlikeye atman hiçbir zaman beni sevindirmeyecek. Sana olan aşkımanın bu şoven yanı için affet beni, Bella ama hayatını riske attığını görünce asla içim tam anlamıyla rahat etmeyecek.”

“Sence benim için çok mu kolay bu, İnfazcı? Seni arkada bırakmanın, o şeytani piç kurusuyla seni mücadele ederken bırakmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordum, her hücremle bunu hissedebiliyordum.” Kadın, alnını Jacob’ın boynuna yasladı. “Ama senin sen olduğuna seviniorum. Çünkü şu soruyu sorabileceğim biri var: Daha kolaylaşıyor mu?”

“Ne kolaylaşıyor mu?”

“Öldürmek, Jacob. Ben hiç... hiç kasıtlı olarak yapmadım bunu. Hep böyle zor mu oluyor?”

“Her zaman,” diyerek onu temin etti. “Bunu yapman zor olmadığında endişelenmeye başlaman gerek.”

Kadın sessizce başıyla onayladı, adam da onu kendisine daha sıkıca bastırdı.

“Sence, minik çiçeğim, bir gün benimle tanıştığına pişman olacak mısın?” diye sordu sakince.

“Evet,” diye yanıtladı kadın tek kelimeyle.

“Anladım,” dedi Jacob gergin bir biçimde.

“Tam bir tarih vermemi ister misin?”

“Beni kızdırmaya çalışıyorsun,” dedi söylediklerinin farkına varınca Jacob.

“Hayır, gayet ciddiym. Tam bir tarih var aklımda.”

Jacob geriye çekilip kadının gözlerine baktı, kadının göz bebekleri muzip muzip parlarken Jacob inanılmaz bir şaşkınlık içindeydi.

“Neymiş o tarih? Bir de neden pembe filleri düşünüyorsun?”

“Tarih 8 Eylül, çünkü Gideon’a göre muhtemelen o gün doğum yapacağım. Muhtemelen diyorum çünkü Kadim doktorun yakın bir zamanda söylediğine göre insan/druid ve iblis DNA’sının birleşimiyle hamilelik insanların hamileliğinden uzun sürebilirmiş. Anladığım kadarıyla kadınlar o gün bir erkeğin onlara dokunmasına izin verdiklerine pişman olurlarmış.”

Jacob sendeleyip Isabella’yı ayaklarının üzerine bıraktı. Onu kollarından tutarak kıpırdamasına izin vermedi. Delice bakan, inceleyen gözlerini kadının vücudunda gezdirdi.

“Hamile misin?” diye sordu onu biraz sarsarak. “Ne zamandır biliyorsun bunu? *Benim* çocuğumu taşıırken o canavarla mücadeleyme mi girdin yani sen?”

“*Bizim* çocuğumuzu,” diye düzeltti onu sert bir biçimde, yumruklarını sıkıca beline bastırarak. “Gideon da beş saniye önce söyledi zaten. O yüzden o şeyle savaşırken hamile olduğumu bilmiyordum!”

“Ama... seni birkaç gün önce iyileştirmişti. O zaman niye söylememiş peki?”

“Çünkü o zaman hamile değildim, Jacob. Hatırlarsan o zamandan bu yana iki arada bir derede hep seviştik.”

“Ah... ah, Bella...” dedi ve birden nefes alıp verişini zorlaştı.

Oturup ağzına kese kâğıdı dayayarak nefes alıp vermesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Dengesini kurmasına yardımcı olmak için onu tutarken Jacob da tuhaf bir biçimde mihraba yaslandı. Kollarını bacaklarına yaslayıp nefes alıp verebilmek için üstüne eğildi. Bella gülmek istiyordu ama güdüsünü bastırmak için alt dudaklarını ısırırdı.

Dört bir yanda iblislerin yüreklerine korku salan İnfazcı’nın soğukkanlılığı, sükûneti, kendine hâkimliği buraya kadardı demek ki.

“Hiç komik değil,” diye homurdandı Jacob kızgınlıkla.

“Hadi ya? Kendini buradan bir görmen lazım,” diyerek dalga geçti Bella.

“Bana gülersen yemin ederim seni dizime yatırıp pataklarım.”

“Söz söz,” diyerek güldü ve memnuniyetle ona sarıldı. Sonunda Jacob da güldü ve kolunu kadının beline sararak onu yeniden kucığına çekti.

“Sordun mu?.. Cinsiyetini biliyor mu?”

“Bebek işte. Cinsiyetini bilmek istemediğimi söyledim. Sakın sen de öğrenmeye kalkma, biliyorsun senin öğrendiğin an ben de öğrenmiş olacağım ve sürprizi bozacak olursan seni gebertirim.”

“Kahretsin... Birkaç iblis öldürdü diye hepimize emirler yağdırabileceğini sanıyor artık,” diyerek onu kızdırdı Jacob. Kadının boynuna burnunu sürtene kadar daha da kendisine yakınlaştırdı. Bu kadar az kullandığı kalbinin böylesi bir mutluluğu içinde tutabilmesi mümkün mü diye merak etti. Göğsü patlayacakmış gibi hissediyordu.

“Bebeğin altını değiştirip üstün tükürük olurken ne kadar mutlu olduğunu görmek istiyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun? En güzel kısmı bu olacak,” diyerek kıkırdadı Jacob.

“Emin misin?” Bella birden ciddileşti. “Jacob, bu kadar zamandır tek başına yaşadın. Bana alışman zaten zor olacak, bir de bebek olunca...”

“Bella... benim minik tatlı çiçeğim,” dedi yumuşacık ve saygı dolu sesiyle. Bir yandan da kadının başını ellerinin arasına alarak alınlarını birbirine bastırdı. “Dört yüz yıllık yalnızlıktan sonra sanırım artık sana ve bir oda dolusu çocuğa hazırım. Beni daha çok mutlu edebilecek başka bir şey yok.”

“Ah, Jacob.” Bella sevinçle iç geçirip onu arzuyla öptü. “Şansım nasıl oldu da yaver gitti böyle?”

“Hatırladığım kadarıyla kötü talihin pencereden düşmek oldu.”

“Ah, ama çok şanslıym ki beni sen yakaladın.”

“Hayır, minik çiçeğim,” diye mırıldandı Jacob. Bir an duraksadıktan sonra onu uzun uzun öptü. “Bence senin beni yakaladığını söyleyebiliriz.”